SCOTT TUROW

Scott Turow reușește din nou.
Noul lui thriller este printre
cele mai bune romane de acest fel,
pentru cei interesați
de intrigile din domeniul juridic.

Larry King, USA Today

PREJUDICII MORALE

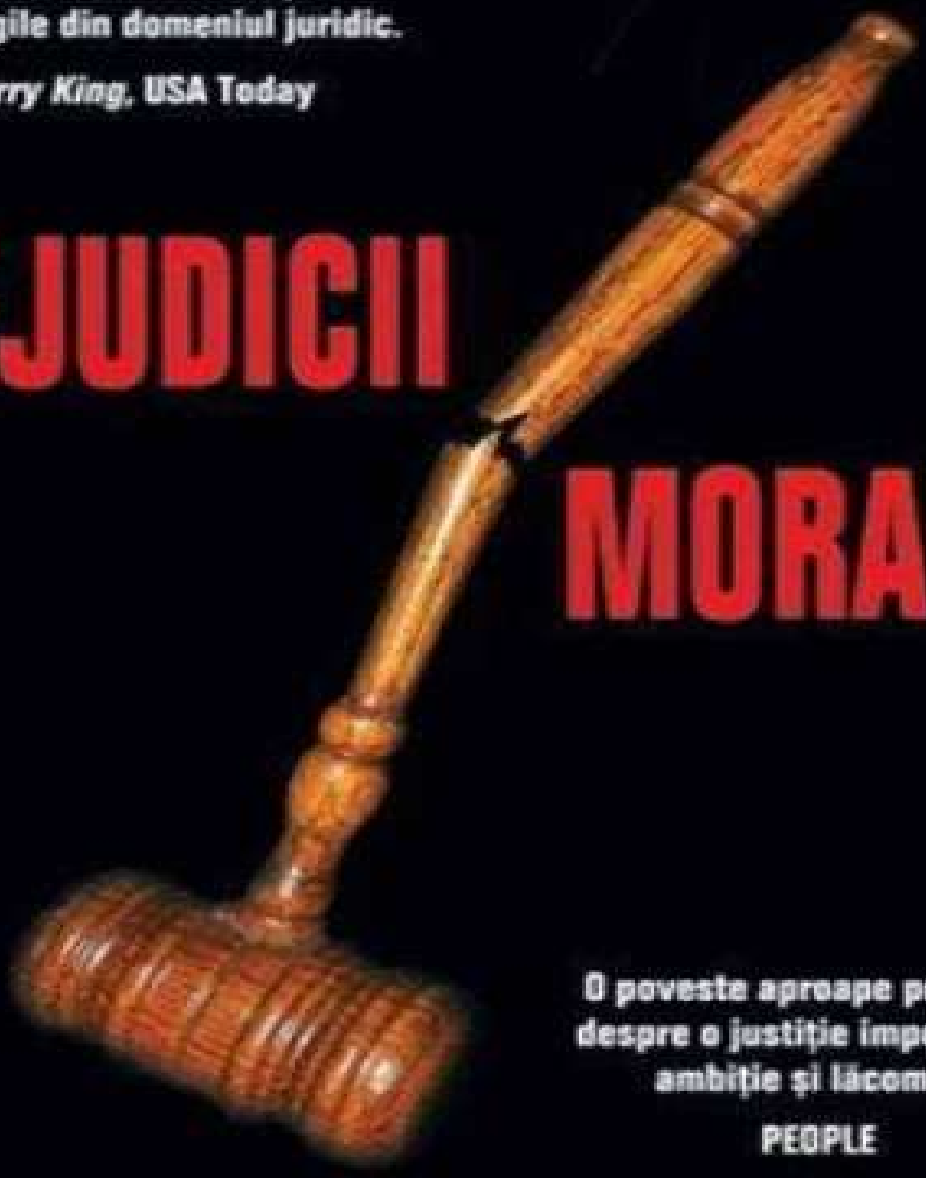

O poveste aproape perfectă
despre o justiție imperfectă,
ambiție și lăcomie.

PEOPLE

SCOTT TUROW
PREJUDICII MORALE
rao internațional publishing company

CUPRINS

Începutul

1

2

3

4

Ianuarie 1993

5

6

7

8

9

Februarie

10

11

12

13

14

Martie

15

16

17

18

Aprilie

19

20

21

22

23

24

Mai

25

26

27

28

29

30

31

32

Iunie

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

După aceea

Nota autorului

Fii bine-venit, hoțule blând!
Tu, cel mai iscusit dintre tâlhari,
Ai cheia potrivită orișicărei vieți,
Și intri să ne prazi și inima din piept.
JOHN Dryden, *Totul pentru dragoste*

Începutul

1

Știa că făcea un lucru rău și că va fi prins. Zicea că știa că va veni și ziua asta.

Știa că fuseseră proști, așa-mi zicea — ba mai rău încă, lacomi. Spunea că știa că trebuia să se fi oprit. Dar cumva, de fiecare dată când se gândea să se lase, se întreba cum se putea ca o singură faptă să agraveze situația mai mult decât era deja. Acum însă știa că o pățise.

Am recunoscut refrenul. De peste douăzeci și ceva de ani, oamenii care stăteau în scaunul de piele din fața biroului meu nu descoperiseră decât aceleași câteva vechi șlagăre în tonomat. „N-am fost eu.” „Celălalt a făcut-o.” „De ce se leagă mereu de mine?” Varianta lui, „Îmi pare rău”, era cel mai ușor de ascultat. Dar toți voiau să audă același cântec de la mine: „Poate te voi scoate din beleaua asta”. O spuneam de obicei, deși știam că deseori se va dovedi neadevărată. Dar e o chestiune complicată să reprezinți ultima șansă a unui om.

Aceasta e povestea unui avocat, tipul de poveste pe care le place avocaților să o asculte și să o povestească. Despre un caz. Despre un client. Numele lui era Robert Feaver. Toată lumea îl știa însă de Robbie, deși era deja cam prea bătrân pentru un asemenea apelativ, patruzeci și trei, îmi zisese, atunci când l-am întrebat câți ani avea. Era 1992, a doua săptămână din septembrie. Analiștii politici încetaseră, în sfârșit, să-l prezică pe Ross Perot ca viitorul președinte al Statelor Unite și termenii „dot” și „com” nu

se cunoșteau încă unul pe altul. Îmi amintesc atât de precis perioada respectivă pentru că, doar cu o săptămână înainte, mă întorsesem în Virginia pentru înmormântarea tatălui meu. Moartea lui, pe care o dată cu anii crezusem că voi ajunge să o consider în firea lucrurilor, îmi impregnase în schimb fiecare moment al stării de veghe cu o senzație distantă, având textura viselor, astfel că până și priveliștea mâinii mele mi se părea cumva deconectată de restul corpului.

Necazurile lui Robbie Feaver erau mai urgente. Cu o noapte înainte, trei agenți speciali de la Departamentul de Informații și Investigații al Serviciului de Inspecție Fiscală îl vizitaseră acasă — unul care să vorbească și doi care să asculte. Erau, după cum vă puteți imagina, niște indivizi în costume ieftine și șifonate, gravi, dar politicoși. Îi înmânaseră o citație de la Marele Juriu pentru toate documentele financiare ale firmei sale de avocatură și încercaseră să-i pună întrebări despre declarațiile sale de venit. În mod înțelept, Robbie refuzase să răspundă.

Putea face orice dorea, îi răspunsese singurul agent care vorbise. Însă voiau să-i spună câteva lucruri. Vești bune și rele. Veștile rele la început.

Știau. Știau ce anume făcuseră Robbie și partenerul său de la firma de avocatură, Morton Dinnerstein. Știau că de câțiva ani buni cei doi depozitaseră ocazional un cec pe care-l primeau atunci când câștigau speța sau aranjau o înțelegere în afara instanței pentru vreunul dintre cazurile lor de prejudicii morale într-un cont secret la River Național Bank, unde firma nu avea niciun altfel de tranzacții. Știau că, din acest cont la River Național, Dinnerstein și Robbie făceau părțile obișnuite din câștiguri — două treimi clienților, a noua parte avocaților care-i trimiseseră la ei, diferite sume experților sau secretarilor de instanță. Toată lumea își primise partea. În afară de Fisc. Știau deja asta de ani de zile: Feaver și partenerul lui scriseseră cecuri pentru numerar ca să coboare soldul contului, fără să plătească măcar un cent impozit.

Aveți boașe, nu glumă, adăugase agentul. Repetându-mi cuvintele, Robbie izbucnise în râs, deși numai o clipă.

Nu l-am întrebat pe Robbie cum de-și închipuiseră el și partenerul lui că o șarlatanie atât de debilă ar putea funcționa. Eram deprins de multă vreme cu metodele complet cretine prin i are oamenii se bagă singuri în necaz. Și-n plus de asta, adevărul era că șmecheria lor funcționase ani de zile. Era puțin probabil ca un cont ce nu aducea nicio dobândă să atragă atenția fiscului. De fapt, era chiar remarcabil că îl observaseră, și asta sugera în

chip inevitabil fie o coincidență bizară, fie, ca să facă lucrurile mai interesante, o trădare.

Feaver îi ascultase pe agenți până la capăt în sufrageria casei sale. Stătuse pe canapeaua cu spătar curbat, cu tapițerie elegantă le mătase albă, încercând să se stăpânească. Să zâmbească. Să rămână dezinvolt. Deschisese gura cu intenția să vorbească, dar fusese întrerupt de senzația neașteptată a unei picături reci de sudoare alunecându-i de-a lungul spinării și fiind absorbită (le elasticul chiloților de bumbac.

Și vestea cea bună? întrebase el la a doua încercare.

Ajungeau ei și la asta, îi spusese agentul. Vestea cea bună era că Robbie avea o oportunitate. Poate că exista ceva ce putea face pentru el însuși. Ceva la care o persoană cu situația lui familială ar trebui să se gândească serios.

Agentul traversase holul de marmură și deschisese ușa de la intrare. Procurorul Statelor Unite, Stan Sennett, stătea în pragul ușii. Feaver îl recunoscuse de la televizor, un bărbat scund, subțirel, îngrijit și ordonat până la obsesie. Câteva musculițe zburau frenetic sub becul de deasupra capului lui Sennett. Îi salutase pe Feaver cu expresia lui din instanță, lipsită de umor ca o lamă de secure.

Robbie nu practicase nicio zi de drept penal, dar știa ce însemna faptul că procurorul Statelor Unite stătea în persoană în pragul ușii lui, seara târziu. Însemna că arma cea mai mare era ațintită drept spre el. Însemna că voiau să-l transforme într-un exemplu. Însemna că n-avea să scape în veci.

Cuprins de groază, Robbie Feaver dăduse peste un singur gând folositor.

Vreau un avocat, zisese el.

Avea dreptul la unul, îi răspunsese în cele din urmă Sennett. Dar poate că Robbie ar trebui să-i asculte mai întâi. De îndată ce Sennett pusese un bocanc lustruit peste prag, Robbie repetase vorbele de mai devreme.

Nu pot promite că înțelegerea va fi aceeași și mâine, îi spusese Sennett.

Avocat, repetase a treia oară Feaver.

Agenții preluaseră atunci inițiativa, oferindu-și sfaturile. Dacă voia să meargă la un avocat, să-și găsească unul bun, cineva care știa cum mergeau lucrurile. Vorbește cu avocatul ăla — și cu nimeni altcineva. Nu cu mămica. Nu cu soția. Și în niciun caz cu partenerul de la firmă, Dinnerstein. Procurorul Statelor Unite îi dăduse unuia dintre agenți o carte de vizită și acesta i-o înmânase lui Feaver. Sennett va aștepta telefonul avocatului lui

Feaver. Pe când se pregătea să dispară în întunericul de afară, procurorul îl întrebase peste umăr pe Robbie dacă se gândise la cineva anume.

O alegere interesantă, îi zisese Sennett lui Feaver, cu un zâmbet abia schițat, atunci când auzise numele meu.

— Nu sunt un turnător, tocmai îmi spunea acum Robbie Feaver. Asta e jocul, nu-i așa, George? Vor să-l dau în gât pe careva.

L-am întrebat dacă avea idee pe cine anume.

— Păi, ar face bine să nu fie Mort. Să ciripesc despre partenerul meu? Nici vorbă! N-am nimic de spus despre Mort.

Feaver și Dinnerstein erau prieteni de o viață, îmi spusese el, fuseseră vecini în copilărie locuiseră împreună în enclava evreiască din Warren Park, aici, în Dusable fuseseră colegi de cameră în colegiu și la facultatea de drept. Dar contul lor secret și comun, amândoi făcuseră depozite în el și eliberaseră cecuri pentru el, și niciunul nu declarase venitul. Existau suficiente documente compromițătoare, astfel că părea foarte puțin probabil că fiscul va avea nevoie de ajutorul cuiva pentru a-l așeza pe oricare din ei în vitrina de trofee.

L-am întrebat dacă n-ar fi posibil ca guvernul să vrea ca Kobbie să le spună altceva despre Mort sau despre vreo altă persoană, dar Feaver ridică pleoștit din umeri, cu o căutătură pierdută.

Nu-l știam prea bine pe Robbie Feaver. Când mă sunase în această dimineață, își reamintise că ne întâlniserăm de multe ori iu bolul Clădirii LeSueur, unde ne aveam amândoi birourile de avocatură, și la munca de comitet pe care o făcuse la Asociația e le Barou a districtului Kindle cu câțiva ani înainte, în perioada când fusesem eu președinte. Amintirile mele despre el erau vagi și nu neapărat plăcute. Cântărit după rămășițele reflexelor dobândite printr-o educație sudistă convențională, reprezenta lipul de individ care putea fi descris pur și simplu ca „exagerat”. Exagerat de chipeș, în sensul că era mult prea conștient de asta. Exagerat demult păr negru, exagerat de bine fixat, care reflecta exagerat de multă dichiseală. Era bronzat în orice anotimp și cheltuia exagerat de mulți bani pe haine costume italienești de mare stil și fulare șic însoțite de exagerat de multe bijuterii. Vorbea exagerat de tare și prea ușor cu străinii în lift. De fapt, în orice decor, vorbea exagerat demult, fiind unul dintre acei oameni care îl depășiseră pe Descartes: „Vorbesc, deci exist”. Dar acum vedeam la el o anumită virtute: ți-ar fi putut spune el însuși toate astea. Dezumflat de frică,

își păstrase un aer de sinceritate, cel puțin cu privire la sine. Așadar, față de alți clienți, părea la prima impresie peste medie.

Când l-am întrebat ce voise să spună agentul despre familia sa, se pleoști puțin.

— Soție bolnavă, zise el. Mamă bolnavă.

Într-un război continuu cu instituțiile medicale, Feaver, ca mulți alți avocați de prejudicii morale, absorbise lexiconul doctorilor. Mama sa era într-un sanatoriu. Mi-a spus că avea „AVC”, referindu-se la un atac cerebral. Soția lui, Lorraine, era într-o stare și mai gravă. Fusese diagnosticată cu aproximativ doi ani înainte cu scleroză laterală amiotrofică — SLA, numită în mod obișnuit boala Lou Gehrig — și era într-un declin sigur către paralizie totală și, în cele din urmă, moarte. Avea o atitudine stoică, dar nu-și ridica ochii negri dinspre covor.

— Poate mai are un an înainte ca situația să devină chiar urâtă, nimeni nu știe sigur. Vreau să spun, n-o pot părăsi. Nu pot s-o fac la modul practic. Nu are pe nimeni altcineva care să aibă grijă de ea.

Acesta era și argumentul agentului. Feaver fie va vorbi, fie va fi în penitenciar atunci când soția lui va ajunge complet neajutorată sau va muri. Această perspectivă ne acoperi pe amândoi ca un lințoliu întunecat.

În tăcerea ce urmă, am luat cartea de vizită a lui Sennett, pe care Feaver mi-o așezase pe birou. Fără ea, m-aș fi întrebat poate dacă Robbie îl identificase sau nu corect pe bărbatul din pragul ușii lui. Procurorul Statelor Unite, cu nouăzeci și doi de asistenți, care superviza câteva sute de cazuri o dată, nu are în mod obișnuit niciun rol direct într-un caz limpede de evaziune fiscală, fie el și îndreptat împotriva unui avocat de prejudicii morale de mare succes. Indiferent ce venise să-i spună Stan Sennett lui Robbie acasă la el cu o seară înainte, era cu siguranță un lucru ieșit din comun.

— La ce s-a referit Sennett când a zis că George Mason e o alegere interesantă? mă întrebă Feaver. Te urăște de moarte sau crede că ești un papă-lapte?

Era complicat, i-am răspuns eu. Consideram că, în anumite momente, Stan m-ar numi un prieten apropiat.

— Păi, asta e bine, atunci, nu? întrebă Feaver.

Când venea vorba de Stan Sennett, nu știam niciodată răspunsul.

Câteodată prieteni, i-am spus lui Feaver. Întotdeauna rivali.

2

După moda majorității birocraților de rang înalt, biroul personal al procurorului Statelor Unite era vast. Covorul mițos era jerpelit în unele locuri, unde rămăseseră numai șuvițe dezlânate, și draperiile de mătase pură, de culoare verzuie, acopereau de prin anii cincizeci peretele de geamuri ce dădea spre nord. Dar spațiul se putea măsura în hectare. Avea o baie, cu duș, și o cameră alăturată secretă. În colțurile spațiului principal, pe o parte se găsea o masă zdravănă de conferințe, în stil guvernamental, iar de cealaltă parte, un șir lung de vitrine de lemn de mahon, în care erau expuse mai multe animale împăiate din specii pe cale de dispariție, confiscate de inspectorii Serviciului de Conservare a Faunei Sălbatice de la un taxidermist ilegal. Un vultur pleșuv și un șarpe pestriț stăteau în apropierea a ceea ce părea a fi un sanguin. În spatele unui birou de mărimea unui cavou, Stan Sennett, unul dintre omuleții aceia scunzi, oacheși și ambițioși care apar atât de des între avocați, se ridică să mă întâmpine.

— Hai salut, Georgie, zise el.

Am atribuit această rară stare de impresionant de bună dispoziție nerăbdării lui Stan de a discuta despre Feaver.

— Chestia albastră, i-am spus secretarei sale care ne oferise cafea.

Am zăbovit un minut pălăvrăgind despre chestii personale. Stan îmi arătă fotografii cu singurul lui copil, Asha, o fetiță de trei ani, brunetă și superbă, pe care el și a doua lui soție, Nora Flinn, o adoptaseră după ani întregi de tratamente zadarnice de fertilitate și de inseminări artificiale. Eu i-am povestit despre progresele lente înregistrate de cei doi fii ai mei la facultate și m-am lăudat o clipă cu soția mea, Patrice, care era arhitectă și tocmai câștigase un concurs internațional de design pentru proiectarea unui muzeu de artă spectaculos din Bangkok. Stan, care fusese staționat în Thailanda în 1966, îmi spuse câteva anecdote amuzante despre țara respectivă.

În momentele lui mai relaxate, Stan Sennett putea fi un om încântător, cu replici iuți și inteligente, un colecționar amuzant cu amănunte misterioase și un observator șiret și pătrunzător al cercurilor politice locale, cu luptele și cu jocurile lor de culise, ca între pisici rivale. În restul timpului, trebuia să te descurci cu o combinație mult mai complicată — o minte de o mie de megahertzi și o căldare plină de emoții în clocot capabile să opărească pe oricine se întâmpla să fie în apropiere, înainte ca Mau să apuce să pună capacul.

Absolvise Facultatea de Drept Easton ca șef de promoție al seriei noastre. În barou, e posibil să călătorești la nesfârșit purtat de curentul succesului înregistrat la facultatea de drept; dar Stan depășise tentația bogățiilor sau a culmilor politice din Washington care răsplătesc de obicei acest fel de intelect într-ale legii. Era procuror. După ce fusese asistent al lui Burger, președintele Curții Supreme, se reîntorsese în districtul Kindle pentru a intra în Procuratură, înălțându-se în rang prin merite incontestabile, până devenise asistentul-șef al lui Raymond Horgan. La începutul anilor optzeci, când i se destrămase prima căsnicie, se alăturase Departamentului de Justiție al Statelor Unite. Prima dată se dusese la San Diego, apoi în Washington D.C. Și tocmai se întorsese în California, când președintele Bush îl numise aici procuror al Statelor Unite. Stabilise relații cu agențiile polițienești locale și nu avea nicio ambiție politică. Prin urmare, avea intenția să treacă prin mandatul de patru ani, care se sfârșea anul următor, necompromis de alianțele și de rivalitățile ce apăruseră după moartea legendarului nostru primar și prefect al districtului, Augustine Bolcarro.

Ca majoritatea oamenilor, mă arătam prudent față de latura letală a personalității lui Stan, dar noi doi fuseserăm întotdeauna colegi într-ale dreptului. În timpul studenției, învățam împreună: el mă informa despre implicațiile mai adânci ale cazurilor pe care le studiam; eu am fost, pe câte-mi dau seama, prima persoană care i-a spus că un om de lume nu-și vâră cravata în pantaloni. În practică fuseserăm mereu oponenți, încă de când el devenise asistent la procuratură, iar eu aveam prima slujbă ca avocat al apărării din partea statului. În tot acest timp am fost legați unul de altul printr-o admirație reciprocă ce ajungea foarte aproape de invidie. Atitudinea mea relaxată, de om din înalta societate, care din perspectiva mea era o mască și astfel mi se părea mai degrabă o povară, reprezenta, cred, un ideal pentru Sennett, pentru care sinceritatea și farmecul personal se excludeau reciproc. Eu am fost impresionat mai întâi de abilitățile lui Stan, dar și mai mult mă impresiona devotamentul său față de un scop înalt.

Unii membri ai Baroului de Avocați ai Apărării, ca de exemplu prietenul meu Sandy Stern, nu puteau suporta cucernicia fățarnică a lui Sennett sau metodele lui grosolane, cum ar fi apariția nepoftită la Feaver în miez de noapte. Dar Stan era primul procuror al Statelor Unite din ultimul sfert de secol, de când mă găseam eu aici, care se dovedea un independent neînfricat. Cu el începuse o epocă ce trebuia să fi apărut demult, de totală lipsă de toleranță față de escrocherii și de afaceri murdare, care erau privite

dintotdeauna ca niște beneficii naturale ale serviciului public, și atacase interese comerciale masive, ca de exemplu Moreland Insurance, compania cu cele mai multe locuri de muncă private din districtul Kindle, pe care Stan îi adusese totuși în instanță pentru fraudă. Proiectul lui Sennett, pe scurt, era acela de a lăsa lumina legii să se strecoare în ungherele obscure ale districtului Kindle, și, ca prieten al lui, mă trezeam deseori aplaudându-l din spatele măștii de oroare pe care trebuia s-o afișez ca avocat al apărării.

În cele din urmă, aduse discuția la noul meu client.

— E un tip ciudat, am priceput, zise Stan, aruncându-mi o privire calculată.

Amândoi știam că Robbie Feaver, chiar și îmbrăcat în costum Armâni, era un șarlatan în stilul obișnuit al celor din districtul Kindle, etalând inclusiv accentul de cartier din Boston și prea multă apă de colonie.

— Nu, sunt sigur că e deosebit. Pentru că ceea ce-au făcut cu contul ăla la River Național e foarte bizar. Societatea de parteneri Feaver Dinnerstein n-a declarat un venit anual de mai puțin de un milion de un deceniu. Media a fost cam de patru. Sper că știai asta, George, când ți-ai stabilit onorariul, rosti el cu umbra unui mic zâmbet dulce, răzbunarea potrivită a unui om care-și trăise întreaga viață între limitele unui salariu acordat de stat. Așa că e cam ciudat să râcâi un mizilic de patruzeci de mii la impozite când afișezi cifre din astea, nu ți se pare?

Am înălțat ușor din umeri. Explicația n-ar avea sens pentru nimeni în afară de ei doi, însă, după atâția ani, am învățat că numai săracii simt o dorință pentru bani determinată întru totul de rațiune.

— Și este ceva și mai straniu, George! Uneori treceau luni bune fără să se atingă de contul ăsta, și apoi, zdrang, zece, cincisprezece mii în bani gheață în mai puțin de o săptămână. Iar între timp, George, amândoi dau iama prin bancomate în mod regulat. Așa că de ce li se făcea așa o poftă bruscă de numerar? întrebă Stan. Și unde ajungeau banii ăia?

Peste graniță. Droguri. Ca de obicei. Ca să nu mai vorbim de viciile mult mai eterne, care nu sunt interzise de codul penal federal.

— O bucățică bună? întrebă Stan atunci când i-am sugerat alternativa asta. Și-ncă cum! Băiatul ăsta al tău ar trebui să-și pună kilometraj la fermoarul pantalonilor!

Își dădu amuzat ochii peste cap, de parcă nu-și mai amintea că tocmai o slăbiciune pentru una dintre secretarele de la Procuratură pusese capăt primei lui căsnicii. Am adus în discuție soția bolnavă a omului și Sennett

râse înfundat și disprețuitor, îmi preciză că Robbie Feaver era de multă vreme adulat în galeria de onoare de pe Grand Avenue, zona de cluburi și baruri de mare clasă, numită în mod frecvent Street of Dreams[1].

— Dar Mort e un familist convins, zise el. Iar tipul tău vede mai multe paturi decât o cameristă de hotel. Și nu plătește chiria nici unei pupeze. Așa că nu într-acolo merg banii. Vrei să știi teoria mea, George? Cred că ceea ce ascund ei e numerarul. Nu venitul.

Sennett dezdoi o agrafa de hârtie și o învârti între degete. În spatele biroului său imens, stătea fudul ca o pisică grasă. Acesta era Stan în chintesența sa, băiatul slăbuț și brunet veșnic dispus a stabili dincolo de orice îndoială că el era cea mai deșteaptă persoană pe care o cunoștea. Se născuse cu numele Constantine Nicholas Sennatakis și crescuse în dosul restaurantului familiei. „Ai fost în locuri din astea, îmi zisese pe un ton sarcastic atunci când ne întâlniserăm la facultatea de drept. Paginile meniului acoperite în plastic și una din rude legată cu lanțuri de casa de marcat.”

Când fusese instalat în poziția de procuror al Statelor Unite, povestise cu lacrimi în ochi dificultățile cu care se confruntaseră părinții lui. Dar în cea mai mare parte, tot spectacolul ăsta etnic, cu perseverența și cu râvna neostoită, era omis cu bună știință. Ca persoană publică, Stan era genul de om care de-abia pocnea din degete când se auzea muzica; în privat, printre prieteni și colegi, avea deseori tendința să-și asume poza ironică a inițiatului cinic, scârbit de cât de bine cunoaște lumea. Însă pentru mine, deși deghiza totul cu mare iscusință, Stan rămânea dominat de strădaniile obsedante ale unui imigrant. Adeseori părea că întregul lui univers era în joc cu prilejul unui caz, ca și când ar fi avut obligația imposibil de evitat de a se ridica deasupra condiției sale și de a prospera la fiecare oportunitate ivită. Drept rezultat, suferea pentru eșecurile lui mult mai intens decât își savura numeroasele reușite. Dar știa în mod evident că de data asta el câștiga.

— Nu ai de gând să mă întrebi cum am dat de indivizii ăștia și de mașina lor personală de scos bani numerar?

L-aș fi întrebat, dacă aș fi crezut că-mi va răspunde. Dar se părea că Stan se distra prea bine azi ca să se complacă în obișnuitul său stil secretos.

— Prin amicii noștri de la Moreland Insurance, zise Sennett. Ei ne-au făcut să ridicăm antenele.

Ar fi trebuit să-mi dea prin cap. Faimosul Stan reprezentase partea acuzării privitor la o serie de vânzări frauduloase pe care compania

Moreland Insurance le efectuase fără nicio grijă prin anii optzeci, proces încheiat cu o sentință în care se aplica o amendă colosală de mai mult de 30 de milioane de dolari și de asemenea cu o perioadă de supraveghere de-a lungul căreia societatea de asigurări era obligată să coopereze cu procurorul Statelor Unite la corectarea oricărei încălcări a legii de care avea cunoștință. Nu eram surprins să aflu că Moreland profitase de prilejul oferit pentru a-și pâri nu numai semenii, ci și dușmanii naturali, avocații reclamanților.

În aproape orice proces de prejudicii morale, adevăratul învinuit este compania de asigurări. Poți să-ți dai în judecată vecinul al cărui copac ți-a căzut peste casă, dar cea care-ți va plăti daunele și va angaja avocații apărării este compania de asigurări, și ea este cea care deseori se simte lezată de avocatul celeilalte părți. Mi-am dat seama că, după toate probabilitățile, unul dintre cecurile pe care Moreland le eliberase de-a lungul anilor către firma Feaver Dinnerstein îl condusese pe Sennett la contul bancar secret al celor doi asociați. Din nefericire însă, actele din arhiva Moreland dezvăluiseră mai mult de atât.

— Tipul tău e un rival tare, zise Stan. Cumva, de fiecare dată când Moreland avea un caz mare împotriva ăstora doi, compania pur și simplu nu putea câștiga. Deja s-au învățat să ajungă la o înțelegere înainte de a se merge în instanță. Mai ales pentru că în orice proces în care tipul tău se uită la un onorariu de șase cifre, cazul nimerește la aceiași câțiva judecători. Și știi ceva? am scormonit prin arhivele tribunalului și s-a dovedit că metoda asta se aplică și la alte companii. Ori de câte ori Feaver Dinnerstein simte în nări miros de onorarii grase, se întâmplă aceeași chestie: sentințe slabe, înțelegeri pe sume mari. Și, George, mereu aceiași patru distinși juriști în toate cazurile — deși sunt nouăsprezece judecători la Departamentul de Revendicări de Drept Comun, și se presupune că li se distribuie cauzele la întâmplare, zise Sennett cu o privire aspră. Știi acum unde mă gândesc că ajung banii ăștia, George?

Știam. Zvonuri de afaceri suspecte pluteau ca o duhoare neidentificabilă pe la fundațiile tribunalelor din districtul Kindle încă de când ajunsesem eu aici la facultatea de drept. Se spunea că judecătorii care luau tainul aveau spatele acoperit cu grijă. Existau cărăuși și parole secrete. Și avocații care plăteau nu povesteau nimic nimănui. Era, după zvonuri, o facțiune mică, o societate secretă cu alianțe feroce și străvechi, inițiată cu zeci de ani în urmă, din vremea anilor de liceu ai membrilor, care se cunoscuseră poate la biserică, la Procuratură în zilele ei rele de pe vremuri, la cornițele de

sindicat, existând chiar legături cu mafia. Și întotdeauna legăturile erau forjate în politica incendiară a partidului.

Aceste bănuieli rostite pe ton scăzut erau repetate deseori de cei care pierdeau în tribunalele din districtul Kindle. Dar, în momentele mele mai inocente, îmi plăcea să nu le iau în seamă, socotind că prieteniile la toartă, și nu banii gheață explicau favoritismul evident la care și eu, ca orice alt avocat, asistasem uneori de-a lungul anilor. De dragul clientului meu, acum eram sceptic.

— Să-ți spun ce m-a convins pe mine, îmi replică Stan. Unchiul lui Morton Dinnerstein este Brendan Tuohey, zise el și apoi făcu o pauză, îngăduind semnelor rele iscate de numele acesta să-și sape rădăcini în mintea mea. Sora mai mare a lui Brendan este mama lui Mort Dinnerstein. Ea l-a crescut pe Brendan după ce mama lor a dat ortul popii. Și Brendan îi e devotat. Și fiului ei. Mie mi se pare că Tuohey i-a dat nepoțelului Morty o ditamai mâna de ajutor.

Confirmându-i așteptările, cuvintele lui Stan m-au luat prin surprindere. Când am ajuns eu în districtul Kindle, la sfârșitul anilor 1960, o căsătorie între un Tuohey și o Dinnerstein era considerată încă un amestec de rase. Mai exact, judecătorul Brendan Tuohey era acum președintele Departamentului de Revendicări de Drept Comun, unde erau audiate toate cazurile de prejudicii morale. Fost polițist și fost adjunct la Procuratură, Brendan era lăudat pentru complexele lui conexiuni politice, pentru pioasa lui amiciție generală și pentru ocazionala răutate fățișă. În cele mai multe cercuri, printre reporteri, de pildă, era renumit ca fiind un ins abil și dur, dar corect. Numele lui Tuohey era unul dintre cele mai des menționate atunci când oamenii făceau speculații cu privire la cine îl va înlocui în cele din urmă pe bătrânul judecător Mumphrey și va avea la dispoziție puterile vaste ale conducerii întregii Curți Superioare a districtului Kindle. Brendan mă mângâiase sub gușă în timpul anului în care fusesem președintele Baroului. Dar atât eu, cât și Stan ne aminteam perioada îndepărtată în care Tuohey condusese Departamentul de Drept Penal, când circulau zvonuri persistente cum că era vizitat deseori de Toots Nuccio, individ notoriu pentru aranjamentele pe care le făcea.

Am întrebat, pe un ton calm, dacă Stan considera că era cinstit să-l condamne pe Robbie Feaver pentru rudeniile partenerului său, dar Sennett părea să-și fi pierdut deja răbdarea cu tărăgănările mele.

— Tu fă-ți numai meseria, George! Și eu o să mi-o fac pe-a mea. Vorbește cu tipul. Este ceva suspect aici. Amândoi vedem bine asta. Dacă se pocăiește cu smerenie, o să fim îndurători cu el. Dacă n-a văzut nimic și nu știe nimic, o să-l bag la pușcărie pentru evaziune. Pentru cât de mult timp pot. Și, la sumele astea, se poate aștepta la destui ani. Acum e șansa lui. Dacă nu și-o valorifică, să nu vii smiorcăindu-te la mine peste șase luni, cântându-mi o serenadă despre sărmana de nevastă-sa și halul fără de hal în care e.

Stan își lăsă bărbia în piept și se uită la mine cu gravitate, devenind acel Stan Sennett pe care puțini oameni îl simpatizau sau reușeau măcar să-l suporte. În spatele lui, dincolo de fereastră, o grindă se legăna suspendată de o macara imensă de construcții aflată la un cvartal distanță, iar un muncitor curajos făcea echilibristică pe ea. În orașul acesta, toți erau amerindieni, care, se spunea, nu cunoșteau frica. Îi invidiam pentru asta. Moartea tatălui meu îmi accentuase îngrijorarea de o viață că sunt întru totul lipsit de curaj.

Între timp, Stan îmi interpreta tăcerea drept o expresie a disprețului scorțos. Aici se regăsea unul dintre ocazionalele beneficii rezultând din prietenia noastră: era vulnerabil la opinia mea despre el, probabil pentru că știa că îi era favorabilă în așa mare măsură.

— Te-am ofensat? Mă întrebă.

Nu mai mult ca de obicei, l-am asigurat eu.

El își țugui buzele și se ridică. M-am gândit că avea de gând să mă conducă afară. Stan era faimos pentru felul brusc în care anunța că o întâlnire se terminase. Numai că el se sprijini pe colțul din față al biroului lung de mahon. Mi-am amintit încă o dată că dorisem dintotdeauna să-l întreb cum de ajungea ca la ora patru și jumătate după-amiaza să aibă cămașa albă de pe el complet nesifonată. Dar momentul, ca de obicei, nu era cel mai potrivit.

— Ascultă, îmi zise el. Vreau să-ți spun o poveste. Te deranjează? E o adevărată lăudăroșenie, așa că, pregătește-te! Ți-am spus vreodată când am știut că o să fiu procuror?

Nu credeam că-mi spusese vreodată.

— Ei bine, nu prea spun povestea asta deseori. Dar o să ți-o spun ție acum. E vorba despre fratele tatălui meu, Petros sau Peter, cum îi spuneau copiii. Unchiul Peter era oaia neagră a familiei. Avea un chioșc de ziare în loc de un restaurant. (Aceasta din urmă se voia a fi o glumă, și Stan își

permise un zâmbet mai dezinhibat.) Dacă e să vorbim despre muncă grea… am ascultat tineri avocați de pe aici care stăteau câte o noapte întreagă să lucreze la un caz și se plângeau de muncă grea… dar aia, prietene, *aia* era adevărata muncă grea. Deșteptarea la patru dimineața. În picioare în dugheana lui micuță din colțul străzii, pe orice vreme, oricât de oribilă. Ger usturător. Ploaie, chiciură, întotdeauna acolo. Dând un ziar și primind un bănuț în schimb. A făcut asta douăzeci de ani. Într-un târziu, când avea vreo patruzeci de ani, Petros a fost gata să dea lovitura. Niște indivizi pe care-i cunoștea el aveau o benzinărie aici, la intersecția dintre Duhaney și Plum. Chiar în centrul de afaceri al orașului. Locul era o mină de aur. Și voiau să vândă. Petros a cumpărat-o. Și-a luat fiecare bănuț pe care-l avea, tot ce-și economisise în douăzeci de ani de chin. Și apoi s-a dovedit, bineînțeles, că erau niște lucruri pe care unchiul Peter nu le știa. Ca de exemplu că locul dughenei lui de ziare, de fapt tot nenorocitul de cvartal, era programat pentru scoatere din uz după noul Plan de Urbanism al centrului de afaceri, care s-a anunțat la numai două sau trei zile după ce unchiul Peter a închis. Vreau să spun că a fost pur și simplu o înșelătorie mizerabilă și mârșavă, în stilul districtului Kindle. Și fiecare bănuț pe care îl avea s-a dus… Eu nu eram decât un copil, dar, la naiba, citisem manualul de civică. I-am spus: „Unchiule Petros, de ce nu te duci la tribunal, să-i dai în judecată?” Și el s-a uitat la mine și a râs. A zis: „Un om sărac, așa ca mine? Nu-mi pot permite eu să cumpăr un judecător”. Nu a zis: „Nu-mi pot permite un avocat”. Deși chiar nu putea. Dar își dăduse seama că oricine ar fi fost cel care știa dinainte ce era în Planul de Urbanism nu putea fi înfrânt în Curtea Supremă de Justiție a districtului Kindle. Și m-am hotărât atunci să fiu procuror. Nu un simplu avocat. Procuror. Mi-am dat seama dintr-odată că era cel mai important lucru pe care-l puteam face, să mă asigur că toți ceilalți Petros din univers n-o să mai fie călcați în picioare în felul ăsta. O să-i prind pe judecătorii corupți și pe avocații care-i mituiesc, și pe toți ceilalți ticăloși care fac lumea așa de rea și de nedreaptă. Așa mi-am spus eu la vârsta de treisprezece ani.

Sennett tăcu o vreme pentru a-și aduna gândurile și își trecu absent degetele peste marginea sculptată a biroului. Acesta era Stan în plină formă și știa că impresiona omul.

— Acum, porcăriile astea se întâmplă de prea multă vreme în districtul ăsta. Prea mulți oameni buni s-au uitat în altă parte, sperând să se convingă

pe sine că nu este nimic adevărat. Numai că este. Sau zicându-și că e mai bine totuși decât în zilele rele de pe vremuri. Ceea ce nu e deloc o scuză.

La un moment dat, în timp ce-mi spunea toate astea, se aplecase mai aproape de mine pentru a-și accentua cuvintele și am tresărit. Dar el era energizat de înflăcărarea din adâncul său, nu de vreo mustrare la adresa mea.

— Și așa că m-am uitat în continuare. Și am așteptat. Și acum mi s-a ivit ocazia. Augie Bolcarro e mort și toate chestiile astea vor dispărea o dată cu el. Ascultă bine ce-ți spun, fie o să pun mâna pe nemernicul ăla de Tuohey și pe toată cohorta lui mizerabilă, fie o să pier încercând. N-am de gând să bag în închisoare niște trepăduși de rang mai mic și să-l las pe Tuohey să devină șeful tribunalului peste un an, ca să o ia de la cap cu toate, însă la scară mai mare, cum s-a întâmplat întotdeauna pe aici. Și știu cum vorbesc oamenii despre mine. Știu și ce gândesc. Dar nu e pentru gloria personală a lui Stan Sennett. Ai auzit proverbul ăsta? „Dacă-l împuști pe rege, ai face bine să-l și omori.”

I-am spus că era o parafrază după Machiavelli. Stan medită la asta câteva secunde, nesigur dacă-i plăcea comparația.

— Ei bine, dacă-l împușc pe Tuohey și ratez — *dacă* ratez, George — va trebui să părăsesc orașul când mi se termină mandatul. Știu asta. Nicio firmă de avocatură sănătoasă la cap nu mă va angaja. Pentru că nici eu, nici ei n-am mai fi în stare să punem piciorul într-un tribunal de stat. Dar tot o s-o fac. Pentru că nu am de gând să las chestia asta să continue așa. Nu cât sunt eu aici. O să mă ierți, George! Te rog să mă ierți! Dar datorez asta unchiului Petros și tuturor celorlalți oameni din districtul ăsta și din regiunea asta. George, ăsta e lucrul corect de făcut!

3

— N-a început cum credeți, zise Robbie Feaver. Eu și Morty nu ne-am dus la Brendan să-i zicem: „Ai grijă de noi”. Nu aveam nicio chestie de aranjat, nu la început. Eu și Mort mergeam poticnit înainte cu cazuri de asigurări de muncă și despăgubiri pentru accidente. Și la un moment dat, acum vreo zece ani, încă înainte să fie numit Brendan judecător președinte acolo, am avut primul nostru prilej adevărat să dăm lovitura. Era un caz de malpraxis la naștere. Un doctor cu un forceps trăsese capul copilului de parc-ar fi fost o nucă. Și a urmat bătălia obișnuită. Am cerut 2,2 milioane, ceea ce a implicat și asigurătorul-umbrelă, așa că ei au subscris apărarea. Și

știau că nu sunt Peter Neucriss. Ne-au făcut să ne cheltuim banii de parcă ne creșteau într-un pom din fundul grădinii. A trebuit să aduc experți medicali. Nu unul. Patru. Obstetrician. Anestezist. Pediatru. Neurolog. Și imagini mărite pentru instanță. Ne-am trezit cu cheltuieli de 125 000 de dolari, mult mai mult decât ne puteam permite. Așa că eu și Mort ne-am dus la bancă și ne-am pus a doua ipotecă pe amândouă casele noastre.

Eu auzisem deja povestea asta de mai multe ori. Istorisirea de acum era pentru Sennett, o ofertă de servicii, o întâlnire neoficială în care Stan avea ocazia să-l evalueze el însuși pe Robbie. Trecuse o săptămână de când îl vizitasem pe Stan în biroul lui și stăteam acum printre brocarturile moi ale unei camere din hotelul Dulcimer House, rezervate în numele Petros Corporation. Sennett adusese cu sine un individ afabil pe nume Jim, cu fața cam rotundă, dar plăcută, pe care-l ghicisem că era agent FBI încă dinainte să-l prezinte Stan, pentru că purta cravată într-o duminică după-amiaza. Amândoi ascultau cu atenție, aplecați în față în fotoliile lor elegante cu spătar sculptat, în timp ce Robbie cuvânta stând lângă mine pe canapea.

— Judecătorul care ni s-a repartizat a fost Homer Guerfoyle. Ei bine, Homer ăsta, nu știu dacă vi-l amintiți… s-a dus demult… dar era o haimana de cotoi pus pe furăciuni, neam de neamul lui toți escroci și traficanți, vârât în politică până-n gât, cu atâtea învârteli în viață, că s-au văzut nevoiți să-l înșurubeze în pământ când a dat ortu' și-au vrut să-l înmormânteze. Dar când a reușit să tragă suficient sforile și să ajungă în scaunul de judecător, dintr-odată și-a închipuit că s-a făcut boier de viță. Nu glumesc! Întotdeauna am simțit că ar prefera să i se spună „Înălțimea Ta", în loc de „domnule judecător". A murit nevastă-sa și și-a luat una nouă din înalta societate, mai în vârstă ca el cu câțiva ani buni. Și-a lăsat să-i crească o mustață dichisită și-a început să meargă la operă și să se plimbe vara pe stradă cu o pălărie mare de paie.

Ei bine, de cealaltă parte în cazul ăsta al meu era Carter Franch, un tip adevărat, stilul cu pantofi albi, absolvent la Groton și la Yale, și Guerfoyle se uita la el ca la icoană. Exact stilul de om care-ar fi vrut Homer să fie. Numai că nu se ridica pe labele din spate să facă sluj ori de câte ori auzea bazaconiile pe care le debita Franch.

Așa că, într-o zi, eu și Mort luam micul dejun cu Brendan și-am început să ne ștergem lacrimile de mâneca lui, plângându-ne de audierile ăstea, ce caz important era și cum o să fim jucați pe degete la proces și-o să ajungem flămânzi în stradă. Nu eram decât niște cățelandri care-și vărsau și ei amarul

în fața unchiului bătrân și înțelept al lui Morty. „Păi, eu îl știu pe Homer de ani de zile, ne zice Brendan. Ne-a condus câteva sectoare electorale în organizația Boylan. Homer e băiat de treabă. Sunt sigur c-o să vă dea o sentință corectă, băieți!” Ei, acum dacă așa credea *el*, comentă Robbie.

Feaver își ridică privirea și toți îi oferirăm omagiul zâmbetelor noastre de complezență ca să-l facem să continue.

— Cazul nostru mergea destul de bine. Fără probleme. Chiar înainte să ne aducem în instanță ultimul expert, care să depună mărturie despre ce constituie limitele prudenței în cadrul unei nașteri cu forcepsul, l-am chemat pe doctor, acuzatul, ca martor al părții adverse, ca să stabilesc niște lucruri despre procedură. Ultimul lucru pe care-l întreb e obișnuita întrebare de un milion de dolari. „Ai face același lucru din nou?” Și-mi răspunde: „Nu, având în vedere rezultatele”. De acord cu răspunsul. Terminăm și, înainte să înceapă pledoaria apărării, amândouă părțile depun moțiunile standard pentru un verdict direcționat, și, să mor eu dacă nu, Guerfoyle o acceptă pe-a mea. Robbie câștigă prin knockout tehnic! Doctorul e de vină, spune Homer, a recunoscut că nu s-a înscris în limitele prudenței când a zis că nu va mai folosi iar forcepsul. Nici chiar eu nu sugerasem ceva în genul ăsta. Franch era pe punctul să-și smulgă părul din cap, dar, din moment ce acum singura chestie rămasă era stabilirea despăgubirilor, n-avea de ales decât să facă o înțelegere. 1,4 milioane. Așa că aproape 500 000 pentru mine și Morty.

Două zile mai târziu, eram iar în instanță în fața lui Guerfoyle la o moțiune cu un alt caz, și m-a chemat în biroul lui pentru o clipă. „Carevasăzică, a fost un rezultat minunat, domnule Feaver.” Bla, bla, bla. Și eu n-aveam mai multă minte decât o buturugă uscată. Nu m-am prins. Chiar nu m-am prins deloc. Așa că i-am dat înainte cu: „Mersi, domnule judecător. Mii de mulțumiri, sunt foarte recunoscător, am lucrat enorm pe cazul ăla”. „Atunci, ne mai vedem, domnule Feaver.” Și weekendul următor, tipul lui Brendan, Kosic, îl înghesuie pe Morty într-un colț la o reuniune de familie și-i zice: „Ce-ați făcut, băieți, de l-ați enervat așa pe Homer Guerfoyle? Noi avem foarte mult respect pentru Homer. M-am asigurat că știe că ești nepotul lui Brendan. Ne faceți de rușine când voi, doi băieți, nu-i arătați respect”. Luni, eu și Mort eram iar la birou și ne holbam unul la altul. *No comprende.* „Enervat”? „Respect”?

Ghiciți ce s-a întâmplat apoi? M-am dus cu ordinul de retragere pe aranjamentul financiar pe care l-am făcut și Guerfoyle n-a vrut să-l

semneze. A zis că a tot meditat la cazul ăsta. Singur. Și s-a gândit că poate ar fi trebuit să lase juriul să decidă dacă doctorul și-a recunoscut responsabilitatea. Chiar și Franch era uluit, pentru că, la proces, judecătorul se purtase ca un surd când Franch i-a argumentat exact asta. Așa că s-a amânat cazul pentru noi audieri. Și în timp ce plecam, grefierul, un băiat de comitet pe numele Ray Zahn, datina din cap înspre mine.

Așa că eu și Mort, ca doi tolomaci din fundul satului, punem în sfârșit piesele laolaltă. „Măi să fie, Mort, nu crezi că vrea bani?” „Ba da, Rob, cred că vrea niște bani.11 Cineva trebuie să finanțeze noul stil de viață al lui Homer, nu? Așa că stăm noi și ne gândim la asta cam o zi. Până la urmă, Morty vine iar la mine și-mi spune: „Nu”. Atât: nu. Nici vorbă. Nici poveste. Nu mai doarme noaptea. A vomat de trei ori. I-a apărut o eczemă de stres. Închisoarea ar fi o ușurare în comparație cu asta. Așa e Morty. Are nervi de spaghete. Băiatul ăsta a leșinat ca un sac de cartofi prima dată când a apărut în fața instanței. Ceea ce lasă toată chestia pe umerii lui Robbie. Dar acum spuneți-mi voi mie, ce trebuia să fac? Și nu-mi dați citate din Confucius. Spuneți-mi ce să fac în lumea adevărată. Trebuia să întorc spatele unui onorariu de patru sute nouăzeci și ceva de mii de dolari și să mă duc pur și simplu acasă să-mi fac bagajele? Trebuia să spun familiei ăsteia, cu copilul lor legumă: „Scuze pentru speranțele false, știți, milionul ăla de dolari despre care v-am zis c-o să-l primiți nu există, cred că luasem LSD”. În câte ore credeți că și-ar fi găsit un avocat în care să aibă încredere? Credeți c-ar fi trebuit să sunăm la FUI, atunci pe loc? Și ce naiba ar fi însemnat asta pentru unchiul lui Morty? Dar pentru noi? În orașul ăsta, nimănui nu-i plac scandalagiii… Prin urmare, cu sau fără Morty, nu era decât un singur răspuns. Și e ca bacșișul din Europa. Cât de mult e de ajuns? Și unde-l dai? E chiar amuzant, de fapt. Unde e cursul ăla de facultate despre mită când chiar ai nevoie de el? Așa că m-am dus la bancă și-am încasat un cec de nouă mii, pentru că peste zece mii vine raportat la FBI. Și i-am pus într-un plic cu hârtii pentru noul nostru caz și-l duc la aprod, la Ray. Și, măiculiță, mi se uscase gura așa de tare, că n-aș fi putut linge un timbru. Ce naiba spun dacă am înțeles eu greșit? „Hait, ăsta era depozitul meu bancar”? am pus atâta bandă adezivă pe plicul ăla că trebuia să-l deschidă cu o grenadă de mână și i-am zis: „Te rog, dă-i asta domnului judecător Guerfoyle, spune-i că-mi pare rău pentru neînțelegere”. M-am dus la o audiere de statut în altă sală de instanță și, când ies, aprodul Ray Zahn mă așteaptă pe coridor, cu o privire serioasă ca naiba. Mă conduce mai

încolo vreo sută de pași și, jur pe Dumnezeu, ai fi putut să-mi auzi ciorapii pleoscăind. În cele din urmă, își aruncă brațul peste umărul meu și-mi șoptește: „Data viitoare, nu uita să pui ceva și pentru mine”. Și apoi îmi dă un ordin semnat de Homer, prin care acceptă înțelegerea între părți și retrage cazul de pe rol.

Acum, zece ani mai târziu, Feaver își flutură coafura complicată, care i se scurgea peste guler în valuri indigo, ușurarea resimțită fiindu-i încă vie în amintire.

— Deci așa a fost. I-am turnat lui Morty o poveste despre cum Guerfoyle a părut să-și dea seama că o să-l întoarcem la apel și a dat înapoi. Apoi m-am dus și m-am închinat în fața gărzii de onoare a lui Brendan, cei doi lachei ai lui, Rollo Kosic și Sig Milacki. Iar când am plecat, Sig mi-a zis: „Dacă mai ai vreodată un caz special din ăsta, sună-mă”. Și de-atunci am tot ținut-o așa.

Ridicând din umeri la adresa inevitabilității jocului slab actoricesc, Feaver se uită în jur din nou, să vadă cum fusese recepționat. I-am sugerat să se ducă să-și ia o cafea. Sennett își dădea ochii peste cap încă înainte ca Robbie să ajungă la ușă.

— Astea-s basme, despre Mort, zise el.

Aproape că am bătut din gene ca o domnișoară în eforturile mele de a mă preface surprins, dar evident că-mi scuturasem bine clientul în privat. Cu toate astea, Feaver jura că, de un deceniu, Dinnerstein rămăsese neștiutor la ceea ce se întâmpla, exact așa cum voia Brendan Tuohey, unchiul lui cel iubitor. De-a lungul parteneriatului lor, Mort primise jumătate din beneficiile obținute prin corupția pusă la cale de Tuohey, dar nu suporta nimic din riscuri. Numai Robbie livra plățile judecătorilor.

Feaver pretindea că Mort nu cunoștea nici măcar natura contului bancar secret de la River Național. Oameni din multe profesii — asistente medicale, antreprenori de pompe funebre, polițiști — sunt deseori în poziția de a recomanda un avocat unei persoane care a suferit o rănire gravă. Regulile etice interzic avocatului să împartă onorariile legale pe care le câștigă cu acești non-avocați, dar asistenta sau polițistul care dădea victimelor cartea de vizită a lui Robbie putea totuși cere ceva, și Robbie nu era primul avocat de prejudicii pentru vătămare corporală care se hotăra că e mai bine să plătească, decât să-i uite cineva numărul de telefon. Acolo îi zicea Robbie lui Mort că se duceau banii din contul de la River Național (și într-adevăr o parte din ei acolo se și duceau). Comisia de Admiteri și

Disciplină în Barou, agenția care dă avocaților licențele de liberă practică, ar putea să-l ancheteze pe Mort pentru ajutorul dat în aceste șmecherii dacă afla vreodată despre ele, dar explicația lui Robbie îl proteja pe Dinnerstein împotriva oricărei anchete penale, cel puțin în statul nostru. Nici măcar evaziunea fiscală nu intra în cadrul legal al procuraturii, din moment ce, în versiunea lui, Robbie îl făcuse pe Morty să creadă că impozitul pe care-l declarau era întru totul compensat de aceste cheltuieli dubioase de afaceri. Totul era mult prea convenabil pentru Stan.

— Își acoperă partenerul, George, și e o tâmpenie. Indiferent de ce fel de înțelegere facem, când obțin dovada că minte pe tema asta, tipul tău prinde expresul către pârnaie.

Îl cunoșteam pe Morton Dinnerstein cam la fel de bine ca pe Feaver, adică aproape deloc, numai din întâlniri vagi prin Clădirea LeSueur. După înțelegerea mea foarte limitată a caracteristicilor acestui cuplu, el era cărturarul din ei, cel care întocmea rezumatele cazurilor pentru Curtea de Apel, moțiunile și dosarele cauzelor, în timp ce Robbie făcea pe vedeta în instanță. Era stilul de aranjament care avea succes în multe birouri. Nu eram nici pe departe la fel de convins ca Stan că Feaver risca penitenciarul pentru amicul lui. Mort era o vietate oarecum de pe altă lume, cu părul rar, vâlvoi și nisipiu, ce i se ridica alandala pe cap în petice mici și dezordonate ca de iarbă uscată. Șchiopăta vizibil la un picior și avea un aer blând, caracterizat de o mică bâlbâială și un clipit persistent ce îi apărea în timpul pauzelor lungi pe care le făcea căutându-și cuvintele. Nevinovăția firii lui Mort și simbioza de o viață ce exista între cei doi făceau să fie posibil ca Feaver să fi spus adevărul. I-am argumentat asta îndelung lui Sennett, dar fără vreun efect vizibil.

Celălalt defect al poveștii lui Robbie din perspectiva lui Sennett era că Feaver nu interacționase niciodată direct cu Brendan Tuohey. Robbie recunoscuse că aranjamentele tacite făcute în numele lui cu diferiți judecători avuseseră loc sub forța gravitațională a influenței lui Tuohey. Povestea — de fapt, doar un zvon pentru Feaver — era că Brendan primea o „chirie”, o bucățică din ceea ce primeau judecătorii de la Robbie și de la ceilalți câțiva avocați băgați în treaba asta. Banii erau pasați celor doi oameni ai lui, care acționau ca o barieră sterilă între Brendan și orice urmă de corupție: Rollo Kosic, pe care Tuohey îl instalase ca grefier-șef, și Sig Milacki, un polițist care fusese pe vremuri partenerul lui Brendan pe stradă.

Ca să ajungă la Brendan, Sennett va avea nevoie de ei sau de orice alți martori pe care Feaver ar reuși să-i prindă în capcană.

— Crede-mă, Stan, îi zise Feaver când se întoarse. Oricât demult îți închipui că-l urăști pe Brendan, poți să stai la rând după mine. L-am cunoscut pe Brendan toată viața mea și am o grămadă de povești să-ți spun. Țin enorm la Morty, dar crezi că-mi *place* cum m-a făcut Brendan cărăușul în chestia asta? În afara faptului că are oameni care mi-ar tăia limba și mi-ar face-o cravată, aș fi încântat să ți-l servesc pe tavă. Atâta că nu pot. Brendan e sperios ca o mâță și de două ori mai grijuliu. Vrei să-l prinzi? Mult noroc!

Sennett părea să se bucure de provocare. Ochii îi sticliră preț de o clipă, încărcați de energia remarcabilă pe care o folosea în mod inevitabil împotriva oricărui oponent serios. Apoi îi făcu semn lui Robbie să continue să-i ofere toate amănuntele pe care le știa. De-a lungul anilor, Robbie lăsase „pachete” multor judecători și ținea minte foarte limpede fiecare ocazie și plicurile de bani gheață pasate discret în toalete, cafenele și taverne unor diferiți lachei și, mult mai rar, judecătorilor în persoană. În ciuda bănuielilor lui Stan cum că Robbie îl proteja pe Mort și a dezamăgirii lui că Robbie nu-l putea conduce direct la Tuohey, era ușor de văzut încântarea sa, deși încerca să-și păstreze atitudinea familiară de austeritate încordată.

— Există vreun motiv pentru care să nu mai poți continua cu pachetele? îl întrebă Sennett pe Feaver la sfârșitul întâlnirii. Dacă te lăsăm să practici în continuare, totul părând exact așa cum a fost întotdeauna, ai fi dispus să porți un microfon împotriva oamenilor ăstora și să înregistrezi plățile?

Știam că va urma întrebarea asta. Era miza cea mai importantă pe care putea s-o pună Feaver pe masă, pentru a se ține departe de bulău. Dar auzind propunerea rostită cu voce tare, Robbie se prinse de bărbia lungă și în ochii negri îi apăru o expresie introspectivă. Simțeam că-și întorcea încă o dată în minte emoțiile puternice din ultimele câteva seri, pe care le petrecuserăm împreună, când își vărsase năduful despre Sennett și tacticile lui teroriste, și se frământase de durere din cauza dilemelor atât de crude cu care era confruntat. Și apoi, cum îmi dădusem seama că îi stătea în fire, lăsă toate astea la o parte. Se aplecă în față pe canapea ca să-i privească în ochi pe procurorul

Statelor Unite și pe agentul special supraveghetor trimis de la Washington. Nu se obosi să-și manifeste ranchiuna. Rosti fără ocol crudul adevăr către cei care-l strângeau cu ușa:

— Ce altă alegere am?

4

Orice negociere de succes poate fi caracterizată de observația lui Tolstoi despre familiile nefericite: toate sfârșesc în același loc, dar fiecare ajunge acolo în felul ei. În ce-l privea, Feaver avea niște obiective simple în târgul făcut cu guvernul. Spre deosebire de majoritatea avocaților pe care-i reprezentasem, el părea resemnat în legătură cu pierderea licenței de practică. Era oricum inevitabil pentru o persoană care recunoscuse că mituise judecători și devenise foarte bogat în urma acestor îndeletniciri. Spera, în schimb, să-și păstreze cea mai mare parte din averea adunată, la gândul confiscărilor și amenzilor care i se puteau aplica din partea statului. Mai important încă, nu voia să facă închisoare nici măcar o zi, nu atât pentru el, îmi spunea, cât pentru a putea avea grijă de soția lui în timpul declinului ei inevitabil.

Cât despre Sennett, cerința sa principală era ca Robbie să-și continue afacerile ilegale purtând un microfon ascuns și să accepte să depună mărturie ulterior. Din acest motiv, Stan insistase și ca Feaver să fie condamnat, știind că-i va crește credibilitatea în fața unui juriu dacă va pleda vinovat de ceea ce îi acuza și pe alții de a fi făcut. O ultimă solicitare era ca rolul lui Feaver ca agent operativ al guvernului să rămână un secret absolut, mai ales față de Dinnerstein, care putea să-i ciripească totul unchiului său.

După multă zile de tocmeli, am făcut un târg prin care Robbie va pleda vinovat la un cap de acuzare: fraudare a bunului public prin mituirea câtorva judecători. Presupunând că Robbie reușea să-i ofere ceea ce-i cerea, guvernul era dispus să nu ia în seamă indicațiile federale cu privire la sentințe și să accepte o condamnare cu eliberare probatorie și o amendă de 250 000 de dolari.

Toată lumea era rezonabil de satisfăcută cu aceste aranjamente cu excepția Departamentului de Justiție, mai precis UCORC1, Comitetul de Verificare a Operațiunilor sub Acoperire, care controla toate operațiunile clandestine împotriva oficialităților publice. UCORC fusese înființat după operațiunea ABSCAM[2][3], atacul FBI țintit împotriva Capitoliului, pentru a calma proaspăta stare de agitație a Congresului în legătură cu pericolele la care erau supuși cetățenii nevinovați prin operațiunile sub acoperire. Cetățenii nevinovați pentru care se arăta îngrijorat acum UCORC erau oamenii de cealaltă parte a cazurilor pe care Robbie urma să le aranjeze.

UCORC rosti și pe șleau că guvernul nu putea participa la privarea părților adverse și a avocaților lor de o zi cinstită petrecută în instanță.

Sennett zbură de mai multe ori la Washington D.C. Ca să facă presiuni. În cele din urmă UCORC acceptă că problema putea fi rezolvată, dar numai dacă Feaver va aranja cazuri false. Ideea era că, exact așa cum agenții FBI făcuseră pe șeicii arabi în cadrul operațiunii ABSCAM, acum puteau juca rolul de avocați ai apărării și părțile în procesele fictive pe care Feaver le va depune în instanță. Însă toate aceste artificii implicau o operațiune mult mai elaborată și mai scumpă decât își închipuise Sennett. Trecură multe săptămâni, în care Stan purtă lupte în interiorul Departamentului ca să smulgă aprobări pentru cererile lui bugetare și de personal. Se făcu sfârșitul lui octombrie și, evident, în momentul în care Sennett obținu cele necesare UCORC spuse din nou nu.

Dificultatea, își dădeau ei acum seama, ținea de faptul că Robbie Feaver era un infractor recunoscut. Guvernul nu-i putea permite să continue să practice avocatura în cadrul sistemului juridic. Dacă făcea vreuna dintre nelegiuirile la care te puteai aștepta de la un avocat de prejudicii corupt, vina cădea în cârca lor. Un argument și mai pertinent era că planul lui Sennett nu oferea nicio protecție care să-l împiedice pe Robbie să mituiască în secret pentru cazurile reale la care va lucra în continuare, pentru a-și putea menține acoperirea.

În esență, UCORC pretinse ca Feaver să practice dreptul sub supraveghere polițienească. Robbie protestă, însă în cele din urmă acceptă ca un agent FBI să fie plantat în biroul lui, ca să pozeze ca noul asistent juridic pe care el și Mort se hotărâseră deja să-l angajeze, pentru a-i permite lui Feaver să petreacă mai mult timp cu soția lui. Ca să explice faptul că noul asistent urma să fie virtual lipit de Robbie, Sennett sugeră să fie numită o femeie agent, o persoană care să se poată pretinde a fi cea mai recentă dintre numeroasele aventuri la birou pe care le avea Robbie. La sfârșitul lui noiembrie, femeia propusă pentru acest rol, cunoscută sub numele de Evon Miller, veni cu avionul din Washington pentru a ne întâlni cu toții față în față.

La indicațiile lui Sennett, am ajuns fiecare separat la o cameră din Dulcimer House. Jim, agentul care asistase la oferta acceptată de Robbie, stătea lângă Stan atunci când am sosit eu acolo. Jim devenise deja un accesoriu fix și mi-am dat seama că el era cel numit de UCORC pentru a conduce operațiunea. Noua agentă veni ultima. Rosti cuvântul de cod

„Petros” și ușa se deschise, permițându-i să intre unei femei de treizeci și ceva de ani, de înălțime medie, cu un corp atletic și robust și un aspect plăcut. Prima impresie era de fată din vecini, vioaie și cârnă, cu un stil sincer și lipsit de pretenții. Purta blugi și un tricou cu mâneci scurte și avea o urmă de rimei la ochii de sub ochelarii cu rame metalice înguste; părul arămiu îi era prins într-o coadă la spate. Însă, chiar din pragul ușii, fu vizibil că nu se simțea în largul ei. Era încruntată și intră cu pași țepeni în cameră, strângând mâini fără să privească pe nimeni în ochi. Încercând să-și pună la lucru galanteria obișnuită, Feaver îi aduse un suc de la minibar, pe care agenta îl acceptă cu un zâmbet politicos.

— Deci, Evon…

Robbie îi pronunță numele așa cum îl pronunțaserăm toți înainte, ca pe o variantă a lui „Yvonne”, numai că ea clătină din cap.

— Evon, zise ea. Ca în „Țarul Ivan”. Mama a vrut să se pronunțe în celălalt fel, dar nimeni nu mi-a zis niciodată așa.

Am surprins rânjetul fugar al lui Sennett, ca a unei vulpi în tufiș. „Evon Miller” era un pseudonim creat pentru ea, împreună cu permisul de conducere și cu cartea de securitate socială, la sediul FBI din Washington D.C. Robbie nu-și dădea seama că acum femeia își „spunea mitologia”, după cum numeau agenții procedura în argou.

— Exact ca la mine, îi răspunse Robbie cu însuflețire. Numele meu de familie. Oamenii se încurcă totdeauna. Al meu e ca în „Fă-mi un favor”.

Femeia reuși să afișeze un rânjet călduț, dar nu părea pe deplin convinsă că aveau prea multe în comun. Feaver îi dădu însă înainte, hotărât să o câștige de partea lui.

— Ceea ce-mi amintește de altceva, zise el. Îi întreb mereu pe oameni atunci când îi întâlnesc: „Ce preferi? Numerele parc sau impare?”

După expresia ei încruntată și ochii mijiți, se vedea că recunoscuse fraza ca fiind o replică de agățat. Evident, fusese avertizată cu privire la Robbie și nu avea nicio dorință să-i accepte încercările de flirt.

— Mie-mi plac numerele pare[4], adăugă Robbie, schițând un zâmbet zadarnic la adresa micului său joc de cuvinte.

Ea nu-i răspunse nimic, dădu doar ușor din cap a încuviințare și se duse în cealaltă parte a camerei, înainte ca Sennett să ne cheme pe toți să ne așezăm, ca să putem discuta aranjamentele necesare pentru a ne asigura că nimeni din biroul lui Feaver nu va pune sub semnul întrebării veridicitatea lui Evon sau a cazurilor fictive.

— Ai spus că e agentă FBI sau gardian de închisoare? mă întrebă Feaver după aceea.

După părerea mea, ea avusese o atitudine cinstită. Bănuiam că Robbie era supărat de ideea de a fi urmărit douăsprezece ore pe zi în propriul birou. Adevărul era însă că niciunul dintre noi — Robbie, eu, nici chiar Stan — nu știa nimic despre identitatea adevărată a lui Evon Miller, nu știam nimic nici despre Jim sau despre oricare alt agent sub acoperire, așa-numiții UCA[5], care aveau să vină în cele din urmă să lucreze la caz. Proiectul Petros, cum era numită acum operațiunea, funcționa strict sub regula de „știe numai cine trebuie să știe”, ceea ce însemna că toți participanții, atât agenții, cât și Robbie sau Sennett, primeau numai informațiile limitate de care aveau nevoie pentru a-și îndeplini rolul. Asta reduce cu mult șansele să răsufle secrete capitale, dând astfel peste cap întreaga mascaradă.

Singurele informații pe care le-am cules până la urmă despre originea adevărată a lui Evon Miller mi-au provenit indirect, în mare măsură din pricina rezervelor pe care Stan le avea inițial în privința ei. I se păruse cam nesigură și era, de asemenea, îngrijorat că stilul ei modest de a se purta o va da de gol, deoarece părea puțin probabil să fie perechea unui om atât de bătător la ochi ca Robbie. Cât despre Feaver, lui această îngrijorare i se părea mai degrabă amuzantă; avea să-mi spună că nu era cunoscut ca un bărbat „deosebit de pretențios”. În orice caz, Jim, care primise controlul asupra agenților de la UCORC, ținea morțiș la alegerea lui. Era impresionat de referințele ei, care îl făceau să creadă că avea tăria necesară să suporte rigorile vieții sub acoperire.

— Se pare că a concurat la Jocurile Olimpice, îmi explică Sennett într-o dimineață.

Ridică apoi din umeri, neștiind nici el mai mult de atât. Eram în Warz Park, unde Stan alerga în fiecare dimineață la ora șase câțiva kilometri buni. Mania lui Stan pentru secrete era atât de intensă, încât nu informase pe nimeni de la biroul lui despre Feaver. Astfel, pentru a evita să se iște întrebări, ne întâlneam deseori aici. Îmi cumpărasem un trening la modă și-l urmam o dată sau de două ori în jurul ovalului de asfalt, înainte de a ne întâlni din întâmplare în dreptul unei bănci. Astăzi ne întâlniserăm ca să pot să-i înmânez niște documente — versiunea finală și parafată a înțelegerii încheiate de Robbie și declarația lui că citise protocolul destul de lung pentru operațiuni sub acoperire pe care îl produsese UCORC amândouă

ascunse în ziarul de dimineață împăturit cu atenție. Deja trecuse demult Ziua Recunoștinței, și iarna începea, ca o infecție, să se împrăștie cu vântul.

Stan luase ziarul cu un aer dezinvolt și-mi spusese lucrul pe care îl aflase despre Evon Miller. Jim îi împărtășise cu caracter confidențial acest singur amănunt despre Olimpiadă ca să-l liniștească pe Stan. Motivele lui Sennett de a-mi spune mie, tot sub formă de secret, erau mai bine țintite.

— Asigură-te că tipul tău știe că e mai dură decât pare, îmi zise el. Nu-l lăsa să creadă că o poate călca în picioare sau că o poate păcăli. Dacă încearcă vreo șmecherie, o să aflăm.

Eram tentat să zâmbesc, ca de multe alte ori când eram confruntat cu amenințările de procuror agresiv ale lui Stan, dar asta n-ar fi făcut decât să-l întărâte. Alergam pe loc ca să mă încălzesc și Stan se ridică de pe bancă și-mi arătă ziarul în care erau ascunse documentele semnate.

— Mi-am pus tot ce-aveam la bătaie în chestia asta, George! Fiecare verzișor din pușculiță, fiecare datorie de colectat. Nu mai am nimic în banca de favoruri. Nu-l lăsa să se joace cu mine! Și nu numai de dragul meu. Și pentru el. Dacă dă cu bâta-n baltă, la felul cum a scris Washingtonul regulile, trebuie să-l facem parașută ca să putem cădea noi în picioare. Fii sigur că înțelege.

L-am asigurat că Robbie își dădea seama că, dacă Stan îl prindea cu ocaua mică, va ajunge cu siguranță în închisoare. Dar Stan mă împunse în piept cu degetul pentru a-și accentua cuvintele.

— Îți spun asta ca prieten, zise el și, înainte să dispară alergând pe o alee, repetă: O să aflăm.

După cum am spus, aceasta e povestea unui avocat. Nu numai în sensul că e povestea impactului fatal al legii, ci și pentru că o spun, așa cum fac deseori avocații, pentru cei care nu pot să vorbească pentru ei înșiși. Am fost martor personal la multe dintre acțiunile Proiectului Petros, întrucât Robbie insistase întotdeauna, încă din momentul când Sennett îi apăruse în pragul ușii, să fiu prezent oricând era și Stan. Amintirile îmi sunt întărite de sutele de ore de conversație pe care le-am avut de-a lungul anilor cu participanții și, de asemenea, de tipul de rămășițe istorice pe care le lasă deseori legea în urma ei: casete, transcrieri și volume de rapoarte de caz FBI, numite 302-uri.

Și totuși, dacă n-ar fi decât acestea, povestea ar fi incompletă. Adevărul legii nu se sfârșește niciodată strict cu dovezile fizice. Depinde la fel demult

de ceea ce avocații numesc „inferență”, pe care spiritele mai puțin restricționate o numesc „imaginație”. Marea parte a activității zilnice a lui Robbie o observase numai agenta cu numele de cod Evon Miller și, de dragul unei povestiri complete, mi-am acordat libertatea de a-mi imagina perspectiva ei. Nu pot spune dacă ar fi de acord întru totul cu tot ceea ce-i atribui. Mi-a zis cele pentru care avusese permisiune, dar mare parte a versiunii ei rămâne încuiată pentru totdeauna în spatele regulamentelor FBI. Presupunerile mele, ipotezele mele și inferențele cele imaginate de mine — nu ar avea niciodată trecere într-o instanță. Dar le consider singura cale de a ajunge la întregul adevăr pe care legea — și o poveste — le pretind întotdeauna.

Cât despre rolul meu, sper să nu semăn cu acei luptători din vechime a căror glorie pare să crească de-a lungul anilor. N-a fost nimic eroic în rolul jucat de mine în Proiectul Petros. Adevărul incomod e că, de îndată ce-am auzit ce intenții avea Stan Sennett în acea primă zi în biroul lui, n-am vrut să am nimic de-a face cu reprezentarea lui Robbie Feaver.

Ca avocat, am trăit după un precept solemn: Nu jigni niciodată un judecător. Râdeam la toate glumele lor. Când dădeau o sentință împotriva mea, chiar și una prostească, spuneam mulțumesc. Mă abțineam în mod solemn de la orice discuție despre abilitățile sau temperamentul oricărui judecător, mort sau în viață. Doar rareori am întâlnit un judecător care să nu fie ranchiunos — este unul dintre avantajele puterii indiscutabile — și știam că ranchiuna formată împotriva persoanei care-l va reprezenta pe Robbie Feaver va ține mult timp. Nu pentru că toți judecătorii erau corupți. Dimpotrivă, majoritatea dintre ei considerau, pe bună dreptate, că-și ridicaseră poalele sus de ani de zile ca să evite terenurile mocirloase ale districtului Kindle. Acum însă vor fi murdăriți indiferent de voia lor. Ziarele vor tipări caricaturi reprezentând tribunalul ca o casă de marcat; bețivii de la meciuri și din baruri vor face bancuri vulgare de fiecare dată când un judecător își va scoate o bancnotă de 20 de dolari din buzunar. După ce renunțaseră la belșugul oferit de avocatura privată pentru respectul sporit al poziției de judecător, se vor simți escrocați în bazarul vieții. Și prima persoană pe care se vor răzbuna voi fi eu, care, spre deosebire de Stan sau de Robbie, voi fi perceput a fi ales să particip pentru motivul josnic al unui onorariu.

Așa că, în timp ce veneam pe Marshall Avenue, întorcându-mă în acea zi de mijloc de septembrie de la biroul lui Stan, încercam să găsesc o metodă

de a ieși din caz. Aș fi putut cere un onorariu enorm. Sau să pretind că fusesem solicitat brusc pentru un proces care-mi va consuma tot timpul. Dar știam că nu voi face niciunul din aceste lucruri.

În termenii cei mai simpli, nu puteam suporta ideea de a face un contrast atât de înfiorător între mine și Sennett, care tocmai îmi oferise discursul lui plin de semnificații despre unchiul Petros. N-am înțeles niciodată în întregime competiția de o viață în care mă găseam cu Stan, dar întotdeauna m-am simțit cu un pas în urma lui. În parte pentru că alesesem câștigul material al avocaturii private, în timp ce el trăia viața mai castă a unui bugetar; iar pe de altă parte pentru că, fiind avocat al apărării, cu făceam piruete, puneam piedici și îmi ceream iertare, în timp ce el, ca procuror, izbea cu putere cu pumnul în masă în numele a ceea ce credea el că e drept și bine. Însă acum, sub efectele morții tatălui meu, îmi dădeam seama că existase și un fel în care mă comparasem mereu cu Stan în frică.

La vârsta de douăzeci și doi de ani, cu diploma mea de la Charlottesville, mă angajasem pe un cargobot de minereu, care avea să mă aducă după un timp în districtul Kindle. În mod oficial intrasem în marina comercială ca să evit să merg în Vietnam. Dar, în realitate, era o evadare din universul ermetic al părinților mei din sudul Virginiei, o evadare de sub prețiozitatea socială neabătută a mamei mele și, în chiar mai mare măsură, de sub apelul tatălui meu la crezul inviolabil al gentlemanului sudist. Avocat la rândul său, tatăl meu adera la ceea ce considera el a fi lucrurile corecte: Dumnezeu și țara, familia, datoria și legea. Descoperise târziu în viață, în timp ce privea cum colegi mai puțin capabili și principiali erau promovați în poziții în Barou la care râvnea el, că virtutea lui neșovăielnică îl (acea să pară oarecum prostănac în ochii multora, probabil inclusiv în cei ai fiului său.

În democrația sălbatică din districtul Kindle, unde onoarea nu era o chestiune de parvenire socială, mă simțeam liber să trăiesc o viață a satisfacțiilor adulte rezonabile. Dar, după moartea tatălui meu, m-am temut dintr-odată că poate alungasem din viața mea prea multe dintre lucrurile pe care le preamărea el. Eram un om decent, dar rareori curajos. De aceea îmi părea Sennett în acele momente atât de grozav. Ca și tatăl meu, era un om riguros, cu standarde, un purist, care credea cu putere — și fără compromisuri — în prăpastia adâncă dintre bine și rău. În copilărie Stan fusese pentru scurtă vreme seminarist, se pregătea să devină preot în Biserica Ortodoxă Greacă, și am simțit întotdeauna că în mintea lui — ca și în a tatălui meu — legea și divinitatea nu erau niciodată prea departe una de

alta. Însă, spre deosebire de tata, lui Stan îi stătea în fire să recunoască faptul că în lumea aceasta lucrurile bune nu apar din întâmplare, îmi dau seama acum că o parte din mine l-a văzut întotdeauna pe Stan ca pe bărbatul care-aș fi putut fi, dacă aș fi fost mai hotărât să reprezint un fiu loial.

Așa că am știut că nu voi putea să-mi găsesc pacea dacă îi întorceam spatele lui Robbie Feaver. Îmi aminteam versurile din Frost despre drumul nestrăbătut. Așa că, precum poetul, m-am întors să-i urmez pe Robbie și pe Sennett pe acea cale străină mie.

Ianuarie 1993

5

Clădirea LeSueur, unde ne aveam birourile de avocatură și eu, și Robbie, fusese înălțată chiar înainte de colapsul economic din anii 1920. Se află în centrul de afaceri al orașului, într-un loc numit Point, un colț de calcar pe care curentul rapid al râului Kindle hotărâse cumva de-a lungul erelor geologice să-l evite mai degrabă decât să-l erodeze. Clădirea îl comemorează pe exploratorul francez misionar Pere Guy Lasueur, al cărui nume de familie era mereu ortografiat greșit de coloniștii fără știință de carte care-l urmaseră două secole mai târziu, în această parte din Middle West.

Clădirea LeSueur fusese construită în epoca art deco. Naiade zvelte își ascund cu modestie goliciunea după ornamente vegetale ștanțate în centrul grilajelor de alamă complicate care decorează lifturile, gurile conductelor de ventilație și mare parte a holului de la intrare. O cupolă de sticlă pictată, proiectată de însuși Louis Tiffany[6], acoperă atriumul central înalt de șapte etaje și atrage frecvent grupuri de turiști care deseori blochează drumul angajaților grăbiți să ajungă la muncă. Fiindcă în principal legea, nicidecum arta, e cea care-i preocupă pe cei de aici. Mai mult de jumătate din spațiul clădirii a fost închiriat întotdeauna de avocați, întrucât LeSueur se află într-o zonă favorabilă, în centrul triunghiului format de Federal Square, de tribunalele penale de stat și de lada arhitecturală de gunoi reciclabil care este Departamentul de Justiție și Echitate al Culții Superioare din districtul Kindle.

La sfârșitul lui noiembrie, un avocat numit James McManis închirie un apartament vacant în zona cu chirie mai mică a etajului opt al clădirii.

McManis, care părea să bată spre cincizeci de ani, își făcea debutul târziu în avocatura privată. Timp de mulți ani, explica el diverșilor avocați din clădire cărora li se prezenta cu entuziasm, fusese consilier general asociat la Moreland Insurance, cu sediul în biroul lor regional sud-central din Atlanta, responsabil cu solicitările de prejudicii morale. McManis spunea o poveste complicată, despre cum plecase de la Moreland pentru ca soția lui să poată avea grijă de vârstnica ei mamă din districtul Greenwood, și afirma că mutarea fusese sprijinită de consiliul general de la Moreland, care se arătase de acord să pună pe roate biroul lui McManis angajându-l să conducă apărarea diferitelor revendicări de prejudicii morale înaintate în districtul Kindle împotriva asiguraților Moreland. Ascultând povestea lui McManis, nu puteai evita impresia că era puțin cosmetizată și că de fapt McManis era doar unul dintre angajații de vârstă mijlocie dispensabili de care se descotorosise compania într-una dintre numeroasele reduceri de personal cu care marile corporații familiarizaseră America aflată în recesiune.

Jim McManis își asamblă rapid un personal. La fiecare câteva zile, apărea un nou angajat — o secretară, un anchetator, o recepționeră, un funcționar, un asistent juridic, fiecare fiind prezentat la repezeală celor din birourile alăturate. Toți, bineînțeles, erau agenți FBI provenind din locuri îndepărtate de districtul Kindle. Având în vedere că pe la începutul lunii ianuarie biroul de avocatură al lui James McManis avea patru cazuri separate împotriva firmei Feaver Dinnerstein, nu era neobișnuit ca Robbie și asistenta lui juridică, Evon Miller, să le facă vizite ocazionale. Eu, de asemenea. Acoperirea mea, acceptată cu foarte puțină tragere de inimă, constă în a fi avocatul recomandator al acestor cazuri, avocatul care făcuse legătura clienților cu Feaver și care urma să primească o parte a onorariului lui Robbie în schimbul colaborării cu el la procese. McManis intrase și în Unitatea de Supraveghere a Civilității în Instanță a Asociației de Barou din districtul Kindle, condusă de Stan Sennett. Astfel că și Sennett deveni un vizitator frecvent al Biroului lui McManis.

Fiecare dintre noi venea la biroul lui Jim — căruia agenții îi puneau „sediul de pe teren” — cel puțin o dată pe săptămână, mult mai des în primele zile. Apăream la intervale aranjate dinainte, echipați întotdeauna cu o servietă sau cu un plic ca recuzită. Când ajungeam în zona de recepție, decorată luxos în lambriuri de stejar roșcat, mă simțeam de parcă mă uitam la televizor din interiorul platoului de filmare. Toată lumea juca un rol, dar, până nu se închideau în siguranță ușile placate cu oțel de la sala de

conferințe, toți mențineau o atmosferă convingătoare de spațiu de afaceri autentic, cu telefoane sunând, hârâit de imprimante și diverși „angajați” alergând de colo până colo. Nu mi se spusese ce anume făcea de fapt fiecare dintre ei, dar, la una din primele întâlniri, prin ușa întredeschisă a unui dulap de mărimea întregului perete din sala de conferințe am observat o scrie întreagă de echipamente electrice, chestii cu luminițe și afișaje digitale.

Cât despre așa-numita Evon Miller, ea fusese prima care răspunsese la un anunț de mică publicitate prin care se căuta un asistent juridic, anunț pe care Feaver Dinnerstein îl postase în *The Lawyers Bulletin* la începutul lui ianuarie. A doua zi o intervievaseră Mort, Robbie și administratoarea biroului, Eileen Ruben. La acea întrevedere, Evon Miller purtase un costum bleumarin elegant, o cămașă albă cu volane și un șirag dublu de perle de cultură pe care și le pusese probabil de patru ori de când le primise cadou la absolvirea facultății. Renunțase la ochelari și-și pusese lentile de contact și, pentru a căpăta aerul mai animat pe care-l prefera Sennett, își făcuse și un tratament cosmetic complet la Salonul Elizabeth Arden de pe Michigan Avenue din Chicago, pe cheltuiala FBI-ului. Cu ocazia aceasta își decolorase și părul într-un blond platinat și-l tunsese într-o coafură foarte stilată, scurtă pe o parte și coborând în trepte către ureche.

În prima zi după ce „Evon Miller” fusese angajată, Robbie o purtase împăunându-se prin toată firma, pe coridoarele puternic luminate. Îi explicase cum erau aranjate încăperile, îi prezentase ceilalți angajați cu vorbe de duh stângace și se lăudase fără rețineri cu decorațiunile extrem de luxoase. Piese contemporane stridente — figurine de ambră, sculpturi de neon, ceasuri gigantice– erau adunate de-a valma pe tapetul mătăsos de culoarea piersicii de pe pereți. Sala de conferințe era dominată de cea mai lungă masă pe care o văzuse ea vreodată în afara unui muzeu, un oval de granit rozaliu înconjurat de fotolii italiene, iar suprafața sa lustruită sclipea în lumina care cădea într-o dungă dinspre ferestrele mari de la etajul treizeci și cinci al Clădirii LeSueur. Feaver numea încăperea respectivă „Palatul* [7].

— Vezi tu, ne punem machiaj gros de-un deget pentru scenă, zise el. Înțelegi ce vreau să spun?

Nu înțelegea.

— Prima mea slujbă ca avocat a fost pentru Peter Neucriss. Ai auzit de Peter, nu? Toată lumea a auzit de Peter. Maestrul Dezastrului, așa îi ziceau

în ziare. „Peter” n-avea suficient impact. Noi însă suntem Feaver Dinnerstein. Cine sunt ăștia? Doctorii îngâmfați care vin aici pentru depoziții, clienții noștri, care în cea mai mare parte sunt sărăntoci din apartamente și din căsuțe amărâte, toți vor să știe un singur lucru: Au succes tipii ăștia? Câștigă ceva? Așa că trebuie să se vadă. Conduci un Mercedes, porți costume Zegna și ai un birou care arată de parcă Robin Leach1 ar trebui să intre pe ușă în orice clipă. L-am spus lui Mort, atunci când am început: „Gândește-te la Beverly Hills”.

„Beverly Hills”, se gândi Evon. Feaver îi aducea aminte de tipul de orășeni neobrăzați pe care începuse să-i întâlnească în localitatea sa natală în copilărie, atunci când apăruseră două stațiuni de schi ca niște coșuri pe fața curată a munților din jur. Bărbați întunecați la față și limbuți, îngâmfați și manipulatori ca Feaver, cu aerul său de băiat de băiat și un stil ce te făcea să te întrebi dacă nu cumva lăsa în urmă o dâră unsuroasă, ca un melc. Dar Evon era agent FBI de zece ani deja și avusese de-a tace cu îndeajuns de mulți trepăduși și găinari. Ca FOA[8] în Boston — agent la prima misiune, o boboacă — lucrase cu toxicomani, și toată lumea știa că aceștia erau cei mai răi. Slujba ci de aici, își spunea, era să stea cu ochii în patru, să se asigure că omul lor făcea ce trebuie, să stea dreaptă ca lumânarea și să nu cadă în vreo capcană. În afară de asta, se gândea ea, nu conta (le fapt dacă individul avea păduchi sau o atitudine slinoasă. Am înțeles, să trăiți, execut ordinul.

Acum se găseau în biroul lui Feaver. Le ieși în întâmpinare Bonita, secretara lui, o sud-americancă frumoasă, cu pielea fină, torente de păr ars de cosmetice și fard de ochi aplicat cu grebla. Feaver își continuă rolul de nou angajator, explicându-i în detaliu sarcinile pe care le va avea ca asistent juridic. Va programa depoziții, va elibera citații și solicitări de interogatorii, va pune acte la dosare, se va întâlni chiar și cu clienții, ca să adune informații și să-i țină de mână.

— Și mai e ceva, zise Feaver. Tu și Bonnie o să lămuriți sarcina asta între voi, dar eu nu citesc corespondența. Cincisprezece ani de zile am avut găuri în stomac de la corespondență, așa că, o dată ce-am împlinit patruzeci de ani, mi-am zis că viața e prea scurtă. Pentru că un singur lucru e mai sigur decât legea gravitației: nu primești decât vești rele în corespondență. Fără glumă! În primul rând, sunt mereu moțiuni. Năpasta existenței mele. De cealaltă parte a fiecărui caz pe care-l avem, e o firmă de apărare plătită cu ora. Așa că ei bagă bani în buzunar când înaintează orice moțiune

descreierată, cu nicio șansă într-un miliard, care le trece prin minte. Moțiune să se respingă cazul. Moțiune pentru o judecată sumară, fără proces. Moțiune pentru a reconsidera moțiunea precedentă. Moțiune să declare Puerto Rico un stat. Nu-ți vine să crezi ce le dă prin cap. Nimeni nu mă plătește să răspund la toate gunoaiele astea. Și dacă se întâmplă să câștig zece moțiuni, dar o pierd pe a unsprezecea, tot cazul se prăbușește.

Feaver continuă să descrie dezastrele cu care s-ar putea confrunta deschizându-și corespondența de fiecare dimineață. Scrisori de la clienți care fuseseră curtați de alți avocați și-i concediau, uneori după ani de zile de muncă; alerte urgente de la organizații de avocați pledanți despre legislația anti reclamanți pe care o inspirase lobby-ul asigurărilor. Și bineînțeles, niciodată cecurile pe care avocații apărării le datorau pentru cazurile câștigate.

— Numai veștile rele, concluzionă el.

Bonita stătea lângă masa de lucru cu blat de sticlă a lui Feaver, chicotind cu indulgență la glumele lui, apoi plecă, închizând ușa în urma ei la rugămintea șefului. Sunetele șuierătoare ale biroului, telefoanele, mașinăriile și vocile insistente, toate dispăruseră acum și Evon simți o bruscă înfiorare. Încă nu fusese singură cu el. Feaver făcu un gest cu bărbia către ea, cu un aer familiar.

— Deci care e numele tău adevărat? întrebă el încet.

— Evon, răspunse ea, după o clipă în care rămăsese complet nemișcată.

— Ei, hai acuma! Am senzația că suntem la o petrecere cu costume. Tu știi numele *meu.*

— Numele meu este Evon Miller, domnule Feaver!

Feaver o întrebă de unde era de fel, dacă era măritată. Ea îi răspunse cu mitologia rolului, fără nicio expresie pe figură.

— Dumnezeule mare, făcu el.

Biroul lui Feaver era mare, cu o canapea de piele, o masă de lucru și alte piese de mobilier modern, din sticlă și lemn. Podeaua era acoperită cu un covor oriental imens, un Bokhara de culoarea vinului roșu. Evon stătea în centrul încăperii; strânse lin fălci și-i vorbi cu o voce joasă și aspră. Nu se jucau aici, îi zise ea. Îi repetă ceea ce i se spusese și ei de nenumărate ori: Nu renunța niciodată la mască. Niciodată. Nici măcar pentru o secundă. În felul ăsta nu va trebui să-ți faci griji dacă ai fost auzit sau surprins cu privirea.

— Te obișnuiești să-ți ieși din personaj și, când ești pus sub presiune, o scrântești cu siguranță, zise ea.

— Ehei, nu-ți face griji pentru mine, mă pricep să țin rolul, zise el. Sunt un profesionist.

Îi arătă credența din spatele lui, unde se găsea o fotografie a soției sale, Lorraine, așa cum fusese înainte să fie răvășită de boală. Rainey, cum i se spunea uneori, rămăsese spre amintire între acele rame groase de argint ca o frumusețe extraordinară, cu părul negru ca pana corbului, cu ochii de culoarea ametistului și maxilarul lunguieț și ascuțit, un element neregulat care îi îmbogățea cumva trăsăturile, făcând-o mai mult decât drăguță sau plăcută la privit. Dar el voise să-i arate fotografia de lângă aceasta, o poză lucioasă a lui, cu părul pomădat, în costum de pirat, părând să cânte. Pe o plăcuță de aur fals de sub ea era gravat: „Spectacol la bar, 1990”.

— Ascultă, o să petrecem o grămadă de timp împreună, zise el. Pur și simplu încerc să aflu și eu câte ceva despre tine. După cum mi se pare mie, n-ar fi putut să te dezrădăcineze dacă tu n-ai fi vrut să mergi. Așa că n-ai copii. Nu-i așa?

Evon nu se pricepuse niciodată să se descurce în relațiile cu diverși oameni și Feaver își dăduse cumva seama de asta; știa că ea nu dispunea de vreo metodă subtilă să-l oprească.

— Nu, zise el. N-ai copii. Și mă gândesc că nici căsătorită nu ești. Prima dată ar fi solicitat o persoană necăsătorită. Nu s-ar putea aștepta ca o femeie măritată să fie dispusă să-și petreacă următorul an departe de casă. Divorțată sau n-ai făcut pasul ăsta niciodată? Aici m-am cam blocat.

Se vedea că se distra, rezemat de spătarul scaunului de piele cu mânere cromate, din spatele mesei de lucru.

— De-ajuns, zise ea.

— Relaxează-te, răspunse el. Știu deja despre Olimpiadă.

Asta o făcu în cele din urmă să-și piardă cumpătul, descoperirea că până și acum, sub acoperire, acel amănunt nenorocit era fluturat pe dinaintea ei, ca un drapel. Iute ca fulgerul, se aplecă peste biroul lui, ignorând tremurai furiș al ochilor lui, despre care bănui imediat că reprezenta o încercare fugară de a i se uita în decolteu.

— Ascultă, domnule, în 302-uri, rapoartele pe care le-am citit, se spunea că unii dintre indivizii ăștia au niște prieteni răi de tot. Nu asta ne-ai spus chiar tu? Așa că, mai bine te-ai purta ca și cum ți-ar fi viața în pericol, amice, pentru că, pe câte-mi dau eu seama, chiar așa și este!

Feaver își țuguie buzele și-și întoarse un obraz, cu barba atât de deasă, încât, deși proaspăt ras, părea să aibă pielea albastră. Omul ăsta era păros ca un urs. Peste gulerul cămășii i se ițeau câteva fire rebele de păr de pe piept.

— Dar un microfon? întrebă el. George mi-a zis că s-ar putea să porți microfon.

De fapt, îi spusesem că era puțin probabil ca guvernul să facă așa ceva. În ore întregi de înregistrări, cu siguranță ar apărea sute de fraze întâmplătoare care s-ar putea dovedi stânjenitoare atât pentru Robbie, cât și pentru Evon, într-un interogatoriu. În plus, mai era și problema complexă a relației privilegiate dintre avocat și clientul său, care putea apărea în urma prezenței unui microfon ascuns într-un birou de avocatură. Însă exista posibilitatea, în birocrația complicată de la Washington D.G., unde practicul deseori conta mult mai puțin decât punerea la adăpost a propriei piei, ca UCORC să insiste i se înregistreze totul pentru a avea dovezi de necontestat că-l țineau în frâu pe Feaver.

— Ai de gând să-mi răspunzi? întrebă Feaver atunci când Evon se întoarse spre ușă.

— Nu.

— Ceea ce înseamnă că ai un microfon, zise Feaver.

— Dac-aș fi în locul tău, amice, aș presupune mereu că am.

Și eu îi spusesem asta, din moment ce Evon era obligată să raporteze orice act de lipsă de onestitate, ce putea leza viitoarea credibilitate a lui Robbie ca martor al guvernului.

— *Am știut* că ai un microfon!

Era așa de mulțumit de sine, încât efectiv bătu din palme.

— Ascultă la mine, fir-ar să fie, n-am niciun microfon! Și acum ține-te de acoperire și calmează-te!

— Și ce mi-ai spune, dacă ai *mea* un microfon?

Se umpluse paharul. Evon se răsuci, ocoli masa de lucru și îl înșfacă de umăr pentru o clipă.

— Ascultă aici, zise ea. În mod normal, ți-aș spune: „Vrei să le omori, dă-i bătaie!” Dar partea delicată a poveștii e că, dacă viața ta e în pericol, tot așa e și a mea. Acum: ori te ții de program, ori pun capăt întregii tărășenii și poți să mergi să stai la pârnaie, unde ar și trebui să fii!

Feaver nu se grăbi. Studie cu grijă mâna cu unghii sclipitoare pe care Evon o luase deja de pe el, apoi își întoarse fața lunguiață spre ea.

— Hei, îi zise el cu un rânjet strâmb, ce se voia să pară jovial. Nu făceam decât să glumim unul cu altul! O să prindem o grămadă de ticăloși, îi strigă din urmă, când femeia o apucă iarăși spre ușă.

Evon se întoarse brusc în loc și-l aținti cu degetul.

— Eu credeam că deja am prins unul.

Îi spun Evon, pentru că așa își spunea ea însăși. Îmi zisese la un moment dat că trecuse printr-o perioadă de pasiune religioasă în adolescență, în care devotamentul ei complet către Dumnezeu păruse s-o scoată din cadrul vieții normale, ca și cum ar fi căpătat puterea levitației sau de a ieși din corp. Și acum simțea ceva asemănător, o miză imensă, aproape infinită, în a fi Evon Miller. Își impregnase toate amănuntele în adâncul sufletului. Treizeci și patru de ani. Familie mormonă. Născută în Boise. Trei ani de colegiu la Boise State. Măritată cu iubitul din liceu, Dave Aard, un mecanic de zbor pentru United Airlines, cu care se mutase în Denver. Divorțată din 1988. Adunase zeci de detalii ale unui trecut imaginat pe care să le presare în discuții banale. Când vorbea în sinea ei, își spunea Evon. Mânca felurile de mâncare ce-i plăceau lui Evon Miller, se uita la vitrinele magazinelor preferate de Evon, ale cărei gusturi pentru fuste tot mai scurte, culori tot mai aprinse și cercei tot mai mari erau, din fericire, puțin mai îndrăznețe decât ale ei. Și era sigură că noaptea visa visele lui Evon Miller.

Cu șase săptămâni înainte, ASAC[9], agentul special asistent de la conducerea Diviziei Des Moines, Hack Bielinger, o chemase în biroul lui. De fapt nu era un birou, ci un cubiculum cu o ușă. În mâinile lui dolofane ținea un fax pe hârtie galbenă groasă. Bielinger semăna cu mulți alți supervizori din FBI, un tip greu de plăcut, care avansase pentru simplul fapt că nu era deloc bun la munca de teren și care și acum avea tendința să-i deteste pe agenții din subordinea lui, pricepuți la activitatea de teren. Era un individ scund și agitat — umbla zvonul că trișase în privința criteriilor de înălțime —, un pocăit care nu pricepea ce problemă era dacă aducea la masa de prânz vorba despre Isus.

— Am ceva interesant pentru tine, zisese el.

În timp ce citea faxul, Evon se simțise de parcă îi conectase cineva un generator la mușchii inimii. Mesajul era de la DD2, biroul directorului adjunct al FBI-ului.

ROG RĂSPUNS DACĂ SA[10] RESPECTIV E DISPONIBIL SĂ ACCEPTE MISIUNEA ORIGINATĂ ÎN UCO. K. CTY DIV. TERMEN NEDETERMINAT, ESTIMARE 6 LUNI — 2 ANI. ACOPERIRE ADÂNCĂ.

Bielinger nu zâmbea. De fapt, era încordat. DD voia asta, așa că el trebuia să transmită mai departe. Acesta era Bielinger. Precizase că primise un telefon cu o săptămână înainte, unul mai degrabă neoficial. Le spusese atunci că era pentru așa ceva.

— Au nevoie de cineva cu formare profesională de asistent juridic, zisese Bielinger, ridicând din umeri.

De ce, era un mister pentru el. Dar însemna că întrebase, evident. De ce ea? Ce era așa de special la ea? Bărbații din FBI aveau mereu aceleași reacții: în ziua de azi, fetele au mereu ocazia să lingă primele orice acadea.

Agentul care trebuia să conducă operațiunea venise cu avionul s-o întâlnească. Îi ceruse să-i zică Jim, fără niciun nume de familie, totul în afacerea asta fiind pe bază de strictă necesitate în privința accesului la informație. Dar ei îi plăcuse de el. Inteligent. Sobru. Tăcut. Undeva pe la amiaza vârstei de cincizeci de ani. Arăta bine, deși se făcuse mai îndesat o dată cu înaintarea în vârstă, cu ochelari mari și părul încărunțit ce-i cădea tinerește peste frunte. Nu-i spusese de unde venea, dar ea se gândise că din Washington. Avea aerul băieților de la sediul central și știa toate numele potrivite. După lățimea umerilor și soliditatea trunchiului, se vedea că fusese sportiv la un moment dat în viață. Pentru ea, asta simboliza o legătură între ei. Omul avea o aură reținută de bunăstare, un aspect al succeselor sportive pe care le observase la mulți alții, mai ales la bărbați, dar care, în mod ciudat, nu-i apăruse niciodată și ei.

— E greu, zisese el despre ceea ce-i propunea. Eu am lucrat o dată sub acoperire aproape un an.

Îi descrisese cazul. Lucrase pe Wall Street. Se prefăcuse a fi tipul rău care conducea operațiunile biroului din spate ale unei agenții mari de bursă, un funcționar tăcut și mohorât care manipula contabilitatea și ascundea acțiunile furate. Era o înscenare de mari proporții. Prinseseră trei capi LEN — La Cosa Nostra. Un cui în plus bătut în sicriul familiei Gambino[11].

— Sunt mândru de ce-am făcut. Și în orice seară de vineri ceilalți agenți te vor trata mereu ca pe-un erou, mai ales dacă faci cinste cu bere, adăugase cu un zâmbet ironic fugar, o indulgență de moment supusă unei disciplinări

rapide. Dar a fost greu. Și izolat. Și periculos. Viețile oamenilor depind de ceea ce faci, așa că ești paranoic minut de minut, oră de oră. Te stoarce de puteri.

Îi repetase asta. Te erodează.

Se străduise să nu pară lipsită de respect, dar îi spusese ceea ce știa că va spune încă înainte să înceapă discuția: era pregătită. El o întrebase de ce.

— Glande adrenale de calibru patruzeci și patru, îi răspunsese ea.

Probabil că el citise deja asta în dosarul ei personal: cea dintâi mână ridicată pentru a se oferi să participe la vreo acțiune în forță, indiferent că era noaptea sau la sfârșit de săptămână, acceptând să lucreze chiar și cu poliția locală; încă dependentă de fracțiunea de secundă de reacție instinctivă pe care o resimțise prima dată pe teren.

— Trebuie să mai fie ceva în afară de asta, îi spusese bărbatul pe care acum îl cunoștea sub numele McManis. O să trebuiască să treci prin foarte multe.

Se aflau într-o săliță sumbră de conferințe din Divizia Des Moines, și atitudinea lui liniștită era oarecum în contrast cu țârâitul telefoanelor și cu agitația din încăperile alăturate. Ochii lui, de o culoare cenușie pală, nu se dezlipiseră de ai ei. În FBI, întotdeauna încercau să-ți pătrundă în suflet. La testul de calificare de după facultate, era un segment de psihologie, și una dintre întrebări îi apărea încă în față în vâltoarea întunecată a coșmarurilor. „Dacă mama și tatăl tău s-ar îneca amândoi, pe care din ei i-ai salva?” Într-o zi trebuia să afle răspunsul corect.

Ridicase din umeri în fața privirii lui scrutătoare. Îi era greu a numească un motiv principal. Voia să facă asta. Cine știa de ce? Dar răspunsul lui făcuse să reverbereze ceva în adâncul sufletului ei.

— Pun pariu că o să afli, zisese el.

6

În depozițiile lui inițiale, Robbie confirmase ceea ce guvernul detectase deja, și anume că nu exista decât un număr restrâns de judecători la Departamentul de Revendicări de Drept Comun cu care putea „discuta”. Asta i se părea ciudat lui Sennett, din moment ce Tuohey avea drept de veto asupra tuturor celor numiți în departamentul lui. Robbie o considera o caracteristică a lui Brendan, care avea un instinct excepțional de a evita expunerea. Tuohey voia ca Departamentul de Revendicări de Drept Comun să fie cunoscut pentru cadrul de judecători extrem de capabili și neclintit de

cinstiți. Reputațiile lor îi vor da lui o armură de integritate, iar puținele excepții puteau fi considerate ca reprezentându-i pe trepădușii tipici de partid care apar inevitabil, întotdeauna, într-un sistem judiciar ce funcționa pe baze electorale.

Dintre cei doisprezece judecători cărora Feaver le dăduse bani de-a lungul anilor, majoritatea dispăruseră din peisaj, pensionați sau transferați la alte divizii. Dacă Petros funcționa perfect, Robbie va încerca să asigure dovezi împotriva lor ca parte a loviturii finale. Dar, pentru început, ținta erau cei patru judecători care se aflau în momentul acela la Revendicările de Drept Comun, cu care Feaver își făcea încă târgurile. Cu ei, exista oportunitatea de a înscena mituiri, care, o dată înregistrate, aveau să ofere guvernului cele mai bune șanse de a-i folosi pe acești judecători împotriva lui Tuohey.

Când Robbie dădu la iveală numele celor patru judecători, am fost șocat de doi dintre ei, pentru că-i cunoșteam pe amândoi. Sherm Crowthers fusese unul dintre cei mai buni avocați ai apărării din oraș când îmi începusem eu cariera, un avocat feroce și furios care, dacă nu era întotdeauna plăcut, era profund admirat, atât pentru abilitățile lui, cât și pentru obstacolele pe care le depășise fiind o persoană de culoare. Auzind numele lui Sherm, am simțit că mi se scufundă inima în piept.

Silvio Malatesta, celălalt judecător pe care-l cunoșteam de pe lista lui Robbie, îmi trezi o reacție de îndoială adâncă. Nu-mi venea a crede. Malatesta era un Magoo ochelarist cu aspect pedant, care nu părea să-și părăsească niciodată universul propriei minți, străbătut de diverse noțiuni elevate de drept precum niște stele căzătoare. Mi se părea uluitor ca un astfel de om să fie în stare să simtă poftele materiale care conduc la corupție.

Cât despre celelalte două nume, probabil le-aș fi ghicit și singur, dacă aș fi avut vreodată curajul să rostesc cu voce tare asemenea vorbe defăimătoare. Gillian Sullivan era o fire abandonată plăcerilor, care apărea beată turtă în instanță imediat după prânz de cel puțin un deceniu și despre care primisem plângeri constante în timp ce eram președintele Baroului. Plutind prin maidanele alcoolismului ei, Sullivan probabil nu considera că distincția dintre greșit și corect avea vreo mare însemnătate. Barnett Skolnick, ultimul, era fratele răposatului Knuckles Skolnick, un fost confident al fostului director executiv al districtului, Augustine Bolcarro.

Barney era genul de lacheu de partid de modă veche, care în mintea mea avea drept trăsătură tipică plicurile cu bani strecurate pe furiș.

Problema de început cu care se confrunta Stan pentru a putea lansa aceste acuzații era că, în afară de cazul lui Skolnick, care putea fi tentat să ia bani de la Robbie direct, toți ceilalți lucrau strict prin intermediari — un funcționar, o rudă, o amantă. Într-o situație ideală, Sennett izbutea să înregistreze mai multe plăți făcute acestor intermediari, să-i confrunte apoi cu dovezile, să facă un târg și să-i determine să înregistreze predarea banilor în mâinile judecătorilor. Dar acești intermediari fuseseră fiecare aleși tocmai pentru că demonstraseră o loialitate de nivelul celei a lui Gunga Din[12], și nu era câtuși de puțin un lucru sigur că vreunul dintre ei putea fi convins să trădeze. Dacă nu se-ntâmpla asta, Petros n-ar fi condus decât la condamnarea unui mic număr de infractori mărunți.

Ca să depășească acest obstacol, Sennett sperase să pună la cale niște „cazuri plănuite, înaintate de niște reclamanți imaginari, în așa fel ca judecătorii să trebuiască să dea niște sentințe complet deplasate în favoarea lui Robbie. În felul acesta, chiar dacă intermediarii nu-i trădau, Stan tot îi va putea acuza pe judecători, chemând o serie de martori experți care să depună mărturie că niciun jurist cinstit nu ar fi putut lua asemenea hotărâri. Dar Feaver insistase neînduplecat că o asemenea strategie nu ar funcționa.

— Văd că încă nu v-ați prins cum merge treaba, îi zisese Feaver lui Sennett. Avem judecători care scot nouăzeci de mii și avocați care scot milioane. Gândiți-vă la astea cum vreți, ziceți că e un bacșiș sau tribut, sau asigurare pentru data viitoare, dar am cazuri pe care ar trebui să le câștig, și trebuie să mă asigur că judecătorul nu devine confuz. Poate primesc un mic ajutor când decizia e posibil să meargă în oricare din cele două direcții. Dar dacă intru în sală cu o potaie jigărită și-i cer judecătorului să se poarte ca și cum ar fi Lassie — ceea ce, de zece ani, vă jur pe Dumnezeu că n-am făcut niciodată —, dacă fac asta, cel mai bun rezultat ar fi că judecătorul ăla nu mai vorbește niciodată cu mine. În cel mai rău caz, Brendan se înfurie și trimite pe careva să mă spintece, și singura treabă ce rămâne de făcut în Biroul de Avocatură al lui James McManis e să dai cu aspiratorul și să stingi lumina. S-ar putea să vi se pară șocant, dar noi toți cei de pe aici ne dăm seama că existați și voi. Dacă face vreunul ceva ridicol, știu toți perfect de bine că unul dintre voi — cuvântul „nenorociților” îi stătea pe limbă lui Robbie, dar reuși să se abțină; se îndreptă de spate și-și trase mânecile cămășii, în așa fel încât să se vadă doi centimetri de alb peste brățară

Comisia Judiciară sau Asociația de Barou, sau voi ăștia, unul dintre voi o sa vină să le dea în cap.

Astfel că fiecare plângere — un rezumat al faptelor despre e are reclamantul susținea că-l îndreptățeau să primească daune pentru prejudiciul suferit trebuia construit în așa fel încât să fie la granița unde victoria lui Robbie era rezonabilă, dar nu necesară. În primul caz înaintat, firma lui Robbie îl reprezenta chipurile pe Peter Petros. Peter se îmbătase indiscutabil ca un porc la un meci de baschet al celor de la Hands. În cursul unui tirade obscene adresate arbitrilor, se prăbușise peste balustrada balconului. Nu supraviețuise decât datorită relaxării musculare produse de starea sa de ebrietate și faptului că lovise acoperișul de pânză al unui cărucior de hot-dog, înainte să se izbească de cimentul stadionului. Petros dădea în judecată fabricantul fictiv al balustradei, Standard Railing, pretinzând că, din cauza pericolului inerent al locurilor de la balcon, Standard era automat responsabil pentru că nu fabricase un produs care să prevină rănirea lui Peter. În numele lui Standard, Biroul de Avocatură al lui James McManis înaintă imediat o moțiune de respingere, obiectând că, după lege, chiar dacă tot ceea ce susținea Peter era adevărat, nu existau premisele unui caz. Argumentele legale fuseseră proiectate în așa fel încât moțiunea să aibă șanse egale de a trece sau de a fi respinsă.

Pe 12 ianuarie, Evon se duse împreună cu cealaltă asistentă juridică, Suzy Kraizek, și înaintă o plângere la Tribunalul Districtului Kindle, o procedură normală. Următorul pas, reprezentarea cazului către judecătorul pe care Robbie îl numea „bun”, reprezenta prima deviere. Ca să facă asta, Robbie lăsă un mesaj telefonic la biroul lui Sig Milacki. Milacki, fostul partener de poliție al lui Brendan, constituia acum legătura cu poliția a adjuncților de șerif, care funcționau ca personal de securitate al tribunalului. Robbie ceru un număr de caz la o chestiune nouă, *Păros versus Standard Railing.* Ce se întâmpla apoi nu îi fusese niciodată explicat amănunțit lui Feaver, și el nu avusese niciun motiv să întrebe. De-a lungul anilor însă, devenise evident că Milacki pasa mesajul lui Rollo Kosic, grefierul-șef al judecătorului președinte, care, cumva, încălca sistemul computerizat al tribunalului ce atribuia cazurile în mod aleatoriu. Când se întoarse Evon luni la tribunal ca să ia copia dosarului plângerii *Petros,* văzu numele judecătorului Silvio Malatesta, unul din ne sfânta pătrime a lui Robbie.

Ne-am întâlnit din nou în biroul lui McManis, unde personalul guvernamental începu pregătirile de a-l prinde în cursă pe Malatesta și,

înainte de asta, pe intermediarul lui, un funcționar morocănos pe numele Walter Wunsch. După obiceiul încetățenit care dirija aceste afaceri cu strictețea unui ritual religios, Robbie nu-i va livra plata lui Walter decât la sfârșitul cazului. Dar atât Stan, cât și McManis voiau o înregistrare mai repede. McManis considera că Robbie ar trebui să capete experiență în purtarea unui microfon într-o situație mai puțin tensionată decât înmânarea banilor; Stan era nerăbdător să aibă dovezi palpabile, deoarece UCORC îi impusese un control la fiecare treizeci de zile, ceea ce însemna că puteau pune capăt întregului proiect oricând se declarau nesatisfăcuți de progresele înregistrate. Robbie se arătă de acord că în mod obișnuit era posibil să-i facă o vizită lui Walter, atunci când își înregistra răspunsul la moțiunea de respingere a lui McManis, pentru a se asigura că Malatesta recunoștea meritele poziției reclamantului. Cu asta începură aranjamentele ca Robbie să poarte un microfon pentru prima dată în aproximativ două săptămâni, de îndată ce moțiunea și răspunsul lui erau înregistrate.

După întâlnire, m-am dus cu Robbie în biroul meu. Am ieșit pentru un moment ca să vorbesc cu secretara mea și, când m-am întors, l-am găsit pe Robbie într-o postură meditativă în fața bătrânelor ferestre mari, contemplând priveliștea centrului de afaceri al orașului. Noile structuri învelite în oțel, strălucitoare și netede ca niște avioane, se amestecau cu clădirile din anii douăzeci, care aveau de obicei în vârf imitații de stiluri arhitecturale din epoci trecute — fleșe gotice, cupole italiene, una având chiar o cască scânteietoare de țigle azurii, o aluzie la o moschee din Orientul Mijlociu. Spre vest, apele râului aveau o culoare fumurie și un aer misterios sub cerul de iarnă. Începuse anotimpul mohorât, și astfel de zile îți dădeau senzația că trăiai sub un capac de oală.

L-am întrebat pe Robbie dacă i se păreau în regulă aranjamentele pentru înregistrare.

— Presupun că da, îmi răspunse el.

Am crezut că frica de a fi descoperit îl făcea să fie atât de reținut. Dar se dovedi că era îngrijorat din altă cauză.

— Trec de cealaltă parte a podului, îmi spuse el, când se uită peste umăr la mine.

Până în clipa aceea, privisem toată această situație din perspectiva mea. Slujba mea era să nu-l las pe Robbie să ajungă la închisoare și eram încântat de aparentul meu succes. În ciuda acestui lucru, Robbie se confrunta cu multe pierderi: meseria lui, în primul rând. Și banii pe care-i câștiga

practicând-o. Ca să nu mai vorbim de reputația lui. Dar acum urma să facă primul pas spre înstrăinarea a tot ceea ce avea. Dacă totul decurgea bine cu microfonul, îl va trăda pe Walter Wunsch într-un fel pe care toți prietenii și cunoștințele lui îl vor considera de neiertat. Comunitatea căreia îi aparținuse dintotdeauna îl va alunga. Bărbatul care venise la mine în acea primă zi pentru a-mi spune că nu e un turnător stătuse fără îndoială la fereastră privind nu atât la oraș, cât la ceea ce vedea din el însuși.

Conform protocolului pentru Petros specificat de UCORC, Evon trebuia să-l însoțească pe Feaver la fiecare întâlnire profesională — depoziții, întâlniri, apeluri în instanță, chiar și la curtarea potențialilor clienți — cu scopul de a sta cu ochii pe el. Ziua lui Robbie începea de obicei devreme, cu prezentări în fața instanței în diverse districte îndepărtate. Prin urmare, după zilele de început ale lui Evon, scenariul îi cerea lui Feaver să treacă pe la ea s-o ia cu el în fiecare dimineață. Venitul împreună la birou ajuta, de asemenea, la crearea impresiei de relație amoroasă.

Secțiunea FBI ce se ocupa cu mutarea agenților sub acoperire îi găsise femeii o locuință în South River, într-un fost depozit de piese auto de mărimea unei fortărețe. Clădirea aceasta, ca multe altele în South River, fusese renovată recent într-o suită ciudată de apartamente, cu puține coridoare comune. Agenții însărcinați cu instalarea ei aleseseră blocul acesta de apartamente pentru că era cel mai mare de pe traseul dintre locuința lui Feaver și biroul lui. Cu cât mai mare, cu atât mai bine, pentru că se pierdea în anonimat. Trăind sub acoperire, ea trebuia să evite să facă cunoștință cu prea mulți oameni, pentru că până și cea mai banală întrebare prietenească te putea face să te dai de gol. Din momentul când o lăsa acasă Feaver la șase seara, până când Mercedesul elegant alb apărea din nou pe stradă dimineață în fața casei, Evon avea deseori senzația că locuia într-o cameră de izolare.

Dar, pe parcursul multelor ore pe care le petreceau împreună zilnic în mașină, era rareori liniște. Când Feaver nu vorbea la telefon, căci putea suna de pe un mic tablou de bord de deasupra indicatoarelor de temperatură, îi ținea prelegeri despre orice subiect îi trecea prin cap. Deja îi răsuna mereu în minte o expresie a tatălui ei: individul își lăsa vorbele să curgă de parcă i se spărsese o țeavă pe gâtlej. Oare chiar nu era în stare să-și țină vreun gând numai pentru el? Pretindea că o familiariza cu detalii despre munca dintr-un birou de avocatură, dar era evident că avea impresia că-i făcea o favoare

distrând-o cu verva lui. Își dăduse, de asemenea, seama foarte rapid că mașina era singurul loc unde puteau să lase baltă, în mod confortabil, acoperirea. La birou nu se mai înregistrase niciun incident, dar, iu Mercedes, Feaver se manifesta precum un școlar neastâmpărat care are nevoie să iasă în pauză pentru a se putea purta cuviincios în clasă. Încerca mereu să smulgă detalii despre identitatea ei sau să ofere comentarii despre întâlnirile pe care le aveau cu Sennett și cu McManis. Evon își întorcea fața spre geam și se uita la zonele metropolitane prin care treceau ca vântul sau își închidea ochii, savurând luxul scaunului moale al mașinii.

Plăcuța de argint de pe portbagaj identifica mașina ca fiind un S600 — ultimul răcnet, după cum îi spusese Feaver în câteva rânduri. Pielea bej, cu orificiile de aer minuscule, dădea senzația pantofilor de piele de vițel pe care Evon nu și-i putea permite, iar lemnul de castan închis la culoare al bordului îi amintea de un muzeu. Dar ceea ce o impresiona cel mai mult era liniștea, în interiorul acestei mașini, lucrurile de afară rămâneau cu adevărat afară. Ușa grea se închidea cu un bufnet înăbușit care-ți amintea de o cutie de bijuterii.

Feaver era vrăjit pe Mercedesul lui, pe care și-l cumpărase doar de câteva luni. Îi spunea deseori prețul enorm, 133 000 de dolari, fără vreo jenă la gândul că mașina lui costase mai mult decât multe dintre casele de patru dormitoare pe lângă care treceau în cartierele rezidențiale. Simțindu-se în siguranță în cabina elegantă ce dădea senzația de fortăreață, Robbie avea tendința să aibă un comportament aleatoriu. Conducea rapid, de parcă pilota o navă spațială. Pe drumul de întoarcere de la Tribunalul Districtului Greenwood, făcea o vizită neplanificată mamei lui, care stătea la un sanatoriu din drum, sau trecea pe la Sparky, un mic speculant, pentru a cumpăra bilete la un meci al celor de la Hands pe care Robbie voia să le trimită unui avocat ce-i furniza clienți. Feaver adora, de asemenea, să meargă la cumpărături. Era devotat vânzărilor la reducere și mărcilor celebre și făcea frecvente opriri impulsive la centrele comerciale, î n luminile strălucitoare ale magazinelor, analiza atent marfa, apoi o suna pe soția lui din mașină pentru a-i descrie ce aducea acasă, ca și cum ar fi fost un vânător care se lăuda cu trofeele proaspăt împușcate.

În orice tribunal Feaver intra cu sentimentul apartenenței: era cunoscut, avea prieteni de zeci de ani și povești neobosite. Pentru Robbie, lumea întreagă era într-o oarecare măsură o frăție, un loc de discuții amicale joviale, bancuri de prost gust și râsete tunătoare. Ajungând la o depoziție

unde spera să eviscereze partea rivală, îl saluta totuși pe celălalt avocat cu un entuziasm vesel. La raionul de unde își cumpăra garderoba foarte scumpă, Robbie își avea propriul vânzător, Carlos, un refugiat cubanez, care-l întâmpina cu brațele ridicate ca pe un frate. Magazinul era plin de bărbați ca Robbie, cu tunsori aranjate și aerul de expoziție de iahturi, indivizi care analizau cum le stăteau hainele în oglindă cu priviri scrutătoare, în contrast cu atitudinea nepăsătoare pe care o afișau atunci când se plimbau țanțoși pe stradă.

Într-o zi din cea de-a treia săptămână din ianuarie, fără legătură cu ceva anume, Feaver exclamă că trebuiau să meargă să-l vadă pe Harold, care se dovedi a fi un client cu răni cumplite, căpătate în urma unei coliziuni cu un camion de livrări. Evon aproape că nu suporta să se uite la el. Era chircit într-o parte într-un scaun cu rotile; pe brațe și pe față avea bube purulente. Însă Robbie îl luă pe Harold de mână și, cu jovialitate expansivă, îi spuse că arăta grozav. Feaver pălăvrăgi cu el aproape douăzeci de minute despre aspectele mai importante ale sezonului de baschet. După aceea, în mașină, îi spuse lui Evon că era hotărât să-l țină pe Harold în viață. Pârâții — fabrica de mașini, departamentul de stat al autostrăzilor, compania de transport — tot lungeau cazul de aproape nouă ani în speranța evidentă că Harold va muri. Dacă murea, cazul care în momentul de față valora 20 de milioane de dolari, cu compensații — despăgubiri compensatoare pentru îngrijiri medicale pentru tot restul vieții —, putea scoate numai o cincime din asta, iar cea mai mare parte ar intra în plata societății de asigurări medicale. Nu i-ar rămâne nicio para mamei lui Harold, femeia rotofeie, de vârstă mijlocie, cu o rochie fără formă definită, care le deschisese ușa și care avusese grijă de fiul ei de când soția îl părăsise curând după accident.

— Dar onorariul tău? întrebă ironic Evon. Și ăsta pică, nu-i așa?

— Dacă-l întâlnești vreodată pe Peter Neucriss, o să-ți spună încă înainte să zică bună ziua despre tot I linele pe care-l face el în lume, despre cum îi apără el pe toți cei abuzați. Nu și eu. Regulile jocului ăstuia sunt că le dăm oamenilor bani pentru a le compensa cumva suferința, și toți cei care intră pe teren știu că o să ținem scorul — judecătorii, jurații, eu, clientul, cei aflați de partea cealaltă. Sunt bani la mijloc. Cât de mulți câștigi, cât de mult își păstrează ei, asta contează. Orice ar spune oamenii, stai să-ți traduc eu rapid cum e: Poți să-l împopoțonezi și să-l faci să zică mami, dar bebelușul ăsta zice de fapt mălai. Asta e jocul, zise el încuviințând cu un gest ferm din cap.

Ca întotdeauna, înfumurarea lui era exasperantă. Dintre toți oamenii din lume, tocmai el să-și închipuie că înțelegea cum stăteau lucrurile.

— Ce e „jocul”, de fapt? întrebă ea brusc. Asta e întotdeauna scuza. Și niciodată nu pricep la ce te referi. Vrei să spui că „am jucat o partidă”, ca la sport? Sau „am jucat un rol într-o piesă”? Sau că „ți-am jucat un renghi”?

— Exact, zise el.

— Hai, lasă-mă!

Feaver își flutură o mână prin față, alungând perspectiva dificultății pe care o înfățișa ea. Erau în suburbii, o zonă de case recent construite cu acoperișuri ascuțite și puține calități exterioare. De pe autostradă, Evon văzu doi băieței în depărtare, izbind într-o minge în frig.

— Naiba s-o ia de treabă, zise Feaver, incapabil, ca întotdeauna, să-și îndure propria tăcere. E pur și simplu Jocul. E ca viața, știi? N-are de fapt niciun scop, în afară de faptul că îți satisfaci poftele și până la urmă nici cu asta nu te alegi la sfârșit. Crezi că este ceva pe lumea asta care are vreun sens când te dai de lângă ea? Crezi că Dumnezeu a făcut un univers ordonat? Asta-i și bancul cu legea. Ne place să ne prefacem că ne face viața mai rațională. Pe naiba!

Evon scoase un geamăt agasat. Ceea ce-l făcu să fie chiar mai insistent.

— Spune-mi ce sens are ca Lorraine să fie așa de bolnavă? Este vreunul? De ce ea? De ce acum? De ce nenorocita aia de boală așa de îngrozitoare? Nu are logică. Sau uită-te la cazurile noastre: strungar de patruzeci și opt de ani. I s-a stricat mașina și a oprit-o ca s-o repare. Vine maistrul, se gândește că vreun șmecher vrea să-i facă farse, cum se întâmplă mereu, și apasă pe întrerupător. Îi taie ăluia mâna în două. Un pompier în ziua lui liberă se duce la un om acasă să spele geamurile de la etaj. Se duce pentru două minute să mai aducă soluție de curățat și fetița de trei ani a omului se cațără pe un scăunel să se uite afară, cade prin geamul deschis și ajunge la Spitalul Mount Sinai moartă. Sau Harold, pentru numele lui Dumnezeu! Acum ești un comis-voiajor vesel ce-și vede de treabă pe autostradă și în următoarea secundă ești o chiftea de carne tocată într-un scaun cu rotile. Este Jocul. Mingea se lovește de o denivelare de pe teren, îți sare peste mănușă și pierzi Campionatul Mondial. Te duci acasă și plângi. Nu e decât haos și întuneric în jur, și, când ne prefacem că nu e așa, nu e decât Jocul. Toți suntem pe scenă. Ne spunem replicile. Jucăm rolul a ce încercăm să fim în momentul respectiv. Un avocat. Un soț. Chiar dacă știm într-un ungher al minții

noastre că viața e mult mai haotică și mai nenorocită decât suportăm să admitem față de noi înșine, în regulă?

Își aținti ochii negri asupra ei, în ciuda traficului de pe autostradă. Ceva în acea privire — intensitatea ei — era înspăimântătoare.

— În regulă? o întrebă din nou.

— Nu, răspunse ea.

— De ce nu?

Evon își încrucișă brațele pe piept, gândindu-se dacă merita sau nu un răspuns.

— Eu cred în Dumnezeu, îi spuse.

— Și eu, răspunse el. Dar El m-a făcut și asta e ceea ce gândesc.

Un sunet de exasperare îi țâșni fără voia ei din gâtlej. Nu știa deja? Cine-o pusese să încerce să dezbată ceva cu un avocat?

Într-una dintre diminețile acelea din ianuarie, Feaver și Evon erau în Mercedesul S600 la doar câteva străzi de birou, când lin a prinși într-un șir asurzitor de claxoane de mașini blocate în trafic. În față, la depărtare de ei, se înălțau pe stradă fuioare groase de ceea ce la început părea să fie fum în aerul înghețat, răsucindu-se deasupra luminilor galbene intermitente ce clipeau peste un cordon de panouri de semnalizare și vehicule de urgență. Apropiindu-se încet, palmă cu palmă de șosea, văzură în cele din urmă un grup de muncitori de la canalizarea orașului purtând veste matlasate și căști de protecție care stăteau aplecați peste balustrada galbenă pe care o ridicaseră în jurul unei guri deschise de canal. Nu păreau să facă vreo muncă de vreun fel, în afară de a striga la câțiva colegi de-ai lor care coborâseră. O femeie tânără cu o cască de protecție flutura un steguleț roșu, dirijând traficul pe o singură bandă. Când se opriră în dreptul ei, Feaver își cobori geamul și lăsă să intre în mașină un val brusc de aer rece.

— Cum se face că fata cea mai drăguță ține întotdeauna steagul sus? o întrebă el.

Femeia era de culoare, avea o față lătăreață, ochii mari, și pomeții obrajilor pronunțați; îi făcu semn cu stegulețul să treacă, afișând un zâmbet enorm.

— De unde o cunoști? întrebă Evon când Mercedesul țâșni înainte, afundându-se în trafic.

Feaver păru nedumerit.

— N-o cunosc.

— Și pur și simplu i-ai zis asta?

— Bineînțeles. De ce nu?

— Pentru că s-ar putea supăra.

Ți s-a părut ție că s-a supărat?

— Dar ce sens are? Pot să te întreb? Ce sens are să spui așa ceva?

Păstra un ton atent, sperând să nu iște o ceartă. Dar întotdeauna voise să pună întrebarea respectivă tipului ăstuia de bărbat. Dimineața Feaver conducea fără haină pe el și-și puse mâna cu care gesticulase pe cravata în culori aprinse.

— E drăguță, răspunse el. Crezi că e ușor să arăți drăguță purtând o cască de constructor? Eu nu cred. Crezi că e o întâmplare că arată drăguță? Vreau să spun, s-a trezit în dimineața asta. Și-a legat eșarfa aia în păr, deși știa că o să poarte o cască de protecție. S-a uitat să vadă cum îi arată fundul în blugi. Pentru cine a făcut asta? Pentru mine. Un milion de țipi ca mine. Așa că-i zic mersi. Atâta tot.

— Atâta tot?

— Poate o să mai trec prin intersecția ei într-o zi. Poate o să se facă roșu la semafor. Poate tocmai o să iasă din tură ca să meargă la masă. Vreau să spun, pot să-mi imaginez orice. Dar, în clipa asta, e un mulțumesc. Atâta tot.

Acesta era Feaver. Nu era tipul care respira greu la telefon, nici tipul de nemernic care sălta de colo-colo pe erecția sa ca pe arcuri. Avea puțin stil. Dar tot era mereu în alertă, ca un proiectil cu senzor de căldură lansat în atmosferă care așteaptă să-și selecționeze ținta. Stătea prea aproape atunci când vorbea. Soția lui zăcea acasă, murind puțin câte puțin în fiecare zi, iar el nu I iurta verighetă. Intrând în mașina lui în fiecare dimineață, Evon aproape că icnea de la amestecul înecăcios de mirosuri dulcege, provenind de la apa lui de colonie, de la spray-ul de păr, de la (ierna de ras scumpă și loțiunea de corp. El era posesiunea lui cea mai de preț și-i plăcea să facă reclamă la asta, de parcă simpla forță a vanității lui ar putea copleși orice femeie.

Când îl întâlnise pe McManis prima dată în Des Moines, acesta o avertizase.

— Se pare că I.C.-ul nostru — ceea ce însemna un informator confidențial, un termen mai politicos pentru turnător — are o mare reputație de fustangiu. Va trebui să-ți joci rolul, și el e lipul de om care s-ar putea să încerce să amestece realitatea cu ficțiunea.

Jim îi dăduse trei reguli. Prima, să nu accepte nimic care o deranjează și să reacționeze; ei o vor sprijini în întregime. A doua, să nu se simtă jignită, pentru că n-avea să-l poată schimba.

— Și a treia, spusese McManis, ezitând suficient demult cât să-și dea seama că aceasta era regula cea mai importantă, nu te lăsa sedusă de el.

Nici vorbă de așa ceva, răspunsese ea. Până acum, nu fuseseră prea multe probleme. O dată, în biroul lui, se uitase la ea cu o privire șireată, cu coada ochiului, și o întrebase, aproape din senin, când trebuia Bonita să dea accidental peste ei giugiulindu-se pe canapeaua de piele, o secvență a scenariului peste care Evon spera în continuare că vor sări. Îi dezarmase cu o privire glacială și de atunci nu mai auzi nimic pe acest subiect.

Dar nu exista femeie în birou care să n-o avertizeze. Angajatele se adunau pentru pauze de cafea și prânz într-o zonă interioară îngustă numită „bucătăria”, un loc unde bărbații nu intrau niciodată pentru o perioadă mai lungă de jumătate de minut, necesară să-și ia o cafea sau punga de hârtie maro cu prânzul. Ca să-și fixeze acoperirea, Evon menționase ca din întâmplare cât era de drăguț din partea lui Robbie că oprea la ea s-o aducă la serviciu cu mașina în fiecare dimineață. Oretta, una dintre funcționarele biroului, hohotise de râs.

— Fată dragă, zisese ea. Te urci în taxiul lui și, mai devreme sau mai târziu, o să-ți ceară taxa!

Fiecare femeie din mica bucătărie răspunsese cu râsete stridente și lascive, ce se reverberau de dulapurile metalice. Dar mai târziu, când Bonita arhiva niște dosare, avusese grijă să o prindă pe Evon pe coridor.

— Știi, când am început să lucrez aici, nu eram măritată, și ne-am distrat un pic.

Nu folosise niciun nume, dar aruncase o privire peste umăr și-și fluturase părul negru înfoiat către biroul lui Robbie. Bonita n-ar fi putut trece prin interviu fără să atragă atenția lui Robbie. Purta toate hainele cu o jumătate de măsură mai strâmte decât i se potriveau, contururile ei plăcute fiind bine scoase în evidență.

— Da, nu mult după asta, am început să mă văd cu Hector. Și, știi, dacă ai o relație sau ceva de genul ăsta, o să flirteze un pic, însă n-o să întindă coarda deloc, nu dacă e ceva serios. El nu vrea decât să-ți placă de el. Așa e el. Ca un copil mic. Bonita trântise sertarul metalic alb ce conținea dosare înapoi în locașul lui din perete. Și o să-ți placă și ție de el, încheiase ea.

Având cercuri de fard întunecat înjurai ochilor negri, ca un raton, Bonita o privise cu sclipirea pătrunzătoare a convingerii. Apoi se îndepărtase, lăsându-i lui Evon o senzație vremelnică asemănătoare fricii.

7

Gelosul stăpân al tuturor echipamentelor cu luminițe (lipitoare ale Proiectului Petros, adăpostite în dulapul din sala (Ic conferințe, era un expert în electronică numit Alf Klecker. Alf era un pirat fericit, cu trupul voinic și fața rotundă ca o plăcintă, cu mai mult păr roșcovan și cârlionțat pe cap decât credeam eu că tolerează FBI-ul. După cum am aflat, Klecker își petrecuse mulți ani în Washington D.C. Ca „tipul cu servieta neagră”, care mira pe furiș în casele în care un judecător aprobase instalarea unui microfon ascuns și ducea la bun sfârșit lucrarea. Era renumit în cadrul Biroului pentru că rămăsese mai mult de douăzeci și patru de ore în dulapul omului de serviciu în clădirea Senatului Statele Unite pentru a evita detecția în timpul desfășurării operațiunii ABSCAM.

Imediat înaintea acestei misiuni, Alf lucrase în zona „lumii negre” a FBI-ului, în ceea ce agenții numeau FCI[13], contrainformațiile străine. Sosise pe 27 ianuarie ca să-l pregătească pe Kobbie pentru prima lui întâlnire înregistrată cu Walter Wunsch, cărând o geantă plină de gadgeturi electronice care nu fuseseră eliberate pentru folosire internă decât foarte recent. Reportofoanele erau în afara oricărei discuții, zisese el. Și transmițătorul radio standard pe care-l purta de obicei I.C.-ul, numit I4, era periculos în prezent, când orice puști cu un scaner al poliției putea detecta semnalul. Alf adusese în schimb un Foreign Counterintellingence dispozitiv numit Foxbite. Era creația unui tehnician pensionat de la FBI, care vânduse licența proiectului foștilor lui angajatori pentru o avere. Avea mărimea unei jumătăți de pachet de țigări, cam doi centimetri grosime și nu avea mai mult de o sută cincizeci de grame. Nu conținea suficient metal pentru a declanșa magnetometrii de la tribunal și înregistra nu pe bandă, ci pe cârduri de memorie, care erau descărcate pe un calculator pentru a fi ascultate. Pentru a oferi o ureche ciulită la ce se întâmpla și acoperire în caz că aparatul Foxbite nu funcționa, Robbie urma să poarte și un dispozitiv de transmisie puțin mai mare, „o lăcustă de frecvență digitală”, cum îi spunea Alf, care va emite un semnal cifrat pe o serie aleatorie de canale. Într-o dubiță de supraveghere parcată lângă tribunal urma să fie o unitate de play-back de

teren, programată să recepteze și să înregistreze semnalul aparatului Foxbite.

Robbie clătină din cap cântărind în palmă cele două dispozitive.

— Am un stilou care înregistrează pe un microcip, îi zise el lui Klecker.

— Băiete, îi răspunse Alf, dacă-l lași pe un avocat al apărării să evolueze la aparatele impuse cu tipul de fidelitate pe care ți-l dă un microcip din ăsta, o să te pomenești cu doisprezece oameni dând aprobator din cap când el o să pretindă că acuzatul a zis „nani” în loc de „banii”. Nu mi-o lua în nume de rău, George!

I-am răspuns că nu era nicio problemă. Toți cinci Evon, Robbie, McManis, Alf și cu mine — stăteam adunați în mica sală de conferințe. Aranjarea birourilor lui McManis făcea ca aceasta să fie încăperea cea mai sigură pentru întâlniri, deoarece nu era vizibilă de la recepție. Mobilierul era oarecum spartan, o masă de conferințe lungă, dreptunghiulară, înconjurată cu scaune pe rotile tapițate cu vinii negru, în contrast cu îmbunătățirile luxoase lăsate de chiriașul precedent. Biroul personal al lui McManis și sala de conferințe aveau fiecare câte doi pereți lambrisați în același stejar roșu ca intrarea. Covoarele și carpetele orientale scumpe, trandafirii, înăbușeau sunetul peste tot.

— Cu chestia asta ai cea mai mare fidelitate posibilă, zise Alf. Îți poți da seama până și ce fel de tocuri are suspectul. Fără glumă!

Klecker îi arătă lui Robbie buzunarul închis cu arici în care v i li pus echipamentul ce va fi prins de coapsa lui Feaver. Microfonul omnidirecțional, negru și mai mic decât unghia de la degetul meu mic, va veni deasupra fermoarului, ascuns sub cuta pantalonilor. Pentru acest motiv îi spuseră să poarte un costum de culoare închisă. Ținând cele două dispozitive lipite de coapsă, Feaver se arătă în continuare sceptic.

— Chestia asta o să-mi dea senzația că are o tonă.

— Robbie, toți I.C.-iștii spun asta prima dată când își pun pe corp un dispozitiv de înregistrare, îi zise McManis.

Atât mie, cât și lui Robbie ne plăcea de McManis. Jim era lipul de persoană calmă și de neclintit care era înfățișată la televizor ca reprezentând agentul FBI clasic. Știam că avea formație de avocat; UCORC nu l-ar fi lăsat să joace acest rol altfel. Dar, în afară de asta, originea lui, ca a tuturor celorlalți UCA — agenți sub acoperire — era neclară. Mult după ce avea să încheie Proiectul Petros, aveam să aflu că tatăl lui era un detectiv pensionat din Philadelphia, ceea ce nu reprezenta deloc o surpriză, de fapt.

Întotdeauna recunoscusem în Jim aerul de invidiat al unui om mulțumit atât de originea lui, cât și de îmbunătățirile aduse poziției pe care o primise în viață.

Jim avea acum o abordare liniștitoare în privința lui Robbie, amintindu-i toate precauțiile luate. Evon va purta un receptor în ureche, ascuns sub o șuviță a tunsorii mai lungi pe o parte, care prindea un semnal adițional în infraroșu de la Foxbite, permițându-i să asculte conversația cu Wunsch. Ea urma să aștepte afară, gata să intre în orice moment, în caz că se întâmpla ceva. Jim personal va fi jos cu Alf, în dubița de supraveghere, gata să cheme întăriri dacă va fi nevoie.

— Am acoperit toate aspectele, zise Jim.

— Sper, replică Feaver.

Robbie nutrea o frică aproape superstițioasă față de Tuohey și avea convingerea că, dacă era prins cu microfonul, va fi ucis sau cel puțin rănit grav, încă înainte să apuce să iasă din tribunal.

— Mă gândesc că ar fi bine să ieși acum, îi zise Klecker lui Evon.

Sosise momentul ca Feaver să-și coboare pantalonii pentru a i se atașa dispozitivul.

— Bine zici, comentă Robbie. Vrem să fie în stare să-și țină mintea la treabă.

— Ba bine că nu, spuse Evon.

Sennett sosi când ea era încă afară și intrară în sala de conferințe împreună, în timp ce McManis îi dădea lui Robbie ultimele instrucțiuni. Pentru fiecare înregistrare, Feaver trebuia să semneze un formular de consimțământ. Legea federală pretinde că, înainte ca guvernul să înregistreze pe cineva, trebuie să existe fie un ordin de interceptare, semnat de un judecător, fie consimțământul unuia dintre participanții la conversație. Protocoalele UCORC pretindeau, de asemenea, ca Foxbite să fie pornit și oprit printr-o telecomandă ce se va afla la unul dintre agenți, ca să se asigure că Robbie nu putea să aleagă părțile ce vor fi înregistrate. McManis porni aparatul și se așeză într-un scaun, dirijându-și cu discreție vocea spre microfonul de la nivelul centurii lui Robbie.

— Sunt agent special UCN[14] James McManis, zise el.

Aveau să treacă luni de zile până să-mi dau seama că „UCN” însemna „nume sub acoperire”. Preciză data, ora și descrise întâlnirea anticipată dintre Feaver și Wunsch.

Evon și Robbie așteptară cât timp Sennett repetă niște instrucțiuni de ultimă clipă. Asigură-te că Walter vorbește. Negări sau încuviințări din cap, expresii faciale niciuna dintre acestea nu vor fi înregistrate. Feaver își flexă mușchii frunții și-și scutură umerii, făcând ceea pretindea a fi tehnici de relaxare sugerate de regizorul Stanislavski. În cele din urmă, McManis își dădu acordul final cu degetul mare ridicat și ne aliniarăm toți la ușă să-i strângem mâna lui Robbie. Când ajunse în dreptul meu, mâna încă îi era rece ca gheața.

Departamentul de Justiție și Echitate al Curții Superioare din districtul Kindle, tribunalul civil, fusese ridicat în anii 1950 și arhitectura sa reflecta epoca aceea derutantă a Americii când, ui mod cuviincios, toate clădirile erau pătrate. Avea proporțiile unui muzeu al arsenalului, o clădire cât jumătate de stradă de lată și la fel de înaltă, fiind construită din cărămidă galbenă și cu pereții interiori de cincisprezece centimetri de tencuială, comandată din recunoștința trainică a lui Augie Bolcarro către diverse indicate. Ca să adauge o senzație de grandoare a domniei legii, deasupra clădirii fusese plantat un dom clasic, în stilul lui Uulfinch[15], care lăsa să treacă o lumină slabă prin rotonda centrală. De-a lungul cornișei plate existau și câteva festoane caraghioase, inclusiv măști ale Justiției și alte figuri grecești, și un portic cu grindă în consolă, susținut de lanțuri înverzite de cocleală. Clădirii i se spusese dintotdeauna „Templul”, și termenul era atât de tocit de vreme, încât își pierduse inflexiunile ironice cu care fusese pronunțat în primii ani de existență ai structurii.

Fidel imaginii pe care-o avea despre sine ca veteran al scenei, lui Feaver îi trecuse tracul în mare măsură o dată ce începuse piesa de teatru. Coborî din lift la etajul opt și o conduse pe Evon către un coridor din spate, la biroul lui Walter Wunsch, grefierul judecătorului Malatesta. Walter era o prezență constantă în Tribunalul Districtului Kindle încă de la vârsta de nouăsprezece ani, când președintele circumscripției electorale îi găsise prima slujbă ca liftier, un post care avusese angajați din partea patronajului până cu doi. Ani în urmă, mult după ce lifturile fuseseră complet automatizate. În prezent, Walter era șef de secție de votare el însuși și președinte alternativ de circumscripție electorală, un om de o considerabilă influență politică. După spusele lui Robbie, servea drept intermediar al mitelor pentru diverși judecători de zeci de ani.

Walter avea trăsături ascuțite, nasul lung și o fire irascibilă. Conform descrierii lui Feaver, Wunsch, îmbrăcat cu disciplină germanică în costume groase de lână, chiar și în arșița verii, stătea în spatele biroului său, mereu cu mâinile în buzunar, i oferindu-și opinia dură în toate chestiunile. După cum reieșea din înregistrări, avea un simț al umorului mohorât și pătrunzător, care-mi amintea ocazional, în secret, de al lui Sennett.

— Știi cum unii oameni vorbesc mereu cu tine de parcă te urăsc de moarte? Ne explica Robbie. Sarcastic? Bătându-și joc? Așa e Walter. Numai că el nu glumește.

Dispoziția veșnic proastă a lui Wunsch era atribuită unei copilării grele, dar Robbie nu avea prea multe detalii.

Walter se afla în biroul lui, contemplând posomorât teancul de dosare de tribunal de pe biroul său, când sosiră Robbie și Evon la ușa lui. Își ridică în silă privirea către ei.

— Hei, Walter! exclamă Robbie. Cum a fost în Arizona? Vreme bună?

Robbie îi finanțase lui Walter o excursie de golf la sfârșitul toamnei, ca încheiere a unui caz de despăgubiri ce durase mult timp pentru Robbie și clientul lui, dar care avusese un rezultat foarte bun pentru ei.

— Prea cald, naiba s-o ia! zise Walter. Patruzeci și unu de grade, două zile. M-am târât tot pe lângă clădiri când mergeam pe stradă, ca să găsesc un strop de nenorocită de umbră. M-am simțit ca un afurisit de gândac.

— Dar doamna? Ei i-a plăcut?

— O să trebuiască s-o întrebi pe ea. Ea s-a bucurat că n-am putut să merg pe terenul de golf. Partea asta a părut să-i placă. Nu știu cum i-a plăcut restul.

Își mută hârtiile dintr-o parte în cealaltă a biroului și întrebă care-i problema.

— Dosar de răspuns.

Robbie se întoarse către Evon pentru a-i cere documentul și apoi o prezentă, spunând elementele esențiale ale acoperirii ei. Walter încercă să pară cald în atitudine și eșuă. Zâmbetul lui, după cum sugerase Robbie în prealabil, era răutăcios. În orice dispoziție s-ar fi găsit, Walter Wunsch nu era un om plăcut vederii, cu pielea pământie și pătată. Avea umeri înguști și cocârjați și burtă mare, unul dintre bărbații aceia slăbănogi de care natura agață un burtoi de osânză aproape comic. Nasul luare și roșu se strâmba vizibil către vârf și părul îi căzuse aproape în întregime. Ceea ce rămăsese era lipit peste craniu în șuvițe cărunte nespălate.

— Foarte bine, domniță, zise Robbie. O prinse pe Evon de după umeri pentru a-i oferi un mic spectacol lui Walter, perfect conștient că Evon nu putea opune rezistență cât erau priviți de funcționar. Ia lasă-mă o clipă să vorbesc singur cu Walter! Vreau ai spun o poveste deșucheată!

Evon se așeză pe banca de lemn de pe coridor, în aria de acoperire a undelor infraroșii.

— Asta ți-e ultima? îl auzi ea pe Walter de îndată ce ieșise din încăpere.

— Ultima ce?

— De parcă nu știi, zise Walter.

— Aș vrea să am parte măcar de jumătate din câte își închipuie oamenii că am.

— Asta ar fi cam o zecime din ceea ce spui.

— Walter, îți plăcea de mine pe vremuri!

— Și conserva de ton era douăzeci și nouă de cenți bucata, pe vremuri. Ea cât timp o să te distreze?

— O vreme. Vocea lui Robbie se auzi în continuare picurând de unsoare. Suge o minge de golf printr-un furtun de grădină, Walter!

Evon tresări și își aruncă din reflex privirea de-a lungul holului. În biroul lui Wunsch se așternu un moment de tăcere, în care Walter probabil medita neconsolat la soția lui.

— Așadar, ce ai în afară de ponturi de grădinărit? întrebă el în cele din urmă.

Evon auzi plicul foșnind atunci când Robbie înmână dosarul de răspuns. Îi rugă pe Walter să se asigure că judecătorul îl citește.

— Silvio citește fiecare cuvânt. Doamne, uneori mă întreb dacă se crede Sfânta Fecioară. Nu cred că și-a dat încă seama că pe lume există și gogoși umplute cu rahat.

Imediat după asta se auzi bufnitura seacă a plicului trântit peste alt teanc de plângeri de pe unul din fișete. Opinia lui Walter despre meritele dosarului era foarte limpede.

— Walter, am un caz aici.

— Tu totdeauna ai un caz. Cel puțin în ce te privește.

— Ăsta e unul bun. Responsabilitate strictă. Clientul meu are sechele ale creierului. Agent de vânzări de la Futures Exchange. E un caz de un milion de dolari. Dacă trec de moțiunea asta cretină de respingere. Societatea de asigurări va trebui atunci să danseze după cum îi cânt eu. Nu e decât o chestiune de timp.

— Da, sechele ale creierului. Evident c-așa se explică faptul că te-a angajat pe tine! O să-mi plătești chirie pentru scaunul ăla sau ai de gând să și pleci?

Hainele lui Robbie foșniră, frecându-se de microfon, și vocea lui Feaver căpătă accente profunde. Ascultând de afară, Evon simți intensificarea tensiunii. Acum era momentul. Avea să-i întindă capcane lui Walter. Probabil că Feaver se aplecase peste birou.

— Ai grijă la asta, Wally! Vezi să fii sigur că o înțelege cum trebuie.

— Eu doar lucrez aici.

— Da, sigur, șopti Robbie. Sigur. De aia e totdeauna Crăciunul pe aici.

— Tu ești grădinarul, Feaver! Plin de balegă. Valea!

— Fă-mă fericit, Walter!

— Eu credeam că de-aia o ții pe ea.

Evon era de cealaltă parte a coridorului când Robbie deschise ușa și ultimele două replici se putură auzi chiar și fără receptorul din ureche. Alți oameni ar fi fost probabil jenați, dar Walter, când o zări, îi trimise o privire insultător de directă peste nasul lui strâmb, înainte de a se întoarce la maldărul lui de hârtii de pe birou.

Înregistrarea reprezenta un succes. Klecker o puse încă o dată pentru mine, Sennett și câțiva dintre ceilalți agenți sub acoperire, de îndată ce se întoarse Robbie. Feaver fusese impecabil nu dăduse niciun semn de emoții atunci când făcuse nit crearea subtilă de a-l îndemna pe Walter să se incrimineze augur. Stan îi oferi felicitări, dar era vizibil posac fiindcă răspunsurile lui Wunsch erau atât de ambigue.

— De ce spune că el doar lucrează acolo? Sau că judecătorul i ȘI anta Fecioară?

Feaver era cu răbdarea la limită, se simțea stors de energie după efort și întârziase la o întâlnire cu reprezentatul unei societăți de asigurări. Mie mi s-a părut și că și-ar fi dorit o bătaie ic umăr dată cu mai mare tragere de inimă.

— Stan, zise Robbie. Așa vorbește el. N-o să se aplece spre microfon să spună: „Sunt un mare escroc”. Și așa l-am cam călcat pe degete. Dar o să ia banii. Ascultă ce-ți spun!

Înainte să plece Feaver, l-am tras la o parte pentru o clipă ca să-l asigur că se descurcase foarte bine. Când ne-am întors în sala de conferințe, am fost întâmpinați de un val de râsete răgușite. Dintr-un motiv oarecare, se

râdea pe seama lui Evon. Ea se trăsese într-o parte, lângă dulapurile de stejar, cu o expresie încordată și, când îl zări pe Feaver, îi spuse imediat că era timpul să plece.

Feaver o întrebă ce se întâmplase de îndată ce se așezară confortabil în Mercedes.

— Nimic, răspunse ea.

Feaver repetă de câteva ori întrebarea.

— A fost Alf, zise ea în cele din urmă. Dacă vrei neapărat să știi. A imitat figura pe care am făcut-o eu când au repetat replica aia de pe înregistrare.

În spatele ochelarilor lui de soare purtați din cauza luminii puternice de iarnă, Feaver păru a avea nevoie de câteva secunde de gândire ca să-și dea seama despre ce vorbea. Mingea de golf. Furtunul de grădină. În chip extrem de previzibil, Robbie nu arătă nici urmă de jenă.

— Hei, Walter a crezut, rosti el zâmbind. Probabil, ai un maxilar puternic la aspect.

— Un stomac puternic, mai degrabă. Bărbații sunt creaturi bolnave. De ce trebuie să te *lauzi?*

— Să știu că Walter n-a auzit nici jumătate din ce-ar fi putut auzi de la mine. Feaver începu o poveste despre o jurată în instanță cu care avusese o legătură pe durata ultimei săptămâni a procesului, dar se întrerupse singur. La naiba, zise el. Las-o încolo de jurată! Walter a lucrat pentru un *judecător* cu care m-am combinat.

— Un judecător?!

— Era femeie, în regulă? E o poveste lungă.

— Precis că e.

O polițistă într-o vestă reflectorizantă îi grăbi printr-o intersecție în traficul din ce în ce mai dens al după-amiezii.

— Uite, e jocul meu, bine? Îmi dă un avantaj cu tipii ca Walter, faptul că duc viața la care ei visează. Unor oameni, nu știu, le place să-și închipuie că există lucruri de care ei n-au parte. Dar e un joc. Vrei adevărul? Știu că n-o să-ți vină să crezi, dar am încetat s-o mai înșel pe Rainey de când s-a îmbolnăvit. Nu prea pot să-ți explic de ce. Aproape că nu m-am oprit să mai răsuflu după ce ne-am căsătorit. Dar acum? Robbie ridică din umeri în paltonul lui de cașmir negru. Mi se pare o mârșăvie. Lipsă de loialitate. Oricum, nu peste mult timp n-o să mai am soție…

Nu i se puteau vedea ochii de după ochelarii de soare, ceea ce probabil era mai bine. O lăsa perplexă indiferența ocazională cu care el oferea adevărurile cele mai crude. Dar nu voia încă ui permită să schimbe vorba cu tacticile lui de șoc.

— Ți-a făcut plăcere să mă degradezi. Și nu spune c-a fost numai un joc!

— O, grozav! Exact. „Degradant.” „Dezumanizant.” Hai să le auzim pe toate! Șlagărele nemuritoare ale Gloriei Steinem[16]. De ce se gândesc mereu femeile că dorințele unui bărbat sunt pe cheltuiala lor? Cum crezi că se simte el fiind târât prin viață de armăsarul lui?

— O să-ți trimit o scrisoare de condoleanțe.

— Hei, zise el. N-o să întâlnești niciodată un bărbat căruia, să-i placă mai mult femeile decât mie. Ele sunt cel mai bun lucru de pe planeta asta. Și nu mă refer numai la orizontală. Femeile țin lumea să nu se destrame.

Evon îi aruncă o privire furișă ca să se asigure că nu rânjea ironic. Chiar și așa, nu se lăsa convinsă. Pe trotuar, un individ trăgea după el o valiză pe rotile. Purta un pulover de lână colorat, cizme îmblănite de fâș și, în ciuda vremii de ianuarie, o pereche de pantaloni scurți. Un schior, se gândi Evon, care se ducea în vacanță. Preț de o clipă, pe când clătina din cap în continuare către Feaver, simți nostalgia vitezei, a spațiului vast și a zăpezii care vor rămâne pentru totdeauna parte componentă a căminului ei.

— Uite, zise Feaver. Asta e acoperirea. Fie că-ți place, fie că im. Asta e acoperirea. Corect?

— Asta e acoperirea, zise ea cu resemnare.

— Așa că, nu mai te lupta împotriva ei! Tot îmi spui că o să dau de gol toată afacerea, și apoi tu sari doi metri în sus de fiecare dată când îți zâmbesc măcar. Relaxează-te, bine? N-o să te înțeleg greșit. M-am prins cum e treaba. Crede-mă!

— Și cum e treaba?

Robbie se strâmbă puțin cât timp umblă la controlul temperaturii de pe consola de lemn de nuc.

— Poți să-ți dau un sfat? Adică, eu am fost actor. Știi asta, nu? E în curriculumul meu sau dosarul, sau, mă rog, ce informații ați strâns voi despre mine, nu?

Mi-ai arătat tu. Poza cu spectacolul din bar.

— Haida-de, zise el. Aia e o activitate de pensionar. Nu, în liceu, la colegiu, ăsta a fost visul meu. Am vrut să fiu pe scenă. Am fost chelner la Kerry Room. Am măturat pe jos la The Open Door. Eram *obsedat.*

Transpiram tot până și numai aflându-mă lângă cineva pe care-l văzusem jucând, chiar și dacă nu făcuse nimic altceva decât să intre pe scenă în rol de majordom. Voiam să mă atingă și să-mi transmită un pic din chestia asta. Evident, de aceea îmi plac procesele cu jurați. Știi tu. Pentru că sunt un actor ratat frustrat.

Își încleștă mâinile înmănușate pe volan, părând copleșit de pasiunea sa abandonată. După o vreme, își reaminti despre ce vorbea:

— Ei bine, tu poți să-i spui fără măcar o tresărire oricui din birou că numele tău este Evon Miller din Idaho, dar îți vine rău de la stomac numai la gândul că va trebui să mă atingi pe mână. De parcă îți spui: pot juca rolul ăsta, pot spune toate minciunile astea nevinovate, dar nu și *asta,* asta sunt eu. Și, ca să-ți vorbesc pe șleau, asta-i chestie de amatori. „Munca unui actor este asupra lui însuși.” Asta a zis-o Stanislavski. Nu poți emite judecăți de valoare sau să-ți păstrezi neatinsă o părticică din tine. E ca și atunci când iei LSD. Nu te droga dacă-ți faci griji.

Nu avea de unde să știe despre asta, replică ea, dar zâmbi către geamul ei, unde mica pată încețoșată lăsată de respirația ei se micșora din cauza aerului condiționat al mașinii. Feaver era priceput. Felul cum punea problema semăna cu bancul acela cu fiica fermierului. Trebuie să facem asta ca să nu ne fie frig.

— În regulă, zise el. Uite un exemplu concret. Am lucrat într-o vară cu Shaheen Conroe. Cea din *The Point?* La televizor?

Evon nu văzuse niciodată serialul. Numele actriței îi era cunoscut numai pentru că apărea frecvent pe listele cu lesbiene de seamă și declarate pe care le întocmeau revistele acelor vremuri.

— Ce talent are femeia aia! Jucam în *Oklahoma.* Ea era Ado Annie, fata care nu putea să zică: „Nu” și eu eram Ali Hakim, tipul cu care avea o aventură.

— V-a dat rolul după caracter?

Robbie se încruntă, dar nu reacționă în niciun altfel la cuvintele ei.

— Deci, uite cum era jocul. Shaheen n-a făcut niciodată un secret din înclinațiile ei. Avea o relație absolut *pătimașă* cu una dintre fetele de la machiaj. Deschisă și de notorietate. Dar trebuia să ne sărutăm pe scenă la un moment dat, și în clipa aia de abia aștepta să se dea la mine. Cu toată ființa ei. Vreau să pun că pe urmă îmi era frică să mă întorc cu fața către public. Pentru că, pentru treizeci de secunde, încetase să mai fie cine era de fapt. Și

asta o face o mare actriță. Renunțarea la propria identitate. Asta înseamnă talentul!

— Stai puțin, zise ea, întinzându-se să apuce mânerul scaunului. Stai puțin. Să văd dacă am înțeles bine. Ești așa de tare, încât până și o lesbiană n-a putut să-și țină mâinile departe de tine?

Mașina se scutură brusc când Feaver apăsă pe frâne.

— Ce? Nicidecum!

— Pe naiba!

— Crezi că am vrut să zic că ești lesbiană?

— Nu asta ai făcut? Nu c-aș da o ceapă degerată pe părerea ta.

— Hei, zise el. Asta e problema ta, nu-i a mea.

— Adică, asta trebuie să fie, nu? Din ce alt motiv aș face mutre la o asemenea oportunitate minunată?

— Măiculiță! răspunse el.

Ajunseseră la birou. Feaver o fulgeră cu o privire arzătoare și părea pe punctul de a exploda. În schimb, deblocă ușile și coborî din mașină. Pentru prima dată, nu avea nimic altceva de spus.

8

„Cine e Peter Petros și de ce eu nu știu nimic despre cazul ăsta?”

Bilețelul autoadeziv de la Dinnerstein era lipit de dosarul plângerii pe care o lăsase Evon pe masa ei de lucru. Mort îl văzuse se pare când căutase din întâmplare altceva. Toți știuseră că va sosi și momentul acesta. Și totuși, bilețelul o făcu să-i bată mima în piept ca toaca la biserică și se repezi să-l găsească pe Feaver.

McManis îi reamintise mereu, neobosit, că Dinnerstein era cea mai periculoasă persoană din cazul acesta. Nimeni altcineva mi avea mai multe șanse de a mirosi schema cu Petros, și, dacă o făcea, nu exista nicio metodă sigură de a-l împiedica să meargă cu informația asta imediat la unchiul său, Brendan. Dar era greu să-l privești pe Mort ca pe o amenințare, cu ușoara lui bâlbâială și tonul veșnic plângăreț al vocii. În copilărie Dinnerstein se îmbolnăvise de poliomielită, ceea ce-l lăsase pe viață cu mici convulsii, ca niște smucituri din tot corpul, care se înrăutățeau acum, la vârsta mijlocie, când apăreau efectele terțiare ale bolii. Mort era înalt, de fapt, și bine clădit, dar dădea impresia unui băiat. Cu câțiva ani înainte, când începuseră prima dată să câștige ceea ce Robbie numea „bani adevărați”, încercase să-l ia pe Mort sub aripa sa, prezentându-l vânzătorilor de la magazinul de haine

bărbătești din centru. Dar costumele nu păreau să se potrivească pe Mort. Pantalonii alunecau sub talie, astfel că-i era dificil să-și țină cămășile în nădragi, și își agăța materialele italiene scumpe de colțurile biroului.

Erau prieteni de aproape patruzeci de ani deja, întâlnindu-se prima dată când tatăl lui Feaver își abandonase familia, și mama lui, Estelle, o rugase pe Sheilah Dinnerstein din vecini să aibă grijă de Robbie cât mergea ea la lucru. Cei doi încă nu se plictisiseră unul de celălalt. Robbie își rezerva în general prânzurile pentru Mort și, în fiecare dimineață, după ce sosea împreună cu Evon, Feaver și Mort își petreceau câteva minute în ceea ce se numea „Întâlnirea de afaceri”. Părea să se discute acolo orice în afară de afaceri. Când Evon trecea pe lângă ușă, aproape tot ceea ce surprindea pe furiș din discuții se referea la familiile lor. Robbie manifesta un adânc interes față de cei doi băieți ai lui Dinnerstein. Mort, pe de altă parte, era singura persoană ale cărui întrebări despre Lorraine sau mama lui Robbie primeau răspunsuri ce se constituiau în mai mult decât un gest filosofic.

Pe toată durata asocierii lor, Feaver pretindea că nu avuseseră niciodată o neînțelegere. Mort tremura ca frunza în sala de instanță. În schimb, făcea toate lucrurile pe care Robbie le disprețuia: managementul biroului, întocmirea rapoartelor, interogatoriile, depozițiile de rutină și mai ales nesfârșitele consolări și asigurări date clienților lor, care de obicei se simțeau intens victimizați.

Răbdarea renumită a lui Mort era pusă la încercare atunci când Evon sosea cu Robbie la ușa lui. Mort, care câștigase biroul din colț prin aruncarea unei monede, îl mobilase în stil colonial. Vitrinele și masa de lucru erau încărcate cu fotografii ale familiei sale — soția și băieții lui erau toți bruneți și cu un șir de suvenire sportive: mingi de baschet cu autografe, litografii de vedete ale atletismului, un bilet înrămat de la singura apariție în playoff a echipei Trappers, cu aproape douăzeci de ani în urmă. În momentul acela, Mort discuta la telefon, cu sonorul dat pe speaker, cu o femeie care voia să angajeze firma pentru a-l da în judecată pe proprietarul apartamentului unde stătea cu chirie.

— Iubitul meu era beat. Hal îl cheamă. A venit la mine. A zis câteva lucruri. Am zis și eu câte ceva. M-a azvârlit afară pe fereastră. Mi-am rupt mâna. Mi-am nenorocit genunchiul ceva de speriat.

Vocea femeii era nazală, aspră, agitată. Se opri aici. Mort își scărpină cu o mână părul subțire și rar din creștetul capului. Existau mereu potențiali clienți care-i contactau din senin în fiecare zi, majoritatea neavând nici pe

departe o poveste ce s-ar fi putut constitui într-un caz. Unele persoane veneau la recepție, dar cei mai mulți sunau ca răspuns la anunțul mare din *Pagini Aurii* al firmei Feaver Dinnerstein. Robbie evita aceste solicitări de informații, îndreptându-le către Evon. În numai trei săptămâni, Evon vorbise cu două persoane diferite care sperau să dea în judecată vreun departament sau altul al guvernului pentru că nu-i protejase împotriva întâlnirilor nedorite cu extratereștri. Dar Mort rareori refuza să preia apelurile primite. El avea un pic de timp pentru fiecare. În rarele ocazii când plângerile aveau potențial, transfera apelul către avocați mai tineri care tocmai își începeau cariera sau, în cazurile cele mai izolate, prelua cazul pentru firma lor. Însă, după cum spune proverbul, faptele bune ale lui Mort rareori rămâneau nepedepsite.

— Ați zis că vreți să-l dați în judecată pe proprietarul clădirii, reaminti el femeii.

— Hei, ești avocat?

Dinnerstein se holbă la telefon.

— Ei bine, zise el, există un certificat cu numele meu pe perete.

— Nu, serios! Ești avocat? Pot să dau în judecată pe cineva din închisoare?

— Puteți. Dar n-ați câștiga mare lucru.

— Bine, atunci! Deci, m-asculți? Dacă nu-l pot da în judecată pe prietenul meu, atunci trebuie să fie proprietarul.

— Pentru *că prietenul* dumneavoastră v-a azvârlit pe fereastră?

— Pentru că nu era plasă la geam.

— Aha, zise Mort și se gândi câteva secunde. V-ar deranja cumplit dacă mi-ați spune ce greutate aveți?

— Asta nu-i treaba dumitale!

— Înțeleg, zise Mort. Și sper să mă iertați, dar, dacă un reclamant cântărește mai mult decât Zâna Clopoțică, nu cred că există vreun juriu în America dispus să creadă că o plasă de geam i-ar fi oferit vreo protecție.

Femeia ezită puțin, analizând problema.

— Da, dar când am căzut, am căzut într-o băltoacă. Am auzit eu de treaba asta. O prietenă de-a mea a primit o grămadă de bani pentru că proprietarul ei a lăsat apă pe jos.

— Păi da, dacă aluneci pe ea. Nu și dacă aterizezi în ea.

— Da’ tu ești de-adevăratelea avocat?

Pe cât de politicos posibil, Mort puse capăt apelului.

— Ar fi trebuit s-o întrebi dacă s-a înecat în băltoaca aia, zise Robbie. Ai o grămadă de dovezi de privare de oxigen a creierului.

— Mort se prefăcu a nu băga de seamă atacul blând asupra firii lui prea binevoitoare. Ce putea face? Tachinările erau monedă curentă între cei doi, și nici chiar Mort nu se putu abține să nu pufnească de râs atunci când Robbie îi reaminti de remarca sa despre Zâna Clopoțică. Deși vorbea excesiv de încet, Mort avea un râs foarte ascuțit și răsunător, care ricoșa deseori prin birou. Robbie și Mort aveau o mulțime de glume numai ale lor, pe care Evon nu putea niciodată să le înțeleagă complet.

— Aveam de gând să vorbesc cu tine despre cazul ăsta, zise în cele din urmă Robbie.

Ținea în mână plângerea Peter Petros. De la bun început, Robbie își dăduse seama că aceste cazuri inventate nu puteau rămâne ascunse de Dinnerstein. Partenerii se puneau de obicei de acord asupra chestiunilor în care vor investi timpul firmei și, în afară de asta, mai devreme sau mai târziu, Mort cu siguranță va pune mâna pe un dosar de care să nu fi auzit nimic, din moment ce una dintre însărcinările lui principale era corectarea potențialelor greșeli provocate de metodele uneori neglijente ale lui Robbie. McManis părea mult mai îngrijorat decât Sennett despre ce s-ar putea întâmpla în acest caz, acesta din urmă putând să considere că Robbie va reuși să-l manevreze pe Mort. Cu toate astea, planificarea momentului de față necesitase câteva ore.

Ideea inițială era ca o serie de agenți sub acoperire să se fâțâie prin birou, pretinzând că sunt noii clienți. Dar, chiar la timp, lui Stan îi veni o idee mult mai simplă. Dacă și când Morty dădea peste cazuri, exista un țap ispășitor extrem de potrivit: eu. George Mason, de la câteva etaje mai jos, devenise o nouă sursă de clienți recomandați. Ca fost președinte al Asociației de Barou, Mason era renumit pentru felul în care își lua în serios îndatorirea de a lucra personal la cazurile lui, o cerință etică pentru a putea pretinde onorariul pentru recomandare. Ca rezultat, interviurile cu clienții avuseseră loc în biroul lui Mason și tot eu făcusem până și o schiță în linii mari a plângerii. De aceea Mort nu fusese inclus în pregătirile obișnuite.

Eu eram singurul care nu recepta această idee ca foarte inspirată. Spre deosebire de unii avocați ai apărării în cazuri penale, care se consideră soldați într-un război etern purtat împotriva statului, eu nu ezitam să-mi încurajez clienții să coopereze cu procuratura atunci când asta îi ajuta. Dar asta era obligația lor, nu a mea. Eu aveam într-o oarecare măsură o anume

moștenire de protejat. Deși mama mea se căsătorise cu bună știință cu o ramură falită a unei familii aristocrate din Virginia, reușise să planteze drapelul distincției sociale pe care o prețuia atunci când mă botezase după cel mai faimos strămoș al meu. George Mason este considerat atât autorul frazei: „Toți oamenii sunt creați egali” pe care a împrumutat-o ulterior Jefferson, cât și a Cartei Drepturilor Omului, pe care o concepuse împreună cu prietenul său, Patrick Henry. Moștenirea lui George Mason — cel adevărat, cum îl consider eu — a fost și este o povară destul de greu de purtat, dar am considerat întotdeauna că, prin protejarea drepturilor acuzaților, îmi mențin loialitatea față de legătura mea distinsă de sânge și față de viziunea acestui strămoș. De dragul lui, ca să nu mai vorbesc de cariera mea, care depindea de notorietatea mea ca dușman neobosit al procuraturii, nu voiam ca numele meu să se regăsească într-o înscenare guvernamentală atât de elaborată cum era Proiectul Petros.

Dar Sennett insistase: aveam nevoie de un motiv întemeiat pentru vizitele mele frecvente la Robbie și la McManis, pe care cineva din clădire cu siguranță le va observa la un moment dat. Și, în acest fel, rahatul cu perje va fi împrăștiat de Feaver, nu de mine. Robbie putea trimite scrisori la biroul meu, putea să aducă vorba despre relația noastră ici și colo. Eu nu trebuia decât să-mi fac datoria de a păstra confidențialitatea. Stan argumentase cu abilitate și în cele din urmă m-am scufundat până la glezne în mlaștina familiară de compromisuri în care trăiesc avocații apărării.

Robbie recita acum povestea de acoperire despre bunul George Mason, cel plin de abnegație, în timp ce Mort clipea des de după lentilele sclipitoare ale ochelarilor lui. Deformați de la mânuirea zilnică prea brutală, ochelarii cu rame metalice stăteau cam strâmb pe nasul lui gros. În mod firesc, Evon era uluită de elanul cu care mințea Robbie, mai ales în fața unui prieten pentru care pretindea că simțea un devotament complet, și de asemenea de faptul că Dinnerstein, în ciuda deceniilor de când își cunoștea partenerul, tot nu putea să-și dea seama că-i vinde gogoși. Robbie oferi explicații puținelor întrebări tehnice ale lui Mort despre caz, și apoi o escortă pe Evon afară din birou, atunci când Mort păru complet satisfăcut.

Evon mă sună imediat ca să-mi spună că planul fusese aplicat, pentru a fi pregătit în caz că dădeam din întâmplare p sie Dinnerstein în clădire. Dar veștile mă cam dezumflară. Im și de la început, simțisem un curent subtil și ascuns emanând dinspre Sennett și simțeam că faptul de a permite ca numele meu să fie folosit ca recuzită în piesa de teatru Petros nu era decât

începutul. În cele din urmă mi se va cere să mint în mod activ sau să-l conving pe Robbie să facă vreo stratagemă suspectă, cereri ce nu vor mai porni de la premisa intereselor celor mai bune ale clientului meu, ci de la importanța majoră a Proiectului Petros pentru comunitatea legală sau de la prietenia mea cu Stan. Va dori să-l ajut să-și facă meseria, pe cheltuiala meseriei mele. Și ceea ce mă neliniștea era faptul că, având în vedere geometria ciudată a relației mele cu Stan și starea stranie de dezorientare pe care o simțeam în momentul respectiv, nici chiar eu nu eram complet sigur cum voi reacționa.

9

În după-amiezile de vineri de la firmă, Robbie și Mort deschideau barul din dulapurile de lemn de trandafir din Palat și chemau tot personalul la un pahar. Era plăcut și democratic. Evon refuza să bea alcool, explicând, dacă era întrebată, credințele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă unor femei care nu știau nimic despre mormoni, în afară de Corul Tabernacle. Era o stare de spirit degajată. Se discuta despre săptămâna care tocmai se încheia și despre meciul de Super Bowl de duminică, Dallas împotriva lui Buffalo. Clinton își anunțase politica de a nu pune și a nu răspunde la întrebări despre homosexualii din armată și doi asociați dezbăteau problema. Rashul, puștiul negru care lucra la xerox, lua câteva înghițituri din sticla lui Feaver de whisky Macallan de 90 de dolari și începea să se dea la Oretta, care avea cu vreo treizeci de ani mai mult ca el.

Pe vremuri, de îndată ce se întuneca, Feaver trăgea deoparte una sau două dintre femeile mai tinere și le lua cu el pe Street of Dreams. Acum însă, în curentul lăsat de reputația lui bine stabilită, Evon plutea în urmă-i către biroul lui imediat după ora șase, făcând pe toată lumea să creadă că se duceau să aibă parte de o seară înfocată în doi.

— Știi, e bună chestia asta cu fata mormonă, zise Feaver, căutându-și prin sertarele mesei de lucru hârtiile de luat acasă în servietă.

Ușa biroului rămăsese deschisă și Evon o închise ceva mai violent decât intenționase.

— Nu aici, Feaver! Știi regulile.

Robbie băuse deja mai multe pahare de scotch. Întorcându-se cu fața spre ea, se rezemă de brațul scaunului său de birou, i u servieta în poală. Își desfăcuse puțin nodul cravatei și își suflecase mânecile.

— Regulile, zise el. Foarte militarist… Vreau să te întreb o chestie la care m-am tot gândit, continuă apoi, scărpinându-se în cap. Ți-au dat de ales? Sau a fost ca în armată? Ți-au ordonat să te oferi voluntar? La FBI, îmi închipui că nu e ușor să-ți refuzi șeful.

— Ți-am mai spus, Feaver, nu o să ne jucăm de-a detectivul cel isteț.

— Eu speram că-n drum spre casă poate o să-mi spui despre Olimpiadă.

Evon recepționase mesajul. Feaver era nervos. Încordarea uitată în care ieșiseră din mașină după întâlnirea cu Walter, când Evon îl acuzase că o eticheta, clocotise mocnit toată săptămâna și acum băutura îi dăduse drumul. Amândoi erau epuizați. Dar Evon nu era cu nimic mai fericită decât el. Se uită la el fără să-i răspundă.

— Ce zici de-un indiciu? întrebă el. Adică, ce sport? Pe echipe? Individual?

— Ce zici de asta în schimb? Eu îl sun pe Sennett. Și îi spun să-și adune catrafusele, pentru că tu ești așa de hotărât să faci pe bufonul cu mine, că amândoi o să ne alegem cu un glonț în cap. Tu poți să mergi la Marion chiar acum și eu pot să merg acasă. Mi se pare o idee destul de bună în ambele cazuri.

— Știi, zise el, nu mi-au plăcut niciodată ăia care fac pe durii. Nici când sunt bărbați.

Era un om periculos când era furios. Stratul de lac de la suprafață nu se ducea decât foarte rar de pe atitudinea lui de jovialitate benevolă, dar, când se ducea, nu mai exista reținere. Ultima replică venise ca o lovitură de cravașă între ei.

— Am terminat, Feaver! Nu glumesc când îți spun că pun totul pe butuci.

— Bun. Grozav! Pe butuci. Pentru că și eu am niște lucruri pe care-am vrut să ți le spun. Știu că nu-ți place de mine. Nu spune că nu-i așa, în regulă? Sunt sigur că ai tu motivele tale. Și poate că sunt foarte întemeiate. Dar am niște noutăți pentru tine, agent special Cum-te-o-fi-chemând: Asta nu e cel mai fericit moment nici din viața mea, nici măcar pe departe. Bine? Dacă totul merge ca uns, tot rămân cu cazier, prietenul meu cel mai bun își poate pierde licența de avocatură din cauza mea și n-o să fiu în stare să merg pe străzile orașului ăstuia în care-am trăit toată viața fără să mă gândesc că cineva se pregătește să-mi vâre un cuțit în spinare. Și asta dacă totul merge bine. Dacă nu, atunci capăt o excursie gata plătită la Marion, unde poți pune pariu că n-o să dorm nicio secundă pe burtă. Și, în ambele situații, trebuie să te suport pe tine, cu schemele tale de țipă dură cu

atitudine și nervi, să mă însoțești oriunde mă duc, în afară de toaleta bărbaților, când stai să m-aștepți lângă ușă. Așa că, în ceea ce mă privește, dacă vrei să-ți muți de-aici fundul cu bățul înfipt în el, singurul lucru pe care o să-l auzi în urma ta vor fi niște aplauze. Dar nu te gândi că nu-mi pot da seama când aud o amenințare fără acoperire. Sennett are o privire de lup flămând și jigărit. Ca-n Shakespeare. Stan o să pună capăt planului ăstuia luându-se după tine cam tot atât de repede pe cât o să devină maică-mea papă. Singura persoană care-i mai jos ca mine în lanțul trofic aici ești tu, surioară! Și amândoi știm că minunea ta de carieră de agent super special de la FBI s-a terminat în clipa în care o tulești de-aici. Eu mi-am făcut cele șase luni în Rezervele Marinei ca să nu mă trimită în Vietnam. Știu eu cum merge treaba cu organizațiile astea și ce pot face ele. Nu poți să execuți, te-ai ars. Ești blocată exact așa ca mine. Așa că, încetează să mai fi ticăloasă!

Evon simțea că fierbe de furie. Toată viața fusese la mila temperamentului ei aprig. Pe când avea doi sau trei ani, i se spunea deja în mod regulat că avea o expresie înverșunată pe față. „Te încrunți, domnișoară!” Fetele nu trebuie să-și lase fața să se încordeze și să se întunece ca un cer furtunos. Dar ea așa făcea.

— Păi, atunci cred că pur și simplu va trebui să te rup în bătaie ca să te fac să te porți ca lumea, zise ea.

— Da, fix așa, zise el râzând din inimă, îndelungat, stilul de râs care te face să sfârșești bumbăcit într-un bar.

— O să mă faci să-ți dovedesc, nu-i așa? am pus la pământ bărbați de două ori mai mari ca tine. Când lucram la divizia pentru urmărirea evadaților din Boston, am înșfăcat un tip de doi metri și o sută cincizeci de kile și l-am pus la pământ cu cătușe la mâini înainte să ajungă poliția locală.

— Se pare că nu m-ai înțeles de prima dată. De ce-mi tot repeți ce boașe mari ai tu?

Evon tresări puternic. Apoi îi spuse să se ridice. Își desfăcu mai tare picioarele, ca să aibă o stabilitate mai bună.

— Mă iau la trântă cu tine, iubito, îi zise el. Dezbrăcarea la chiloței? Niște ulei aromat? O să ne distrăm de minune!

Îi făcu batjocoritor semn cu amândouă mâinile, chemând-o s re biroul în spatele căruia stătea în continuare rezemat.

— Ridică-te în picioare, Feaver! Nu glumesc! O să fie o bătaie. Sau Domnul Mascul se teme de o femeie de un metru șaizeci și cinci?

Se apropie de el și-și aruncă pantofii din picioare pe covorul roșu-închis.

Robbie își închise ochii să calculeze. Expiră. În cele din urmă, se ridică în picioare. Își scoase haina de la costum pe care tocmai o îmbrăcase, apoi se încovoie de spate și-și întinse brațele într-o poză de luptător în arenă. Ceasul și brățara îi sclipeau pe brațele păroase.

— Foarte bine, zise el. Hai la mine, duro!

Evon se aruncă pe covor și se rostogoli pe o mână, lovindu-l cu piciorul pe după genunchiul lui drept înainte să-i dea timp să apuce măcar să se întoarcă. Pentru o clipă, când îl văzu prăbușindu-se greoi la pământ în urma loviturii, Evon se sperie, convinsă că se va lovi cu capul de marginea lustruită a biroului. Doamne Sfinte, era nebună? Va putea explica asta vreodată? Dar Robbie ateriză pe piept, violent. Evon auzi aerul ieșind șuierând din plămânii lui cu un sunet ca de anvelopă spartă. Fața îi stătea pe colțul covorașului de plastic de sub scaunul de la birou.

Îl întrebă dacă era bine. Însă, fără să-i răspundă, Robbie se ridică într-un genunchi. Apoi își scutură cămașa. Avea acum o pată sub buzunar, care scotea în relief romburile din modelul țesăturii albe și Robbie o râcâi cu unghia o vreme. După felul metodic în care se mișca, Evon își dădu seama că avea dureri.

— Două trânteli din trei, zise el în cele din urmă.

Ocoli biroul și trase la o parte două scaune. Ridică măsuța de cafea și o așeză pe canapea, apoi se opri pe covorul de culoarea sângelui, cu brațele depărtate.

— Acum avem mai mult loc, zise el. Ești rapidă. Recunosc. Dar acum sunt pregătit. Hai!

— Ascultă, voiam să dovedesc ceva. Nu intenționez să te rănesc. Pur și simplu nu am niciun îndemn să stau aici șase luni suportând cum faci tu pe șmecherul cu gagica lui. Vreau să mă iei în serios. Și tot așa și ceea ce facem.

— Ți-e frică? întrebă el.

Ea își întoarse privirea, iritată, și, în vreme ce avea încă întors capul în direcția cealaltă, se repezi la mijlocul lui. Însă chiar în timpul mișcării își dădu seama că nu va funcționa. Văzuseră amândoi aceleași filme, și Feaver era pregătit pentru manevră. Se trase un pas într-o parte, apucând-o de braț ca s-o evite și prinzând-o apoi de brâu. O ridică în aer, cu brațele inconfortabil de aproape de sânii ei. Era cu centimetri buni mai înalt și mult mai puternic, mai solid, decât își imaginase ea. Evon își înfipse cu putere cotul într-un braț al lui și-și petrecu un picior pe după genunchiul lui. Ca

răspuns, Robbie o trânti brusc pe covor și se așeză pe ea înainte să apuce Evon să se miște de pe loc, rezemându-și toată greutatea pe fundul ei. Când Evon începu să se zvârcolească, o apucă de braț și i-l răsuci la spate.

— În regulă? întrebă el. Ne putem liniști acum?

Dintr-odată, Evon îl simți dându-i drumul, chiar înainte să audă vocea.

— O, Doamne, rosti Eileen Ruben din prag.

Șefa de personal avea o voce răgușită, devastată de tutun, și părul vopsit nereușit în blond în cadrul resturilor triste ale unei coafuri ce reamintea stilul înalt, tapat, din vechime. O țigară de plastic, pe care o ținuse între buze toată săptămâna într-unul din repetatele ei eforturi de a se lăsa de fumat, îi atârna lipită de ruj. Se holba la ei cu gura căscată.

— Ne-am luat la trântă, îi spuse Robbie.

— Ce altceva? zise Eileen, și cu asta închise ușa.

Robbie se ridicase între timp și deodată redevenise el însuși, extrem de amuzat.

— Vezi? A ieșit bine! Toate merg ca unse. Urmăm întocmai planul. Luni, Eileen o să meargă să le spună tuturor cum te-am pus deja pe covor.

Avea dreptate în această privință. Conform planului. Dar Evon nu se simți deloc tentată să zâmbească. Nu-și revenea niciodată rapid după tipul ăsta de furie.

— Acum, zise el, chestia între masculi ar fi să mergem să bem un cocktail, să îngropăm securea războiului. Ce zici de asta?

— Eu nu beau.

Se ridică în picioare și-și aranjă fusta. Ciorapii i se răsuciseră aproape cu 360 de grade la talie și Evon se îndreptă spre toaleta femeilor să corecteze acest aspect. Îi spuse peste umăr:

— Sunt mormonă.

*

Nu era mormonă. Tatăl ei fusese crescut în Biserică și așa ar fi fost și ea, dacă mama ei și-ar fi ținut cuvântul dat rudelor căpătate prin căsătorie. Dar mergi înainte în viață, îi spusese mama sa, și îți dai seama ce ți se potrivește. Pe când se născuse sora cea mai mare a lui Evon, Merrel, mama ei întorsese spatele tuturor acestora. Se pare că nu avusese nicio îndoială pe atunci pe cine va alege tatăl lui Evon.

Erau de lângă Kaskia, Colorado, un orășel din Munții Stâncoși care fusese trezit din toropeală în timpul vieții lui Evon, deșteptat de sosirea stațiunilor turistice, a complexelor comerciale și a mallurilor. Dar, în

copilăria ei, oamenii trăiau în Kaskia Valley având un simț al spațiului personal. În familia ei erau șapte copii. Ea era a cincea. Exact poziția de la care îți imaginezi copiii pierzându-se în peisaj. Și se pierduse, după părerea ei. Casa aceea mișunând de oameni, în care locuiau nouă persoane, și apoi zece, după ce venise să stea la ei și Maw-Maw, mama mamei sale, se învolbura în jurul ei ca o tornadă. Părinții ei existau mai mult în rapoartele surorilor ei despre ce ar vrea ei sau la ce se așteptau de la ea. Nu-ți pune coatele pe masă. Mamei nu-i place când îți pui coatele pe masă. Un fel de copilărie la mâna a doua, cum o considerase ea, în care foarte des se simțea izolată și neștiută, și cumva nătângă.

Ea era mai ciudățică, știa asta. Nu zâmbea la momentele potrivite, zicea da când trebuia să zică nu, întotdeauna își dădea seama prea târziu când cineva încerca să fie amuzant. Avea un fund care, oricât demult încerca ea să se mențină în formă, nu arăta niciodată bine pe silueta ei. Nu se simțise niciodată în largul ei în preajma oamenilor din afara familiei ei și mereu se făcea de râs. Cei din jur o considerau dură sau necioplită, dar adevărul era că niciodată nu reușise să sesizeze nuanțele sau stările deosebite de spirit. Când cineva îi punea o întrebare, ea răspundea direct și cinstit. Nu avea idee ce altceva să facă. Și, atunci când oamenii se fereau de ea, îi stăruia în minte același lucru. Nimeni nu o cunoștea pe *ea.* Ea nu se potrivea. În interiorul ei nu era niciodată ceea ce vedeau oamenii.

În acea stare de spirit, starea de spirit a întregii sale vieți, se întoarse la apartamentul ei. Se lovise cumva la umăr, bătându-se cu nerodul acela. Rememorând secvența, îi veni să râdă, dar un fior întunecat de rușine îi fulgeră prin inimă. Agentul FBI trebuia să-l controleze pe I.C., dar Feaver părea de nesupus. Sau nu cumva ea era cea care-și pierduse controlul?

Apartamentul ei nu arăta prea rău, avea un singur dormitor și mobilă închiriată de motel. Jim îi trimisese echipa de acoperire din Washington D.C., care-i aranjase totul; „cărăușii”, așa îi numise. Sunase foarte misterios, asta până apăruseră cu un furgon și purtând uniformele unui companii naționale de transport. Fiecare obiect pe care-l luase cu ea fusese analizat. Orice putea conduce la cine fusese ea în Des Moines cu o săptămână înainte — fiecare aparat electric cu un număr de serie, toate medicamentele pe rețetă pentru alergiile ei —, toate fuseseră înlocuite. Evon Miller era ca o păpușă cu accesorii noi-noute.

Când intraseră, Cărăușii controlaseră tot apartamentul în căutare de microfoane ascunse, verificaseră unghiurile de la toate terestrele și

grosimea pereților, apoi îi prezentaseră o listă lungă eu ce avea voie și ce nu avea voie să facă. Șeful echipei, Dorville, îi dăduse un portmoneu cu un permis de conducere, cărți de credit, număr de securitate socială, chiar și asigurare privată de sănătate și fotografiile a trei fetițe care se presupuneau a fi nepoatele ei. „Nu te gândi să-ți faci de cap la cumpărături, îi zisese Dorville, înmânându-i cărțile de credit. Plătim toate facturile din salariul dumitale…

În micul hol de la intrare era o oglindă și Evon se opri în fața ei, pipăindu-și umărul pentru a vedea cât de rău se lovise. Poate iar trebui să găsească un salon de masaj în timpul acestui sfârșit de săptămână. O idee încărcată de speranță îi apăru brusc în minte o dată cu acest gând, o amintire îngropată demult a plăcerilor trupești pierdute ale sălii de antrenament și perspectiva unui balsam pentru plictiseala adusă de weekenduri. De luni până vineri era în mișcare. O dată ce Robbie o lăsa acasă, se ducea să facă exerciții fizice la sala de sport a universității și pe drumul spre casă își lua în grabă ceva ce se putea încălzi în cuptorul cu microunde. La un moment dat în timpul serii, în timp ce-și spăla hainele sau se uita la ESPN, își dicta 302-urile, rapoartele despre activitățile zilei, și punea microcaseta într-un compartiment închis cu fermoar din servietă. A doua zi, sub un pretext oarecare, îl livra la Biroul de Avocatură al lui James McManis.

Dar sfârșiturile de săptămână țineau o veșnicie. Duminicile, o suna pe mama ei sau pe sora sa, Merrel, de la un telefon public, unul diferit în fiecare săptămână, uneori la kilometri distanță de apartamentul ei. Mergea în mod frecvent la aeroport pentru asta, pentru că avea o perspectivă neobturată asupra coridorului lung în ambele direcții și se putea asigura că nu era urmărită. Luna următoare, când nu va mai părea atât de ciudat pentru ochi străini, se putea întâlni cu alți agenți sub acoperire care lucrau în falsul biroul de avocatură a lui McManis. Pentru moment însă era singură. Se va uita singură la Super Bowl, într-un bar de sport la câteva străzi distanță, unde va bea niște bere O'Doul fără alcool. Se putea descurca. O mai făcuse și înainte.

Se uita fix la ea însăși. Chiar și acum, la o lună distanță, trecea uneori pe lângă o oglindă și avea senzația că purta o mască. Atât de mult machiaj! Purtase lentile de contact ani de zile pe teren. Dar părul vopsit și tuns atât de deosebit o făcea încă să i se moaie genunchii; arăta de parcă ar fi dat peste o coafeză cu rău de mare. Ura din suflet falsitatea. Când avea unsprezece ani, îmbrăcată fiind pentru biserică — era în ziua de Paște,

dacă-și aducea bine aminte —, auzise o conversație dintre mama ei și Merrel în hol. Merrel cârlionțase părul lui Evon cu un ondulator și îi aranjase meticulos rochia. „Nu-i așa că arată minunat?” întrebase Merrel. „Ba da, răspunsese mama ei, și apoi își lăsase povara îngrijorării să răzbată într-un oftat greu. Dar n-o să fie niciodată ceva nemaipomenit.” Nu ca Merrel, voise ea să spună, fata cea frumoasă, care reprezentase districtul de două ori pentru titlul de Miss Colorado.

Pentru ea fusese întotdeauna o disciplină fundamentală să se uite într-o oglindă și să vadă ce se găsea acolo. I se părea o glumă crudă faptul că o puseseră să se vopsească și să se deghizeze atât de mult. Nu era viața suficient de derutantă? Cum de îngăduise așa ceva?

Acum știa că înspre asta se îndreptase, confruntându-se cu dezamăgirea profundă ce devenise această misiune, așteptată cândva cu atâta încântare. Făcu o nouă grimasă, adresată durerii din umăr și amintirii trântei cu Feaver. Când își deschise ochii, lumina spoturilor de deasupra oglinzii îi păru dureros de intensă. Vedea granulele pudrei de pe obraz și culoarea falsă a fardului inșii. Ochii ei de culoare verde naturală erau strânși în mici puncte negre care păreau a fi singura ascunzătoare rămasă pentru adevăr. Evon știa acum motivul pentru care se afla aici. Nu putuse să-i răspundă lui McManis în Des Moines, dar în seara asta știa de ce fusese atât de dornică și de ce acum se mutea atât de devastată.

Avea treizeci și patru de ani. Ducea o viață despre care unii oameni — chiar și un fragment imposibil de înlăturat din ea Însăși — considerau că-și mai găsea doar în trecut aspectele cele mai frumoase, sumarizate de discul de metal de zece centimetri din cutia specială de plastic de pe raftul camerei de recreație a părinților ei. Avea munca ei. Cazurile ei. Pisica ei. Frații și surorile ei și copiii lor. Biserica duminica și repetițiile de cor în fiecare joi seara. Dar se trezea în miez de noapte, deseori pentru perioade lungi, cu inima zvâcnindu-i de anxietăți nenumite, cu visele imediat dincolo de hotarul amintirii, secătuită de certitudinea că viața ei nu ieșea așa cum ar fi trebuit. Și mai era și luxul pe hârtie galbenă de la directorul adjunct. Voltaj înalt aplicat inimii. Majuscule. Inițiale. Limbaj de FBI. Dar putea decoda mesajul și avea impresia că fiecare cuvânt era pus pe muzică. Aventură. Importanță. Un pas înainte față de băieți, în loc de un pas înapoi. Dar lucrul minunat, cea mai bună parte, secretul cel mai adânc, nota cea mai dulce țineau de ceva ce numai ea putea percepe. Pentru șase luni, până la doi ani.

Poate pentru totdeauna. Altcineva. Binecuvântarea. Șansa. Putea fi altcineva.

Februarie

10

Îi mărturisisem demult lui Robbie cât de surprins eram de Silvio Malatesta. Lucrasem cu Malatesta într-un comitet juridic, în timp ce eram președintele Asociației de Barou a districtului Kindle și mi se păruse un om inteligent și onorabil, deși oarecum cu capul în nori. Imediat înainte de a deveni judecător, fusese profesor la facultatea lui Robbie, Facultatea de Drept Blackstone, de aici din oraș, un expert în Responsabilități Extracontractuale căruia îi plăcea să dezbată ocazionalele cazuri mai neobișnuite de la Curtea de Apel. Asta nu mi se părea o carieră care să ducă direct la corupție, dar Robbie rareori se obosea cu evaluarea personalității în acest domeniu. Unii iau. Majoritatea nu iau. Cine o face, afirma el, nu se poate prevedea niciodată.

Povestea spusă de Walter Wunsch era că Malatesta, ca mulți alți savanți într-ale dreptului, tânjise să fie judecător ca să aibă ocazia de a impune legea pe care-și petrecuse atâția ani studiind-o. Silvio nu avea conexiuni politice și se îndreptase către capul mafiot al fostului lui cartier, Toots Nuccio, legendarul interlop și politician care aranja lucrurile. Toots îl instalase pe Silvio ca judecător în mai puțin de șase luni. Abia atunci aflase Silvio că duhul său fermecat cerea mai mult decât să freci lampa magică.

Din când în când Toots îl suna cu sugestii despre cum ar trebui să se rezolve cazurile ce-i apăreau în instanță lui Malatesta. Prima dată judecătorul îi spusese lui Toots că nu considera că respectivul telefon era de bună-cuviință. Toots izbucnise în râs și îi reamintise despre un reporter local care orbise atunci când un atacator necunoscut îi azvârlise un pahar cu acid clorhidric în față. El era ultima persoană, precizase Toots, care-i ceruse o favoare și apoi refuzase să-i întoarcă gestul. Primești ceva, dai ceva, îi spusese Nuccio lui Malatesta. Silvio fusese mult prea speriat pentru a face altceva decât să se supună. Cu vremea, se obișnuise să primească plicurile ce soseau după telefoanele lui Nuccio, și își făcuse suficient curaj pentru a mai cere o favoare: să fie numit la Revendicările de Drept Comun. Acum oamenii lui Tuohey, Kosic și Sig Milacki, erau persoanele care treceau din când pe la el să-l îndrume ce avocați să favorizeze. Malatesta se

conformase, cu speranța că în cele din urmă va fi promovat la Curtea de Apel, unde va putea avea mai mult de-a face cu domeniul textelor de lege și al teoriei și unde comisiile de trei judecători care hotărau fiecare caz reduceau șansele de corupție.

Poate pentru că rămăsese neliniștit din cauza situației sale, comportarea lui Malatesta în instanță, după spusele lui Feaver, era deseori derutantă. Cu siguranță, așa era în cazul Peter Petros. Într-o dimineață la începutul lui februarie, Evon găsi în corespondență o notificare ce fixa o argumentare orală a moțiunii de respingere a lui McManis. Atât Stan, cât și Jim se alarmară, deși din motive diferite. Malatesta ar fi putut refuza moțiunea fără nicio audiere, printr-un simplu ordin scris. Sennett nu vedea niciun motiv ca judecătorul să atragă atenția asupra cazului printr-o ședință publică. Stan era îngrijorat că Wunsch și Malatesta îl bănuiau cumva pe Robbie. Feaver ridică pur și simplu din umeri. Silvio nu era niciodată logic, zise el.

Îngrijorarea lui McManis era de natură mai practică: nu fusese niciodată în instanță pe post de avocat. Evident, de-a lungul anilor în care lucrase ca agent, depusese mărturie de câteva ori. Dar nu trebuise niciodată să susțină o cauză în fața unui judecător și lăsă astfel să răzbată primul semn de teamă pe care Evon îl văzuse vreodată la el. În ziua audierii, Robbie se opri pentru puțin timp în biroul lui Jim ca să-și pună echipamentul de înregistrare și să semneze formulare de consimțământ. Pentru că bateriile de la Foxbite se puteau termina în decursul așteptării îndelungate de la tribunal, Evon va avea cu ea telecomanda și va activa înregistrarea acolo. McManis era vizibil taciturn. Robbie îl asigură că, în această situație, cu cât mai rău se va prezenta, cu atât mai bine va fi, dar McManis părea prea încordat pentru a fi consolat de o astfel de glumă. Purta un costum albastru de duminică și o cămașă albă, iar părul care de obicei îi stătea puțin răvășit era acum pomădat și fixat pe scăfârlie ca o cască.

Evon și Robbie se duseră la tribunal separat de Jim. Feaver era în ziua aceea complet relaxat. De fapt, pe când era gata să intre în lift în rotonda mare din Templu, ceva îi atrase atenția și sări afară, mergând cu pași mari până la tejgheaua de mărunțișuri aflată de cealaltă parte. Se adresă pe nume proprietarului orb.

— Leo!

Era un bărbat în vârstă, de aproape șaptezeci de ani, mic și îndesat. Bastonul în dungi îi stătea atârnat de un cârlig lângă raftul din spate cu țigări, tuburi de aspirină și ziare. Purta o cămașă albă apretată, încheiată la

guler fără cravată, dar nu era bine bărbierit. Ochelarii negri îi odihneau lângă casa de marcat dintr-un motiv oarecare și el se uita înainte cu ochii lăptoși, nemișcați.

Leo și Feaver schimbară câteva remarci triste despre cei de la Trappers, echipa de baseball a orașului, o lamentație continuă, reînnoită acum de iminența antrenamentelor de primăvară. În timp ce vorbeau, Robbie își luă două pachete de gumă de pe un suport aflat pe tejghea.

— Ce ai acolo? întrebă bătrânul.

— Un pachet de gumă.

— „Unul”! A sunat de parcă ai luat tot nenorocitul de raft.

— Numai unul, Leo!

Robbie se întoarse către Evon și-i făcu cu ochiul, arătându-i cele două pachete. Evon fu prea indignată pentru a putea vorbi.

Feaver insistă din nou că nu luase decât un pachet. Apoi își scoase legătura de bancnote din piele de aligator din buzunarul pantalonilor și așeză o hârtie de o sută de dolari în tăvița de plastic de pe tejgheaua de sticlă. Tăvița avea conturul modelat după fotografia unei tinere lipsite de griji și purta sigla țigărilor mentolate Kool. Bătrânul luă bancnota și o pipăi cu grijă. Frecă un colț mai mult timp, rotindu-l între degetul mare și arătător.

— Ce-i asta?

E o hârtie de un dolar, Leo.

— Te-ai blocat pe „unu” azi. Dacă te întreb câte sunt într-o duzină, o să-mi spui că „una”?

— E de unu, omule!

— Îhî. Te știu eu pe tine, Robbie!

— Îți jur, Leo, are numărul unu pe ea, zise el, abia stăpânindu-și râsul, atât de bine se distra. Numai n-o pune în sertar cu celelalte de unu. Pune-o Dedesubt. În fundul casei de bani. E un Unu special.

— Da, special.

Bătrânul făcu o ruptură micuță într-un colț al bancnotei și ridică sertarul de bani. Puse patru monede de zece cenți și una de un cent în tăvița de pe tejghea și Robbie luă mărunțișul.

— Trebuie să încetezi cu chestiile astea, Robbie!

— Ba nu, nu trebuie, Leo! N-am niciun motiv să încetez. Ne vedem săptămâna viitoare.

Îl prinse pe bătrân de mâna pătată de vârstă și-l trase către el, apoi îl sărută direct pe scalpul lucios și chel.

Când Robbie se întoarse la lift, îi explică lui Evon că Leo era văr primar cu tatăl lui.

— A fost cel mai bun prieten al tatei în copilărie. A orbit la treisprezece ani de la pojar, dar tata nu l-a lăsat de izbeliște. Chiar și după ce tata și-a luat tălpășița, mama totdeauna l-a lăudat pentru asta. „Taică-tău nu i-a întors spatele lui Leo. Măcar atâta pot spune de el, că nu și-ă uitat vărul.”

Evon auzise cum suna vocea mamei lui Robbie prin intermediul difuzorului telefonului din birou și fiul ei prinsese cu precizie inflexiunile vocii bătrânei. Nu își putu stăpâni râsul și Robbie izbucni și el în râs când o auzi pe ea.

— Maică-mea îl invita pe Leo la noi. Știi, când veneam acasă de la școală îi găseam stând la masă și bând ceai, râzând ca niște moșnegi într-o tavernă. Îmi plăcea să-l văd. Leo poate fi un tip grozav. Și-mi spunea povești despre tata. Povești frumoase, știi tu. Care să-i placă unui copil. Cum fugeau ei de Flavin Ochiosul. Sau cum turteau bănuți pe șinele de tren. Sau jucau baseball. Îi vedeam stând acolo cu mama și normal că mă gândeam ce-ar fi gândit orice copil, știi, îmi doream să fi fost tata în locul lui. Și și îi cine i-a făcut rost de locul ăla pentru chioșc?

Se uită melancolic de-a lungul holului. Liftul sună și dinspre micul restaurant veni miros de șuncă prăjită.

— Tu?

— Păi, da, eu am cerut pentru el. Dar eu simt un nimeni. Le cer să-mi țină ușa la lift pe-aici, și nici măcar atât nu fac. Știi la cine m-am dus? Știi cine a ascultat toată povestea tristă a lui Leo și a aranjat apoi cu judecătorul Mumphrey și cu membrii comitetului și cu ceilalți barosani care vor să li se pupe inelele de pe deget? Poți ghici?

Evon nu putea.

— Brendan Tuohey. Mda, Brendan.

Pufni și apoi făcu o nouă mutră tristă. Rămasă fără altfel de replică, Evon ciocăni în cadranul ceasului de la mână. Robbie uitase.

— La naiba, zise el și se încruntă, deznădăjduit pentru o clipă față de ce i se întâmpla.

Văzu că ținea încă în mână cele două pachete de gumă de mestecat și i le dădu pe amândouă lui Evon. Își frecă falca.

— Bridgework, zise el și intră în liftul ce tocmai sosise.

Precum restul Templului, sala de judecată a judecătorului Malatesta avea un aer funcțional, de plumb. Existau rânduri de bănci cu spătare drepte de lemn gălbui de mesteacăn și un amplasament asortat de pupitre dreptunghiulare în față, pentru ofițerii instanței. Boxa martorilor era situată mai jos decât masa judecătorului, de care era unită. Secretarul curții și grefierul își aveau mesele imediat în fața judecătorului, iar podiumul avocaților era centrat la aproximativ un metru mai încolo. Totul era pătrat. Stema statului era atârnată în spatele judecătorului, între două drapele în standuri. Pe peretele de la vest, opus ferestrelor, trona un portret cu ramă aurită a răposatului președinte executiv al districtului, Augustine Bolcarro, la care toată lumea se referea sub titulatura de Primarul.

Audierile lui Malatesta erau deja în desfășurare. Avocații intrau și ieșeau agitați cu serviete și cu paltoane în mâini. Jim intră singur și se așeză țeapăn în partea opusă a sălii, așteptând să fie strigat cazul. Avea grijă să nu se uite în direcția lor, mușcându-și cu un aer absent buzele din când în când.

Walter, în costumul lui gros, stătea la biroul supraîncărcat din fața mesei judecătorești. El anunța fiecare caz și schimba hârtii cu judecătorul, primind actele chestiunilor încheiate și înmânându-i dosarele și ordinele de care Malatesta avea nevoie în continuare. Și el se comporta de parcă nu i-ar fi observat, ceea ce lui Evon nu i se părea un semn de prea bun augur. Agitația lui Sennett pe tema acestei audieri o afectase. Dacă, dintr-un motiv anume, Malatesta hotăra în favoarea lui McManis astăzi, întregul Proiect va avea probleme grave. Va fi extrem de dificil de explicat la Washington sau oriunde altundeva, de ce tipul cu aranjamentele îi lăsase cu fundul în baltă. Acesta era primul test concret care să dezvăluie dacă Robbie Feaver reprezenta ceva mai mult decât un balon umflat.

— *Păros versus Standard Railing,* 93 CL 140, strigă în cele din urmă pe un ton letargic Walter, după ce așteptaseră aproape o jumătate de oră.

Evon își vârî mâna în servietă și apăsă telecomanda Foxbite. De pe podiumul de mesteacăn, Robbie și McManis se identificară pentru secretara instanței, o negresă tânără care-și notă informațiile fără să-și ridice ochii înspre ei. Evon îl urmă pe Robbie și se ridică și ea în picioare, după cum fusese instruită, stând cu câțiva pași în spatele lui. McManis își adusese cu el pe podium mai multe pagini de notițe în cerneală pe hârtie galbenă.

De aproape, Silvio Malatesta nu i se părea lui Evon că semăna cu un șarlatan. Dar asta nu era surprinzător. Șarlatanii rareori arată tipic. Escrocii au toți un aer impresionat de sine; hoții de bănci, pe de altă parte, par să

provină din orice direcție, mulți dintre ei fiind golani duri din găști de cartier, dar deseori se-ntâmplă să fie băieți banali din vecini. Despre cazurile de corupție publică se spunea că erau la fel, amestecând adesea o grămadă de găinari evidenți cu oameni care păreau complet de încredere.

Malatesta intra în categoria din urmă. Semăna cu un unchieș jovial, cu părul rar, încărunțit și cu ochelari cu rame negre și groase, ochii mici și iuți plutind distorsionați îndărătul lentilelor. Chiar și în robă părea puțin cam prea slab pentru hainele lui, cămașa fiindu-i mult prea largă la guler, chiar și încheiată la ultimul nasture. Își umezi buzele înainte de a cuvânta pe un ton cam afectat, asemănător cu al unui preot.

— Ei bine, zise el zâmbindu-le avocaților, aceasta este o chestiune *foarte* interesantă! Foarte interesantă. Hârtiile sunt bine întocmite de amândouă părțile. Amândouă părțile au avantajul unor avocați de primă mână. Și acum, domnul avocat reprezentând Standard Railing… McMann?

Jim își repetă numele.

— Domnul McManis aduce argumentul atrăgător că unei persoane nu ar trebui să i se permită să bea până la o stare de inconștiență și apoi să dea vina pe altcineva pentru incidentele care i se întâmplă după aceea. Domnul Feaver, în replică, arată că Standard Railing încearcă să distragă atenția de la adevărata problemă: balustradele de balcoane, spune dumnealui, trebuie construite la o înălțime și cu o durabilitate suficiente pentru a împiedica o prăbușire, fie că reclamantul se împiedică pentru că i s-a pus intenționat piedică de un ușier, fie că se împleticește în propriile picioare, fie că se dă de-a berbeleacul de beat ce e. În viziunea domnului Feaver, o balustradă este ca o mașină de tuns iarba sau ca un medicament de farmacie, în cazul cărora fabricantul este strict responsabil pentru orice răniri ce ar putea rezulta din folosirea produsului. În alte jurisdicții, se recunoaște că admiterile de argumentare merg în ambele direcții.

Cu o manifestare bruscă a atitudinii lui iritate obișnuite, Walter se ridică de la pupitrul său și îl întrerupse pe judecător. Masa îi venea la înălțimea ochilor și stătea pe vârfuri, întinzându-se peste ea ca peste pervazul unei ferestre ca să arate o hârtie pe care i-o dăduse judecătorului ceva mai devreme. Malatesta era evident nedumerit și acoperi cu palma microfonul pentru sistemul de adresare publică în instanță, cât timp îi vorbi Walter. Zâmbea abia schițat atunci când reîncepu să vorbească.

— Ei bine, zise el. Intenționasem să ascult argumentele, dar calendarul este foarte aglomerat și domnul Wunsch îmi reamintește că, din această

pricină, am semnat și am înregistrat deja aseară un ordin de refuz al moțiunii de respingere înaintate de domnul McManis. Așa că nu e nevoie să repetăm ceea ce s-a făcut deja. Aceasta va fi decizia instanței, cu scuzele de rigoare către avocați. Cazul va intra pe rol.

Malatesta mai schiță un zâmbet oarecum șovăitor și-l îndemnă pe Walter să fixeze o dată pentru un statut. În tăcerea scurtă ce se așternu, singurele sunete proveneau de la radiatorul de lângă podium și de la scârțâitul peniței lui Walter care scria un ordin de confirmare a ceea ce spusese judecătorul.

— Dar, onorată instanță, zise deodată McManis.

Robbie își întoarse imediat capul către McManis. Acesta stătea pleoștit pe podium cu o expresie tristă pe figură. Înainte să apuce să mai spună ceva, Feaver îi mulțumi judecătorului și, răsucindu-se să plece, îi trase un bocanc în gleznă lui Jim, în timp ce o conducea de braț pe Evon. Aruncând o privire înapoi, Evon îl văzu pe McManis adunându-și încet hârtiile.

Klecker oprise aparatul Foxbite și-l scosese deja de pe coapsa lui Feaver pe când se întoarse Jim de la tribunal și intră în sala de conferințe de la birou.

— „Dar, onorată instanță?” strigă Robbie la Jim de îndată ce-l văzu.

McManis era prea reținut și controlat ca să fie vulnerabil la închinări foarte des și Robbie încerca să profite cât mai mult de situație.

— *Ce* voiai, de fapt, să faci? răcni Robbie. Să încerci să-l convingi pe judecător să se răzgândească?

Prins undeva între jenă și amuzament, McManis se așeză pe un scaun. Își slăbise cravata și părea secătuit de puteri de pe urma experienței. Fusese un moment năucitor, zise el într-un târziu. În ciuda pregătirilor, instinctul lui fusese acela de a reacționa ca oricine altcineva care ar fi pierdut. Scurtul protest al lui McManis din sala de judecată se dovedea de fapt o acoperire foarte bună, ceea ce îi dădea cu atât mai mult apă la moară lui Robbie să-i spună ce și cum. Evon și Klecker mai chemară câțiva agenți de pe hol ca să audă.

— Tu erai *fraierul,* urlă Feaver. Tu *trebuia* să pierzi!

Eu și Sennett am sosit în timp ce Robbie turuia înainte. Klecker descărcase cârdul de memorie în calculatoarele din dulap și ne puse și nouă scurtul schimb de replici din sala de judecată. Ascultând, McManis clătină din cap și spuse că rămânea și acum complet nedumerit ce anume fusese în mintea lui Malatesta când făcuse asta. Nu putuse înțelege nici atunci, nu pricepea nici acum de ce judecătorul programase audierea doar ea să anunțe

că luase o decizie cu o seară înainte. Dar Sennett, funcționând la viteza luminii, sesiză ce se întâmplase.

— Asta e o perdea de fum pentru arhivă, îi răspunse el lui Jim. E tapet pentru fundul lui. Individul ăsta e într-adevăr deștept. Asta o să fie scuza perfectă pentru toate cele. Moțiunea stătea în balanță. Așa că Malatesta înscenează o audiere ca să arate că îl interesează atât de puțin cine câștigă și cine pierde, încât pur și simplu a uitat că a hotărât deja. Dacă îi pune vreodată cineva întrebări despre cazul ăsta, procesul-verbal al audierii de azi va fi Proba A în favoarea apărării. E suficient să scăpăm un ac și Malatesta va trece *fix* prin găurica produsă.

Atmosfera încremenită a sălii de conferințe fu străbătută preț de o secundă de admirația tăcută a tuturor pentru inteligența abilă a lui Stan. Pentru agenți, probabil, nu fusese niciodată prea clar de ce Sennett era la conducerea proiectului. Stan mai rămase o clipă în centrul atenției, cel mai scund bărbat din încăpere, uitându-se în jur, așteptând ca avertismentele și disciplina lui să se impregneze în fiecare dintre cei prezenți.

11

Cu toată franchețea lui excesiv de entuziastă față de orice altceva, Robbie era foarte reținut în ceea ce-o privea pe Lorraine. La început, nu-i spusese aproape nimic lui Evon despre soția lui, vrând parcă să accentueze că, în ciuda înțelegerii pe care o făcuse cu guvernul, în acest domeniu nu va accepta nicio intruziune. Dar, după șase săptămâni petrecute în compania lui, Evon aflase multe despre Rainey și boala ei. Obținuse câteva amănunte de la Mort și de la membrii personalului. Și, intrând în și ieșind din biroul lui Robbie, auzise zeci de telefoane vesele către soția lui și alte conversații mult mai sumbre cu legiunea de îngrijitori din viața lui Rainey — doctori, fizioterapeuți, terapeuți ocupaționali, maseuze, asistente și infirmierele de casă pe care le angaja să stea cu ea douăzeci și patru de ore pe zi. Deja de la o vreme scăpa din când în când observații izolate către Evon despre Rainey, dar numai o frază sau două, nu digresiunile lui obișnuite ce se întindeau necontrolat. Cel mai recent, îi spusese pe un ton mohorât că trebuiau să facă piure orice mânca Lorraine.

Piure de friptură, poți să-ți imaginezi? Plăcintă piure? Cel puțin, poate încă să guste.

Iar pe chipul lui slab apăruse expresia nostalgică și distantă a unui marinar de cursă lungă.

Așa că fu în mare măsură o surpriză atunci când, într-o zi pe la mijlocul lui februarie, Robbie o invită pe Evon să vină să o întâlnească pe Lorraine. Erau în apropiere, pe aceeași stradă, de fapt, întâlnindu-se cu un posibil viitor client. Sarah Perlan, o femeie scundă și rotofeie, voia să dea în judecată clubul local de tenis pentru că-și răsucise tendonul lui Ahile împiedicându-se de o minge rătăcită. Când terminară la Sarah, Robbie sugerase să o viziteze pe Lorraine. Evon nu voia să o deranjeze, dar Robbie insistă, susținând că Rainey își dorea să o întâlnească pe noua lui asistentă juridică.

— Presupun că i-am vorbit mult despre tine.

Își înălță sprâncenele stufoase de parcă acest fenomen i se părea complet de neînțeles.

De la intrare, îți puteai imagina cum fusese pe vremuri interiorul. Cam obsedată de curățenie, Rainey Feaver avusese tendința să decoreze în stil auster, și aproape totul era în tonuri de alb. Camera de zi, după cum remarcase o dată Robbie, era tipul deloc unde un copil de trei ani înarmat cu o ciocolată ar face tot atât de multe pagube cât o tornadă.

Dar boala avea un simț propriu al designului. În afara casei, Robbie numea acea locuință Muzeul Bolii, un teren de testare și de afișare a fiecărui dispozitiv, simplu sau complex, care ar putea într-un fel oarecare să îmbunătățească viața ce-i mai rămăsese lui Lorraine de trăit. De-a lungul balustradei de lemn de nuc sculptat de mână, ce urca o dată cu scara în spirală ce domina holul de intrare, o platformă huruia discret pe o șină neagră unsuroasă. Balustrade metalice de spital fuseseră aplicate pe toți pereții și se zăreau mai multe sonerii electrice pe care Rainey le folosise cândva ca să cheme ajutor.

Pe prima treaptă a scării, Robbie se întoarse către Evon.

— Ești sigură că te vei descurca?

Ar fi trebuit poate să se gândească la asta înainte, dar era prea târziu să se mai întoarcă acum din drum. Adevărul era că Evon nu se descurca bine în confruntările cu boala. Maw-Maw, bunica ei, paralizată după o nereușită operație chirurgicală de hernie de disc, se mutase în casa părinților ei când Evon avea cincisprezece ani. Pe atunci întreaga ei existență își avea fundamentul în bunăstarea fizică, și era deseori speriată și scârbită în prezența bătrânei, senzații ce se accentuau când un cearșaf sau colțul unui cearșaf se mișca și zărea picioarele distruse ale bunicii ei, ajunse la grosimea unor crose de hochei. Se ținea cât mai la distanță posibil. „Știi, nu

e contagios”, îi spusese în cele din urmă mama ei într-o după-amiază, în stilul ci brutal obișnuit.

Întâlnirea aceasta avea să fie chiar mai rea. Declinul lui Maw-Maw fusese îndelungat, dar conform firii lucrurilor. Rainey Feaver avea însă treizeci și opt de ani și se stingea. Efectiv nu exista speranță. Câțiva — o minoritate distinctă a pacienților cu SLA — trăiau până la douăzeci de ani cu boala ce le distrugea mocnit trupurile. Stephen Hawking era de departe cel mai faimos dintre aceste cazuri cu evoluție lentă. Dar Lorraine era „normală”: mult timp păruse să nu aibă nicio problemă, și dintr-odată se prăbușise, pomenindu-se blocată într-un scaun cu rotile în mai puțin de optsprezece luni. Mâinile îi slăbiseră până într-acolo încât nu mai era în stare să țină un creion sau să-și ridice brațele deasupra capului. Iar acum, la doi ani și jumătate de la diagnosticare, nu putea să se hrănească singură sau să înghită cum trebuie. Avea nevoie de ajutor chiar și să stea pe toaletă. Nu-și putea controla glandele salivare și, cu puțin înainte de a apărea Evon în peisaj, i le iradiaseră pentru ca Rainey să nu se înece cu propria salivă.

Nu existau câștigători de premii pentru cea mai gravă boală, îi spusese Robbie lui Evon. Știa asta din meseria sa. Corpul se putea dezintegra în feluri atât de oribile, încât nici în coșmaruri nu ți le puteai imagina. Dar aceasta, „porcăria asta abjectă de boală împuțită”, cum îi spunea el în mod repetat, era probabil cea mai insidioasă. Propriul corp te lăsa de izbeliște. Mușchii voluntari slăbeau, cu spasme dureroase, și apoi încetau să mai funcționeze cu totul. Chiar și cele mai mărunte reflexe voliționale dispăreau în cele din urmă, clipitul fiind de obicei ultimul care se ducea, lăsând pacientul în întregime inert. Între timp, funcțiunile intelectuale rămân neafectate. Rainey gândea. Vedea. Și cel mai rău, zicea Robbie, era că simțea. Pe dinăuntru și pe dinafară. Suferea intens și nu putea să se zbată sau să-și ridice mâna de-ajuns cât să-și maseze mușchii încordați de durere.

Cei doi soți încercaseră orice potențial remediu — specialiști în ierburi, homeopatie, acupunctură. Se oferiseră voluntar pentru medicamente experimentale și ea fusese acceptată pentru o testare, un medicament care după nouăzeci de zile o lăsase pe Rainey pe aceeași pantă descendentă neabătută. Se duseseră chiar și la o femeie care avea o mașinărie ridicolă făcută din foste tuburi de aspirator și o baghetă lungă de neon pe care o fluturase peste trupul lui Rainey în timp ce făcea „uu… uu…” din gură. Robbie zicea că scena ar fi meritat un hohot de râs, dacă n-ar fi fost atât de umiliți de confruntarea cu abisul irațional al disperării lor.

Dormitorul familiei Feaver, unde Robbie dormea și acum, era plin de diverse aparate. Evon se apropie încet până în prag, dar mai mult nu îndrăzni, având în vedere că Rainey era în baie. În absența ei, Robbie făcu turul camerei, arătându-i diversele mașinării pe care i le descrisese înainte. Un aparat numit lift Hoyer o aducea pe Lorraine, când avea energia necesară, din patul mare de spital până în scaunul cu rotile. Pe o măsuță ajustabilă se găseau un difuzor, un Easy Writer— un dispozitiv prin care ținea un creion, un întorcător mecanic de pagini pentru citit și două telecomenzi pentru televizorul cu ecran imens. Un monitor de calculator pornit se afla lângă pat, împreună cu o tăbliță cu alfabetul pe care Rainey arăta litere atunci când devenea prea frustrată de eforturile de a vorbi.

Toate acestea, bineînțeles, costaseră… monumental demult. Incluzând și salariile îngrijitorilor, suma pe care o auzise rostită de Robbie se ridica la mai bine de două milioane de dolari. În curând va depăși limita maximă a asigurării lui pe viață și intrase deja într-un proces cu compania pentru mai multe sute de mii de dolari în cheltuieli acoperite pe care refuzau să le plătească. Dar, într-o situație cu puține aspecte pozitive, banii constituiau unul. Robbie avea bani, saci de bani, de o sută de ori mai mult decât resursele majorității familiilor pe care boala aceasta le aducea în mod obișnuit în pragul falimentului. În cazul lor, îi spusese Mort la un moment dat lui Evon, Rainey pur și simplu nu va trăi suficient demult pentru ca Robbie să cheltuie tot ce avea.

Începuse procesul de recuperare a lui Lorraine din baie. Evon se retrase, iar Robbie se duse să o ajute pe îngrijitoare, o femeie scundă de origine filipineză, numită Elba. De pe coridor, Evon îi auzi încurajând-o pe Rainey, în timp ce o reașezau în scaunul cu rotile și o aduceau în cameră.

Cu o noapte înainte, duminică, Robbie se dusese la o nuntă. Rainey fusese prea obosită să meargă și ea, dar Robbie participase pentru că îi promisese mamei lui că o va lua cu el, așa că o adusese la nuntă pe bătrână de la sanatoriul unde trăia și apoi o dusese înapoi. Rainey dormea în reprize scurte între atacuri de i rampe musculare și se părea că ratase sosirea lui cu o seară înainte și, de asemenea, plecarea lui în acea dimineață. Robbie îi descria acum ce se întâmplase la nuntă.

— Mama tuturor nunților evreiești. Au avut inclusiv sculpturi în ficat. Mâncare grozavă, vin prost. Chiar și așa, unchiul Harry s-a îmbătat ca de fiecare dată și i-a fost așa de rău, că n-a observat că și-a scăpat dinții falși în toaletă când a tras apa.

Rainey îi răspunse pe un ton mult mai scăzut. Vorbirea ei slăbită, murmurândă, un zumzet șovăitor ca de stafie cu un sughiț glotal la sfârșitul fiecărui cuvânt, se înrăutățea pe zi ce trecea. Și pentru asta Robbie se gândise la ajutoare mecanice, un simulator de voce controlat de calculator care putea fi operat atâta timp cât Rainey mai reușea vreo mișcare voluntară, chiar și numai ridicarea sprâncenei. Evon auzise discuțiile lui Robbie cu foștii colegi ai nevestei lui din industria calculatoarelor care îi ajutau. Aparatele fuseseră deja cumpărate și erau depozitate undeva în casă, dar soții Feaver încercau să amâne aceste schimbări pe cât de mult posibil, din moment ce, oricât de convenabile păreau, nu aveau cum să evite impactul emoțional adus de accentuarea spectrului declinului.

La patru ace, răspunse el unei întrebări a lui Rainey. Toată lumea. Inez și-a cumpărat o rochie de trei mii de dolari — de unde scoate ea trei mii pentru o rochie n-am idee — și, imediat ce a intrat, o văd pe Susan Schultz purtând același lucru. Apoi apare și mătușă-mea Myrna într-o rochie albă strâmtă, și e o femeie de cât? De șaizeci de ani? Și prin material și ciorapi i se vedea conturul tatuajului de pe fund. Nu-ți poți alege familia, nu? am luat-o pe mama pe ringul de dans în scaunul ei cu rotile și am învârtit-o de câteva ori. S-a distrat de minune!

Evon auzi din nou vocea lui Rainey.

— Și eu îmi doresc să fi fost acolo și tu, rosti el mai sobru.

Dar refuză să zăbovească pe nota aceasta mai deprimantă.

Oricare ar fi fost starea lui de spirit interioară, Robbie era hotărât ca în preajma lui Lorraine să fie spiritul optimismului curajos. La telefon, Evon îl auzise deseori răspunzând veștilor de deteriorare pe care i le aducea soția sa reamintindu-i de vreun alt element fizic care părea să reziste în fața prezicerilor sumbre ale doctorilor. În mod frecvent, se întorcea la calculatorul din biroul său pentru a-i scrie un mesaj, mai ales atunci când auzea un banc bun.

— E-mail, îi explicase el lui Evon, o inovație cu care Lorraine îl familiarizase.

Acum tonul vocii lui urcă plin de accente vesele atunci când o anunță pe Evon. Evon se pregăti sufletește.

Odorizantul de cameră nu putea acoperi pe de-a-ntregul multele izuri ce făceau ca acel dormitor mare să pară înghesuit mirosuri excretorii, alifii și loțiuni, mirosuri corporale și efluviul unsuros al mașinăriilor. Când intră Evon, Robbie masa brațul lui Rainey ca să-i aline durerea unui spasm.

Femeia era așezată în scaunul ei cu rotile, numit Hirider, un aparat cu motor, impresionant prin mărimea sa, cu tapițerie complicată și roți de dimensiuni diferite. Robbie îi descrisese scaunul. Nu numai că se mișca lin în orice direcție de la un control cu mansă, ci se ridica și în poziție verticală, așa că, o dată ce era prinsă în chingi, Lorraine putea până și să-și întâmpine oaspeții la ușă. În seara asta ședea însă în poziție normală, sprijinită în capul oaselor de două centuri aplicate peste brâu și peste piept. Purta un trening de marcă, pe care fermoarele fuseseră înlocuite cu arici. Din colțul gurii îi atârna un tub curbat de cauciuc, atașat la o pungă de apă distilată agățată pe un suport de perfuzii, care-i oferea în mod regulat picături de lichid care să-i înlocuiască saliva.

În pofida acestui tub, se vedea că frumusețea nu o părăsise cu totul pe Rainey Feaver, deși părea cu zeci de ani mai bătrână decât femeia din fotografia aflată în biroul lui Robbie. Atrofierea musculaturii îi emaciase trăsăturile și-i lăsase capul ușor răsucit către stânga, dar se pare că-și ruga asistenta medicală să o machieze în fiecare zi și părul își menținea lustrul. Deși ceva mai supt, chipul îi era în continuare remarcabil de frumos. Ochii de un violet izbitor din fotografii rămâneau ageri și complet localizați pe Evon, atunci când aceasta se apropie.

Deloc în apele ei, Evon se strădui să se poarte cât mai bine: Auzise atât de multe despre Rainey! Robbie era mândru de curajul ei.

Lorraine se gândi la ce-i spusese și își mișcă încet gura, rostind greoi câteva cuvinte. Buzele își pierduseră aproape total elasticitatea și abia răspundeau comenzilor ei. „Cântat ședință?” Nu avea niciun sens și Evon trebui să se întoarcă spre Robbie pentru a primi ajutor.

— Încântată de cunoștință, îi traduse Robbie și explică apoi că-i devenise imposibil să pronunțe anumite litere. L, mai ales, zise el zâmbindu-i lui Lorraine și atingându-i mâna. Întotdeauna a zis despre sine că e japoneză.

— Grumă credină, rosti Rainey după un efort îndelungat.

Evon râse împreună cu Elba și cu Robbie, dar, deși fusese avertizată în privința asta, acuitatea lui Lorraine era șocantă, o mărturie deprimantă a inventarului vast de gânduri și de sentimente pe care nu mai era în stare să le exprime. Râsul, care o străbătuse pe Rainey precum curentul electric, se transformă în tuse. Și acest reflex era slăbit, și, ca să-i elibereze căile respiratorii, micuța Elba o dădu pe Rainey puțin în față și o bătu ușurel cu mâna în mod repetat pe spinare, vorbindu-i dulce cu vocea ei cu accent pronunțat.

Când își reveni, Lorraine continuă de unde se oprise, întreruperea trecu neremarcată. Viața era ceea ce putea fi apucat în intervale. Îi puse întrebări lui Evon privitor la serviciu. Cât timp? De unde? Nu reușea să rostească decât întrebări din două cuvinte. Robbie stătea lângă scaunului ei și făcea pe mediatorul. Până și acestei femei cu un picior în groapă Evon îi răspunse cu identitatea ei sub acoperire. Robbie, care nu-i împărtășise nimic lui Rainey despre situația în care se găsea, nici n-ar fi acceptat altceva.

— Une răiest? întrebă Rainey. Apoape?

Întreba dacă Evon locuia aproape, curioasă se pare de ce Evon era acolo pe la sfârșitul după-amiezii. Robbie îi explică despre întâlnirea pe care o avuseseră cu Sarah Perlan și spuse că va trebui s-o ducă pe Evon cu mașina înapoi acasă. Brusc sesiză un detaliu în ceea ce spusese, o sugestie neintenționată ce rezida în respectivul amănunt, și Rainey răspunse pe dată îngrijorării lui. În momentul de ezitare în care Robbie sări să acopere scăparea, explicând cum că Evon era nouă în oraș și nu avea încă mașină, în cameră se așternu o atmosferă diferită. Rainey Feaver auzise o mulțime de basme de la soțul ei, mai ales despre alte femei, și în mod limpede știa că și acum auzea unul. Chipul ei îngust, cu maxilar prelung, nu putea exprima o gamă largă de emoții, dar, chiar și așa, pleoapele îi fluturară și ochii ei minunați se întunecară.

— Ha aiși, îi zise ea lui Evon.

Evon aruncă o privire către Robbie, dar atitudinea lui adoratoare față de soție se părea că nu conținea nicio metodă de a-i refuza ceva. O lăsă pe Evon să-i ia locul lângă scaun. Evon se aplecă mai aproape de Rainey, pentru că nu auzi atunci când aceasta vorbi prima dată.

— Minde.

Îi trebui o clipă. Grozav, se gândi Evon în momentul în care pricepu. Numai bine pentru un martor guvernamental. O mărturie a necinstei lui venită de la persoana care-l cunoștea cel mai bine. Rainey, după o pauză în care să-și revină, avu mai multe de spus.

— Minde deșpe orișe, zise ea. Nu uida.

Evon înțelese brusc că primea o avertizare, parțial ca o răzbunare, dar de asemenea împărtășită poate în spiritul de frondă al tuturor femeilor. Robbie nu trebuia crezut. Dacă spune că ține la tine, nu-i da nicio atenție. Dacă-i promitea că se va însura cu ea când Lorraine se va duce, nu era decât o minciună ca toate celelalte. Ochii lui Rainey o străpunseră nemiloși în timp: e-și transmitea mesajul. Robbie interveni pentru a o salva pe Evon.

— Deja știe asta, iubito! Oricine stă pe lângă mine o vreme își dă seama de asta, zise el revenind lângă scaun și zâmbind de unul singur la propria glumă. O să-i ia câțiva ani să-mi vadă și părțile bune.

— Ai, zise Rainey. „Ani”, voia să spună, și continuă cu hotărâre în monotonul ei bolborosit. Atunși o să fiu moard. Și tu fersit.

Robbie zăbovi destul demult gândindu-se la asta. Își apăsă limba pe dinăuntrul obrazului. Îi aruncă o privire, o rugăminte plină de demnitate: „Nu vorbi așa”. Dar nu spuse nimic. Se aplecă să aranjeze picioarele lui Rainey pe bucățile de burete decupate ca să le protejeze și, tot fără niciun alt cuvânt, se întoarse să o conducă pe Evon înapoi în oraș.

În mașină, după destul de multă vreme, zise:

— Mereu spun lucruri. Persoanele cu SLA. E parte a bolii. Din cauza neuronilor care sunt afectați în sistemul nervos. Își pierd controlul impulsurilor. E de fapt amuzant într-un fel. Știi tu, ironic. Lorraine a fost întotdeauna unul dintre oamenii aceia care nu pot să zică nimic din ce-i deranjează. Ținea totul în ea și frustrările se acumulau. Îmi găurea costumele de haine. Mi-a azvârlit trabucurile cubaneze la toaletă. O dată mi-a pus piper de Cayenne în chiloți. Poți să-ți imaginezi despre ce-a fost vorba, rosti el cu un zâmbet fugar și admirativ la adresa firii aprige a soției lui. Dar nu putea să spună ce avea în minte. Dar acum? Măiculiță Doamne! Doamne, câte mi-au auzit urechile!

Uitându-se la el, Evon nu știa ce să spună. Impresia ei despre ceea ce îi apăsa pe Rainey și pe Robbie încă nu se formase complet. Întregul episod îi lăsase sentimentul că inima îi alerga înnebunită de spaimă de colo până colo în piept.

Mașina se opri la bordură lângă marchiza maronie din dreptul intrării în clădirea ei de apartamente. Trecătorii mergeau grăbiți pe sub mica streașină, pășind de-a lungul trotuarului recent pavat, cu pălării pe cap și cu paltoane groase, tânjind după căldura caselor lor. Evon încă nu cunoscuse pe niciunul dintre vecinii ei. Întreaga zonă avea un aer insular. În ciuda renovărilor și reînnoirilor extinse, deseori dimineața se puteau vedea vagabonzi și drogați adormiți în intrândurile decorate cu sticlă sablată sau lângă puieții fragili din ghivecele elegante de lemn. Cei care locuiau acolo aveau obiceiul să-și vadă de treaba lor fără să salute pe nimeni.

Evon puse mâna pe clanța ușii și apoi se uită la Feaver. Cumva, după toată stângăcia de mai devreme, figura ei reuși să exprime ceva. Drept răspuns, pe chipul lui părură să se perinde zeci de sentimente.

— Știi ce e o lumânare Yahrzeit? O întrebă.

Evon nu știa.

— E o lumânare folosită de evrei ca să comemoreze o moarte în familie. Mamă. Frate. În fiecare an, aprinzi lumânarea asta. În ziua morții lor. Și e cea mai deprimantă nenorocită de chestie. Arde douăzeci și patru de ore în ceva ca un fel de pahar cu apă și, dacă te scoli la miezul nopții, chestia asta licărește, singura lumină din casă. Maică-mea aprindea mereu una pentru sora ei. Și chiar înainte să facă accidentul vascular, am fost acolo, știi, am mers s-o văd dimineața devreme și era încă întuneric, și m-am uitat la chestia asta, acolo pe sobă, lumina asta singuratică și părăsită, tremurând și licărind, înnegrind paharul și coborând tot mai jos, și dintr-odată mi-am zis: „Asta e Rainey”. Așa e ea acum, o lumânare lungă și amărâtă care se topește, arde până se face o băltoacă de ceară lichidă care până la urmă o să înece toată lumina. Asta e Rainey.

Se rezemă pleoștit de volanul de lemn. Evon așteptă preț de o eternitate, așa i se păru, dar Robbie nu-și mai ridică privirea spre ea. Așa că ieși din mașină și îl privi cum demara de lângă bordură și executa o întoarcere dintr-o singură mișcare în ciuda traficului intens, pornind apoi spre casă în viteză.

12

Protocoalele UCORC aveau drept obiectiv evitarea proceselor în cazurile inventate. Un întreg spectacol în instanță, cu martori pentru amândouă părțile, ar necesita atât personalul, cât și bugetul unei producții hollywoodiene și ar mări considerabil riscul descoperirii stratagemei. Planul A era ca Robbie fie să câștige o moțiune care să rezolve tot cazul, fie să triumfe într-o altă decizie semnificativă, și apoi să declare cazul aranjat favorabil și să plătească mita. Astfel, faptul că judecătorul Malatesta refuzase moțiunea de respingere a lui McManis aranjase scena pentru ca Robbie să facă prima mituire înregistrată, către Walter Wunsch. Din acel moment, Proiectul trecea de la stadiul numit de agenți „discuții obscene” la adevărata infracționalitate. Presupunând că totul decurgea fără greșeală, Walter urma să devină primul trofeu, prima condamnare reușită, prima persoană pe care s-o preseze atunci când Stan își va începe în cele din urmă cu adevărat asediul fortăreței, ca să-l pună la pământ pe Brendan Tuohey.

Cam la două săptămâni după sesiunea din sala de judecată a lui Malatesta, Robbie îi telefonă lui Walter, spunându-i vestea cea bună că hotărârea judecătorului îl forțase pe McManis să facă o înțelegere în dosarul

Petros versus Standard Railing și stabilind detaliile predării banilor la locul lor obișnuit, parcarea garaj de lângă Templu. În după-amiaza aceea, Klecker sosi la McManis cu un nou dispozitiv isteț, o cameră video portabilă cu lentile cu fibre optice care se introducea într-o balama a unei serviete false identice cu a lui Robbie. McManis o analiză și apoi se împotrivi folosirii ei.

— Robbie nu a pasat niciodată până acum bani purtând cu el aparate. Și-așa e destul de greu să păstreze acoperirea fără a duce și grija luării în obiectiv și focalizării. O să folosim camera mai târziu.

— Jim, replică Sennett, evident supărat, Jim, un juriu va dori să vadă banii schimbând proprietarii. Dacă nu e decât audio, și Robbie nu poate să-l facă pe Walter să spună ceva despre bani, atunci toată tărășenia n-o să valoreze mare brânză.

Jim rămase inflexibil. Rareori își impunea autoritatea pe care i-o dăduse UCORC asupra detaliilor operaționale. În teorie, Stan hotăra tipul de dovezi de care era nevoie și Jim lua deciziile tactice despre cum să le obțină, dar de obicei Jim îl lăsa I e Stan să facă după cum voia. Acum Stan nu reuși să rostească decât câteva cuvinte de politețe rece ca să ascundă eforturile de (are avea nevoie să se înfrâneze.

Discuția abordă acum modalitatea în care ar putea Robbie să facă o referire directă la bani, un fapt sever descurajat de eticheta strictă a acestei lumi întunecate. Feaver veni cu ideea să-i livreze 15 000 de dolari lui Walter, în loc de obișnuiții zece. Motivația acestei generozități se găsea, în mod ciudat, într-o problemă care-l irita pe Sennett de câteva zile.

Deja Stan fixase încă șase plângeri fictive. Spre uluirea și supărarea lui Sennett și a lui McManis, jumătate din noile cazuri fuseseră repartizate lui Malatesta, și niciunul lui Barnett Skolnick. Sennett dorea în mod deosebit să-l prindă pe Skolnick, singurul judecător care lucra cu Feaver fără intermediar, dar Robbie nu avea niciun motiv să se plângă de repartizări. Singurul lui interes trebuia să fie acela de a-și vedea cazul alocat unui judecător cu care să se poată „discuta”. Totuși, cu trei cazuri speciale adăugate recent calendarului lui Malatesta, Feaver avea nevoie să se dea deosebit de bine pe lângă judecător și suma în plus oferea un motiv să aducă vorba despre banii pe care Robbie i-i aducea lui Walter.

Dar asta însemna că agenții aveau cu cinci mii de dolari mai puțin decât trebuia. Cu oarecare zbucium sufletesc, McManis scrise un cec ce urma a fi încasat din contul Birourilor Legale, știind că asta va necesita ore întregi de hârțogărie suplimentară la Washington, dar se pomeni că banca de la parter

era închisă atunci când ajunse el acolo. În cele din urmă Sennett trebui să dea o serie de telefoane. Procurorul Statelor Unite se reîntoarse o jumătate de oră mai târziu și scoase cinci mii de dolari în bani pești din tr-un plic din buzunarul paltonului său. Rechiziționase fondurile printr-o scrisoare personală de cerere adresată DEA[17], Administrația de Luptă Antidrog, care păstra zeci de mii de dolari în numerar ca „bani de achiziții."

Fiecare bancnotă fu apoi fotocopiată ca să poată fi identificată în caz că apărea într-o percheziție. Teancul de aproape două sute de bancnote, majoritatea de o sută și de cincizeci, cu câteva de douăzeci risipite printre ele, era de aproape un deget grosime, chiar și legat cu un elastic. Robbie obișnuia să-i dea banii lui Walter într-un cartuș de țigări. Wunsch era un fumător înrăit, unul dintre evadații de dragul nicotinei care se fâțâiau regulat prin fața Templului, fără palton, indiferent de vreme, și care păreau că încearcă să soarbă țigara cu totul în graba de a se întoarce în sală înainte de a reveni judecătorul.

În cele din urmă îi puseră microfonul lui Robbie. De data aceasta își coborî pantalonii fără să stea prea mult pe gânduri. După aceea, Robbie luă cartușul de țigări cu banii și Evon își îmbrăcă paltonul. Ea urma să fie în mașină când se întâlnea Robbie cu Walter. Ar fi mult prea neliniștitor pentru Wunsch dacă Feaver i-ar da banii în fața ei, dar nevoia de a trece peste apărarea standard în instanță însemna că ea trebuia să-l vadă pe Wunsch, ca să confirme că vocea din înregistrare îi aparținea. Trebuia de asemenea să-l vadă și pe Robbie, ca să poată depune mărturie la proces că el nu avusese nicio ocazie de a păstra banii pentru sine. Ca să confirme la rândul său predarea pachetului, McManis îl va percheziționa cu grijă pe Feaver de îndată ce se întorcea.

— Acum ți-e limpede scenariul? întrebă Sennett, reamintindu-i a suta oară lui Robbie să vorbească despre bani. Și vezi dacă poți afla ce naiba face Malatesta cu toți banii ăștia! Serviciul nu poate vedea chiar totul, zise el, referindu-se la Fisc.

Remarca aceasta păru să-l întărâte pe McManis, care-și ridică brusc privirea. Rivalitățile între agenții erau feroce și, după toate aparențele, Jim nu știa mare lucru despre participarea continuă a Fiscului în anchetă, deși cu siguranță se așteptase la asta. Într-o lume unde prinderea răufăcătorilor dă sens vieții, agenții Fiscului care bătuseră la ușa lui Robbie n-ar fi acceptat niciodată să fie cu totul eliminați din caz. Cu toate acestea, cunoscându-l pe

Sennett, bănuiam că Stan îi arăta pisica lui Jim, reamintindu-i cine era păstrătorul celor mai multe secrete în jocul acesta al accesului la informații.

Având în vedere semnificația primei plăți, Stan voia să asculte în timp ce se desfășura acțiunea, ceea ce însemna că și eu am fost invitat să mă alătur lui McManis și lui Klecker în dubița de supraveghere. Ne-am dus toți separat la noua clădire federală, unde un gardian ne permise să intrăm în garajul de la subsol. Dubița era un Aerostar gri, pătrățos, cu accesorii țipătoare pe laterale, de culoarea fildeșului. Singura lumină din spate provenea de la două gemulețe mate de observație aflate de ambele părți ale vehiculului, ca niște hublouri, care ofereau o perspectivă cețoasă în unghi larg asupra lumii din jur. Peste tot erau înșirate cabluri și Klecker îngenunche pe covorașele de cauciuc de pe jos, în apropierea afișajelor și cadranelor panourilor de echipament electronic fixat cu panglici de oțel prinse cu șuruburi în podea. Aerul stătut mirosea puternic a cauciuc. Când am ieșit din garaj, eu, Sennett și McManis eram așezați pe scaune înguste rabatabile prinse de perete, cu instrucțiuni stricte să stăm acolo și să tăcem, ca să nu împiedicăm munca agenților.

Mașina era condusă de Joe Amari, un veteran FBI de vârstă mijlocie care în mod evident mai făcuse echipă și înainte cu Jim și care juca rolul anchetatorului la biroul de avocatură. Joe avea ten arămiu de sicilian și părul negru atât de des și de perfect aranjat, că părea scos de pe raftul unui peruchier. Avea aspectul unui bărbat dur și îndesat, și așa și era. Lucrase sub acoperire în mai mult de zece cazuri, aproape întotdeauna în cazuri contra mafiei.

Parcarea municipală de lângă tribunal avea cinci niveluri deschise, construite din aceleași cărămizi cenușii ca și Templul. După plan, Wunsch trebuia deja să fie pe undeva pe la parter, dând târcoale într-un palton Chesterfield vechi. Robbie va trece cu mașina pe lângă el fără niciun semn că l-ar recunoaște, urcând în viteză rampa în spirală până la etajul superior, care la ora aceea era în mare parte gol. Exact la timp, am auzit schimbătorul de viteze al Mercedesului lăsat în poziția de parcare și apoi pașii lui Robbie în drum spre lift. Dacă totul mergea conform aranjamentului standard, când ușile maronii ale liftului se vor deschide, Wunsch va fi înăuntru.

Robbie și Wunsch foloseau liftul pentru efectuarea plăților de ani buni deja. Cabina era prea strâmtă pentru a încăpea chiar și patru persoane și era o dărăpănătură. Podeaua de gresie era spartă în multe locuri și interiorul duhnea, fiind folosit pe post de pisoar de diverși vagabonzi din oraș. În

plus, urca și cobora cu viteza melcului și cu sunete înfiorătoare, cablurile scârțâind și frânele zăngănind ca niște țevi de abur de fiecare dată când mașinăria încetinea pentru a opri. Nu era folosit practic de nimeni, mai ales pentru a merge jos. Robbie începu să vorbească încă înainte ca ușile să reușească să se închidă greoi.

— Doamne, Wally, bătrânul m-a speriat de-am făcut pe mine cu toată sceneta aia din *Hamlet!* Am scris un rezumat grozav. Ce altceva voia? Semnale de fum?

— La naiba! Silvio? Jumătate din timp nici nu știe dacă e azi sau mâine deja. Și-n plus de asta, îi produci boșorogului un infarct dacă zici „schimbat la apel”. Orice șansă ca băieții de sus să-i arunce un caz înapoi îl ia cu friguri. Își închipuie că ține cineva socoteala undeva.

O schimbare a hotărârii la apel ar atrage bănuieli asupra unui caz. Malatesta, după cum intuise Stan, era hotărât să elimine până și cel mai vag risc de a fi descoperit.

— Crede-mă, a trebuit să-i tot dau din gură multă vreme pentru ăsta, zise Walter. Merit un nenorocit de Oscar. A trebuit să-l șterg la nas și la fund până să facă tot ce trebuie. Oricum, concluzionă el pe un ton ce sugera că era cazul să treacă la treabă.

Robbie spuse că-i adusese niște țigări. Se auzi limpede sunetul de carton rupt.

— Îhî, zise Walter, după o vreme. Sunt marca bună astea.

— Sunt cincisprezece lungi acolo.

— Mhm, răspunse încet Walter.

— Pentru că vreau ca bătrânul să-și amintească de mine ce băiat de treabă sunt. O să mă mai vezi mult de-acuma.

Robbie îi reaminti lui Wunsch de cele trei cazuri noi. Walter, în mod previzibil, fu mai degrabă cârcotaș decât recunoscător.

— Nu te aștepta să fii primit în clubul miracolelor lunii, răspunse el. Că, după ăsta ultimul, Silvio și-a băgat iar căpățâna sub carapace pentru multă vreme.

— Ăsta n-a fost un miracol. Am avut autorități grozave.

— Pe dracu’, răspunse Walter. Eu nu așa am auzit. Mai bine ai grijă ca Moșul să mă pună chiar în vârful listei de Crăciun anul ăsta. Moșul ăsta să mă *iubească* anul ăsta, auzi?

— O să te avem în vedere cu multe răbdări prăjite și un pupic și o îmbrățișare călduroasă.

— Fir-ar…

— Nu, uite aici, poftim!

Se auzi fâșâitul a ceea ce știam că era o broșură de voiaj, împreună cu foșnetul de material produs atunci când Feaver o scoase din buzunar. Walter, ca și ceilalți intermediari, aștepta și el un bacșiș. Dar prefera să nu fie bani gheață. Îi spusese lui Robbie că avea destul numerar, referindu-se probabil la partea pe care i-o oferea Malatesta din partea lui. Și mai la subiect, de-a lungul anilor doamna Wunsch își dăduse seama unde erau ascunzătorile cele mai probabile ale lui Walter și, după cum spunea el, i le prăda în mod regulat. Ca rezultat, Walter prefera obiecte tangibile și nu se jena să-i ceară lui Robbie diferite mărfuri care-i atrăseseră atenția. Robbie le trimitea pe toate la casa de vacanță a lui Walter, unde soția sa mergea foarte rar. În ultimul timp, îi plătise lui Wunsch biletul la diverse stațiuni de golf. Robbie o lăudă pe cea din Virginia prezentată în broșură.

— Mda, bine, o să merg, zise Walter. Dar auzi, din moment ce-a trebuit să-ți car apa așa de sus pe deal la cazul ăsta, m-am gândit. Mă uitam deunăzi la niște crose. Vârf masiv de grafit. Ai văzut cum arată noile Bertha? Drăguțe de tot!

Cu mormăielile de rigoare, Robbie acceptă să adauge și crosele, apoi conduse conversația către subiectul pe care voise Sennett să-l abordeze.

— Auzi, Waily, vreau să te întreb o chestie despre bătrân care m-a râcâit mereu pe creier. Mă uit la el acolo în sală. Individul ăsta e îmbrăcat ca vagabonzii de sub pod.

După sunetele scoase, lui Walter îi plăcuse descrierea respectivă.

— Și de fiecare dată când îl văd pe stradă în jurul tribunalului, e într-o rablă amărâtă, nu?

— Un Chevrolet din ’83.

— Și el, și nevastă-sa trăiesc și acum în căsuța veche a maică-sii din Kewahnee, nu? Nu așa-i povestea? Deci, care-i șpilul? Deja mă stresează că nu-mi pot da seama: Unde se duce tot?

În difuzoare se așternu un moment de tăcere, în care numai scrâșnitul mecanismului liftului și foșnetul broșurii puse în buzunarul paltonului lui Walter se mai auzeau. Era clar că Wunsch nu se arăta încântat de curiozitatea lui Robbie.

— Feaver, ăsta nu e un nenorocit de spectacol de televiziune. Crezi că *eu* pun întrebări? Nu-mi pasă dacă-i folosește ca hârtie igienică. Ce te

interesează pe tine? Oricum niciodată nu pot să înțeleg ce-i trece prin căpățână lui Silvio.

Urmă o nouă tăcere, punctată aproape imediat de sunetul înfricoșător al frânelor liftului. Ușile huruiră din nou, glisând, urmate de pașii lui Walter îndepărtându-se. Apoi răzbătu un sunet neașteptat, ca un ricoșeu, și se auzi din nou vocea lui Walter. Se pare că-și vârâse o mână între marginile de cauciuc ale ușilor liftului, ca să nu se închidă. De cealaltă parte a dubiței, McManis se încordă, îngrijorat de scopul întoarcerii lui Wunsch.

— Și, ascultă, zise grefierul. E cerere mare la crosele astea. Sunt deja liste de comandă. În regulă? Ca să le iei, știi tu, trebuie să le comanzi imediat.

— Am înțeles, răspunse Robbie.

Ușile se închiseră în cele din urmă, înăbușind hărmălaia orașului ce se auzea în fundal în garajul în aer liber.

În dubița de supraveghere, în timp ce ascultam scrâșnitul liftului, pașii lui Robbie înapoi către mașină și pornirea motorului, domnea o atmosferă de mică sărbătoare. Walter Wunsch avea acum o rezervare confirmată într-un penitenciar federal, și spusese destule lucruri compromițătoare despre Malatesta pentru ca înregistrarea să fie folositoare atât ca să-l forțeze pe Walter să-l denunțe pe judecător, cât și să-i susțină mărturia o dată ce o făcea. Stan făcu un gest de victorie și își desfăcu centura de siguranță ca să se poată mișca prin mașină, aplecat din talie, dând mâna cu ceilalți. Am remarcat că avusese mare grijă să înceapă cu Jim.

Și totuși, în timp ce Amari ne conducea înapoi, eu m-am simțit oarecum detașat. Eram destul de fericit să văd că Proiectul reușea, dar eram mai șocat de evenimente decât mă așteptasem să fiu. Știam deja că erau niște mașinații dubioase prin Curtea Superioară de Justiție a districtului Kindle. Când începusem să lucrez ca proaspăt asistent de apărători din partea statului, la sfârșitul anilor 1960, Zeb Mayal, agent de cauțiuni și șef de protecție și tutelă, stătea încă în văzul tuturor în sala de instanță a sucursalei centrale dând instrucțiuni celor prezenți, deseori inclusiv judecătorilor. Dar în instanța penală, de cealaltă parte a canionului creat de Legea 843, eu eram mereu un intrus, un venit din afară. Eu intrasem în universul dreptului la masa tatălui meu, ascultându-l vorbind despre marile principii ale deciziilor, momentele care rămân în amintire ca fiind magice și intense, precum cercul alb al luminii reflectorului pe scena întunecată. Nu-i înțelegeam pe cei care vedeau legea doar ca marfa sau lubrifiant social și,

sincer vorbind, nici ei nu știau ce să creadă despre mine. Eu nu țineam de niciun comitet, de nicio unitate administrativă, și mă purtam mereu disprețuitor și pedant cu oricine îmi sugera să iau măsuri — să vând bilete, de exemplu, la o adunare de fonduri — ca să depășesc aceste deficiențe. Cu timpul, am realizat că sistemul care exista, indiferent în ce consta el, avea printre scopurile principale excluderea indivizilor ca mine, cu vagul meu accent sudist, cu manierele mele ireproșabile, cu îmbrăcămintea mea la patru ace și diploma de Easton. Eu eram o persoană cu perspective în centrul de afaceri între oamenii la costum și turnurile de birouri. Majoritatea celor care veneau regulat în tribunalul penal știau că nu contau aproape deloc în tărâmul acela, ceea ce reprezenta una dintre principalele scuze, deși nerostite, pentru felul cum aveau grijă unul de altul. Și în cele din urmă, după cum se și așteptaseră, m-am dus în cealaltă lume, în tribunalele federale, unde exista serviabilitate, dar practic nu se cunoștea corupția, în afara bănuielilor despre câțiva agenți rebeli de la narcotice.

Poveștile lui Robbie despre justiția cu amănuntul erau înfiorătoare, dar în același timp oarecum palpitante pentru mine, pentru că sugerau din nou un secret înăbușit pe care-l căutasem de-a lungul anilor de cealaltă parte a baricadei. Iar acum, în ciondăneala amicală dintre Robbie și Walter, îl auzeam, auzeam înțelepciunea aspră a lumii lor clandestine. Era comunicat un mesaj straniu prin trecerea banilor dintr-o mână în alta: știu ce e mai rău despre tine, tu știi ce e mai rău despre mine. Pretențiile privitoare la lege, la reguli, la comunitate în general, distincțiile legendare și false de clasă sunt toate, în cele din urmă, la fel de lipsite de substanță ca visele. Lăsând demagogia la o parte, adevărul cel întunecat, despre care numai noi îndrăznim să vorbim și care, drept rezultat, ne dă o putere de neînfrânt, este că toți suntem sclavii poftelor egoiste. Toți. Noi toți.

Toți.

— Hochei pe iarbă?

— Da, hochei pe iarbă. Este un sport olimpic de mai mult timp decât baschetul.

— Știu. Serios, știam asta! Sunt unii care mor, nu? În Pakistan? Careva întotdeauna e pălit în cap cu chestia aia. Cu măciuca.

— Crosa.

— Crosa. Poate fi periculos.

Evon se opri și-și ridică buza de sus pentru a-i arăta o cicatrice roz. Ochii lui negri, reflectând luminile străzii, se mutară preț de o clipă dinspre trafic și se concentrară asupra ei. Acum că trecuse peste surpriza inițială, Robbie dădu din cap în semn de încuviințare, cu un aer grav, aproape servil, sperând evident să amâne orice îngrijorare din partea ei legată de faptul că îi spusese în cele din urmă.

Dar Evon nu simțea aproape niciun regret. Era o seară bună. Niciunul din ei nu-și revenise din bucuria de a-l fi prins pe Walter. Iar adevărul era că Robbie ghicise. Cu aproximativ două săptămâni înainte își cumpărase o carte numită *Date olimpice* și o dată sau de două ori pe drumul la și de la lucru îi arunca într-o doară numele unui joc olimpic, de obicei din senin, începuse cu atletismul și apoi continuase pur și simplu în ordine alfabetică. Era simpatic, bineînțeles, transformându-și hotărârea de a afla într-o glumă, afișând o mutră de băiețel amărât la fiecare nereușită. În dimineața aceea ajunsese la handbal, iar seara reușise fără nicio problemă să-i citească zâmbetul. Nu dezvăluia decât o frântură din ceea ce s-ar descoperi în cele din urmă despre ea, acum că era sigur că va avea loc un proces. Și Robbie avusese dreptate de la bun început; era un actor prea bun ca să-și dea de gol acoperirea.

— Jocurile Olimpice, zise el pe un ton admirativ și întru câtva uluit.

Toți bărbații erau așa, zdruncinați de ideea că o femeie le trăise fanteziile.

— Cred că nici nu ți-a venit să crezi că e adevărat, adăugă el după o pauză.

Unii ar fi putut spune că nici nu fusese. Era în 1984, așa că blocul sovietic nu se prezentase, dar în anul acela niciuna dintre echipele din zona respectivă nu fusese puternică, așa că pentru ea valoarea competiției rămăsese în mare măsură aceeași.

— Și ai fost grozavă, nu? întrebă el. Ca să ajungi la Olimpiadă trebuie să fi fost grozavă.

Grozavă? Era prea cald în mașină și Evon se simțea aproape amețită. Da, crezuse la un moment dat că era grozavă. În liceu, fusese cea mai bună din statul Colorado, unde în nu mai puțin de jumătate din licee se juca hochei pe iarbă. Se clasase pe locul doi în sondajul pentru stabilirea ridului de Sportiva Anului în stat și primise o bursă în Iowa, unul dintre cele mai bune programe din țară, absolut cel mai bun de la vest de Mississippi. Se dusese cu mari speranțe. Fusese selectată în echipa națională de seniori în anul doi de colegiu. Ceea ce însemna că o pregăteau pentru Olimpiadă. Dar două

colege de-ale ei din Iowa erau și ele în echipă, una pe postul de apărătoare ca și ea, amândouă fiind mai bune jucătoare decât ea. Erau niște vedete, mai mari vedete decât Evon. Evon avea să joace la Jocurile Olimpice. Dar nu în formația de start. Oricând auzea oameni vorbind despre Principiul Peter, despre a te ridica la nivelul maxim al incompetenței tale, se gândea la experiența ei în domeniul hocheiului pe iarbă. Lucrase, se antrenase și jucase cu cei mai buni din lume și descoperise, în cele din urmă, că cei mai buni erau mai buni decât ea. Când echipa adusese acasă o medalie de bronz, Evon se gândise: „Ce perfect, ce perfect se potrivește, fir-ar să fie de treabă”.

Lui Feaver însă îi oferi varianta simplă: fusese rezervă.

— Dar ai fost *acolo!*

Era entuziasmat de idee, părea cuprins din nou de sentimentul renăscut al propriei speranțe pătimașe de a deveni faimos. Îi adresa întrebări precum unui expert, ca și cum vorbea cu cineva care-și atinsese țelurile, care putea să-i spună, probabil, cum de el ratase. Cum își găsise ea tăria să plătească prețul? De unde îi venise forța? Din muncă asiduă? Sau din genă?

Răspunsurile ei erau laconice. Evon îi descrise antrenamente prelungite mult după lăsarea serii, felul cum adormea cu crosa în mână, nu o dată sau de două ori, ci de o sută de ori, repetându-și mișcările în cap. În Iowa trecuse printr-o perioadă când nu-și petrecuse nici măcar o singură sărbătoare sau vacanță cu familia ei, o perioadă în care Ziua Recunoștinței pentru ea nu însemnase decât pregătirea pentru competițiile Asociației Naționale a Colegiilor, și Crăciunul, cantonamentul din New Jersey, când până și ziua de 4 Iulie fusese pierdută în dauna Turneului Tinerelor Speranțe și în care timpul dedicat sportului însemnase că îi trebuiseră șase ani să-și termine colegiul. Hocheiul pe iarbă devenise un tunel în viața ei, un pasaj lung în care nu răzbătea decât foarte puțină lumină din afară. Când o terminase în cele din urmă, brusc, cu jocul, se simțise ca un om din subterană care se întoarce la lumina zilei, orbit, buimăcit.

Dar, în afara acestor detalii despre devotamentul ei, nu putea să-i ofere un răspuns la întrebări. Pur și simplu nu era la fel de deschisă sau de neglijentă, termenul este la alegere, ca el; ea n-ar putea niciodată să găsească plăcerea și confortul pe care părea să le găsească el în dezvăluirea de sine. Fusese doar calea care se conturase limpede pentru ea. Tatăl ei fusese vedetă de baseball. Și se părea că își lăsase moștenire abilitatea. Evon avea puterea lui, viteza lui surprinzătoare pentru un trup atât de fusiform, și precizia de a

face acea triangulație uluitoare despre locul unde se vor găsi la un moment dat mingea în zbor, corpul ei și crosa. În timpul partidei, cu limbile ceasului mișcându-se ca și cum i-ar fi încordat ei inima, cu dimensiunile universului cunoscut reduse la 100 de metri pe 60 și populația lui restrânsă la celelalte douăzeci și una de femei de pe teren, cu grația și furia ce o posedau ca și cum ar fi provenit de undeva din afara ei — în acele momente Evon era în sfârșit ea însăși, pe de-a-ntregul, nu fata ciudată, necunoscută, încruntată din casa ei supraaglomerată.

Tatăl ei se lumina la față atunci când Evon juca, se plimba agitat pe lângă marginea terenului, uneori prea tulburat ca să poată privi, dar mamei ei nu părea niciodată să-i facă plăcere s-o vadă, nici măcar în momentele în care ieșea de pe teren victorioasă. Părul îi atârna în cârlionți umezi pe obraji, uniforma îi era pătată de noroi, genunchierele și șosetele îi atârnau. Deseori, la sfârșitul jocului, observa că se găsea exact în locul de unde pornise, o făptură ciudată și vag inoportună. Nu doar pentru că era o fată pricepută la ceva ce era considerat încă de multă lume un domeniu rezervat băieților, ci pentru că, în pasiunea ei, în felul exploziv și furios în care traversa terenul, dezvăluia ceva despre ea însăși, ca și atunci când se încrunta, ceva ce alții nu voiau să vadă.

— Am avut talent, zise ea. Și l-am exersat. Atât cât s-a putut.

Ridică din umeri, nedorind să exprime mai mult. Mercedesul se oprise deja în fața clădirii ei cu uși frumoase, refinisate.

— Cât de departe ați ajuns? Echipa? Ați ajuns aproape de o medalie?

Evon flutură din mână, oprind orice alte întrebări. Auzise avertismentele corozive ale mamei ei despre lauda de sine și darea în spectacol, și era în continuare prudentă, din principiu, să nu meargă nici prea repede, nici prea departe. Dar niciuna din aceste îngrijorări nu reprezenta problema adevărată.

— M-am străduit cât de mult am putut, Robbie, dar s-a terminat acum. A trebuit să renunț la asta.

Străzile luceau în căldura nocturnă care topea stratul de gheață și avea să formeze ceață până dimineața. În lumina reflectată, Evon văzu felul fix în care o privea bărbatul. Știa și el ce înseamnă asta, își dădu ea seama, să fii nevoit să-ți abandonezi speranțele cele mai mari. Senzația de pierdere îi împovăra privirea.

— Da, zise el și apoi tăcu pentru o vreme. Dacă te-aș invita la cină n-ar fi bine, nu?

Ar fi oare? Evon oftă din reflex, cântărind situația în minte. Dar tot era prea riscant. Bineînțeles, Robbie fu dezolat.

— Păi, bine atunci, zise el, fiind prea tulburat să se uite spre ea mai mult de o clipă.

Durerea lui, ca aproape orice altceva, se manifesta deschis.

„Și, până la urmă, ce? se gândi ea. Ce mare scofală?”

— Am luat bronzul, zise ea.

— Nu pot să cred! Serios?

Evon îi îngădui să savureze momentul de venerație. O medalie! O medalie olimpică! Parcă-i vedea inima săltându-i în piept la gândul ăsta. Evon nu se lăsa prea des pradă mândriei, temându-se că s-ar putea să rămână așa pentru tot restul vieții, dar în seara aceea, sub influența lui, se simți cuprinsă de mândrie. Era realizarea ei. Își pusese asta în minte, urcase până în vârf și se reîntorsese cu trofeul mult râvnit. În mod ironic, Robbie recunoscu și prețul.

— E distanță mare de coborât de acolo.

— Așa e, răspunse ea. Îți dai seama că te pregătești mult mai târziu decât alți oameni să-ți începi viața.

Mai vorbiră o vreme. Înainte ca Evon să iasă din mașină, Robbie îi întinse mâna. În semn de felicitări, probabil. Dar, în timp ce cobora, o bătu un alt gând.

În semn de pace.

13

— Oamenii vorbesc despre Brendan pentru că Milacki și Kosic sunt mereu lipiți de el ca guma de talpa pantofului, ne spuse Robbie. Știți, e cam așa: care-i treaba cu ăștia? Mai ales cu Rollo, pentru că Rollo a trăit mai bine de treizeci de ani în apartamentul de la subsol din casa aia mare de piatră a lui Brendan din Latterly, pe malul apusean al râului. Și Rollo a fost vasalul loial al lui Brendan toată viața. Se spune că sunt amândoi din același cartier, dar Brendan e cu câțiva ani mai mare, așa că n-au fost de fapt împreună decât în Coreea, când au nimerit în același pluton. Oricum, cică erau într-o luptă de iad, atacau dealul Lu’ Porc Prăjit sau cum îi zicea, și comuniștii îi băteau de făceau pe ei și Brendan se întoarce și un gălbejit sare dintr-un tufiș și aproape își golește încărcătorul în Rollo. Când o povestesc ei, și am auzit istorioara asta de vreo șapte, opt sute de ori deja, sună ca în filme, unde tipul stă acolo și se scutură ciuruit de gloanțe, mort deja, și

numai reculul ce-l mai ține în picioare. Rollo e făcut sită, dar mărețul Brendan cel viteaz n-are de gând să accepte înfrângerea cu niciun chip, așa că-l azvârle pe Rollo pe umăr și-l cară în sus pe deal o jumătate de oră până ajunge la un infirmier. Și asta, apropo, nu e doar o poveste. Brendan are o Stea de Argint acasă care stă dovadă.

Robbie făcu o pauză pentru a arunca o privire de cealaltă parte a mesei din sala de conferințe, înspre Sennett, un avertisment că Brendan Tuohey era în stare să-și riște viața ca să-și sfideze dușmanii.

— Oricum, când și-a revenit Rollo, a fost ca un personaj dintr-un roman vechi sau din Cartea lui Ruth, știți voi, „Viața mea îți aparține, fa cu ea ce vrei”. Nu știu exact ce jurăminte i-a făcut, dar a rămas cu nasul vârât în fundul lui Brendan de atunci și până în ziua de azi. Brendan a devenit polițist, Rollo s-a făcut și el polițist. Brendan a devenit asistent la procuratură, Rollo face ceva să fie numit în echipa de anchetă a procuraturii. Brendan devine judecător și, nu mult după asta, Rollo e aprodul din sala de judecată a lui Brendan.

Având în vedere că Rollo locuia la Brendan acasă, zise Robbie, ocazional se mai auzeau niște chicoteli despre ei. Dar Robbie era gata să parieze că nu era nimic mai mult decât se vedea cu ochiul liber doi burlaci bătrâni și scorțoși, umblând prin casă în chiloți și scărpinându-se în fiind. Unul dintre motive, zicea Robbie, era că Brendan avea o relație, de mai bine de douăzeci de ani deja, cu secretara lui, Constanza. Constanza era măritată, ceea ce-i convenea de minune lui Brendan. Îi spusese o dată lui Robbie că n-ar putea trăi cu o femeie, cum n-ar putea trăi nici cu un papagal. „Îmi place penajul, îi zisese el. Dar prea multă pălăvrăgeală. E mai ușor așa.” De fapt, într-una din stările lui de spirit mai acide, deși hazlii, Robbie ne spusese că Tuohey îi recitase un monolog destul de distractiv cu privire la motivele pentru care băutura era un tovarăș de viață mai de încredere decât o femeie. Kosic, care nu zicea aproape nimic nimănui, părea să împărtășească această atitudine. Și el avea o amantă, o văduvă, verișoara lui de gradul doi, cu care, în mod convenabil, nu se putea căsători.

După părerea lui Robbie, motivul situației locative a lui Kosic și Tuohey nu era sexul, ci banii. Brendan extinsese îndatoririle lui Kosic mult peste cele ce țineau de rolul obișnuit de simplu intermediar. „Chiria”, cum o numea Robbie, pe care anumiți judecători ai Revendicărilor de Drept Comun o plăteau ca să rămână în sălile lor de judecată îi era livrată lui Kosic și nu mergea niciodată mai departe. De mai mult de un deceniu,

Robbie nu-l văzuse niciodată pe Brendan să-și vâre mâna în buzunar, nici măcar pentru o monedă de douăzeci și cinci de cenți cu care să cumpere un ziar. Kosic se ocupa de tot: el achita toate cheltuielile casei, lumina, curentul, telefonul, cu ordine de plată emise pentru diverse case de schimb și bănci. Brendan nu avea cărți de credit și rareori își folosea carnetul de cecuri. Mese, vacanțe, haine, datorii la jocurile de cărți de la Rob Roy, clubul al cărui membru era, chiar și micul supliment pe care i-l dădea mereu Constanzei, de toate se ocupa Rollo. „Mi-am uitat portmoneul” era scuza lui pentru cei care nu-l cunoșteau prea bine; alții nici nu se oboseau să întrebe. Ocazional, din senin, Brendan aducea vorba despre lecțiile învățate de mama lui în timpul Depresiunii cu privire la pericolele creditului și virtuțile banilor gheață. Robbie nu auzise niciodată ceva asemănător de la Sheilah, mama lui Mort. Nu era decât jocul lui Brendan, întotdeauna cu un pas sau doi în fața dușmanilor imaginați de el.

Această discuție despre Kosic avu loc cu câteva zile după plata făcută lui Walter. Fu ocazionată de avertismentul lui Wunsch cum că Robbie nu se putea aștepta să fie primit în „clubul miracolelor lunii” în legătură cu cele trei noi cazuri inventate care-i apăruseră pe rol lui Malatesta. De la început, Sennett și McManis știuseră că nu puteau să înainteze decât un număr finit de plângeri într-o perioadă scurtă. Cohorta lui Tuohey s-ar simți deranjată și ar deveni bănuitoare dacă ar fi prea multe cazuri „speciale”; Mort putea începe să se arate curios în legătură cu extraordinarul volum de referințe provenite de la mine; judecătorii ar deveni circumspecți dacă Robbie și McManis apăreau mereu ca un cuplu de oponenți, precum Spencer Tracy și Katherine Hepburn. Pe de cealaltă parte, Stan era încontinuu presat dinspre Washington să avanseze Proiectul. Deja avea un mic grup de asistenți de procuratură care erau la curent cu detalii confidențiale, pe care noi nu-i văzuserăm niciodată și doar rareori erau menționați, dar care-și semnalau prezența prin volumele de documentație în legătură cu fiecare dintre noile plângeri pe care Stan le formula o dată la aproximativ zece zile.

Dar repartizările juridice ale noilor cazuri continuară să fie neconvenabile. În afară de Malatesta, două cazuri ajunseră la Gillian Sullivan, care temporar era de neabordat. În momentul acela, judecătoarea Sullivan se găsea în vizorul mass-media ca rezultat al unor comentarii ridicole în stare de ebrietate pe care le făcuse către un avocat de origine hispanică, sosit cu întârziere în sala ei de judecată. Un singur caz ajunsese la Sherm Crowthers, care îl prelucra în ritmul lui flegmatic obișnuit. Și

niciunul nu îi fusese atribuit lui Barnett Skolnick, singurul judecător care accepta bani de la Robbie direct și cel pe care Sennett dorea cu disperare să-l prindă în plasă, pentru a-i reduce la tăcere pe toți cei care se îndoiau de el în Washington. Când Sennett sugerase să încerce să transfere un caz sau două de la Malatesta la Skolnick, Robbie pufnise disprețuitor.

— Sigur, Stan, o să-i dau un telefon lui Rollo Kosic și-o să-i spun că FBI-ul îl preferă pe judecătorul Skolnick!

În plus de asta, atrăsese atenția Robbie, Kosic îl favoriza în mod evident pe Malatesta pentru moment, probabil pentru că programul lui de instanță fusese acaparat de un caz de daune de mediu de lungă durată care-i limitase posibilitățile de afaceri pe sub mână. Dar acum McManis recunoscuse faptul că se prezenta o oportunitate, în urma avertismentului lui Walter că pentru o vreme Malatesta nu va mai risca alte decizii favorabile pentru Feaver.

— Asta e scuza ta să vorbești cu Kosic, zise McManis. Pentru că ai nevoie de rezultate la unul dintre cazurile astea chiar acum.

Firește, Stan se arăta încântat de ideea de a pătrunde atât de curând în cercul interior al lui Tuohey. Dar Robbie continua să insiste că era imposibil.

— Eu nu mă ocup de Rollo. Adică, vorbesc cu el. Mai apare din când în când la barul de unde-mi cumpăr de obicei limonadă, așa că uneori îi mai face cinste cu un pahar. Dar Rollo e tipul de individ de care auzi când *el* vrea să discute cu tine. Tu *niciodată* nu-l suni pe el. Și, orice-ar fi, eu nu mă arunc la discuții obscene cu el. N-aș putea fi credibil. „Întotdeauna joacă rolul propriei tale persoane”, concluzionă Robbie, cu un nou citat din Stanislavski.

— Sigur ai putea, Robbie, îi zise McManis pe un ton liniștitor.

Jim își dădu jos ochelarii. Făcea asta ori de câte ori devenea insistent, atât de des, încât mă convinsesem că lentilele erau de sticlă simplă, făcând doar parte din deghizarea lui. Acum lăuda abilitățile de actor ale lui Robbie și-i spunea că n-ar fi nicio problemă să aranjeze o întâlnire care să pară accidentală.

— Avem chestia asta numită supraveghere, să știi, zise McManis, arătând undeva dincolo de ziduri și referindu-se la Joe Amari. O să-l urmărim pe Kosic pentru o vreme. Când apare în pătrățica ta, te sunăm.

Jim nu-l presase niciodată pe Feaver până acum. Era un model de rațiune și prudență, dar, ca și mine, evident observase și el ceva în rezistența

grabnică a lui Robbie, ceva ce nu mai sesizasem în lunile de când îi eram avocat. Aceasta nu era o dispoziție proastă sau tracul de dinainte de intrarea în scenă. Robbie Feaver era speriat cu adevărat.

Într-o după-amiază de la sfârșitul lui februarie, când Robbie și Evon pregăteau o clientă, Heidi Brunswick, pentru depoziția ei, Bonita îi transferă lui Feaver un apel telefonic. Robbie stătea în scaunul înalt de piele de la birou și cât timp ascultă vocea de la celălalt capăt nu se clinti. Evon presupuse că starea lui Lorraine se înrăutățise din nou. În loc de asta însă, Robbie își termină convorbirea cu:

— Ești absolut genial!

Apoi o sună la interfon pe Bonita ca să-l apeleze pe Mort, care apăra o depoziție în Palat.

— Hai să mergem, îi zise el lui Evon.

Susy, cealaltă asistentă juridică, fu chemată să termine treaba cu Heidi, iar Robbie, după ce-și ceru scuze de la clientă, ieși în fugă din birou.

— Unul nou, îi zise lui Evon în lift.

Evon îi recunoștea deja privirea. După aproape opt săptămâni în preajma lui, îl văzuse pe Feaver în timpul unor depoziții majore, fusese chiar martoră la o zi de proces care se încheiase cu o înțelegere după selectarea juriului. Și totuși, nimic nu-l încânta pe Robbie sau pe Mort la fel demult ca ideea de a fi angajați de un nou client. Cei doi intrau într-o stare de alertă maximă, ca și cum ar fi simțit miros de praf de pușcă în aer. Faptul că zilele de avocatură ale lui Robbie erau numărate și că se putea aștepta să împartă onorariul pentru aceste cazuri dintr-o celulă de închisoare nu-i diminua entuziasmul. Pentru Robbie, faptul de a prinde în mreje și a confirma un nou client era o senzație tare în sine, un moment suprem de performanță în care succesul însemna că reușise să convingă cel puțin o persoană că era un avocat mai bun decât oricare altul în district.

Cazul acesta era ceea ce Robbie numea un „caz *bun”,* referindu-se la posibilitatea de a câștiga o despăgubire imensă. Potențiala clientă era o femeie de treizeci și șase de ani, mama a trei copii. Cu o zi înainte doctorul ei o trimisese acasă de la cabinetul lui spunându-i că durerile ei de piept erau o bronșită. Acum, tocmai fusese adusă cu salvarea la camera de urgență a spitalului Sisters of Mercy, în stare de inconștiență și cu fibrilații, ca urmare a unui accident coronarian major. Evon înțelegea destule din alchimia sumbră a acestei meserii, în care nefericirea era transformată în

aur, pentru a-și da seama că despăgubirile vor escalada dramatic dacă femeia murea, lăsându-și cei trei copii orfani de mamă. Feaver acceleră pe autostradă, ajungând să meargă cu aproape o sută treizeci de kilometri pe oră. Fusese anunțat despre caz de administratoarea camerei de urgență.

— Am fost prieteni extrem de buni, pentru o vreme, explică Robbie.

Era evident că știa geografia spitalului, apăsând cu hotărâre butoanele de presiune de pe pereți care deschideau ușile camerei de urgență cu un șuierat hidraulic. Paltonul descheiat îi flutura în urmă ca o pelerină, în timp ce năvălea în biroul administratoarei.

Femeia era izbitor de frumoasă, o afroamericană ce avea și altfel de sânge, probabil polinezian. Avea o frumusețe ancestrală, cu pomeții înalți. Vreo treizeci și ceva de ani și era foarte aranjată, purtând un șal de firmă ce-i acoperea umerii și era înnodat la mijlocul pieptului. Robbie o sărută pe obraz. Ea îl cuprinse cu brațul pe după talie și-l conduse fără să piardă vremea pe coridor, către sala de așteptare a camerei de urgență.

Zona era foarte aglomerată, majoritatea oamenilor de pe cele patru rânduri de scaune de plastic având un aer devastat și copleșit și expresii de îngrijorare atât de intense încât figurile le păreau amorțite. O tânără femeie umflată, cu extensii de păr cam în neorânduială, ținea în brațe un nou-născut, în vreme ce alți doi copii, amândoi băieți, de aproximativ trei ani, se cățărau pe scaunele din jur făcând o larmă asurzitoare. Femeia se răstea la ei și uneori își repezea câte o mână să-i plesnească, dar amândoi copiii erau deja pricepuți în a o evita. În cele din urmă îl nimeri pe unul din ei și zbieretele lui umplură mica încăpere.

În ciuda frigului, un adolescent de culoare purta doar un tricou alb cu mânecă scurtă, pe care sângele se uscase deja într-un maroniu-închis. Cu o mână își ținea celălalt braț. Lângă umăr îi era vizibil un bandaj grosolan de pansament și leucoplast. O femeie mai în vârstă, mama lui, bănuia Evon, stătea lângă el, chircită într-un palton voluminos de culoare maro, scuturând din cap de supărare din când în când. Evon înțelese că băiatul fusese înjunghiat.

Pe ultimul rând de scaune erau oamenii pe care-i căutau Robbie și Taylor, administratoarea: familia femeii care se găsea undeva dincolo de perdele, la o sută de pași depărtare, luptându-se să supraviețuiască. Un bărbat destul de tânăr, cu păr rar, aspect pleoștit și palid ca un cartof curățat, părea să fie soțul. Își ținea mâinile împreunate pios și părea complet buimăcit. Lângă el era un cuplu mai în vârstă, un bărbat rotofei cu figură dură, păr negru și un

pachet de țigări reliefându-se prin buzunarul cămășii, și soția lui, care tremura deja de pe urma plânsului prelungit. De îndată ce-l văzu pe Robbie împreună cu Taylor, începu din nou să plângă. De-abia aștepta să-și spună povestea. Cu paltonul încă pe el, Robbie se așeză pe scaunul de lângă femeie și îi luă imediat mâna în palmele sale.

— Robbie Fever, zise el.

Evon era sigură că așa pronunțase: „Fever”. Dintr-un buzunar al costumului Robbie scoase o cutie de aur și-i oferi o carte de vizită.

Câteva scaune mai încolo, stătea de una singură o fată, cel mai mare dintre copii, care probabil că insistase să vină. Îmbrăcată ordonat, cu cârlionți spălăciți, avea în jur de nouă ani. Se scufundase adânc în scaun, uitându-se țintă în poală. Ea era singura care părea să fi înțeles gravitatea situației, sesizând abisul emoțional pe marginea căruia se afla întreaga familie.

După o vreme, Robbie își scoase carnețelul și începu să scrie, îl urmări cu atenție pe fiecare membru al familiei în timp ce-și relata povestea. Aproximativ zece minute mai târziu, sosi Mort, cu mersul lui lent și târșâit, și se așeză pe scaunul dintre fiică și tată. Prima dată vorbi cu fata. Avea o atitudine reținută și nu încercă în vreun fel s-o consoleze, așteptându-i însă răbdător răspunsurile. Când în cele din urmă primi un gest decisiv din cap, a încuviințare, își deschise servieta și scoase o revistă de integrame și un creion. Mort se întoarse apoi către tată.

Cei doi avocați literalmente învăluiseră familia din amândouă părțile. La un moment dat un doctor strigă:

— Rickmaier, cine e cu Cynthia Rickmaier?

Era în hainele de operație, inclusiv acoperitoarea verde de cap, și era urmat, oarecum timid, de două rezidente, una îmbrăcată de asemenea în combinezon chirurgical, cealaltă purtând un halat alb lung și stetoscop la gât. Chirurgul, dornic să scape cât mai repede de sarcina aceasta, se pare că-i luă pe Robbie și pe Mort de membri ai familiei. Le făcu semn tuturor să meargă în camera alăturată și începu să vorbească de îndată ce închise ușa. Nu apucă să zică prea multe și femeia scoase un urlet primitiv. Jalea o împinse într-un colț al camerei, unde ridică privirea la crucifixul agățat pe perete și țipă expresii ce nu trecură întru totul hotarul către cuvinte. Soțul ei întoarse o privire dezorientată către ea și clătină din cap. Doctorul continuă să vorbească și Robbie notă câte ceva pe carnețelul de lângă el, până când una din rezidente păru să ia aminte la el, ceea ce-l făcu să pună stiloul

deoparte. În momentul acela, se duse în colț la mama femeii moarte și o luă de după umeri.

Între timp Mort o îndrumase pe fetiță către tatăl ei care, chiar și stând în picioare, își ținea mâinile împreunate. Nu spusese aproape nimic, dar lacrimile îi curgeau din dosul ochelarilor atunci când fiica lui se rezemă de el. Mort, aflat de cealaltă parte a fetei, o luă de mână. Plângea în tăcere și el. Și mai surprinzător pentru Evon fu faptul că, atunci când se reîntoarse la ceilalți membri ai familiei, și Robbie plângea, lacrimi adevărate care-i lăsau dâre luminoase pe amândoi obrajii. Ea nu plângea niciodată. Asta era o altă lecție de pe terenul de sport. Nicio lacrimă, oricât de puternică ar fi fost lovitura.

După o vreme, Robbie începu să discute cu familia despre aranjamentele necesare, oferind asistență pentru găsirea unei case de pompe funebre. Îi făcu semn lui Evon chemând-o la el și îi dădu un număr de telefon. Când plecă, ea îl văzu scoțând contractul din servietă. Deja știa formularul pe de rost. „Prin prezenta angajăm serviciile exclusive ale firmei Feaver Dinnerstein să ne reprezinte…” Robbie înmână contractul și stiloul Mont Blanc soțului, care stătea acum fără vlagă pe un scaun. Își ținea fiica de după umeri și se uita fix la ceasul mare de pe perete. Soacra lui îi cerea să semneze. Aveau să-i nenorocească pe cei care îi făcuseră asta Cynthiei. Nu va pleca de acolo, zicea ea, fără să știe că începuse procesul.

Când se întoarse Evon, Robbie era în picioare. Nu mai avea lacrimi în ochi. Paltonul îi era încheiat, fularul gros la gât și servieta sub braț. Fără îndoială, avea contractul semnat înăuntru. Robbie o sărută pe soacră de la revedere și-i mai spuse ceva pe un ton scăzut. Înainte să plece, le reaminti celor doi bărbați, ba chiar și fetiței, să nu discute cu nimeni despre situație, în special cu cineva de la societatea de asigurări. Să le trimită lor toate apelurile. Mort rămase lângă fetiță.

— Notează-ți, îi zise Robbie lui Evon de îndată ce ajunseră în Mercedes. Sună la Ozman County și află când e ancheta medicului legist. Trebuie să fim acolo. Contează enorm când va stabili legistul ora infarctului miocardic. Dacă spune că a avut loc acum trei zile, atunci doctorul o să afirme că răul era deja făcut și, chiar dacă ar fi diagnosticat-o corect ieri, tot n-ar fi salvat-o.

Robbie îi dădu și numele unui patolog pe care-l voia lângă ei când asistau la anchetă, un martor expert care să poată ajunge la o concluzie opusă față de legistul districtului, dacă era nevoie.

Feaver conduse într-o stare meditativă, spulberându-i astfel lui Evon spaima ei că s-ar fi putut să sărbătorească. Erau pe autostradă acum și în Mercedes domnea o atmosferă potolită. Spitalul Sisters of Mercy era departe, dincolo de întinderea suburbiilor. Tulpinile înghețate de porumb rămase din toamnă zăceau culcate la pământ, ițindu-se ici și colo din zăpada care acoperise câmpurile vaste de lângă șosea.

Evon simțea în adâncul ființei ei un vârtej de sentimente ciudate.

— Pot să te întreb ceva? zise ea în cele din urmă. Când te-am întâlnit, mi-ai spus că numele tău se pronunță Favor. Ca în „fa-mi un favor”. Dar un pic mai devreme ai zis „Fever”. În majoritatea timpului așa îl rostești.

— Fever. Favor. Răspund la amândouă. Când aveam de gând să devin vedetă, m-am gândit că Fever ar fi mai bine. Mai sexy, nu? Îmi spun când așa, când invers. Poate am încercat să am succes cu tine în prima zi.

Ridică din umeri, cu obișnuita sa apreciere capricioasă a caracterului atât de întortocheat de care dădea dovadă. În fapt, majoritatea oamenilor îi spuneau „Fever”.

— Și-n plus, adăugă el, e și chestia de relații cu publicul.

Evon nu înțelese.

— Inițial, numele era Faber. În țara cealaltă, pricepi. E povestea clasică a emigranților de pe Ellis Island. Ofițerul de imigrație nu a înțeles accentul și bunicul meu a încercat să-l corecteze, așa că în acte a ajuns „F, e, a, v, e, r”. Dar, știi, unii oameni, care așa gândesc de felul lor, se uită la mine, își zic: „Favor. Faber. Evreu”. Așa că sunt Fever. Cu cei din familia Rickmaier. E parte din joc.

Evon se gândi la asta o vreme. Robbie zâmbi fugar, bucuros ca întotdeauna să o întărâte.

— Și care-i chestia cu plânsul? Și asta e parte din joc?

— Presupun că da. Asta e într-un fel marca noastră. A mea și a lui Mort. Știi, suntem în competiție acerbă, fiecare tip, fiecare țipă din meseria asta, toți ne gândim că suntem cei mai grozavi avocați pledanți care-au ținut vreodată în mână un dosar juridic, toți vrem să muncim, e la mijloc lăcomie și vanitate. Ca de exemplu cu oamenii ăștia. Asta e un caz bun, nu? Foarte bun. O să se ducă vorba rapid. Probabil vreo zece inși o să aibă o cale de acces la informații, cumva, o mătușă sau polițistul din zonă, sau preotul lor, și toți o să vină să bată la ușa familiei Rickmaier ca să spună că ei știu avocați mai buni decât Feaver Dinnerstein. O să trebuiască să mă țin mai aproape de oamenii ăștia decât eticheta de pe cămașă pentru cel puțin trei

săptămâni, numai ca să fac față la asta. În orice caz, când avocații ăștia o să încerce să ne strice firma, o să întrebe: „Au plâns pentru voi?” Știi, de parcă asta e șmecheria noastră. Au stat în două labe și-au făcut aport?

— Și este?

— Ce anume?

— O șmecherie? Poți pur și simplu să o faci când vrei?

Robbie îi ceru să țină volanul și își apăsă mâna pe nas. Poate că medita. Când în cele din urmă se întoarse către ea, în amândoi ochii îi sclipeau mărgele argintii. Clipi și lacrimile i se scurseră pe obraji, dar expresia sumbră de pe chip i se transformă imediat într-un zâmbet șiret.

— Sunt bun, îi zise când luă iar controlul volanului.

Evon îl privi, lăsându-se pe spătarul scaunului îmbrăcat în piele gri. Avea obrajii umezi încă de la spectacolul oferit și savura cu voluptate șocul pe care inevitabil îl produsese. Robbie avea deplină încredere că Evon va reacționa disprețuitor. Și, înțelegând asta, tulburarea ei lăuntrică dădu naștere unei presimțiri. Oare și cu *ea* se juca?

— Deci poți pur și simplu să plângi la comandă? În felul în care comand eu pumnului să se deschidă și să se închidă?

— Nu chiar. Mă gândesc la diverse chestii.

— Ce chestii?

— Chestii triste.

— Ei bine, la ce fel de chestii te-ai gândit acum?

Robbie își scutură bărbia îndărătnic. Nu avea de gând să spună.

— Eu ți-am spus despre Olimpiadă.

— Asta-i altceva, zise el. E un fapt. Și, în plus de asta, am ghicit.

— Iar eu am recunoscut, spuse ea, și adăugă: Ca o proastă.

Robbie îi aruncă o privire rapidă, părând să-ncerce să-și dea seama dacă mustrarea de sine fusese sinceră. Evon își aspri puțin expresia feței pentru a-i oferi o imagine convingătoare. Mai merseră un kilometru sau doi, singurul sunet fiind huruitul slab al roților pe asfaltul rece.

— Fata, zise el dintr-odată.

— Poftim?

— M-am gândit la fetița aia. M-am gândit cum o să fie pentru ea mâine-dimineață. Când o să se trezească. Când o să-și deschidă ochii și o să se gândească imediat la ceva aiurea, la școală sau la vreun film, sau la ce-a visat, și apoi, ca o săgeată drept prin inimă, o să-și dea seama că și-a pierdut mama. Și o să se prăbușească tot mai adânc în frică, o frică oribilă, pentru că e o fată deșteaptă și o să știe că încă nici măcar nu poate să-și dea seama cât de imens și de oribil e. La asta m-am gândit.

— Deci *nu* e un joc. Plânsul.

— Ha?

Evon repetă întrebarea.

— Credeam că ți-am explicat, zise el. Cum e cu jocul. Iritat, Robbie își întorcea capul când înspre drum, când la Evon. Nu înțelegi cum e toată chestia? Ce fac eu la spitalul ăla? Sau la pompele funebre? Sau oriunde altundeva mă duc să găsesc clienți? Le spun oamenilor ăstora: „Uite, ești îndurerat, o durere îngrozitoare, dar pot să fac să-ți fie mai bine. Ai încredere în mine. Îți împărtășesc durerea. O să-ți fac rost de bani. O să-ți calmez revolta”. Dar e un joc. Îți amintești întunericul și haosul care domnesc în lume? Ar trebui să am puterea de a scula morții ca să pot cu adevărat să fac ceva pentru fetița aia. Nu-i așa? Banii le vor prinde bine. Dar, hei…

— Deci *nu*-ți pasă?

— Poftim? Crezi că stau treaz până dimineața patru nopți la rând când am proces pentru că nu-mi pasă?

O aținti cu privirea și dintr-odată nu mai acorda nicio atenție autostrăzii. Opri Mercedesul pe o ieșire laterală, unde niște mese de picnic fuseseră întoarse ca să nu se rupă sub greutatea zăpezii. Picioarele maronii, încrucișate, semănau cu niște brațe fluturând ca să atragă atenția.

— Asta e ceea ce crezi tu cu adevărat?

Evon se temu să răspundă. Furia îi întunecase ochii. Avea de gând să țipe, să-i țină un discurs. Numai că Evon nu era supărată. Era de fapt bucuroasă. Cu excepția rarelor momente de furie, în puține ocazii putea fi motivat

Robbie Feaver să fie pe de-a întregul sincer. Dar acum frumusețea lui fizică excesiv de orchestrată transmitea și ceva mai înălțător.

— Ascultă, îmi place să fiu în centrul atenției. Și-mi place și grămada de bani. Ador șansa de a mă plimba fudul de colo până colo într-un dans al victoriei pe Marshall Avenue ori de câte ori câștig un caz. Dar, ce naiba, tu chiar crezi că le înaintez ceva la interval judecătorilor ăstora *numai* pentru mine? Să fim serioși! Nu suport să vin la oamenii ăștia și să le spun: am pierdut, voi ați pierdut, la naiba cu speranța, nu există decât durere, și de acum n-o să se facă decât din ce în ce mai rău. Nu pot face așa ceva. De aia e un joc. Ei au nevoie de asta. Și *eu* am nevoie de asta.

Luat de val, Robbie o prinsese pentru câteva clipe de mâini. Evon nu-și dădu seama dacă-i eliberă încheieturile pentru că realizase primejdia gestului sau pur și simplu ca refugiu împotriva a ceea ce era clar că se revărsase ca un torent din ochii ei. Robbie își atinse fularul în culori aprinse și, înainte de a porni Mercedesul, mai spuse un singur lucru, cu voce scăzută:

— E un *joc.*

14

Câteva zile mai târziu, într-o seară când Evon și Robbie se pregăteau să plece acasă, sună McManis. Amari îl urmărise pe Rollo Kosic la vechiul local al lui Robbie, un bar luxos numit Attitude. După o escală rapidă pentru a se echipa cu cele necesare, Evon și Robbie își făcură loc prin mulțimea oamenilor ieșiți de la serviciu, pe trotuarele iluminate de farurile mașinilor prinse în ambuteiaje. Feaver era surprinzător de vesel. Spaima lui de Kosic părea pe moment alinată de ideea de a se întoarce într-un loc unde-și petrecuse multe seri plăcute până cu aproximativ un an în urmă, când boala lui Rainey încetase a mai fi un dezastru iminent și devenise o calamitate gata sosită.

Ferestrele mari de la Attitude dădeau în Cahill Street, dar în bar se intra prin holul unei zone comerciale cu magazine de lux, în care manechine fără cap pozau elegant în vitrine. Tot aici, dar la subsol, se găsea și Dr. Goodbody, clubul de întreținere fizică în care, în trecut, Robbie mergea în fiecare seară pentru a face exerciții. Robbie spunea că persoanele cu aspirații serioase în privința fitnessului rămâneau la subsol după ce-și făceau exercițiile, să bea suc de morcovi și să mănânce chiftele de soia. Îi plăcea mult mai mult de oamenii care se grăbeau să intre la Attitude.

Aceștia mergeau la cursuri de step, jucau tenis sau badminton, ridicau greutăți cam o oră, apoi se opreau aici la o țigară și un pahar de tequila, pentru a vedea dacă regimul lor strict de exerciții fizice putea să le ofere niște beneficii mai imediate decât o sănătate bună.

Deasupra ușii era atârnată o firmă neagră elegantă cu numele localului, iar decorul dinăuntru era la modă: mese de granit și balustrade lustruite de crom, piese de iluminat italiene în formă de cale cu capul în jos, ce răspândeau o lumină discretă. Toți oamenii dinăuntru erau la costum. Câțiva se învârteau în preajma barului, un arc lung de granit și de lemn. Alții erau instalați pentru seară la mesele înguste de la etajul de ardezie, suspendat deasupra printre rotocoalele de fum.

De îndată ce Robbie intră pe ușile turnante, se auzi un cor de voci.

— Hei, vânător de ambulanțe! strigă un bărbat și își făcu loc prin mulțime pentru a ajunge la el și a-l îmbrățișa.

Era o versiune mai masivă a lui Feaver, brunet, îmbrăcat elegant, cu părul negru și lucios, fixat cu spumă spre spate într-o frizură lisă impecabilă.

— Pe unde-ai fost, frățioare? Te plimbi pe la azilul de reabilitare, încercând să le faci pe asistente să-ți paseze cartea de vizită tuturor internaților? Mă aștept demult să-l văd pe tipul ăsta cu număr personalizat. 1–800-PARALIZAT.

Acesta era Doyle Mersing, un agent de proprietăți imobiliare comerciale. Își puse brațul pe după umărul lui Evon în timp ce dădea mâna cu ea.

— Hai să beți ceva, zise Doyle.

Lângă scaunul de la bar pe care-l eliberase pentru scurt timp erau două femei, una bătând spre patruzeci de ani, cealaltă puțin mai în vârstă, amândouă cu coafuri umflate și manichiură țipătoare, amândouă fumând și agreabil de bete. Divorțate, ghici Evon. Niciuna nu purta verighetă, iar dincolo de atitudinea lor voioasă se simțea un curent de disperare. Evon observă cum una din ele, Sylvia pe nume, mai brunetă și mai slabă decât tovarășa ei, își aținti privirea asupra lui Robbie. Părea uluitor de previzibil, ca un fenomen al naturii, o floare care se întorcea către soare. Sylvia începu să-i pună întrebări și își îndepărtă părul de pe față ca să-i poată acorda întreaga ei atenție. Sylvia și prietena ei se scuturară de râs și de încântare la bancurile lui Robbie. După una din aceste explozii de veselie, Evon observă că Sylvia își pusese mâna pe brațul lui Robbie, părând să nu o considere pe ea o piedică.

Întorcându-se de la acel tablou, Evon își înălță capul către atmosfera încărcată de fum, muzică și râsete, emanații arogante, și totuși disperate cumva, ce atârnau ca o ceață în barul Attitude. Nu se simțise niciodată în largul ei într-un astfel deloc. Ar fi putut apela la un chirurg plastician și la un set complet de tratamente la salonul Elizabeth Arden și tot n-ar fi ajuns niciodată să însemne mare lucru aici. Chiar și prefăcându-se a fi altcineva, nu putea afișa aerul de interes sincer și neînfricat ce emana din toate Sylviile lumii. Oare cum reușeau să facă asta? Pentru Evon, rămânea un veșnic mister.

Barmanița, Lutese, era o negresă superbă cu trăsături puternice și machiaj perfect, inclusiv un fard cu efect dramatic în jurul ochilor. Avea aproape un metru optzeci înălțime și era într-o condiție fizică excelentă. Avea unghii galbene, de lungimea unor gheare. Lutese era ghicitoare de profesie, îi spuse Robbie lui Evon. La început Evon crezu că era o glumă.

— Spune adevărul, zise Lutese. Se mai întâmplă din când în când. Trebuie să stai cu ochii pe băiatul ăsta aici, o avertiză ea pe Evon. E mai vărgat ca o zebră.

Robbie râse, dar Lutese nu se lăsă.

— Stai cu ochii pe el, ascultă la mine! E ca un șarpe, atacă orice mișcă.

— Sunt un om-menajerie.

— Și parte măgar.

Mersing, care se dusese să cumpere țigări, lovi pachetul cu podul palmei atunci când se întoarse la scaun.

— Deci care-i treaba pe-aici? întrebă Robbie.

În ciuda gălăgiei, Evon îl auzea clar în receptorul din ureche. Felul în care instrumentul scotea în relief vocea lui Feaver, acoperind larma localului, era destul de descumpănitor. Klecker pusese unitățile Foxbite pe coapsa lui Feaver în grabă, plângându-se de ideea de a înregistra într-un local plin.

— *Mult* prea mult sunet ambiental. Se aude clinchet de pahare. Conversațiile altor persoane. Avocatul apărării întotdeauna ajunge să pretindă că tipul care-a zis: „Eu am făcut-o” stătea de fapt la masa vecină.

Dar Robbie rămăsese de neclintit, susținând că singura lui șansă cu Kosic era după ce Rollo avea câteva pahare la bord. Pentru moment însă, Feaver nu părea să se grăbească să-l caute.

— Toate vechi, răspunse Mersing. Prietena ta, aia de-i spuneai tu R.S.N., vine iar pe-aici.

— Serios? Transmite-i salutări din partea mea! Robbie își înclină paharul și se uită la bulele din bere. R.S.N., rosti el încet, zâmbind.

Rochie scurtă neagră, explică Mersing atunci când întrebă Sylvia. După aceea el și Robbie se conversară despre un individ numit Connerty. Acesta avusese trei mariaje care, cu totul, nu ținuseră nici măcar un an. În momentul respectiv se vedea cu cineva pe care Mersing o numea „fata siciliană”.

— Lucește în întuneric, zise Robbie.

— Serios?

Cei doi bărbați râseră împreună. Sylvia era complet încolăcită în jurul lui Robbie acum. Își petrecuse brațul pe după al lui și-l trăsese aproape de ea, înspre scaunul de oțel al barului. Genunchii acoperiți de ciorapi lucioși îi stăteau vag depărtați și coapsa lui Feaver ocupa locul rezultat. Un hohot imens de râs îi cutremură pe Mersing, pe Robbie și pe cele două femei. Evon ratase gluma.

Întorcându-și din nou privirea, se simți din senin copleșită de dor. Senzația se ivi aproape precum menstruația, totdeauna puțin surprinzător și nedorit, cu o intensitate atât de bruscă și de concentrată, încât pentru o clipă se temu că va începe să plângă. Și apoi din fericire, ca de fiecare dată, trecu, lăsând-o vibrând pe dinăuntru ca un clopot după ce a bătut. Fu tentată pentru o clipă să comande o băutură adevărată, nu doar apa ei Perrier cu lămâie, dar Feaver se scutură brusc de Sylvia. Îi zărise pe Kosic. Îi lăsă un bacșiș generos lui Lutese și-i făcu semn lui Evon.

Robbie spusese că Rollo Kosic semăna cu un anșoa proaspăt scos din conservă și în urma acestei descrieri Evon îl recunoscu foarte ușor, un bărbat tăcut, uscățiv și smead, care stătea la capătul barului. Chiar deasupra lui, la etaj, un pianist interpreta melodii celebre. Rollo era singur. Întotdeauna era singur, după spusele lui Robbie. Dacă se așeza cineva lângă Rollo, acesta se muta pe scaunul celălalt, și, dacă nu exista niciun alt scaun liber, se uita fix la perete sau la sticlele de pe bar din fața lui. În general nu vorbea decât cu Lutese sau cu ceilalți barmani. Era amabil cu ei, dacă puteai numi amabilitate un schimb de câteva cuvinte. Punea pe tejghea două bancnote de douăzeci de dolari când se așeza pe scaun și se ridica atunci când nu mai era decât una de zece, pe care o lăsa bacșiș. Acum când se apropiară de el, Kosic se uita în oglinda barului și-și netezea părul negru și rar.

— Rollo K, cum e viața?

Robbie se strecură în scaunul de lângă Kosic, lăsat gol ca de obicei. Rollo dădu ușor din cap în semn de încuviințare și fumă concentrat mai departe. Deasupra lor, pianistul începu *Yesterday.* Îmbrăcat în întregime în negru, muzicianul apăsa clapa încet și letargic, trecând alene printr-o nouă seară de umilință în care nu i se acorda atenție decât dacă clienții ajungeau la un punct nesigur în avansurile pe care le făceau. Evon știa că muzica urma să pună o problemă înregistrării, dar n-avea ce să-i mai facă acum. Oricum, Kosic încă nu rostise vreun cuvânt.

Când o prezentă Robbie, Rollo își întoarse capul peste umăr și se uită la Evon din cap până-n picioare într-un stil mult prea direct. Nu era locul lui aici, unde aerul fremăta de pretenții și ținute la modă. Purta o haină sport de stofa foarte veche și o cămașă de flanelă decolorată de la spălat. Părul negru, în rămășițele blege ale unei frizuri demodate, i se revărsa peste guler. Fața îi părea uscată de băutură.

Robbie făcu un gest către pianul de deasupra și-i spuse lui Kosic un banc scurt: Un tip intră într-un bar, își deschide servieta și pune pe tejghea un pian Steinway în miniatură și un omuleț de treizeci de centimetri înălțime. Omulețul cântă o oră și individul adună mai multe bacșișuri. Când barmanul își exprimă admirația, individul cu servieta se strâmbă. „Cine naiba a auzit de un peștișor de aur cu probleme de auz? Chiar crezi că am cerut un pee-nist de treizeci de centimetri?”

Rollo reacționă în felul în care probabil ar fi încercat să ascundă efectele unui pumn în figură, schițând rămășițele serbede ale unui zâmbet. Își turti mucul țigării și clătină din cap. Bea un cocteil și-și ținea mâna dreaptă pe pahar aproape în permanență, cu degetul arătător îndoit înăuntru. Robbie explicase că avea o unghie cu un aspect sinistru, aproximativ ca o coajă de nucă putredă. Fusese zdrobită în război când Rollo încărca o mitralieră. Creștea neagră și încrețită și în general Rollo o ținea ascunsă. Feaver zicea că acesta reprezenta singurul fel de a-ți da seama că Rollo era enervat, pentru că altfel păstra mereu o lipsă de expresivitate morbidă și tulburătoare. Dar când își întindea către tine degetul acela arătător, cu unghia aceea urâtă la capăt, atunci nu era un semn bun.

În momentul acesta, Kosic prinse codița cireșii din cocteil cu degetul mare și mijlociul. O învârti și apoi goli paharul brusc, sorbind o dată cu lichidul și unul din cuburile de gheață. Îi mestecă apoi în timp ce Robbie și Evon stăteau lângă el în tăcere. Când Lutese veni către ei, Robbie puse o bancnotă de cincizeci de dolari pe tejghea și-i cedă scaunul lui Evon,

rugând-o pe Lutese să-i umple din nou paharul lui Rollo și să-i ghicească norocul lui Evon. Ea și Robbie, chiar și Kosic, priviră cum Lutese amestecă și împărți cu pricepere cărțile de tarot, în ciuda unghiilor ei galbene lucioase, lungi și curbe ca niște ciocuri de papagal.

— Acasă? îl auzi ea pe Kosic întrebându-l pe Robbie foarte încet, probabil gândindu-se că Evon era cu atenția distrasă.

Avea vocea ascuțită, de tenor. Evon se întrebă dacă această caracteristică feminină era motivul pentru care vorbea atât de rar.

— Nu e bine, răspunse Robbie.

Kosic mormăi. Nu era clar dacă era un răspuns la starea lui Lorraine sau la faptul că Lutese tocmai îi pusese în față un nou pahar.

— Ascultă, zise Robbie către Kosic. Mă bucur c-am dat de tine, am o mică problemă. M-am tot gândit cu cine să vorbesc. Poate-mi dai tu un indiciu. Nu te deranjează să m-asculți, nu? E un bar. Toată lumea trebuie să-și spună oful, zise Robbie râzând.

Când Evon furișă o privire în lateral, îl văzu pe Kosic aruncându-și încă un cub de gheață în gură.

— În fine, am niște probleme la un caz pe care l-am înregistrat acum câteva săptămâni.

Robbie spuse numele cazului.

— Cine ți-a ieșit? întrebă Kosic pe un ton neutru.

Nu se putea deduce dacă într-adevăr nu-și amintea.

— Malatesta.

— Judecător bun, zise Kosic, după care adăugă: Știe legile.

Lutese continuă să împartă cărțile pe tejgheaua de granit a barului, vorbind cu figurile de pe cărți de parcă acestea ar fi putut-o auzi.

— Corect, îl auzi Evon pe Robbie în receptorul din ureche, în mod normal, știi, sunt foarte bucuros să-l nimeresc pe el. Dar am o problemă foarte mare. Cazul e un accident la locul de muncă. Clientul văruia un hol înalt și s-a prăbușit schelăria. Și-a rănit spatele grav de tot. Hernii, discurile L-4 și L-5. Așa că-l sun să-i spun că e cazul pe rol, întotdeauna vor să știe, și îmi zice: „Sunt cam amorțit acum, tocmai am fost la doctor și am cancer de gradul patru la plămâni”. Cancer! Acum am o problemă mare ca naiba. Cazul nu valorează nicio ceapă degerată dacă societatea de asigurări află că e pe ducă, nu? Nicio pierdere de câștiguri viitoare.

Cu o prudență considerabilă, Robbie descrise în detaliu problemele pe care le avea pentru că Malatesta era alocat la caz. Pentru ca Robbie să aibă

vreo speranță să recupereze ceva, judecătorul ar trebui să suspende rapid faza probatorie cât timp Robbie încerca să facă un aranjament financiar. Dar Malatesta nu accepta niciodată să oprească faza probatorie, o practică pe care doar judecătorul Skolnick o permitea în mod obișnuit. Avertismentul lui Walter îi dăduse certitudinea faptului că Malatesta nu va lua în considerație o deviere în acest caz.

— Așa că, ăsta m-apasă rău, zise Robbie către Kosic.

Robbie, ca de obicei, își recitase rolul exact după scenariul făcut de Sennett și de McManis. Nu cerea ajutor, cât mai degrabă dădea o avertizare. Toți vor pierde la sfârșit dacă Malatesta rămânea judecătorul cazului. În timp ce vorbea, Robbie se concentră la televizorul de deasupra barului, unde niște motociclişti se învârteau prin noroi. Evon se prefăcea că se uită la pian. Privind în spate, văzu ochii mijiți ai lui Kosic îndreptați către Feaver. O lumină pură și ucigătoare se revărsa din ei. Își atinse de câteva ori agitat buza de sus cu unghia înnegrită. Nu spuse absolut nimic.

Sesizând starea acestuia, Robbie schimbă pe loc subiectul, începând să comenteze prestațiile echipei de baschet din Indiana care bătuse măr cu o săptămână înainte echipa Universității Hands. Kosic nu manifestă niciun interes. Se ridică de pe scaun și dădu pe gât rămășițele diluate ale băuturii din pahar. În acel moment, Lutese așeză ultima carte pe tejghea, o regină de roșu, și se uită fix la ea. Când ochii mari și căprui se ridicară spre Evon, aveau o expresie alarmată.

— Regina cu două fețe trăiește o minciună, zise barmanița.

Kosic se îndepărtă Iară niciun cuvânt de rămas-bun și nu era clar dacă auzise sau nu aceste vorbe.

Înregistrarea era îngrozitoare. În momentele importante, exact după cum îl instruise Klecker, Robbie își înclinase umerii și se aplecase înainte ca să canalizeze sunetul spre microfon, care în acea seară fusese plasat sub cravata lui. Dar în fiecare propoziție se auzea intruziunea pianului și a vocii cântărețului; de parcă Robbie ar fi vorbit între măsurile muzicale ale unui bar de karaoke. O femeie căreia Evon nu-i acordase nici cea mai mică atenție se auzea acum limpede, fredonând miorlăit după melodie.

— „Acum mi-e dor de ziua de ie-e-e-ri, ziua de ie-e-e-eri”!

Înregistrarea nu oferea nicio dovadă că Kosic îl auzise măcar pe Robbie.

Numai că îl auzise. Evon se speriase de valul de amenințare primitivă pe care-l transmisese individul. Și tot așa și Robbie. Eu și Sennett ne

grăbiserăm să ajungem în sala de conferințe a lui McManis ca să auzim rezultatele, iar Feaver își îndrepta acum atenția asupra lui Stan,

— O să mă omoare, îi zise el. Dacă mai insist în halul ăsta. Am spus mult prea multe.

Sennett se încruntă.

— Ascultă, Stan, zise Robbie. Poate tu crezi că pur și simplu mi-e frică de lupul cel rău, dar Brendan e singurul tip pe care-l știu eu care e efectiv un ucigaș. Vreau să spun, a ucis cu mâinile lui în Coreea. Și ar face-o din nou și azi, dacă i se pare că o impune situația. A comandat asasinări. Vorbesc serios. De aia a și rămas implicat. Nu e doar pentru hani. Vrea să beneficieze de putere asupra oamenilor dacă situația o impune.

— Până și mie mi se părea greu de crezut așa ceva. Majoritatea discuțiilor pe tema violenței, chiar și în cazurile de crimă organizată, erau doar abureli, și îmi venea foarte greu să mi-l imaginez pe un judecător, președinte de instanță, orchestrând un asasinat. Robbie se uită în jurul mesei, unde se confruntă cu expresii la fel de sceptice venite dinspre Alf, Jim și Joe Amari. După cum îi spusese McManis cu multă vreme înainte, toți I.C.-iștii erau mereu speriați de ceea ce făceau.

— Uite, o să vă spun o poveste, zise Robbie, uitându-se pe rând la fiecare dintre noi. V-am spus deja că Brendan are o relație cu aceeași femeie de mai bine de douăzeci de ani, Constanza din biroul lui. Constanza e ca o bijuterie, e măruntă și superbă, înaltă de un metru cincizeci și cu o siluetă perfectă, cu o față nobilă de mexicană, trăsături irlandeze și pomeți de indiană. Are peste cincizeci de ani acum și rămâne o frumusețe discretă și plină de demnitate. E măritată— ceea ce e altă poveste, cu doi copii, un băiat, căruia nu-i e scris să facă prea mult bine pe lumea asta, și o fată, complet opusul… Și Brendan, vedeți voi, a fost bun cu copiii ăștia, cum a fost și cu mine, sincer să fiu, întotdeauna interesat și grijuliu. În orice caz, fata s-a dus la universitate cu toate cheltuielile plătite, și face chestiile obișnuite de studenți, cu separarea de casă, se leagă de un băiat. Un tip negru. Și nici nu era un băiat rău, de fapt. Plin de el, dar, mă rog, n-avea decât nouăsprezece ani. Constanza, nici să n-audă. Nu numai pentru că era negru. Cred că, dac-ar fi fost negru și catolic, poate l-ar fi suportat. Dar, așa, a fost o dublă lovitură pentru ea. Și fiica, bineînțeles, a făcut inițial circ, cu urlete și plânsete, dar în cele din urmă, știți cum e, își iubește mama, viața merge mai departe, îi dă papucii băiatului negru și face cunoștință cu un băiat de treabă, portorican, ceea ce e pe locul doi ca defect după părerea

mamei, dar el cel puțin a fost la seminar, așa că e acceptabil măcar parțial. Atâta doar că băiatul ăsta negru, Artis îl chema, nu acceptă să fie refuzat. O sună. O urmărește pe fată peste tot. Nu vrea să se dea bătut. Și între timp viața lui se duce pe apa sâmbetei. Renunță la școală. Se apucă de nu știu ce fel de droguri. E din ce în ce mai disperat și în cele din urmă, într-o seară, drogat până-n pânzele albe, le sare în față fetei și noului iubit acceptat de mamă, îl plesnește pe ăsta peste față cu pistolul, îl ațintește apoi spre fată, amenință s-o violeze, și pe urmă, pentru numai Dumnezeu știe ce fel de senzație tare, o face să se uite la el cât se masturbează în fața ei… Ei bine, Constanza se duce imediat la Brendan. Acuma, Brendan, când e vorba de putere, prinde toate canalele. Așa că, n-ar renunța niciodată la aliențele din poliție. Brendan a dat un telefon și a aranjat ca treizeci de polițiști în uniformă să-l caute pe puștan. Se putea asigura că Artis nu va fi eliberat pe cauțiune și că în închisoare va primi tratamentul complet, până i se făcea sfincterul anal de consistența terciului. Dar asta nu i s-a părut suficient. Pentru că presupun că Brendan îi spusese ce și cum băiatului de câteva ori personal: „Termină sau o pățești”. Așa că, acum era vremea pățitului. A pus mâna pe telefon. L-a sunat pe Toots Nuccio, care a fost totdeauna legătura lui. Și Brendan e Brendan, el nu cere nimănui ceva cu voce tare. Nu face decât să stea la taclale cu Toots, și-i spune într-o doară despre ce lucru rău i s-a întâmplat secretarei lui, Constanza, și familiei ei. „Îți vine să crezi ce-a făcut cimpanzeul ăsta nenorocit, de la ce grădină zoologică l-or fi lăsat să fugă? Ți-e rușine să-ți zici om cu indivizi de teapa ăstuia mișunând pe aceeași planetă. Nici nu suport să respir același aer cu el.” Asta-i tot. Sfârșitul, lăsarea cortinei pentru Artis. Ciao, *au revoir, sayonara, bye-bye.* Când l-au găsit, au văzut că îi turnaseră acid de baterie pe organele genitale înainte să-l termine. Și în dosarul poliției e trecut ca un atac al unei găști de cartier. „Ți-e și groază ce-și fac ăștia unii altora.” Și aici vine geniul lui Brendan: pentru că s-a asigurat că toți cei care-l cunoșteau pe tip au aflat de povestea asta. Amprentele lui nu apar la fața locului, bineînțeles. Dar spune povestea bietului Artis și zâmbește. „Te face să crezi că există un Dumnezeu în cer.” Dar altfel de credincioși vrea el să convingă… Așa că, dacă află unchiul Brendan vreodată că i-am înscenat ceva, o să-mi aplice și mie același tratament, dacă are ocazia. O să-i pună să mă taie pe burtă și să-mi scoată mațele ca la un pește și-apoi o să vină să se uite cum îmi bate inima ultima dată pe chei.

Se dovedi că, nu mai mult de o săptămână mai târziu, judecătoarea Gillian Sullivan, care se găsea în continuare sub neabătuta atenție critică a presei pentru beție, fu suspendată administrativ pentru nouăzeci de zile. Oficial, era internată în spital pentru „stres”. În acest interval, majoritatea cazurilor ei fură realocate. Cele două cazuri inventate pe care Robbie le avea în așteptare pe lista ei fură amândouă transferate, unul judecătorului Crowthers, și celălalt judecătorului Barnett Skolnick. În cursul acestor realocări, procesul zugravului care avea cancer fu trimis de la Malatesta tot la judecătorul Skolnick. Singura explicație din ordin era „realocat pentru a fi mai convenabil pentru tribunal”. Kosic, indiferent de bănuielile pe care le-ar fi avut, făcuse exact așa cum îi ceruse Robbie. Dar, în seara aceea, noi nu știam asta. Nu știam decât ceea ce voia să ne transmită Robbie, cu talentul său de a-și exprima sentimentele.

Aceștia erau oameni periculoși. Oricine li se punea în cale se afla în pericol.

După aceea, în Mercedes, umbra spaimei și a dezamăgirii îi făcu să tacă destul demult timp, în timp ce Robbie conducea prin traficul din ce în ce mai scăzut de pe străzile întunecate. La un semafor, fură învăluiți de licăritul intermitent al unei lămpi stradale cu vapori de mercur ce se defectase. Ceea ce îi reaminti lui Evon o întrebare pe care voise să o pună.

— „Lucește în întuneric”?

— Implanturi, răspunse el, zâmbind obosit.

Evon râse, însă nicidecum admirativ. Făcu apoi o remarcă despre bărbați.

— Hei, zise el, crezi că femeile de acolo sunt mai răsărite? Nu caută decât dpi bogați și huzur pe banii altora.

— E *așa* de plin de mânie… Stilul ăsta de vorbire.

— Toți sunt mânioși. Majoritatea. Pentru că se simt singuri și fac în așa fel încât pe la sfârșitul serii să se simtă și mai rău. Și o știu. Fiecare din ei. Bărbații. Femeile. Sunt singuri și rataţi. Și-și dau scama că nu iau decât ceea ce pot. Dac-ar fi să redenumesc localul ăla, i-aș spune „Mai trist, dar mai înțelept”.

— Și atunci, de ce-ți plăcea să mergi acolo?

— Vrei să-mi spui că tu n-ai umblat prin baruri din astea niciodată?

Nu în felul ăsta. Avusese, desigur, și ea parte de ieșiri nocturne în locuri secrete. După Olimpiadă, după ce corpul ei încetase a mai fi un altar sacru, ieșea în oraș să se pilească, pentru a vedea ce ratase. Făcuse parte din

grupul de petrecăreți care se îmbătau criță în serile de vineri în barurile frecventate mai ales de agenți prin toată țara. Și mai erau și serile de abandon în băutură, până la uitare, care nu avea cu adevărat alt scop decât pregătirea pentru sex. Dar niciuna dintre acestea nu ținea prea mult. Pentru ea, asemenea seri reprezentau în cel mai bun caz greșeli, iar în cel mai rău, note stridente de rușine personală. Și nu-și amintea de niciuna dintre ele cu nostalgia lui Robbie. Departe de a fi trist, el se aprinsese din clipa în care intraseră pe ușă. Când Evon îi repetă această observație, Robbie scutură din cap, nu tocmai în semn de negare.

— Păi, întotdeauna am urmărit Mitul. Ca toți ceilalți de acolo. Înțelegi? Mitul iubirii. Corect? Iubirea mă va face diferit. Iubirea mă va face mai bun. Iubirea mă va face să-mi fiu simpatic.

— Numai că nu funcționează, rosti ea.

Era primul lucru pe care-l spusese referitor la ea. Firește, Robbie nu-și dădu seama că nu vorbea despre el.

— La vremea aia? Să fac curte, să cuceresc? A funcționat. În pat? A funcționat. Mult. Pentru că am fost cu adevărat prezent. Și ea era cu adevărat prezentă. Experiența respectivă este dincolo de minciuni și de rahaturi? E dincolo de orice altceva din viața mea pe care l-am făcut terci. N-am un trecut sau un birou de avocatură, sau o soție bolnavă acasă. Și nici ea. Pot fi fericit. Și tot așa și ea. Ne putem face fericiți unul pe celălalt. Pot să fiu ceva bun și grozav pentru ea. Și ea poate fi același lucru pentru mine. Și, pentru o oră sau o noapte, pentru un timp, măiculiță, ne putem *iubi* unul pe celălalt pentru asta… Știi, uneori, mă trezeam așa dintr-odată și mă gândeam: uite-mă aici, împărtășind această experiență, această intimitate, fiind atât de aproape de cineva în felul ăsta, în toate felurile, cu o persoană despre care nici nu știam că exista cu șase ore înainte. Și mă întrebam: E chiar așa de rău? E asta chiar în halul ăsta de mare greșeală? Pentru că, pricepi, eu nu sunt unul dintre tipii ăia care se gândesc că sexul e singurul lucru din viață, dar era minunat. Atâta tot. Miracolul nostru. (Silabisi ultima expresie.) Așa mă gândesc eu la treaba asta.

Se lăsase furat de propriile cuvinte și o privi în obscuritatea mașinii. La radio era o melodie lentă și Evon se pomeni complet incapabilă să-i răspundă. Felul atât de lipsit de precauții în care vorbea despre sine, ca și cum ar fi fost altcineva, deschis față de el însuși și față de oricine, era deseori tulburător.

— Și exact atunci se termina, continuă el. La sfârșit, nu funcționa. Dumnezeule, după aceea, de fiecare dată parcă nu știam cum să fac să ies de-acolo mai repede. Nu am habar din ce motiv. Stânjeneală, bănuiesc. Vezi tu, nevoia aia omenească mă transforma într-un mitocan. Sau faptul că mă gândisem că era mai frumoasă. Dar partea cea mai rea era când observam cât de separați eram. La sfârșitul lucrurilor. Stătea acolo, cu tot ce-avea ea în traistă— ore mâine-dimineață la școala de cosmetică, și tatăl ei care se îmbăta cu rachiu în fiecare seară, pe când mama ei înălța rugi fierbinți. Avea viața ei și minutul nostru împreună nu schimbase cu adevărat nimic. Cu toate femeile… n-am stat niciodată toată noaptea. Nici când eram burlac. Nici măcar cu Lorraine. După ce ne-am logodit, bineînțeles c-am făcut-o. Dar nu înainte. Și chiar și atunci, primele dăți… îmi zicea: „Robbie, hai o dată, ce faci?” Așa că stăteam. Dar nu dormeam. Nu puneam geană pe geană. Dar anul viitor sau peste doi ani, oricând se întâmplă — zise el, cu aceeași certitudine netulburată a viitorului și a lui însuși —, dă-mi trei pahare de whisky bun într-o vineri seara, dă-mi tot decorul, cu înghesuiala de la bar, cu glumele, țigările, și urletele ca să acopere muzica atât de tare, că parc-ar fi aripi mari ce mișcă aerul… dă-mi toată chestia și o s-o cred. Cu totul. O să cred Mitul. O să fie exact acolo, o să zăresc pe cineva de cealaltă parte a sălii și o să mă gândesc: „Da, ea e, dacă reușesc să fiu cu ea, o să-mi fie totul perfect”.

Evon își dădu seama că îi venea extrem de ușor să-și imagineze scena. Îi vedea cu ochii minții, cu două sau trei Sylvii aferate în jurul lui, avocatul milionar și șarmant care zărește pentru o clipă pe altcineva, o femeie mai tânără, mai frumoasă, desăvârșită, femeia care pentru o secundă ar putea să-l facă mai bun decât era. Fu copleșită pentru o clipă de un fior asemănător celui care-o străbătuse în bar și Evon își aruncă privirea pe geam, la clădirile întunecate și masive ale orașului. Robbie o va întreba pe acea minunată tânără ce numere îi plăceau, pare sau impare. Știa asta. Robbie izbucni în râs atunci când Evon prezise asta, întrebându-l ce urma după aceea.

— Tuturor le plac numerele pare, zise el. E fapt dovedit.

— Și ce spui atunci?

— Nu știu. I-aș vorbi probabil despre mine. Ce-mi place, ce nu-mi place. Nu mi-au plăcut filmele de groază în copilărie și nu-mi plac nici acum. Pun pariu că ție-ți plac, nu-i așa?

— Așa e.

— Sigur. Dar îmi plac tunetele. În general, oamenilor nu le plac tunetele. Bum! Eu cred că e palpitant.

Își plesni cu zgomot palmele înmănușate.

— Și apoi? întrebă ea.

— Probabil, aș întreba-o de ce se teme. Înțelegi, de ce se teme cu adevărat. Asta e una importantă.

— Și ce fel de răspunsuri primești?

— Păi, depinde de cât de beată e, cât de cinstită. Am auzit toate replicile posibile. Cancer la sân. Asta e o teamă mare. Să conduci noaptea sau pe zăpadă. Violuri, bineînțeles. Păianjeni. Rozătoare. Lifturi. O femeie — și mi-a plăcut teribil pentru asta — mi-a zis că o părticică din ea și acum se sperie când aude apa trasă la toaletă. Și apoi o mulțime de alte lucruri pe care oamenii nu le pot numi cu adevărat: cele ce te sperie noaptea, pe întuneric. Baubaul.

— Și tu de ce le spui că te temi?

— Vrei un răspuns sincer? Inventez. Orice merge. Dacă ea spune că e cancerul la sân, eu îi zic: „Uluitor, Doamne, taică-meu a murit de cancer la sân!” Ce bărbat se îmbolnăvește de cancer la sân? Doi la zece mii. Dar mă tem de moarte de asta!

— Nu e adevărat însă, nu?

— Din câte știu eu, se prea poate ca bătrânul să fie încă în viață, habar n-am!

— Dar ele te cred?

— Câteva. Cele care vor să plece cu mine. Fie mă cred, fie se conving că măcar îmi pasă destul cât să le fac să se simtă confortabil. Ca să nu le fie teamă să ducă la capăt ceea ce urmează. Pricepi?

Evon nu răspunse.

— Dacă totul merge ca uns, zise el, luăm împreună cina și apoi împărțim o sticlă de vin roșu atât de fantastic că ți-ar găuri șosetele. Și apoi ne ducem cătinel către casa ei sau la Dulcimer, și întotdeauna o întreb chestia asta… (îndrăzni să se uite către ea pentru o secundă.) „Unde vrei să te ating prima dată?”

Evon resimți pentru o clipă un torent de senzații coborându-i pe șira spinării.

— Poate vrei să vin ușurel din spate și să-mi pun palmele pe coapsele tale. Poate îți place să-ți ating sânii într-un fel anume. O atingere aproape fără de atingere. O aluzie. O trecere razantă. Ca o respirație. În așa fel încât

sfârcurile să ți se întărească atât de tare, încât atingerea hainelor să ți se pară vag dureroasă.

— Nu eu, rosti ea încet. Nu vorbi despre mine.

Cuvintele nu-i ieșiră cum trebuie din gâtlej. Când începuse să vorbească, se gândise că-i va spune să se oprească de tot.

— Nu mă grăbesc cu hainele. Nu mi-a plăcut niciodată stilul de a te dezbrăca rapid la pielea goală și apoi, dă-i bătaie, ca și cum ar fi pe kilometru parcurs. Unii oameni, după atâta anticipație a momentului, se-apucă și zic: „Hei, hai s-o terminăm și pe-asta”. Eu savurez momentul. O fustă, o bluză, îmi plac straturile. Îmi place să întâmpin cu un salut fiecare nouă parte, ca și cum ar fi o bijuterie. Hei, ia uite la cotul ăsta! Umărul ăsta. Apoi o mișcare bruscă. Poate îmi strecor limba în urechea ei. Dar vreau să-mi iasă bine. Fiecare e *atât* de diferit când vine vorba de, știi tu, micile gesturi ale plăcerii. Rapid sau lent. Atinge-mă aici, dar nu acolo. Întotdeauna vreau să știu. Vreau ca amândoi să fim liberi. Asta se ațâță când îmi frec mădularul între sânii ei, cealaltă nu poate avea orgasm decât dacă mi-am vârât degetul în funduleț ul ei. Dar întotdeauna e un dar. Întotdeauna. Chiar și când nu ține decât cinci minute într-o cabină de telefon. Am păstrat o fărâmă din fiecare femeie cu care am făcut vreodată dragoste. Miracol, concluzionă Robbie.

Evon nu spuse nimic. Uneori, era uluitor că viața continuase. Mergea tot înainte și nu știai exact ce se întâmplase. Ea nu știa acum. Undeva departe, în oraș, un claxon de camion răsună puternic. Îi va spune să termine. Cu totul. Dacă mai continua, îi va spune. Numai că Robbie se opri.

— Dar tu de ce te temi? întrebă el.

Evon izbucni în râs, dar Robbie insistă. Nu trebuia să-i dezvăluie niciun detaliu despre identitatea ei abandonată, îi spuse el, dar nu putea fi în permanență interogatorul.

— Care e Teama Cea Mai Mare? O întrebă.

Evon privi pe geamul mașinii. Era aproape ora nouă, iar un băiat care se pare că fusese trimis la magazinul din colț după cumpărături aștepta să se schimbe culoarea semaforului, stând în frig fără palton și ținând strâns în mână o pungă maro.

— Moartea, zise ea.

— Asta nu se pune. Toată lumea se teme de moarte.

— Nu, vreau să spun că-i foarte curios. În unele momente, pur și simplu o *știu.* Ca și cum ar fi o placă zgâriată în capul meu. „Se va termina. Se va

termina. Se va termina.” Văd pur și simplu lumina stingându-se, mă văd dispărând. Nu pot nici măcar să mă mișc, așa de frică îmi e.

Singură. Cumva asta era partea cea mai rea. Cu totul, iremediabil de singură. Păstră însă acest gând pentru sine.

Robbie tăcu pentru o vreme. Reflexiile străzii străbătură parbrizul mașinii atunci când porniră din nou. O dată cu starea de spirit mai sobră, frumusețea lui fizică redeveni mai profundă.

— Și tu? îl întrebă ea. Care e Teama Cea Mai Mare pentru tine?

— Pentru mine?

Robbie clătină din cap.

— Ei, hai acum!

— Dar să nu râzi, bine? Asta, obligatoriu, face parte din larg. Eu nu râd niciodată. Vreau să spun, o fată mi-a zis o dată că se temea că atunci când va îmbătrâni va avea picioare urâte. Și era cât se poate de serioasă. Nici măcar n-am zâmbit la trăsnaia asta.

Evon îi promise, dar Robbie mai șovăi o clipă.

— Uneori mă trezesc noaptea… vreau să zic, e ridicol… dar uneori mă trezesc, e întuneric, și nu știu cine sunt. Sunt pur și simplu îngrozit. Nu știu dacă nu-mi pot aminti pentru că sunt așa de îngrozit sau e taman invers. Adică, îmi amintesc cum mă cheamă. Dacă m-ar striga cineva Robbie, sigur, aș răspunde. Dar nu mă simt cu adevărat parte din nimic altceva. Parcă plutesc, cumva, bâjbâind prin întuneric, așteptând, așteptând și iar așteptând, până când îmi vine din nou în minte cine sunt, ce sunt, chestiile esențiale. Și sunt pur și simplu îngrozit. Nu ți se pare că sună aiurea?

— Nu, nu mi se pare.

— Haida-de, o faci de complezență!

— Ba nu. Evon încercă din nou pentru o clipă să-și vină în fire, să se gândească la ceea ce făcea, însă cedă iarăși. Știi, fiind agent sub acoperire, mă trezesc noaptea și exact așa mă simt, îi zise ea. „Cine sunt eu? Cine sunt eu?” De parcă trebuie să aștept să mi se spună.

Ajunseseră în fața apartamentului ei.

— Înspăimântător, rosti el.

— Într-adevăr, replică ea.

Evon se întoarse către el, dar Robbie avu prezența de spirit, sau cum ați vrea să-i spuneți, intuiția să nu facă vreo mișcare. Avea de gând s-o lase să vină la el și, într-o fracțiune infinitezimală de secundă, păru să-și dea seama că nici acum ea nu va alege asta. Evon suportase o clipă de durere atât de

intensă și de familiară, încât părea a-i fi aproape un prieten, apoi, cu un singur gest solemn din cap în direcția lui, ieși din atmosfera confortabilă a mașinii și, în vântul aspru al iernii din acele ținuturi își croi drum printre peticele de gheață de pe stradă, întorcându-se la locuința sa.

Martie

15

— Există oameni morți care nu sunt așa de bătuți în cap ca Barnett Skolnick, zise Robbie Feaver. Stai în fața lui în instanță și te gândești: „Doamne Dumnezeule, cum a reușit boul ăsta să-și treacă examenul de barou?” Și apoi îți dai seama că n-a reușit. Fratele lui, Knuckles, i l-a aranjat.

Se spunea despre Knuckles, plecat de ani buni pe lumea cealaltă, că aranjase mult mai multe la vremea lui decât examenul de barou. Asociat al lui Toots Nuccio, avea aceleași resurse de influență și putere politică întărită de legături substanțiale cu crima organizată. Porecla lui — „Încheieturi de degete” — se referea la mâna lui dreaptă, deformată ca rezultat al bătăilor rasiste de notorietate din Trappers Field din anii 1940. Făcuse parte din comitetul de partid din oraș și fusese proprietarul unui agenții vaste de asigurări, care se bucura de un succes uluitor în girarea agențiilor municipale.

— Se povestește că Knuckles a trebuit să-l bage pe Barney ca judecător pentru că era prea cretin să fie avocat, ne spuse Robbie. Individul nu-i în stare să-și încheie fermoarul la pantaloni fără un manual de instrucțiuni. În zilele astea, cel puțin, *arată* a fi judecător. Un cap frumos cu părul alb. Dar pur și simplu vegetează acolo cu o expresie dulce și îngrozită pe figură. „Oh, măiculiță, îmi place de voi toți, vă rog, nu-mi puneți întrebări grele!” Cerea ca mai întâi să se prezinte dovezile? Nătărăul ăsta a fost judecător de douăzeci și șase de ani și n-ar ghici ce înseamnă depoziție din auzite nici dacă i-ai formula-o ca întrebare cu variante de răspuns. Numai Dumnezeu știe ce i-a datorat Brendan lui Knuckles. Skolnick putrezește pe aici de când a devenit Brendan judecătorul președinte.

Era după-amiază târziu. Soarele murea în stil mare, părând să ardă o gaură în râu în coborârea sa spre orizont. Stăteam în sala de conferințe cu băuturi răcoritoare și covrigei în față și Robbie îi dădea înainte. Deja toți UCA aveau grijă să se înghesuie în cameră când Robbie își dădea

rapoartele, fiind niște aventuri extinse expuse în tradiția orală. Cu mânecile cămășii suflecate și mâinile fluturând prin aer, Robbie își manipula publicul cu grijă, țintind câte un gest de legătură un zâmbet abil, o încuviințare hotărâtă din cap — către fiecare persoană. Privindu-l, mă gândeam deseori cât de fermecător îi apărea cu siguranță unui juriu.

— Cu toate astea, e greu să-l urăști pe Barney. Știu că n-o vei crede în ruptul capului, Stan, dar e o dulceață de om. Nu vrea să rănească niciun suflețel. Vă jur pe Dumnezeu, el ia banii pentru că fratele lui mai mare i-a zis că așa trebuie să facă! Umblă o istorioară despre Skolnick, numai Dumnezeu știe dacă e adevărată, dar e o poveste grozavă. Acum aproximativ douăzeci de ani, prezida în sala de divorțuri a judecătoriei, nu mult după ce intrase în tribunal. Nu-mi amintesc cine erau avocații, doi dintre zeii de pe-aici, țipi care pot vorbi cu judecătorii. Ei bine, se pare că Skolnick se pregătea să înceapă procesul și dintr-odată cheamă avocații în biroul lui, numai pe ei, și-i duce într-un colț și cu vocea lui pierită de abia o auzeai, le spune: „Numai ca să știți, mălaiul a fost egal din ambele părți, așa că o să trebuiască să dau verdictul ăsta pe cinstite”.

După spusele lui Robbie, Skolnick îl avusese mulți ani ca intermediar pe un secretar de instanță, un evreu hasidim pe numele Pincus Lebovic. Cu ochi albaștri și o mutră de vulpoi ascunsă sub o barbă deasă maronie, în spatele juraților, în costumele lui închise la culoare și demodate, Pincus domina sala de judecată într-un stil aproape tiranic. Era poruncitor și afișa sânge rece. Se spunea chiar că, uneori, Pincus oprea ostentativ procesul, chipurile ca să schimbe hârtia în mașina lui de stenografiat, dar de fapt ca să-l ducă pe judecător în biroul său pentru a-i da instrucțiuni sau chiar o mustrare. Creierul recunoscut al echipei, Pincus se ocupa de toate aranjamentele cu avocații care „vorbeau” cu judecătorul.

Apoi, în primăvara trecută, al șaptelea copil al lui Pincus, primul lui fiu, fusese lovit de encefalită. Ca un cadavru pe catafalc, băiatul pluti către porțile morții și zăbovi acolo mai multe zile. Pincus, soția lui și fiicele lor stătuseră lângă patul de spital al băiatului, cântându-i, rugându-se deasupra mogâldeței adormite și implorând băiatul, oricând acesta putea fi trezit, să nu-i părăsească. Și nu-i părăsise. Nimeni nu știa exact ce târg făcuse Pincus cu Atotputernicul, dar se transformase ca om. Devenise aproape amabil și nu se mai purta dezagreabil decât dacă era abordat în rolul de intermediar. De-acum, se arăta neînduplecat în refuzul lui de a mai lua parte la orice alte urâțenii.

Preț de câteva luni, în sala de judecată a lui Skolnick se instalase un embargo pe corupție. Skolnick era prea bun la inimă ca să-și concedieze secretarul de instanță și oricum nu era prea sigur ce ar spune Pincus, în această stare reformată de virtute, dacă ar fi fost întrebat de către cei ca Stew Dubinsky, care acoperea ca reporter curtea de judecată pentru *Trib,* despre motivele plecării. Pentru vreo două săptămâni, judecătorul reușise s-o convingă pe secretara lui, Eleanor Metierney, să se ocupe de livrarea plicurilor, dar soțul lui Eleanor era locotenent de poliție, ale cărui scrupule nu se întindeau mai departe de a trăi și a-i lăsa și pe alții să trăiască. La șaizeci și opt de ani, Skolnick ar fi putut pur și simplu să o lase baltă, dar asta ar fi însemnat și să-i taie partea lui Tuohey. Ca rezultat, Skolnick ar fi trebuit să accepte un transfer la o sală de judecată mai puțin prestigioasă — Plângeri Imobiliare sau, mai rău, cel mai infect loc din tribunal, Delincvența Juvenilă — tipul de lovitură în orgoliul personal pe care Barney, ca majoritatea victimelor îndoielii de sine justificabile, ar fi considerat-o devastatoare. Astfel, în disperare de cauză, Skolnick începu să discute față în față cu câțiva cunoscuți cu care lucrase mult în trecut, printre care și Robbie.

Măcar Skolnick avea suficientă minte cât să nu permită predarea nici unui ban prin sala de judecată. Își stabilise, în schimb, o obișnuință siropoasă în care cel ce voia să-l mituiască îi lăsa un mesaj de la „comitetul de prânz de mâine”. A doua zi, la ora 12.30 precis, avocatul se posta pe trotuarul din fața Templului, cu un plic plin de bani în buzunar și o expresie frustrată pe figură. Skolnick, în mașina lui Lincoln, trecea pe acolo încet și, observând o figură familiară, trăgea pe dreapta și întreba dacă era vreo problemă. Avocatul îi nara atunci o tragedie automobilistică mașina nu-i pornise, fusese tractată, furată, lovită lateral — și judecătorul Skolnick îi oferea transport de urgență. Skolnick se învârtea apoi pe străzile din centrul de afaceri, în timp ce avocatul din scaunul de lângă el vâra plicul în spațiul dintre șezut și spătarul de piele roșie de vițel.

Robbie făcuse asta o dată în septembrie trecut, nu cu mult înainte ca Stan și însoțitorii lui de la Fisc să-i bată la ușă. Feaver trebuia să-i mai facă o vizită lui Skolnick acum, la început de martie, pentru că Skolnick dăduse un verdict în favoarea lui Robbie cu numai o zi sau două după ce cazul îi fusese realocat de la judecătoarea Sullivan. În acest dosar, *Hali versus Sentinel Repair,* Skolnick îi acorda clientului lui Robbie, un șofer care paralizase când i se stricaseră frânele la camion și făcuse accident, dreptul

de a primi despăgubiri punitive de la serviciul de reparații auto care declarase vehiculul adecvat pentru drum. Spre deosebire de Malatesta, Skolnick terminase cu cazul în mod sumar, emițând un ordin scris scurt. Robbie urma să-i spună acum judecătorului că făcuse o înțelegere favorabilă cu partea adversă și avea să-i lase un plic în semn de apreciere.

Sennett era sub o presiune din ce în ce mai intensă dinspre Washington pentru a justifica sumele cheltuite cu Proiectul pi într-o lovitură dată uneia dintre țintele principale. Având în vedere acest lucru, precum și faptul că urma a fi prima mituire directă a unui judecător în cadrul Proiectului Petros, Sennett voia ca totul să se vadă în Technicolor. În după-amiaza de dinainte de întâlnirea programată a lui Robbie cu Skolnick, Klecker vizită secțiunea rezervată mașinilor judecătorilor de la etajul întâi din garajul parcare al Templului, aceeași clădire în care se întâlniseră Robbie și Walter. Niște agenți locali îl acopereau pe Alf din toate direcțiile, iar acesta sparse cu o sulă trei din anvelopele mașinii lui Skolnick. Când judecătorul ieși cu mers obosit din tribunal la sfârșitul programului pe ziua respectivă, cu o căciulă veche de blană de iepure și un fular plin de noduri împletit de nepoata lui, agenții îl aveau sub supraveghere. Îi dădură un apel lui Alf prin stația radio și, exact când Skolnick ajungea la mașina schilodită, Klecker cobora în viteză rampa de beton într-un camion de tractări cu un motor uriaș, fumegând. Alf avea o punte dentară la incisivi, un suvenir din liceu, când fusese în echipa de hochei pe gheață undeva prin Minnesota, și și-o scosese acum ca parte a deghizării. Agenții spuneau că, atunci când vorbea așa, îl imita absolut perfect pe Sylvester, motanul din desenele animate.

— Și pe tine te-a aranjat? întrebă Alf.

— Ha? îi răspunse Skolnick.

Clătina încă din cap, uluit și amărât la văzul penelor la atâtea roți.

Alf îi vorbi despre niște tineri derbedei care se pare că trecuseră prin parcare spărgând roțile mai multor mașini. Se oieri să tracteze Lincolnul lui Skolnick. Având în vedere ora, nu putea să se întoarcă de la service în aceeași seară, dar promise să-i aducă judecătorului mașina acasă a doua zi dimineață la ora opt. Îi oferea lui Skolnick un preț grozav la anvelope și-i reducea chiar și taxa de tractare, în speranța că judecătorul nu-l va uita pe Alf data viitoare când va avea nevoie să discute cu cineva cu influență la tribunal, în caz că unul dintre băieții lui va zgâria ceva la o lucrare.

Când vehiculul îi fu înapoiat lui Skolnick, era oarecum îmbunătățit. După cum i se promisese, avea trei cauciucuri Dunlop X80 noi-nouțe. Avea de

asemenea o oglindă retrovizoare nouă, în care fuseseră instalate o lentilă cu fibre optice și un microfon. Dispozitivele erau conectate la o cameră cu sunet de 2,4 GHz Iară fir, adăpostită în tavanul mașinii. Dinspre plafon, fire subțiri fuseseră trecute prin spațiul gol de lângă parbriz până la o cutie de joncțiune de sub capotă, astfel că bateria mașinii alimenta camera video cu curent.

— Îl frigem pe tip cu propria baterie, zise Alf încântat de realizările lui.

Îi descrise aparatul lui Robbie când ne-am întâlnit la McManis pe la 11.30, în dimineața zilei de 5 martie, ca să ne pregătim pentru întâlnirea cu Skolnick. Camera se pornea și se oprea prin telecomandă și funcționa în mare măsură ca un telefon fără fir. Emitea un semnal video în alb-negru pe patru canale. Împreună cu semnalul audio, impulsul putea fi receptat dintr-o dubiță de supraveghere de la o distanță de o sută douăzeci de metri. Transmisia putea fi însă supusă unor interferențe ocazionale și, ca rezervă, Robbie avea asupra lui și componentele de înregistrare audio ale aparatului Foxbite. În ziua aceea echipamentul îi era prins pe șale cu arici, pentru a nu prezenta o umflătură suspectă pe picior când va sta cu judecătorul pe scaunul de piele roșie ca de ruj din Lincoln.

Îmi aveam și eu locul rezervat în dubița de supraveghere, împreună cu Sennett și cu McManis. Ne-am învârtit prin fața Templului, așteptând ca Skolnick să-l ia pe Feaver în mașină. În mirosurile dense ale aparaturii electronice, Klecker se învârtea în genunchi pe podeaua dubiței într-o încâlceală de cabluri ca un cuib de șerpi. Un mic monitor cu ecran de treizeci de centimetri și sistem de înregistrare video fusese atașat în vârful piramidei de echipament care fusese acolo în ziua când Robbie îl plătise pe Walter.

— Pornim, strigă Joe Amari din partea din față a dubitei.

Asta însemna că Skolnick sosise și că Robbie urcase deja la bord. Responsabilitatea lui Joe în Proiectul Petros era supravegherea. Sennett îi permisese să alcătuiască un grup select de agenți locali din Divizia Districtului Kindle ca să-l ajute. În timp ce trecea prin trafic, făcea semne cu mâna celorlalte mașini. Avea o cască radio pe cap, cu microfon, care-i strica puțin tunsoarea îngrijită, dar Klecker voia ca el să păstreze un contact direct cu agenții dacă era posibil, pentru a evita întreruperea semnalului camerei video, același motiv pentru care înlăturase componenta de transmisie din aparatura Foxbite.

Pentru moment, însărcinarea lui Joe era să se apropie suficient demult de Skolnick pentru a putea fi activată camera prin telecomanda din mâna lui Klecker. Deși camera transmitea de la ceva distanță, telecomanda cu infraroșu care o controla nu funcționa decât de la zece metri. Era evident, din instrucțiunile tensionate pe care Stan le dădea lui Alf și Joe, că Sennett avusese niște greutăți în a o convinge pe Moira Winchell, judecător-șef la Curtea Federală Districtuală, să semneze mandatul care autoriza instalarea camerei. Felul intruziunii se pare că o ultragiase, având în vedere că Moira era atât judecătoare, cât și proprietară de automobil. Stan le reaminti agenților că nu puteau porni camera decât în momentul în care Feaver era văzut cu Skolnick în mașină.

— Dă-i drumul! strigă deodată Amari.

Micul monitor alb-negru se aprinse brusc și ne aplecarăm toți plini de speranță către el, în timp ce Klecker activă sistemului de înregistrare video.

Mituirea judecătorilor e un fenomen etern. În dreptul comun, înainte de statute și de coduri, cuvântul „mită” însemna un singur lucru: un beneficiu conferit pentru a influența un judecător. Începuse de îndată ce regele Ioan Fără-de-Țară semnase *Magna Carta* și stabilise înființarea curților de judecată. Sau poate că înainte. Poate că atunci când Adam încercase să se târguiască pentru Eva cu Dumnezeu, primul om oferise divinității ceva pe sub mână. Ceea ce veniserăm noi să vedem exercita ferocea atracție primară a unui păcat fundamental.

Imaginea inițială era nefocalizată, o scenă ca din Hades, în care Robbie și Skolnick erau reduși la siluete nedeslușite ca fumul. Klecker îi strigă niște instrucțiuni lui Amari, în timp ce Alf învârtea frenetic butoane de pe micuța telecomandă. Cum se-ntâmplă întotdeauna, imaginea se înrăutăți și abia apoi se îmbunătăți, după care Skolnick făcu un ocol prin Lower River, o stradă acoperită unde luminozitatea era slabă. Dar, când automobilul ieși de acolo, apăru o imagine relativ limpede, Feaver și Skolnick fiind amândoi puțin distorsionați de lentila superangulară. Dacă rămâneam mai în spate, imaginea digitală devenea bizar centrată, așa că mici fragmente din Robbie și din Skolnick alunecau de pe ecran. Dar când Amari reușea să stea la șapte sau la opt lungimi de mașină depărtare, recepția era bună.

Cei doi bărbați începură cu salutări călduroase și pălăvrăgiră prietenește despre o serie de subiecte. Urmând instrucțiunile lui McManis, Robbie se plânse și că cineva îi spărsese roțile în garajul tribunalului cu o zi înainte, și

se lamentă alături de Skolnick pentru nenorocul suferit și deteriorarea societății.

— Puștanii ăștia! Ce mai *momzerin,* zise Skolnick și-și ridică în aer un deget gros. Sunt aproape la fel de răi pe cât eram și noi!

Râse, exact în stilul amabil și bovin pe care-l descrisese Robbie. Era rotofei și rumen la față, cu un nas mare și lătăreț, iar coama maiestuoasă și înaltă de păr de un alb imaculat avea o coafură demodată, stil pompadour. Skolnick se interesă cum îi mergea lui Mort, pe al cărui tată se pare că-l cunoștea printr-o afiliere comună la o organizație evreiască, și apoi, pe un ton mai blând, întrebă cum o ducea soția lui Robbie.

— *Oy,* Robbie, zise el, după ce Feaver își termină descrierea succintă a efectelor necruțătoare ale bolii. Îmi plânge inima. Cu adevărat. Ești o stâncă, un sprijin enorm pentru fata asta.

— Nu eu sunt cel puternic, domnule judecător. Ea e cea uluitoare. Mă uit în ochii ei în fiecare seară și văd un curaj incredibil.

Vocea lui Robbie se stinse, înecată de lacrimi, și Skolnick, în timp ce conducea — și exact în centrul imaginii transmise îi atinse pentru o clipă mâna lui Feaver. Privind ecranul, așezat față în față cu mine, Sennett se încruntă, probabil contemplând efectul pe care gestul de tandrețe al lui Skolnick îl va avea asupra unor jurați.

Scuturându-și disperarea din voce, Robbie își vârî mâna în servietă și scoase prudent plicul pe care-l pregătiseră agenții. Cunoscând dinainte perspectiva limitată a camerei, își lipi plicul de piept pentru a fi complet vizibil. Apoi, cu înfloriturile stilizate pe care aceste scene păreau să le necesite, lăsă plicul să-i alunece dintre degete pe banchetă și, ieșind puțin din unghiul de filmare, îl îndesă în spațiul dintre spătar și șezut. Skolnick, care se presupunea că nu observa aceste manevre pentru a avea posibilitatea de a nega totul după aceea, în mod previzibil, își uită rolul. La un moment dat, își întoarse efectiv privirea de la drum ca să se uite la Feaver, deși fu suficient de înțelept să evite să comenteze ceva în mod direct.

— Deci, Robbie, cum merge? întrebă el pe un ton neutru. Nu te-am mai văzut de-o vreme. Am fost surprins să te văd chemat la bară.

— Un caz nou, domnule judecător, răspunse Feaver și descrise dosarul pe care Kosic îl transferase de la Malatesta.

Stan insistase ca Robbie să ceară în acest moment o favoare în respectivul dosar. Dacă Robbie livra pur și simplu plata la primul caz, cel cu șoferul de camion care trecuse la Skolnick de la Gillian Suuivan, un avocat

al apărării ar fi putut încerca să caracterizeze plata drept echivalentul unui cadou, având în vedere că Robbie nu vorbise niciodată cu Skolnick despre cazul camionagiului. Astfel, Stan voia să se asigure că schimbul de bani era legat de o cerere de decizie favorabilă, chiar dacă aceasta se referea la un alt caz. Robbie spuse povestea zugravului bolnav de cancer de o manieră mișcătoare. Dar lăsă să se înțeleagă limpede că spera să-și tragă pe sfoară oponentul.

— Vedeți dumneavoastră, domnule judecător, am nevoie de o oprire a fazei probatorii. Apărarea, tâmpitul ăsta de McManis, n-are habar de existența cancerului. Dacă începem cu depoziții și dosare medicale, atunci, zdrang, bang, se descoperă totul. Și după aia ce se-ntâmplă cu componenta de prejudicii salariale din cazul meu? A zburat pe fereastră! „Ne pare rău că ești handicapat acum, dar oricum aveai să mori.” Așa că am nevoie să fie oprite, cât încerc să *fac un târg* cu McManis. Și partea cea mai rea, domnule judecător, e că bietul amărât e văduv. Așa că, dacă nu pun eu pâinea pe masă, o să rămână trei copii fără mamă, fără tată, fără măcar o oliță să facă pișu’.

— *Oy vay,* exclamă Skolnick. Cât de mari sunt *der kinder?*

— Cel mai mare are opt ani, zise Robbie.

— *Vay iz mir,* rosti Skolnick.

Sennett se strâmbă din nou la auzul ultimei părți a discuției. Robbie inventa toate astea din mers, mințind cu istețimea lui obișnuită, numai că, zugrăvind o imagine atât de sumbră a consecințelor pentru familie, Robbie furniza un element de justificare umanitară încălcării legii pe care o solicita. Skolnick explică rapid că, din perspectiva lui, întreaga chestiune ținea de rutină.

— În sala mea de judecată, Robbie, tu știi cum merge treaba, cineva face o moțiune de respingere, o moțiune de judecată sumară, ceva care să încheie cazul rapid, și atunci eu opresc faza probatorie. Toți ceilalți, în ziua de azi, vor ca litigiile să fie ca un tren expres. Cui îi pasă cât de mult costă, dacă se mișcă repede? Dar eu opresc faza probatorie. Asta e procedura mea de douăzeci și șase de ani. Prin urmare, dacă faci o moțiune, să zicem, pentru o sentință pe pledoarii, eu opresc probatoriul. Așa merge treaba. *Nu?* Skolnick ridică din umeri de parcă situația era cu totul în afara controlului său. Acuma tu vrei ajutor la sentința pe pledoarii? Nu vorbi cu mine. Anghina mea o să facă fițe!

Judecătorul se cutremură de râs. O sentință dată pe pledoarii ar fi declarat victoria pentru Robbie numai în baza plângerii lui și a răspunsului lui McManis, ceva ce se întâmpla foarte rar. În fața mea, cutele de pe fruntea lui Sennett se adânciră, căci judecătorul subliniase cu jovialitate limitele comportării adecvate. Skolnick sugera că de fapt nu va face nimic greșit.

— Sper că nu de-asta te joci acolo cu scaunul, adăugă Skolnick. Din cauza cazului ăstuia nou.

Robbie rămase blocat pentru o clipă de această referire neașteptată la bani. Toți reacționarăm la fel.

— Nu, domnule judecător. Asta e pentru *Hali.* Avem un rezultat grozav după ce i-ați înfundat la moțiunea lor de a-mi elimina pretenția de punitive. Vreau să zic, de asta sunt aici.

În termeni voalați, Robbie îi reaminti lui Skolnick de primul caz, cel al camionagiului rănit ale cărui frâne nu funcționaseră. Skolnick își scotoci prin memorie, cu ochii înnegurați de efort. Concluzionă cu o scuturare fermă din cap.

— *Neh,* aia a fost Gillian, Robbie! Ea deja scrisese ordinul când am primit eu cazul. Noi numai l-am înregistrat. Ar trebui s-o vezi, sărăcuța de ea!

Bârfi apoi pe un ton compătimitor despre lupta judecătoarei Suuivan cu băutura. Cu abilitate, Robbie îi promise lui Skolnick că o va vizita și pe Sullivan, dar Skolnick continuă să scuture viguros din cap.

— *Neh,* repetă el. Ia chestia aia de-acolo — îndrăzni să facă un gest în direcția plicului —, ia-o acasă.

— Dumnezeii mă-sii! răcni Sennett.

Strigătul lui răsună prin toată dubița. În față, Amari apăsă violent pe frână și se răsuci brusc în scaun să vadă ce se întâmplase. Stan îi făcu semn din mână să meargă mai departe, dar era prea târziu. Ratasem deja lumina verde a semaforului. Robbie și Skolnick își continuară drumul, iar imaginea de pe micul ecran tremură, deveni intermitentă și în cele din urmă se dizolvă într-o mulțime de paraziți. Apoi începu și sonorul să se întrerupă, până când în cele din urmă se transformă în fâșâitul monoton al lipsei de semnal. Klecker răsuci în zadar butoanele, în timp ce Sennett înjura, cu mâinile strânse pumni și figura schimonosită de nervi.

Când Amari putu să accelereze și îi ajunse din urmă, Robbie și Skolnick deja își terminaseră discuțiile de afaceri. Nu se mai făcu nicio referire la plic. Până ajunse să îl lase la un colț de stradă nu departe de LeSueur,

Skolnick îi povesti lui Robbie un șir de glume evreiești. Cea mai bună era despre fermierul Yankei, care, cu mulți ani în urmă, în țara cealaltă, de-acasă, se dusese să-și cumpere o vacă de lapte. Erau două de vânzare. Una, explică vânzătorul, era din Pinsk și era în stare să fete o cireadă întreagă; costa o sută de ruble. Cealaltă, din Minsk, nu costa decât zece ruble, dar nu te puteai aștepta să fete decât un singur vițel. Cum vaca mai ieftină din Minsk arăta în stare mult mai bună decât cea din Pinsk, după părerea lui Yankei, acesta se hotărî să-și economisească banii. Împereche o dată cu succes vaca din Minsk, dar, după aceea, de fiecare dată când taurul încerca să o calce începea să se zbată și să izbească sălbatic din picioare. Nedumerit, Yankei se duse la înțeleptul rabin al satului, care avea ceva de oferit în aproape orice situație. „Vaca asta, întrebă rabinul, nu cumva e din Minsk?” Yankei fu uluit de perspicacitatea rabinului. Oare cum își dăduse seama? Rabinul își mângâie barba îndelung. „Soția mea e din Minsk”, zise el.

Alf nu-și putu stăpâni râsul, dar își puse palma peste gură din respect pentru Sennett. Stan stătea pe micul său scaun rabatabil, dărâmat de dezamăgire și de furie. După ce Robbie ieși din Lincolnul roșu al lui Skolnick, Stan se întoarse către McManis și, ațintindu-l cu degetul, îl luă la rost despre cum naiba de se oprise Joe. Nimeni nu voia nici măcar să se uite în direcția lui Stan. Sennett își închise ochii în orbitele lor vineții și ridică brusc o mână, punându-și-o apoi pe piept.

— E vina mea, rosti el. Totul e din vina mea.

Repetă asta de câteva ori. După aproape treizeci de ani, știam că pretențiile lui Stan îndreptate către alții nu erau depășite decât de ceea ce pretindea de la sine însuși. Avea să-i ia zile întregi să-și revină după această nereușită. Înghețat pe scaunul îngust, Sennett era ceea ce nu devenea decât rareori și dorea cel mai puțin să fie: persoana de care tuturor li se făcea milă.

Pentru că Feaver trebuia să se întoarcă mai întâi la Clădirea LeSueur, Evon primise instrucțiuni să-l aștepte în biroul lui McManis ca să poată opri aparatul Foxbite. Stătea acolo, ciocănindu-și dinții cu o unghie, iritată de suspans, până când Shirley Nagle, agenta sub acoperire care poza ca recepționera din biroul lui, îi făcu legătura în sala de conferințe cu Jim. Vorbea de la telefonul securizat din dubiță și îi explică ce nu mersese bine. Amari rămăsese în urma lui Skolnick în trafic, când ajunsese suficient de

aproape încât să dezactiveze camera în speranța ca în intervalul respectiv să-l vadă pe Skolnick scoțând plicul. Dar asta nu se întâmplase, ceea ce sugera — cel puțin i-ar sugera unui avocat al apărării că banii nu mai erau acolo.

— Nu-i spune lui Feaver ce s-a întâmplat, o instrui McManis. Dar înainte să dezactivezi sistemul de înregistrare audio, trebuie să-l faci să-ți descrie în detaliu ce s-a întâmplat. Apoi percheziționează-l cu atenție. Dacă spune că Skolnick a luat banii, asta va fi singura noastră confirmare.

Feaver intră dezinvolt în sala de conferințe câteva minute mai târziu. Când Evon îl întrebă cum mersese, își ridică amândouă degetele mari în mănușile lui din piele cabretta, dar îi arătă printr-un semn spre șale, unde aparatul de înregistrat încă funcționa. Unul din protocoalele pe care Feaver încerca să le urmeze, cu un succes inconstant, era să evite pălăvrăgeli inutile în timp ce i se înregistrau convorbirile. Până și cea mai inofensivă remarcă putea fi folosită într-un interogatoriu împotriva lui.

— Azi trebuie să vorbim, îi zise Evon, promițând să-i explice mai târziu.

Robbie spuse că pur și simplu refuzase printr-o fluturare a mâinii sugestia lui Skolnick de a lua banii înapoi. După un schimb de gesturi de pe poziții adverse, în cele din urmă Skolnick cedase cu o ridicare ostentativă din umeri.

Evon îl rugă apoi să se ridice în picioare.

— Trebuie să te percheziționez.

Robbie își miji ochii, cu o expresie ciudată în privire, oscilând între suspiciune și lascivitate, dar se ridică în picioare, cu brațele larg desfăcute. Cu totul la dispoziția ta.

Evon mai percheziționase bărbați și înainte de asta, bineînțeles. Regulamentul nu încuraja asemenea inițiative. Însă, când arestai pe cineva, nu stăteai să tai frunză la câini până să vezi dacă subiectul arestării va scoate un cuțit cu lama de cincisprezece centimetri la tine. Dar nu mai percheziționase nicio persoană cunoscută. Era straniu. Ca și atunci când se luaseră la trântă, îi păru mai mare și mai solid decât își imaginase ea. Îi pipăi picioarele prin pantaloni, de jos până sus, îi scoase buzunarele în afară și trecu pe cât de repede putu peste organele lui genitale. Se temea ca Robbie să nu încerce ceva oribil, poate să-i prindă mâna acolo sau să-și împingă șoldurile înainte. În momentul acela, realiză că ar fi trebuit să o roage pe Shirley să fie prezentă. Dar Robbie nu reacționă. Avea suficient simț al scenei pentru a-și da seama cât de rău ar ieși amândoi pe

înregistrarea audio. Ea era cea tensionată. Îl răsuci și repetă procedura din spate. Când termină, îi cercetă servieta și paltonul, își descrise descoperirile, după care luă telecomanda și opri Foxbite.

— A fost la fel de bine pentru tine cum a fost pentru mine? o întrebă el.

— Ascultă, fraierule, era cât pe ce să zic că n-am găsit absolut nimic în pantalonii băiatului ăstuia.

Robbie se apucă dramatic de inimă, dar zâmbea. Insinuările, glumele dintre ei. Evon știa că Robbie se gândea că o făcuse să fie de partea lui.

La momentul acela, el își dăduse cu siguranță seama că nu funcționase camera. McManis o rugase să asculte imediat înregistrarea, pentru a se lămuri cât anume captase aparatura Foxbite și a-i anunța și pe ei în dubița de supraveghere. Robbie scoase microfonul prin butonieră și își dezbrăcă apoi cămașa, desfăcând cu bucurie dispozitivul. Îi durea spatele în locul în care stătuse rezemat de el. Klecker îi lăsase instrucțiuni lui Shirley despre cum să procedeze pentru a încărca înregistrările pe calculator. Shirley, o femeie creață de peste patruzeci și cinci de ani, îi ajută, și ascultară împreună fișierele audio. În momentul decisiv, când Feaver și judecătorul schimbau gesturile de duel referitoare la plic, se auzeau câteva cuvinte — amândoi, de fapt, spuseseră: „Haide!” —, dar nu era nimic clar care să indice ce se întâmplase cu banii. Singura probă directă că Skolnick îi acceptase era cuvântul lui Robbie. De la bun început, Sennett știuse că mărturia unui infractor recunoscut împotriva unui judecător reprezenta o bătălie pierdută în fața majorității juriilor din țară.

— Evident, zise McManis atunci când îl sună Evon. Dacă ceva poate merge rău, va merge.

Ceru apoi să vorbească și cu Robbie, pentru a-i spune că făcuse o treabă bună.

Feaver, care-și pusese cămașa pe el fără s-o încheie, o dezbrăcă din nou după aceea și o rugă pe Evon să-l ajute să-și dea jos harnașamentul aparatului Foxbite. Fusese fixat cu metri întregi de bandă adezivă în jurul abdomenului.

— Trage rapid, îi spuse el. O să doară ca naiba!

Avea dreptate. Pe partea de sus a torsului i se întindea un păr negru și des, ce căpăta consistența unei blăni peste piept și de-a lungul liniei mediane a stomacului. Semăna cu un lemurian sau cu un alt animal de genul ăsta, ce-ți dădea impulsul să-l mângâi. Klecker sugerase să-l radă, dar McManis se opusese, spunând că asta ar putea duce la prea multe întrebări

la croitor sau la doctor, sau în vestiarul clubului de fitness unde Robbie încă apărea ocazional la sfârșit de săptămână.

— Mi-am trăit toată viața scoțând bandă adezivă, îi spuse Evon.

O tăie cu foarfecă și apoi desprinse capetele, făcând o deschizătură chiar deasupra șoldurilor, unde carnea era moale. Stătea la doar câțiva centimetri distanță de el, suficient de aproape să-i simtă toate aromele cosmetice, căldura trupului și mărimea, senzația aspră dată de atâta păr corporal. Oamenii frumoși — femei *și* bărbați — o știu. Dinspre Robbie Feaver radiau mândrie, un simț al atenției și încredere în efectul pe care-l avea asupra oamenilor. Pe jumătate dezbrăcat, cum se afla, parcă lepădase o vestă de plumb care ținea sub obroc toate acele emanații.

— Gata? îl întrebă ea.

Robbie își puse mâinile pe umerii ei, pregătindu-se de impact.

— Spune că nu-ți va face plăcere chestia asta.

— Mămica m-a învățat să nu mint. Ține-te bine!

Își lipi genunchii de ai lui pentru a avea mai multă forță. În clipa aceea simți un zvâcnet. Poate că el se cutremurase sau o strânsese mai tare de umeri. Nu ținu decât o secundă, iar Evon îi evită privirea. Apoi trase cu putere de straturile de bandă adezivă din față, uluită de vigoarea și sălbăticia râsului ce o cuprinse atunci când Robbie scoase un țipăt pe jumătate înăbușit de durere.

16

Întrucât promisese Washingtonului un judecător și nu reușise să-l ofere pe Skolnick, Sennett își întoarse atenția asupra lui Silvio Malatesta. Stan ne spuse că propusese instalarea de microfoane în biroul lui Malatesta, dar doamna judecător Winchell nu aprobase ceva ce risca să fie spionarea prelungită a unor funcțiuni judiciare nevinovate. Ea voia dovezi, exact așa cum avusese înainte să fie instalată camera în mașina lui Skolnick, că urma să se petreacă un incident ilegal anume.

Astfel, singurul fel de a obține dovezi directe împotriva lui Malatesta era ca Robbie să aibă o convorbire cu judecătorul, purtând un microfon. Cum în afara sălii de judecată Feaver nu avusese nicio discuție cu Silvio Malatesta care să țină mai mult de treizeci de secunde, ideea aceasta i se părea foarte deplasată. Dar Sennett considera că, fără un judecător în plasă, Washingtonul ar putea pune capăt Proiectului peste câteva săptămâni, la următoarea trecere în revistă. Cazul împotriva lui Walter era solid, dar nu

exista nicio certitudine că îl va trăda pe Malatesta. Și, dacă nu o făcea, nu aveau destule dovezi împotriva judecătorului ca să-l înfunde, dacă Proiectul era terminat înainte de termen. Prin urmare, se gândi Sennett, era mai bine să-l trimită pe Robbie împotriva lui Silvio acum. McManis acceptă cu reticență, deși Feaver prezicea în continuare că va fi în zadar.

Amari începu supravegherea permanentă a lui Malatesta, dar se dovedi că oportunitățile pentru o întâlnire întâmplătoare între Feaver și Malatesta erau limitate. În afara serviciului, Malatesta rareori își părăsea casa Iară soția lui la braț, o făptură miniaturală de un metru patruzeci și cinci sau patruzeci și șase, care pășea pe niște tocuri uriașe în ritm alert, de mitralieră. Amari o numea „Minnie Mouse” și Minnie Mouse era omniprezentă. Mergea cu soțul la biserică, în vizită la fiica lor și la copiii ei, la concerte simfonice. Minnie era harpistă și, de mai multe ori pe săptămână, judecătorul Malatesta era văzut cărându-i instrumentul până la străvechea lor mașină break și înapoi. În majoritatea serilor, o însoțea la nunți la care cânta sau la alte petreceri, sau serate de mare anvergură, unde interpretarea ei blajină se pierdea de obicei în zarva farfuriilor și a vocilor. Silvio ședea într-un loc discret, studiind dosare și rapoarte, și aplauda rezervat la sfârșitul fiecărui potpuriu.

După o săptămână, Amari concluzionă că momentul ideal de a-l acosta pe judecător era atunci când preda. Devenit profesor colaborator la Facultatea de Drept Blackstone, unde lucrase înainte cu normă întreagă, Malatesta continua să țină un singur curs, de Responsabilități Extracontractuale. În fiecare marți și joi la amiază, străbătea cu pas greoi cele două străzi ce despărțeau tribunalul de clădirea veche de șaptezeci de ani a Facultății Blackstone. Cu capul plecat, recapitulând în minte prezentarea din ziua respectivă, trecea pe sub fațada de beton bogată în detalii a facultății de drept și pătrundea în interiorul de stejar întunecat. În fața sălii de curs, zise Amari, Malatesta respecta invariabil obiceiul multor bărbați în vârstă și se oprea pentru un moment la toaletă. Acolo i se va ivi lui Robbie ocazia să-l întâlnească. Pentru a preveni intruziunile, Klecker va juca rolul omului de serviciu, baricadând intrarea cu micile semnalizatoare galbene de plastic folosite de echipele de întreținere obișnuite de la Blackstone, care veneau în fiecare zi la ora șaisprezece. Klecker era sigur că nimănui nu i se va părea suspect un bărbat care curăța podeaua din baie. Existau sute de feluri în care totul se putea duce de râpă, mai ales dacă mai intra cineva imediat în urma lui Malatesta, dar riscurile fură considerate

tolerabile. Dacă era întrebat ceva, Alf putea răspunde în polonă și să-și vadă de treabă, în timp ce Robbie ar schimba pur și simplu niște replici de complezență cu judecătorul.

M-am întrebat din când în când asupra omniprezenței toaletelor de bărbați în procesele de corupție publică. Din momentul în care am intrat în această profesie, unde cazurile de mită constituie materie primă, apărea cel puțin un caz pe an în care o chestiune de mare însemnătate se petrecea la toaletă. De ce aleg doi indivizi să-și paseze un teanc de bancnote în timp ce stau în fața pisoarului rămâne în continuare un mister pentru mine. Pentru că n-au decât o mână liberă și niciunul nu poate să scoată o armă? Pentru că sunt, ca să zic așa, expuși? Pentru că toți știu că asta e cu adevărat o afacere murdară? Nu se poate să nu existe ceva profund simbolic. Oricare ar fi motivul, se întâmplă cu o frecvență suficientă ca un caz de mită care în mare măsură e fără speranțe de câștig pentru acuzat să fie poreclit „biștari în toaleta bărbaților”. În mod inevitabil, jurații nu vor să creadă că ambele părți aveau vreo intenție pozitivă.

Așa că, la orele unsprezece și treizeci de minute, joi, 18 martie, Robbie se duse la Blackstone cu dispozitivul de ascultat și de înregistrat. Acolo făcuse facultatea de drept și, dacă era necesar, își va explica prezența ca fiind legată de activități de absolvent. Evon îl însoțea pe post de martoră, din nou, pentru a confirma că Malatesta era singura altă persoană care intrase sau ieșise din baie și, prin urmare, că vocea de pe înregistrare îi aparținea.

Feaver se opri brusc în loc atunci când ajunseră în holul de intrare în stil gotic al facultății. Domnea un miros închis, a ceară de podele și a instalații sanitare deteriorate, și Robbie privi în jur și apoi în sus, până la arcadele contraforturilor. Îi spuse că nu mai fusese aici de ani de zile.

— Amintiri neplăcute?

— Într-un fel. Nu mi-ar plăcea să dau peste fostul decan. Ar face infarct dacă ar ști că am ajuns să practic avocatura.

— Dar din ce alt motiv să fi crezut că ai venit la facultatea de drept?

— Ei, știa că de-asta am venit. Dar, când am terminat studiile, deja se prinsese ce hram port. Nu mi-ar fi dat cele mai bune recomandări pentru admiterea în Barou.

Ca de obicei, Robbie era amuzat de pățaniile lui trecute.

Intră apoi în toaleta bărbaților, unde planul spunea că trebuia să se încuie într-o cabină. Evon se așeză pe o bancă de stejar cu vedere bună, și Alf, fluierând încet o poloneză de Chopin, apăru în mai puțin de un minut cu o

găleată și cu semnalizatorul de plastic. Ținu ușa întredeschisă ca îndemn reușit de a-l face pe celălalt ocupant al toaletei să plece.

La 12.05, Malatesta apăru în paltonul lui, care, ca toate celelalte haine ale sale, părea să-i fie puțin prea mare. Se opri brusc când îl văzu pe Alf și semnul lui, dar Klecker îl invită înăuntru cu un gest generos cu mâna și Malatesta intră, zâmbindu-i cu recunoștință umilă.

De pe coridor, cu receptorul în ureche, Evon auzi ușa cabinei de toaletă deschizându-se și pantofii lui Robbie scârțâind pe gresie. Scenariul era să se ducă la un pisoar. Nu se putea confunda cu nimic altceva sunetul fermoarului său deschizându-se. Malatesta sosi lângă Robbie, fredonând încet o temă muzicală, probabil cea pe care tocmai o auzise de la Alf.

— Ei, domnule judecător, zise Robbie. Bună ziua! Robbie Feaver.

— Ah, da, domnule Feaver. Bună ziua. Mă bucur să te văd. Mă foarte bucur.

Robbie își ceru scuze că nu-i oferea mâna. Malatesta izbucni în râs, un hohot oarecum sufocat, judecătorul fiind, în mod previzibil, prea timid pentru glume de toaletă. Robbie îl întrebă ce vânt îl adusese acolo și Malatesta îi oferi o descriere succintă a cazurilor pe care le preda în ziua aceea despre asumarea de riscuri.

— Dosarul *Ettlinger!*[18] zise Robbie. Ce mai decizie penibilă!

— Ei, e puțin mai interesantă de atâta, spuse Malatesta.

— Vreau să spun pentru reclamant. E rău.

— Păi, da, zise judecătorul.

Se auzi sunetul apei trase în cele două pisoare. Feaver fusese instruit de Klecker să nu încerce nimic semnificativ înainte de ista, o lecție învățată, se pare, în urma unei experiențe nefericite în același mediu de discuție. Vocea lui Robbie coborî.

— Domnule judecător, zise Robbie. Cazul *Petros.* Mulțumesc, bine? A fost o decizie grozavă. Am făcut o înțelegere minunată cu partea adversă.

Urmă o perioadă de tăcere de o lungime înfricoșătoare. Robbie avea să raporteze ulterior că Malatesta era vizibil surprins. Își duse mâna la rama neagră a ochelarilor. Având în vedere prudența lui Silvio și șansele limitate de succes, plănuiseră ca Robbie să nu facă vreo declarație prea îndrăzneață. Trebuia să lase totul baltă dacă Malatesta adopta o atitudine vădit defensivă. Din felul cum încremenise Feaver, era limpede pentru Evon că Robbie se temea să nu fi încălcat limitele. Îi auzi pașii și apoi apa curgând la chiuvetă.

După aceea, acoperind foșnetul unui șervet de hârtie, Malatesta vorbi pe neașteptate:

— Eu ar trebui să-ți mulțumesc *dumitale,* domnule Feaver!

De data asta Robbie rămase blocat.

— Cu plăcere, domnule judecător! A fost plăcerea mea. Serios! Am enorm de mult respect pentru dumneavoastră, domnule judecător! Vreau doar să știți că vă sunt recunoscător pentru ceea ce faceți.

— S-a văzut, Robbie!

— Am încercat.

— Hârtiile dumitale au fost excelente. Excelente! Majoritatea avocaților, drept să-ți spun, nu demonstrează același respect pentru instanță. Regret să spun că nu toți sunt la fel de ingenioși. Dumneata te-ai documentat pe deplin. Avocații din sala mea de judecată atât de rar folosesc citații din afara statului sau federale, mai ales una care să aibă vreo valoare de precedență. Asta ți-a fost de mare ajutor. A fost o chestiune foarte dificilă. Dar m-ai convins că dumneata ai mâna mai bună. Nu se poate ști dacă ar fi fost de acord și cei de la Curtea de Apel. Amândoi am fi stat ca pe ace. Știi, când am ieșit din facultate, am fost intern la tribunalul districtual, la judecătorul Hamm, și el îmi spunea întotdeauna: „Avocații cred că lor li se revocă. Cred că ei au pierdut. Numai că numele meu e trecut pe opinie. Eu sunt cel despre care spun că a făcut o greșeală”. Malatesta râse ușor, amintindu-și aceste cuvinte înțelepte. Hamm mi-ar spune c-ar trebui să fiu mulțumit să aud că ai ajuns la o înțelegere cu partea adversă.

Robbie, rămas confuz de-a lungul întregii conversații, dădu din nou în gropi.

— Păi, n-ați știut?

Se auzi zăngănitul capacului metalic al coșului de gunoi.

— Să știu? Probabil, mi-a scăpat. Dar sunt sigur că a fost o idee bună. E mai bine așa pentru toată lumea. Nu? Firește. Părțile vor un rezultat convenabil, nu să le apară numele într-un manual de cazuri. Bineînțeles, rămân cu întrebarea ce ar fi zis Curtea de Apel. Dar presupun că putem să trecem la următorul. *Noi* știm, corect? Malatesta râse discret și scârțâitul pantofilor lui se îndepărtă încet. Ne vedem în instanță, zise apoi judecătorul. Sper să găsesc și următorul caz la fel de interesant.

— Va fi.

Când Evon îl văzu pe Malatesta ieșind, acesta părea să zâmbească. Își purta paltonul peste braț și se apropie de amfiteatrul unde se ținea cursul.

Doi studenți îl întâmpinară cu întrebări încă dinainte să intre.

— Dumnezeule, zise Robbie de îndată ce McManis opri dispozitivul Foxbite la birou. Ce țăcănit! Tipului ăstuia-i lipsește o doagă. Acum e pe aceeași lungime de undă cu mine, și-n următoarea secundă…

Robbie scoase un șuierat și reteză aerul cu mâna, ca o rachetă decolând.

Mă chemaseră și pe mine, de îndată ce se întorsese Feaver. Klecker își terminase și el pantomima și, atunci când sosi Sennett, porni înregistrarea întâlnirii din toaletă.

— Foarte inteligent, zise Sennett după ce ascultă totul, zâmbind cu gura până la urechi. Foarte inteligent! Și-a transmis mesajul. Și-a spus mulțumirile. Mi-a plăcut teribil când a zis că i-ai dat niște hârtii excelente. Mai ales cele de cincizeci și de o sută!

Câțiva dintre agenții sub acoperire adunați în sala de conferințe pufniră în râs.

— Și valorile federale, zise Evon.

Nimeni altcineva nu prinsese expresia, și Alf dădu înapoi înregistrarea, ca să mai asculte o dată partea respectivă. Robbie se mișcase puțin în acel moment și cuvintele erau vag înăbușite. Dar le auzirăm toți acum.

— Ce mai vulpoi, zise Sennett. Mă-nebunesc după discursul și atitudinea lui de vizitator de pe altă planetă! Dar l-am prins. Mi-a plăcut și avertismentul să se ferească de orice ar putea provoca necazuri la Curtea de Apel.

Stan se abținu să zică: „V-am spus eu”, dar oricum se putea citi limpede în privirea lui.

McManis aruncă o privire cu subînțeles către mine. Aceasta nu era o țintă nimerită chiar așa de exact pe cât părea Stan să-și închipuie. Apărarea lui Malatesta ar putea susține că nu era decât o discuție despre un caz. De ce ar fi spus Malatesta că-i părea rău că nu ajunsese cazul la Curtea de Apel dacă recunoștea o mituire? Și, dacă fusese plătit, ar fi știut că se ajunsese la o înțelegere între părți. Dar Stan avea acum niște dovezi, mai ales dacă izbutea să convingă mai întâi un juriu să-l privească pe Malalesta ca pe un individ prudent până la nebunie. Remarcile șirete puteau lua atunci forma dorită.

— Avem nevoie de mai mult, zise deodată McManis.

O spusese pe un ton mai tăios ca niciodată. Lupta dintre el și Stan devenea pe zi ce trecea tot mai vădită. Sennett îl aținti pe McManis cu o

privire aspră, dar, după câteva clipe de gândire, reuși să dea din cap în semn de încuviințare.

— Într-adevăr, spuse Stan. Și vom obține mai mult. Trebuie să continuăm să lucrăm cazuri în fața lui Malatesta. Dar l-am făcut să vorbească acum. Cu Robbie. Și s-ar putea să reușesc s-o conving pe Moira cu asta. Dar mergem în direcția cea bună, Jim, nu crezi? continuă Sennett, lăsând să i se vadă mai mult din bucuria victoriei în zâmbet. Trebuie să recunoști asta. O să vadă și cei de la Washington.

McManis nu răspunse decât printr-un gest din cap într-o doară. Era prima ocazie pe care mi-o aminteam în care nu se arăta pe deplin binevoitor. Își întoarse, în schimb, privirea dinspre Sennett și îi complimentă pe agenți și pe Robbie pentru munca prestată.

17

— Avem o problemă.

Era destul de târziu, aproape ora șaisprezece, în 22 martie, lunea de după întâlnirea lui Robbie cu Malatesta la facultatea de drept. La telefon, Sennett era pe modul imperial de funcționare. Nu-și spuse numele, ci pur și simplu îmi ordonă să-l întâlnesc în biroul lui Jim în zece minute. Când am ajuns, i-am găsit pe McManis și pe Alf Klecker în sala de conferințe, împreună cu Sennett, toți având figuri grave și mohorâte. Stan purta costumul lui bleumarin bine călcat și își afișa morga de persoană publică, cu fălcile încleștate dârz, întru totul la comandă. Făcu un semn din deget și Alf deschise alte compartimente ale dulapurilor de stejar roșu, dezvăluind un magnetofon Grundig, de oțel inoxidabil, pe care-l porni imediat.

Îmi trebuiră câteva clipe să identific sunetele. Se auzea un foșnet de hârtie ciudat de limpede, scârțâitul unor obiecte diverse împinse aproape de microfon. Ceva se trânti de o suprafață tare cu un impact ca de buștean.

L-am întrebat pe Klecker dacă era o „ascultare la ușă” termenul folosit de agenții federali pentru un microfon ascuns.

— Microfonul e în telefonul de birou. Sunetul vine direct aici, peste liniile existente.

Alf zâmbi cu mândrie inocentă, până când Sennett se răsuci spre el și-l fulgeră cu privirea, mustrându-l pentru violarea strictei limitări a numărului celor care aveau dreptul la informații.

Acum se auzeau voci, amândouă feminine. De la distanță, cineva vorbea cu femeia cea mai apropiată de microfon despre lungimea interminabilă a unui interogatoriu într-un proces.

— Recunoști pe cineva? mă întrebă Sennett.

Nu recunoșteam pe nimeni.

— O să-ți dau un indiciu, zise el. Cu doi ani înaintea noastră la facultatea de drept.

Nu-mi veni nicio idee, până când vocea mai îndepărtată se adresă primei femei cu apelativul „doamnă judecătoare”.

Magda Medzyk! Magda avusese o carieră îndelungată în Procuratură, supervizând apeluri, după care devenise judecător. Era o femeie nemăritată, impasibilă, cu părul făcut permanent, una dintre persoanele acelea care par să ajungă la vârsta mijlocie încă din timpul facultății. Nu-și schimba niciodată stilul de a se îmbrăca, purta mereu costume atât de greoaie, încât păreau placate cu armură, păzind o siluetă de proporții considerabile. L-am întrebat pe Stan unde era în momentul de față.

— E la Departamentul de Revendicări de Drept Comun, la Moțiunile Speciale. Fii atent! Acum ajungem la partea cea bună.

Stan își îngădui un zâmbet ușor. După sunetele auzite, se părea că Magda tocmai se întorsese la birou să scrie, când secretara ei o anunță că avea un vizitator. Domnul Feaver.

„Robbie!” Un salut bucuros din toată inima. El i se adresă cu „doamnă judecătoare” și glumi cu secretara despre faptul că o prinsese mâncând o cutie de bomboane de ciocolată în loc de masa de prânz. Când aceasta se îndepărtă, se auziră niște pași și un declic de-abia deslușit, pe care l-am recunoscut instantaneu ca fiind încuietoarea yalei de la ușă. Mi-a venit rău când mi-am dat seama ce se întâmpla: Robbie avea de gând să aranjeze un caz cu un judecător despre care noi nu auziserăm nimic.

Nu avu loc însă aproape niciun schimb de replici.

— Vino-ncoace, zise Robbie. Se auziră însă pașii lui, apropiindu-se. Arcurile scaunului ei scârțâiră, sunete urmate de foșnet de haine și, spre uimirea mea, de un mic geamăt voluptuos scos de Magda Medzyk. Eram sigur că mă înșelasem, când deodată Robbie îi spuse că avea sânii cei mai grozavi din lume.

Situația evolua rapid, cu sunetele obișnuite ce însoțesc animalul omenesc în călduri fermoare, pantofi aruncați pe podea, răsuflarea gâfâită. În cele din urmă, Robbie și judecătoarea se mutară de lângă telefon, pe o canapea, îmi

imaginam, dar sunetele pe care le scoteau rămaseră la fel de grăitoare. Magda era o femeie căreia îi plăcea să geamă. După o vreme se dovedi că era de asemenea excesiv de amuzată atunci când Robbie folosea anumite cuvinte anglo-saxone. N-ar fi putut face o înregistrare mai explicită nici dacă ar fi existat un comentator sportiv care să relateze de la fața locului. În timp ce el își descria activitățile plănuite, Magda se prăpădea de râs. Păsărică mare și roz. Mădular mare și tare. Pârâul de sunete fericite care se revărsa dinspre Magda era singurul element care făcea ca înregistrarea să nu pară pe de-a-ntregul un spectacol erotic.

— De-ajuns? întrebă Stan.

Mai mult decât suficient, i-am răspuns eu. Klecker stătea cu mâinile la gură, dar se scutura de râs. McManis, pe de altă parte, se întorsese cu spatele către difuzoare de îndată ce Klecker pornise banda. Își petrecuse aproape tot timpul cercetându-și degetul mare cu privirea.

— Deci? întrebă Sennett.

Kilometraj la fermoar, i-am reamintit eu lui Stan. Nu vedeam ce mare brânză era.

— Știi care e definiția mitei, George? Un beneficiu de orice fel oferit cu intenția de a influența acțiunile unei persoane publice oficiale.

Am izbucnit în râs. Procurorii ăștia! Robbie părea a fi beneficiarul, după părerea mea.

— Doamna de pe banda asta n-o să scufunde o mie de vapoare cu farmecele ei, George!

Omul nu e năzuros, i-am reamintit lui Stan.

— Ascultă, George, tu poți să zici ce vrei. Moira Winchell n-a avut nicio ezitare să semneze mandatul de plasare a microfonului.

Stan bătuse mingea pe terenul de acasă. Doamna judecător-șef Winchell, înțepată și rece, ar fi fost scandalizată de asta, mai ales fiind o femeie învestită cu puteri similare. Dar nu-mi venea să cred că Sennett chiar avea de gând să facă acuzații oficiale, și i-am spus acest lucru.

— Nu știu ce-o să fac, George. Dar știu atâta lucru. Cu o privire de pistolar în duel, Stan se aplecă peste masa de conferințe stil Parsons și continuă: Băiatul tău nu ne-a spus tot ce știa. O regulează pe judecătoare și apoi apare dinaintea ei la moțiuni. La care pot să adaug că are o rată extraordinară de succes. Vreau să știu ce altceva a ținut secret față de noi. Nu m-am dus încă la Washington cu chestia asta. Și știi foarte bine că nu vreau să fiu nevoit să opresc Proiectul. Aș vrea să prezint treaba asta pe post

de informație adițională apărută în cursul anchetei. Dar nu pot face decât o dată o astfel de piruetă. Rândul următor o să ne pună să închidem prăvălia aici și pe Robbie îl expediază la mititica să execute o pedeapsă de la patruzeci la cincizeci și două de luni. Așa că, asta e, George! Zi de amnistiere la bibliotecă. Vreau toate cărțile deschise și pe masă.

M-am așezat într-unul din scaunele rotative de piele ecologică, buimăcit. Eram demult obișnuit cu tâmpeniile pe care le făceau clienții. Ceea ce mă tulbura mai degrabă era enigma legală. Oricât demult sprijin era dispusă să acorde doamna judecător-șef Winchell, legea pretindea o cauză probabilă, o dovadă demnă de încredere care să semnaleze această întâlnire bănuită a fi coruptă, înainte să se poată autoriza plasarea unui microfon ascuns. De unde provenea dovada? l-am întrebat pe Stan, și am regretat asta imediat, pentru că îmi zâmbi cu tâlc.

— Ar trebui să te întrebi asta în sinea ta, George! Răspunsul guvernului la întrebare e că nu-i treaba ta. Dar te-am avertizat. Ți-am spus că o să aflăm.

Am scos un geamăt atunci când m-a pălit: îi puseseră microfoane ascunse și lui Robbie. Sennett arboră o figură întru totul stoică atunci când mi-am exprimat acest gând. Se duse calm la echipamentele electronice din dulapuri și se uită atent la ele, ca un cumpărător în fața unui raft cu marfă de vânzare.

I-am spus lui Stan că a face un târg cu un om și apoi a-l submina era o chestie josnică, indiferent ce i-ar fi cerut nebunii de la UCORC. Poate că a fost o greșeală să fiu atât de direct cu Stan, având în vedere publicul pe care-l aveam. Încă nu dezvăluisem cu adevărat în fața agenților latura personală a relației noastre. Sennett se simți obligat să se apere, mai ales din cauza tăcerii în care se cufundase McManis, exprimând foarte limpede o profundă tulburare față de prezentul curs al evenimentelor.

— George, zise Sennett. Poate ție-ți place de tipul ăsta. Dar pentru mine el nu e decât un cal troian cu un dispozitiv de înregistrare, asta-i tot. Ar putea la fel de bine să fie un robot. Am nevoie de două lucruri ca să câștig cazurile astea: înregistrări nimerite la fix; și dovada că guvernul l-a forțat să se țină de cuvânt și că nu l-a lăsat pur și simplu să-i înfunde pe judecătorii de care nu-i place lui. Dacă un juriu crede că asta s-a întâmplat, atunci s-ar putea să-i scoată naibii pe toți basma curată, decât să-l lase pe un nemernic ca Robbie să-și aleagă favoriții. Și, drept să spun, din câte-am auzit, asta pare să se fi petrecut.

Bine, dar un microfon *ascuns? am* insistat eu. O învoială de cooperare nu autoriza stilul acesta abject de intruziune în viața lui personală.

— Suntem în limitele legii, îmi replică rapid Stan. (Ca orice procuror, nu suporta să audă sugestii de abuz.) Suntem perfect în limitele legii. Asta e tot ce am de spus!

Îmi aruncă o nouă privire furioasă și întunecată și își luă paltonul de pe spătarul unui scaun.

— Ba nu, o să-ți mai spun un lucru, George! Pentru că mă deranjează ipocrizia ta. Iubitul tău client reprezintă exact ceea ce gândesc oamenii atunci când folosesc cuvântul „avocat” de parc-ar fi o sudalmă. A tratat profesia de care și tu, și eu suntem mândri ca și cum n-ar fi decât proxenetism. Și s-a îmbogățit făcând-o. Și când l-am prins, a făcut un târg să ne spună tot adevărul și nimic altceva, un târg pe care nu pare să-l țină. Și ar fi bine ca amândoi să înțelegeți că o să fac tot ce va fi nevoie, în limitele legii, ca să protejez cazurile astea. Pentru că trebuie s-o fac, George! Pentru că oamenii de cealaltă parte, amicii clientului tău, alde Brendan sau Kosic, ei își fac propriile legi. Pentru ei nu există nicio limită. Ăștia sunt oameni necruțători, George!

Prietenul meu Stan Sennett mă fixă din ușă, având ochii ascunși în umbra pălăriei. Ațintea un deget către mine, un gest menit să-mi indice că pe moment nu era deloc dispus la politețe sau la oricare alte pretenții de amiciție venite din partea mea.

— Și dacă n-aș fi dispus să fiu la fel de dur ca ei, să profit de fiecare avantaj permis, dacă nu sunt dispus să fac asta, ceva îngrozitor o să se întâmple, George! O să scape nepedepsiți. Și o să facă toate astea în continuare, iar și iar. Vor câștiga, George, și noi vom pierde. Tu și cu mine. Și profesia de care suntem mândri. Dădu să iasă, apoi se întoarse către mine din prag și încheie: Iar eu nu vreau să pierd.

Feaver măsura cu pași mari biroul meu și fierbea de furie.

— Asta e corupție? întrebă el. Să-i oferi unei femei singuratice un mic semn de afecțiune?

Conform înregistrării, i-am spus eu, nu era chiar așa de mic. Umorul de vestiar, o încercare de a-l calma, îi aduse un zâmbet fugar, dar nu-și schimbă ritmul cu care se-nvârtea prin încăpere.

— Bine, sunt glumețul ei. Și ce? E o doamnă, un om, ce naiba, e un om minunat. Crezi că ea a vrut să fie așa? I-am șoptit nimicuri drăgălașe în

ureche de ani de zile. Știi cine e Magda? Era o novice, a trăit într-o mănăstire până la nouăsprezece ani. Și acum locuiește într-un apartament cu mama ei de optzeci și opt de ani. Și facem sex în biroul ei pentru că ar prefera să moară decât să fie văzută ieșind dintr-o cameră de hotel cu un bărbat. Femeia asta, George, n-a făcut sex cu nimeni până la vârsta de patruzeci de ani, și atunci doar pentru că pur și simplu i i-a mai suportat să se considere virgină. Așa că a făcut inundație și l-a lăsat pe administratorul blocului să se dea la ea într-o zi când maică-sa era în vizită la o mătușă. E o poveste grozavă. Individul ăsta, turuindu-i ca o moară stricată vorbe de alint în polonă, din care ea nu înțelege nici măcar o boabă, și mirosind, după cum zicea ea, puțin cam prea european. Și după aia, bineînțeles, a fost așa de stânjenită, că s-a mutat din bloc luna următoare. Vreau să zic, e cam trăsnită pe chestia asta. Știai că Magda e amuzantă?

Avusesem un proces de patru săptămâni în fața doamnei judecător Medzyk, când era la Departamentul de Drept Penal, și nu-mi aminteam niciun moment care să motiveze mai mult decât un zâmbet de o clipă. Avea o atitudine bună în sala de tribunal și abilități peste medie, dar, pentru scopurile lui Robbie și ale mele, un singur lucru conta la ea: era o judecătoare în fața căreia Robbie apăruse de multe ori în instanță, de-a lungul anilor.

— Îmi *place* de Magda, pentru numele lui Dumnezeu! Îmi place de ea cu adevărat. Ne distrăm de minune împreună. Și mi-ar plăcea de ea fie că hotărăște în instanță în favoarea mea, fie că nu. Și nu dă verdicte în favoarea mea totdeauna. Îmi aruncă un zâmbet abia schițat și ridică un pic din umeri când nu-mi iese pasiența, ca și cum ar spune: „Ce pot să fac, asta mi-e meseria”.

De fapt, n-ar fi trebuit să ia niciun fel de decizii, nu în situația asta. Vedeam limpede că rușinea o adusese în acea postură. Nu se recuzase de la cazurile lui Feaver pentru că ar fi pierit mai bine, decât să trebuiască să-și explice motivele în fața judecătorului președinte.

— Așa că, o s-o băgăm la închisoare pentru c-a făcut sex?

Probabil că nu. Nu se adusese vorba despre niciun caz pe înregistrarea pe care o auzisem eu, și Robbie insista că nu discutaseră pe tema asta. Ceea ce nu anula sensul mai larg al mesajului lui Sennett, cum că Robbie nu avea dreptul să selecteze judecătorii despre care să vorbească.

— Păi, și pe cine aș ascunde? întrebă el. Serios!

Mort fu primul meu răspuns. Robbie se cutremură. Ori îl speriasem, ori îl prinsesem, poate amândouă. Nutream îngrijorarea că eu și Sennett vom avea o conversație ca de la suflet la suflet, precum cea de azi, atâta doar că Morty va fi cel înregistrat pe bandă, vârât până în gât în toată afacerea asta. I-am spus lui Robbie că ăsta era momentul prielnic și nu trebuia să-l rateze. Dacă avea ceva de spus despre Mort sau despre oricine altcineva, ar fi fost înțelept s-o facă imediat. Robbie insistă, ca întotdeauna, că Mort era curat.

— Nu mă crezi?

Chipul lui smead era o icoană de nevinovăție pură.

Îmi sună telefonul, exact la țanc. Înainte de a-l fi chemat pe Robbie la mine, îl sunasem pe un detectiv particular, pe nume Lorenzo Kotrar, pe care-l reprezentasem cu câțiva ani înainte, când fusese acuzat de încălcarea statutului federal de interceptare a convorbirilor telefonice. Bietul Lorenzo obținuse o grămadă de material despre soțul clientei sale, căpitan de poliție, care o înșela, dar polițistul se răzbunase cu vârf și îndesat atunci când îl trimisese pe Lorenzo la Institutul Federal de Corecție Sandstone pentru șaisprezece luni. La eliberarea sa, Lo descoperise că notorietatea cazului dusese la o cerere semnificativă a serviciilor sale de expertiză tehnică. Acum lucra de cealaltă parte a gardului, ca să zic așa, căutând microfoane ascunse și îndepărtându-le, de obicei pentru mari corporații, dar și pentru persoane care se temeau că sunt spionate de soți sau de parteneri, ca să nu mai vorbim de guvern. Suna din biroul lui Robbie, unde îl primise Feaver, înainte să vină la mine.

— E curat, îmi spuse Lo.

Dar nu putea preciza dacă Sennett nu oprise pur și simplu aparatura de ascultare, anticipând verificarea. Klecker avusese acces liber la tabloul liniilor telefonice din clădire în așa mare măsură, încât putea fi o chestiune de apăsare a unui buton. Lo se oferi să verifice mașina și casa lui Robbie după aceea, dar Feaver era sigur că efectuase cele două apeluri telefonice către Magda din birou.

M-am uitat pe fereastră, la râul de dedesubt, peste undele căruia licăreau luminile orașului. Rămânea posibilitatea ca Sennett să fi ascuns microfoane în biroul Magdei pentru alte motive. Poate că Robbie nimerise din întâmplare într-o capcană pregătită pentru altcineva. Dar ideea i se păru ridicolă.

— Magda e o persoană de calitate. Nici măcar n-ar ști ce ar trebui să facă pentru a fi escroacă.

— Atunci, unde? am întrebat eu.

Unde găsise Stan o cauză probabilă pentru a putea să instaleze microfonul?

Ochii negri ai lui Feaver rămaseră neclintiți, dar, dacă știa, n-avea de gând să-mi spună și mie.

18

McManis telefonă la Evon acasă în acea seară. Nu mai făcuse asta niciodată, și rămase în pielea personajului sub acoperire, spunându-i că nu primise o copie a rezumatului de caz de la Feaver la o speță pentru care trebuia să trimită un răspuns a doua zi. Insistă cordial, dar ferm, să i-l aducă la birou chiar atunci.

Îi descuie chiar el ușa. Era trecut de opt seara și Clădirea LeSueur avea un aer de orășel-fantomă. Un om de serviciu dădea cu mopul pe coridor, dar, în afară de agenții de securitate, el era singura persoană pe care Evon o văzuse în clădire. Pe undeva existau tineri avocați care lucrau de zor, dar aceștia erau ascunși ca niște secrete, dați de gol doar de luminile ocazionale risipite ici și colo la ferestre, vizibile din stradă.

McManis îi spuse povestea în linii mari. Evon simți că i se strânge inima în piept la un moment dat, când avu impresia că el intenționa să o pună să asculte și ea înregistrarea, dar Jim se dovedi prea de modă veche pentru asta. Oricum, reacția ei predominantă era una de rușine. Se simțea de parcă i-ar fi turnat cineva acid de baterii în vene. Fusese plasată în biroul lui Feaver tocmai pentru a preveni sau a detecta episoade de genul ăsta.

— Deci eu am ieșit de minune din toată treaba asta, zise ea atunci când Jim termină.

Din experiența de lucru pe care o avea cu el, s-ar fi așteptat la o privire înțelegătoare din partea lui McManis, obișnuitul lui zâmbet abia schițat și tăcut. Numai că acum ochii lui o studiau nemișcați. Jim își scosese cravata și-și suflecase mânecile. La capătul mesei lungi de conferințe erau două cutii de carton cu mâncare chinezească, una din ele emanând un miros puternic de usturoi.

— Și n-ai avut nicio idee despre chestia asta? întrebă el. Niciun indiciu despre judecătoarea asta?

Termenul folosit de agenți era „fleoșc”, pentru năvala de rahat către inimă survenită în momentul în care înțelegi dintr-odată că ai dat-o-n bară.

Bineînțeles că știuse. După ce vorbiseră prima dată cu Walter, Feaver făcuse o remarcă despre cum se hârjonise cu o judecătoare.

— A mai auzit și altcineva despre asta? întrebă McManis.

Era întru totul concentrat, atent.

Evon bătu darabana cu degetele în tăblia mesei. Îi spusese lui Alf, care nutrea o curiozitate persistentă și bolnăvicioasă despre aventurile lui Robbie.

— Alf?

McManis se uită fix la lemnul mesei de conferință în timp ce medita. În spatele ușii de oțel, sunetele de noapte ale orașului se auzeau ca de la o distanță uluitor de mare.

— Cineva a umblat pe la spatele meu, zise Jim în cele din urmă. Probabil că Alf a lăsat să-i scape ceva. Poate agenților locali în timpul supravegherii. Dar Sennett a știut. Și a lucrat fără știrea mea. Vineri dimineață, mi-a pus în mână un mandat semnat și mi-a spus că Alf va trebui să instaleze microfonul. Niciun detaliu. Sunt sigur că i-a folosit pe tipii ăia de la Fisc pentru a găsi o cauză probabilă. N-am înțeles ce-l enerva așa.

McManis își flexă mâna, strângând degetele pumn. Atitudinea lui obișnuită de amabilitate volubilă părea epuizată. Dacă era din Washington D.C. — și comentariile lui de-a lungul acelor săptămâni confirmaseră asta în mare măsură —, mai trecuse prin asta și înainte. În orașul acela trebuia să concurezi cu dulăii cei mari. Trebuia să-ți croiești drum cu maceta prin junglă și să nu eziți nicio clipă ori erai hăcuit înainte de vreme. Și totuși, nu era Jim în spatele poveștii.

— Ne trimitea un mesaj, zise Jim. Mie. Și ție. Despre faptul că trebuie să rămânem pe fază. Vrea să te ții lipită scai de tipul ăsta de-acum înainte. A zis deja asta pe șleau. O să fii cu el oricând iese din casă.

Impulsul ei era, ca întotdeauna, acela de a se apăra. Robbie îi vorbise în așa fel încât îi lăsase convingerea că relația cu judecătoarea se terminase demult.

— Atunci învață lecția. Dacă se mai întâmplă așa ceva în viitor, vreo menționare a altor judecători, orice aluzie, ai face bine să vii să-mi spui.

Mustrarea fu rostită pe un ton blând, dar o arse ca un fier roșu.

— Și când începe să vorbească… continuă McManis cumpănindu-și cuvintele — trebuie să încerci să-l tragi de limbă. Să spună mai multe. Vezi dacă poți. Numai Dumnezeu știe ce altceva de genul ăsta mai poate apărea.

„Să spună mai multe.” Evon aproape că izbucni în râs. Ca să spună mai multe ar trebui să împrumute canapeaua unui psihiatru. Sau un costum de scafandru. Dar expresia figurii lui McManis nu îngăduia nici urmă de umor. Jim se pregăti vizibil pentru ceea ce avea de gând să zică în continuare.

— Asta nu e partea cea mai plăcută, rosti el și o privi țintă, ca să nu rateze sensul a ceea ce-i spunea.

Evon se gândi la sfatul primit în tăcerea ciudată a clădirii și încercă să nu clatine din cap.

— Nu e ușor, continuă Jim. Munca sub acoperire e cea mai grea. Iar Feaver, să știi… zise Jim ridicând din umeri. Aproape c-am ajuns să-mi placă de individ. În stilul lui.

— În stilul lui, încuviință ea.

McManis zâmbi.

— Îmi place de el…

Jim își luă seama și clătină din cap, scuturându-și abia vizibil tunsoarea băiețească. McManis îi spuse apoi că în garajul subteran era o mașină închiriată pentru ea. Îl va conduce acum pe Feaver în fiecare zi acasă și de acasă.

În timp ce se întorcea la apartamentul ei cu mașina, Evon își simți sentimentele sedimentându-se într-un mod familiar, alunecând într-o stare de umilință. Se simțea doborâtă de respectiva stare, mult mai apăsătoare acum că era singură. Când senzația reveni la suprafață, pe când încuiase deja pe dinăuntru ușa apartamentului, se transformase inevitabil în furie, însoțitoarea ei feroce. *Fusese jucată pe degete!* Jucată pe degete de Robert S. Feaver, viitor condamnat penal și permanent nemernic. Turba de furie chiar și împotriva lui McManis, care făcea ceea ce fac toți șefii în situațiile rele, trimițând-o în două direcții diferite în același timp, cerându-i să fie mai prudentă și totodată să-l determine pe tip să se dea de gol. Aleseseră fata greșită pentru sarcina asta. Nu stăpânea în niciun fel arta respectivă. Dacă nu l-ar fi respectat atât de mult pe McManis, i-ar fi spus-o.

— Naiba să-l ia de Sennett! zise ea cu voce tare.

Trișor. Ahtiat de putere.

— Porcăria dracului de treabă!

Jucând rolul fetei mormone, revenise de luni de zile la vocabularul pe care-l folosise în liceu. Înjurăturile care răsunau acum în apartament i se părură copilăresc de amuzante. „Naiba să-l ia pe Sennett!” Izbucni în râs.

Tocmai își dăduse seama ce fusese McManis pe punctul de a spune. Despre Feaver. La sfârșit.

Fusese pe punctul de-a spune: „Îmi place de el mai mult decât de Stan”.

La șase dimineața, Evon parcă în fața casei lui Feaver, blocând aleea. Feaver n-o întrebă de ce. Știa că asta urma. Însă, pentru a păstra acoperirea, merseră și acum în Mercedes. Evon se instală pe scaunul pasagerului și trânti ușa cu forță. Robbie nu se uită în direcția femeii care se agita nervoasă.

— O să fiu aici în fiecare dimineață de-acum, amice! Și o să te verific, să nu o tulești afară pe ușă, în fiecare seară. O să te sun la fiecare două ore ca să mă asigur că stai locului. O să-ți leg și o coardă în jurul gleznei când te duci la toaletă.

Robbie flirtă cu ideea unui zâmbet, apoi se pare că se răzgândi, având în vedere situația.

— Ai măcar cea mai vagă idee cât de *rău* m-ai făcut să apar? îl întrebă Evon.

Când Robbie se întoarse spre ea, expresia lui — asprimea din ea — o șocă.

— Las-o moartă! Știu că tu m-ai pârât. Știu că te-ai dus direct la Sennett când am spus c-am avut o chestie cu o judecătoare.

— Ce n-aș da s-o fi făcut, Robbie!

— Mi-ai ascultat și convorbirile telefonice?

— Bineînțeles, zise ea. Absolut. Le înregistrez cu microfonul pe care-l port asupra mea. Sennett stă toată noaptea să le asculte.

În noaptea aceea se lăsase iar gerul și parbrizele mașinilor de lângă trotuare erau acoperite cu o pojghiță de gheață ca o rețea de fulgi mari de zăpadă. Cu amărăciune, Robbie făcu observația că la ea totul era doar meseria.

— Ba n-o să faci asta, zise ea. N-o să mă faci de rușine ca naiba și apoi să încerci să mă determini să mă simt eu prost pentru faptul că tu ai fost prins cu mâna în borcanul de dulceață. N-o să te las să faci asta, Feaver!

— Hei, sunt băiat mare! Mi-am asumat un risc și am pierdut.

În Evon se dădea o luptă interioară. Feaver se salva întotdeauna prin intuiție. Pentru că, bineînțeles, o parte din ea simțea inevitabila nevoie să explice.

— M-ai mințit pe față cu nerușinare și acum tot tu vrei scuze?

— Te-am mințit?

— Nu mi-ai spus tu că ai terminat cu toate chestiile alea?

— Hai, te rog…

— Adică, nu ai spus? Ce-a vrut să-nsemne: „Mi se pare o lipsă de loialitate”?

Că, oricum, peste mult timp nu va mai avea soție. Din milă, Evon sări peste partea asta.

— Și ce treabă ai tu?

— Numai meseria mea. Asta-i singura treabă pe care-o am. Pentru asta mă scol în fiecare dimineață. M-am zvârcolit în pat azi-noapte, storcându-mi creierii. „Cum naiba n-am observat?” Și mi-am dat seama că te-ai uitat în ochii mei verzi de neroadă și mi-ai trântit o minciună mare cât o zi de post.

— Oricum nu m-ai crezut.

— Nu mai inventa scuze, dracu’ s-o ia de treabă! Ce fel de persoană ești tu? Cum poți să spui pe nerăsuflate lucruri care nu sunt adevărate? Despre care *știi* că nu sunt adevărate?

— Ia nu-mi veni mie cu scene din astea! „Bărbații sunt mereu înșelători.11 Shakespeare, nu? Toată lumea minte. „O, ce frumos ți-ai coafat părul!” „Ce idee grozavă!” „Câinele mi-a mâncat caietul de teme.” Dumnezeule mare! Fiecare minut din viața ta e o minciună. Uită-te la tine. „Mă cheamă Evon Miller. Sunt o lată mormonă din Idaho.”

— Dar există un motiv pentru asta. Un motiv întemeiat.

— Uite că și eu am avut un motiv întemeiat.

— Da? Te-ai giugiulit și ai căpătat sentințe favorabile?

Robbie dădu să replice, însă se opri. Mai întâi gesticulă.

— Ascultă, pe vremea când mă învârteam de colo până colo pe scenă, întotdeauna am considerat că încercam aspecte ale mele. Bucățele din mine. Voiam să văd dacă le pot aranja în așa fel să se potrivească. Ca și cum ai face vitralii din bucățele de sticlă vopsită. Poți să-mi zici mincinos, și mulți alții îmi zic așa. Dar măcar eu am încercat. Eu n-am stat să clocesc aceleași fantezii de desene animate ca tot restul lumii, ținându-le închise într-o cușcă întunecată și fierbinte până încep să duhnească. Dacă vorbești, dacă spui, dacă joci, dacă zici: „Asta sunt eu”, cel puțin capeți șansa să-ți dai seama dacă ai dreptate.

Lui Evon îi veniră în minte un milion de zicale. Era atât de plin de rahat, că până și ochii îi erau căprui.

— Și cine considerai că încercai să fii atunci când mi-ai vândut gogoși?

Bărbatului îi tremură mărul lui Adam.

— Cineva de care să-ți placă.

Evon nu răspunse. Ținu să-și reamintească faptul că Robbie era un actor. Un artist dramatic. La un semafor, o femeie dintr-o mașină vecină se machia, înnegrindu-și sprâncenele și uitându-se apoi în oglinda retrovizoare ca să verifice rezultatele. Robbie conduse o vreme fără ca vreunul din ei să vorbească, în mașină auzindu-se doar turuiala matinală a celor doi crainici de radio care răcneau unul la altul, încercând să-și învioreze audiența.

— Deci ai ascultat-o? o întrebă el într-un târziu.

Evon se mulțumi să-și întoarcă doar privirea spre el. Robbie ajunsese să cunoască expresia respectivă.

— Ei, haide acum! Recunoaște! Știu c-ai ascultat banda aia.

Trecură prin același refren de câteva ori, furia ei crescând în intensitate cu fiecare repetare.

— De ce mi-ar *păsa mie*? îl întrebă ea.

— Pentru că nutrești un interes arzător pentru viața mea personală cea atât de fermecătoare.

— Eu?

— Te rog frumos! Numai despre asta vrei să vorbești cu mine. Aproape din prima zi.

Îi înșiră o listă pe care se părea că o ținea, începând cu fata cu steguleț. Nu menționă ziua în care Evon îl percheziționase, dar era limpede că incidentul îi dăduse apă la moară. Când termină enumerarea, Evon aproape că nu-l mai auzea din cauza sângelui ce-i vuia în urechi.

— Măiculiță, mamă! Iar o luăm de la capăt. Cum i se spune ăsteia? O temă recurentă? Pur și simplu nu pot să-ți rezist.

— Ești curioasă cu privire la ceva.

— Poți să și crăpi, din partea mea, îi zise ea ca și cum ar fi gândit asta cu adevărat.

Ceea ce se și întâmplase.

Numai că Robbie repetă propoziția. Evon era curioasă.

— Să știi, Feaver, că nu ești nici pe jumătate așa de deștept pe cât te socoti. Credeam că mi-ai spus că ai prins ideea. Mai ții minte? Când mi-ai trântit discursul ăla despre Shaheen Cum-o-Fi-Chemat-o pe care ai sărutat-o pe scenă? am crezut că te-ai prins atunci care e treaba cu mine.

Vocea slabă a conștiinței ei o întreba ce făcea, pentru numele lui Dumnezeu. Dar era chestia legată de McManis. Singurul fel în care putea traduce asta era să lase lucrurile să se desfășoare în voia lor.

În ciuda traficului, Feaver se întoarse cu totul către ea, privind-o în ochi. Evon nu-și feri privirea, lăsând ca toată furia să i se citească în ochi. Pentru moment îl zăpăcise. Nu pentru că Robbie nu-și amintea. Ci pentru că nu reușea să articuleze.

— N-am spus niciodată asta, insistă el după câteva secunde.

— Pe naiba!

— N-am zis.

— Ei bine, ce-ai zice dacă ți-aș spune c-ai avut dreptate? Ce-ai spune atunci, istețule?

Robbie stătu pe gânduri multă vreme.

— Îți plac fetele? întrebă apoi.

— Ce-ai spune?

Robbie conduse mai departe în tăcere. Dar Evon își dădea seama că se gândea. Ochii păreau să i se fi afundat într-o măsură infinitezimală în orbite.

— Aș spune: bine.

— Bine?

— Da, rosti el și aruncă într-un final o privire furișă spre ea. Aș spune că avem ceva în comun.

— Să știi că îmi dau seama că n-a fost decât o chestie zisă așa. Aia de ieri. Cum că ești…

Evon ridică dintr-o sprânceană, așteptând insulta. Erau în Mercedes, în drum spre birou.

— Ce-ar trebui să spun? întrebă el. „Safică”?
— „Lesbiană” pare a fi cuvântul, dacă ești heterosexual.
— Dar nu ești, nu?
— Heterosexuală?
— Ne-heterosexuală.
— Ascultă, orice aș fi, nu e treaba ta!
— Păi, atunci de ce mi-ai spus?

Și Evon se gândise la asta toată ziua. Voise neapărat să-l șocheze și să-i dărâme argumentele, să recâștige puțin control, să-l facă să înțeleagă că nu-i pricepuse toate secretele chiar așa de ușor. Dar, de fiecare dată când își aducea aminte ce anume *zisese,* îi venea să intre în pământ.

— Cred că e un joc, zise el.

Evon îi spuse să creadă ce poftea, dar nu putea să lase lucrurile în stadiul ăsta. După o clipă, se răsuci pe pielea netedă a scaunului mașinii.

— E o nebunie! Îți mărturisesc lucruri, Dumnezeule, îți zic lucruri pe care nu le-am spus nici măcar surorilor mele. Și tu stai acolo și-mi ceri să-ți dovedesc. Ce-ai vrea să fac? Să-ți descriu cum a fost prima dată?

Robbie păru să mediteze serios asupra respectivului aspect.

— Știi, și eu am făcut asta, îi zise el, după ce parcurseră un cvartal sau două. Am spus că sunt așa. „Invertit?” Nu așa se spune?
— *Tu* ai zis că ești homosexual?
— Da. Și am zis-o încă de multe ori. Ca un joc.
— Evident, zise ea ironic.
— Ce vrei să spui?
— Las-o baltă!
— Crezi că totdeauna sunt într-un joc, nu?
— Uite ce, spune-mi pur și simplu povestea. Asta ai de gând să faci oricum, nu? Ai senzația că ți-am vândut gogoși când ți-am zis că sunt lesbiană și, ca să-mi dovedești, îmi spui acuma că și tu ai zis că ești homo. Ceea ce, *bineînțeles,* e un joc, pentru că nimeni n-ar putea vreodată să creadă *asta* despre *tine.*

O vreme, Robbie se uită în adâncul ochilor ei. Tocmai intraseră în garajul de la LeSueur și Robbie băgă cu un gest repezit schimbătorul de viteze în poziția de parcare. Doamne, de unde o mai scosese și pe asta? Era răutăcioasă. Auzea limpede în minte vocea mamei ei, caracterizându-i astfel purtarea: era *răutăcioasă.* Îl apucă de încheietura mâinii.

— Serios, spune-mi povestea!

— Altădată, zise el.

Își aranjă fularul la gât, inspectându-se în oglinda retrovizoare, pregătindu-se să se prezinte publicului din holul Clădirii LeSueur.

— Foarte bine, n-ai decât.

— Uite, nu e mare lucru. Ți-am spus că n-a fost decât un joc. Oricum o să mă urăști pentru asta.

— Atunci o să încerc să te iert, îi zise ea.

Mama ei spunea întotdeauna că iertarea era o virtute. Robbie își încercă norocul și se uită la ea ca să vadă dacă vorbea serios, înainte de a-și întoarce iar privirea înspre parbriz, prin care se zăreau cotloanele întunecoase ale garajului.

— S-a întâmplat doar în colegiu, bine? O replică de agățat. Le spuneam fetelor treaba asta. Știi, că trec printr-o perioadă de criză. Că mă gândesc că sunt așa. Că sunt foarte îngrijorat din cauza asta. Și, în zilele alea, erau oripilate. De dragul meu. Știi, îmi spuneau: „Nu, tu nu, nu se poate să fii tu așa. Ai făcut vreodată ceva?” „Nu, nu, ziceam eu. Dar îmi fac griji din cauza asta uneori.” Ascultă, asta se petrecea în epoca de piatră. Nimeni nu vorbea cu voce tare despre chestiile astea. Poate că acum sună ridicol. Dar, pentru o fată de optsprezece ani din satul Great Neck, era destul de convingător. Și-ți dai seama în ce scop le spuneam asta, nu? Știi ce voiam de fapt.

— Și funcționa? Fetele se lăsau păcălite?

— De fiecare dată. Întotdeauna erau așa de mândre de mine după aceea… Chiar și fetele pe care nu le mai sunam niciodată ulterior nu se supărau. Era micul nostru secret, faptul că-l vindecaseră pe lepros. Presupun că n-ar trebui să râd. Nu?

— Nu, zise ea, întorcându-și privirea.

— Ai zis c-o să mă ierți.

Spusese într-adevăr că-l va ierta. Mama ei, care predica această învățătură, rareori părea s-o ierte pe ea. Îi scăpă un sunet gutural și trist. De fiecare dată când își așeza fundul ei mare și roz pe scaunul din mașina asta ceva mergea aiurea.

— Cui îi pasă? întrebă ea. Eu te iert pe tine, tu mă ierți pe mine. Pe cine păcălim? Pur și simplu îmi spui chestii porcoase și eu te las.

— Nu e porcos.

— Nu? Dar cum e?

El rămase tăcut un moment.

— E între prieteni. Nu? Nu suntem așa? vorbim ca niște prieteni, asta-i tot.

Prieteni. Nu-i venea să creadă. Simțea greutatea privirii lui asupra ei.

— Și ei știu? o întrebă el.

— Care „ei”?

— Șefii tăi. La sediu. Cine-o fi în patrula homo, acum că nu-l mai au pe J. Edgar Hoover.

Evon vedea cu ochii minții cum aveau să decurgă lucrurile. Un cataclism. Nu se va termina niciodată. Refuză să răspundă.

— Credeam că asta reprezintă o problemă, zise el. Că nu vor să poată fi șantajat careva de-al lor.

— Mă amenințI?

— Nu, Doamne, nu!

— Ba mă amenințI. Eu îți spun că sunt lesbiană…

— Ascultă, zise el. Nu-mi pasă nici dacă spui: „Sunt un iepuraș micuț”. Asta rămâne între noi. Eu nu-mi pârăsc prietenii, Evon! Orice-ar fi. De asta mi-au sărit toți în cap ieri.

Evon se întrebă ce-ar avea de spus Walter Wunsch sau Barnett Skolnick despre afirmația asta. Individul ăsta n-avea nicio noimă.

— Știi, mă gândeam, zise el.

Făcu o pauză și o mică strâmbătură ironică îi schimbă trăsăturile pentru o clipă. Evon știa ce avea să urmeze. O replică de un gust îndoielnic, cu siguranță jignitoare. O replică în care viața ei va fi înfățișată ca într-un banc porcos.

— Nici să nu-ndrăznești, îi zise ea.

Deblocă ușa de pe partea ei.

— Nu, spuse el, întinzând o mână spre ea. Nu, tocmai mi-am dat seama.

— Ce?

De ce anume putuse să-și dea el seama tocmai acum?

— Întotdeauna ești sub acoperire.

Aprilie

19

Când l-am întâlnit prima dată pe Sherm Crowthers, eram un tânăr avocat apărător din partea statului și el era una dintre vedetele Baroului de apărare penală. De-a lungul întregii mele cariere, existaseră întotdeauna negri

talentați renumiți în instanță, mari oratori care împrumutau din stilul predicatorilor baptiști. Dar Crowthers era unic. Era un ins parcă cioplit în stâncă, mare cât o fortăreață, având aproape doi metri înălțime. Proporțiile lui uriașe îi pavaseră calea pentru a obține o bursă la un colegiu, unde devenise o vedetă legendară a fotbalului american în anii cincizeci. După ce dărâmase efectiv stâlpul de lemn al buturilor în timp ce prindea o minge de touchdown, se alesese cu porecla Sherman, cu trimitere la tanc, și rareori auzisem pe cineva să-i spună Abner, care era numele lui adevărat. Dimensiunile lui reprezentau, de asemenea, fundația unei personalități impresionante unice. În instanță, rareori nu se arăta belicos. Îi înspăimânta pe martori, inclusiv pe polițiști, îi trata pe judecători cu dispreț și nu-i cruța nici măcar pe membrii juriilor. Încerca să fie fermecător în primele faze ale unui proces, dar la pledoaria finală ajungea într-o stare de furie absolută în care dădea practic porunci juraților, care, spre supărarea procuraturii, foarte des le urmau.

Sherm era genial. Dar pe mine mă impresiona în mod deosebit caracterul agresiv al mintii lui. Nu se lăsa niciodată cu botul pe labe. Acuza, se certa și ridiculiza și rareori înfrunta un argument din față. Accentul său păstrase o puternică savoare sudistă de Georgia, unde copilărise în sărăcie lucie, dar nu vorbea tărăgănat. Avea o viteză ca de mitralieră, aproape că nu ajungea niciodată la sfârșitul cuvintelor și-i venea un nou gând, pe care-l azvârlea imediat către tine, ca să te doboare la pământ.

La începutul carierei, am avut un proces cu el ca avocat partener. Am fost speriat de Sherm de-a lungul întregii spețe, exact ca toți ceilalți pe care-i cunoșteam. Clienții noștri erau acuzați de o crimă la un joc de zaruri; tipul lui Sherm fusese trișat și amprentele clientului meu erau pe pistol. Apărarea lor era că arma crimei fusese de fapt scoasă de victimă, care, spuneau ei, fusese omorâtă în timp ce clienții noștri încercau să-i smulgă pistolul de calibru .38 din mână. Martorii nu păreau să-și amintească situația așa, deși recunoșteau că lucrurile se întâmplaseră foarte rapid. Dar dovezile criminalistice păreau să arate că se trăsese cu arma de la cel puțin un metru.

Sherm îl interogase în mod uluitor pe patologul poliției, doctorul Russell. Luase arma crimei și o încărcase în vreme ce Russell era în boxa martorilor, trăsese piedica și pusese arma în mâna patologului, forțându-l să țină pistolul îndreptat spre propriul cap, supunându-l între timp unui tir de întrebări despre fiziologia încheieturii mâinii și a degetelor. Când arma i se lipise de tâmplă, vocea lui Russell slăbise și devenise șovăitoare, părând să

nu mai aibă nicio încredere în propriile opinii. După aceea, apărătorul-șef din partea statului mă întrebase ce anume învățasem din experiența lucrului la un caz cu legendarul Sherm Crowthers. Răspunsul era: nimic. Era inimitabil. Mi-ar fi fost greu să conving pe cineva că efectiv văzusem un avocat al apărării ațintind o armă încărcată către un martor în timpul interogatoriului, și cu atât mai puțin că judecătorului și procurorilor nici nu le trecuse prin minte să obiecteze.

Cu toate acestea, cazul îmi dăduse mult de gândit. Sherm vedea viața împărțită în categorii inevitabile, esențialmente furioase — bogați și săraci; negri și albi, care defineau totul din punctul lui de vedere și a căror existență îl făcea să turbeze de mânie. Chiar mai gravă, după părerea lui, era ipocrizia demonstrată la modul practic de toată lumea în afară de el atunci când refuza să recunoască puterea atotcuprinzătoare a acestor factori. Când juriul se retrăsese pentru deliberări, am aflat uluit că Sherm nu avea nicio îndoială că ne vor achita clienții.

„O să câștigăm cazul ăsta, nu îți dai seama? Nu e nicio problemă. Fiindcă nu e decât un cioroi care-a împușcat un alt cioroi. Se întâmplă în fiecare zi. Le-am dat juraților toate scuzele de care au nevoie. N-au fost decât niște bețivi la un joc de zaruri, nu cine știe ce spărgători intrați în casa lor. Acum nu le mai pasă. N-o să le ia nici două ore și-o să-i trimită pe băieții ăștia acasă, nici c-o să le pese dacă se-mbată și mai împușcă un cioroi sau doi pân' se face seară."

Sherm era imens în orice privință, cu fața masivă, sprâncenele groase și lungi, ochii mari și bulbucați. Pentru moment, ura lui sclipea mărită ca prin lupă pe trăsăturile lui întunecate. Mă disprețuia, nu atât pentru faptul că eram alb, cât pentru că nu vedeam ceea ce era limpede pentru el. Iar jurații se întoarseră cu verdictul nevinovat în aproximativ nouăzeci de minute.

Când fusese numit judecător, am fost uluit. Sherm trăia o viață de burghez negru, nu foarte diferită de a lui Robbie: mașini mari, diamante, haine scumpe. Și nu mi-l puteam imagina plăcându-i ceva nimic mai mult decât lupta din sala de judecată, în plus de asta, toți avocații pe care-i cunoșteam, negri sau albi, erau îngroziți să dea ochii cu Sherman în rol de judecător. În Asociația de Barou exista un curent neliniștit de opoziție. Dar era începutul anilor optzeci; electoratul sărac afroamerican pretindea să fie mai mulți negri la toate nivelurile puterii; și nimeni nu se putea îndoi de abilitățile lui Sherm. După cum îmi spusese prietenul meu Clifton Bering,

era probabil cel mai respectat politician negru din district: „E un nemernic, George! Dar e nemernicul de care avem toți nevoie”.

Cele două cazuri inventate pe care le avea Robbie la Crowthers, unul atribuit lui direct, celălalt transferat de la judecătoarea Sullivan, lâncezeau de multă vreme. Primul caz, *King versus Hardwick,* era chipurile un caz de hărțuire sexuală, pe care Robbie îl însăilase inspirat, se pare, de povestea pe care avea să ne-o spună mai târziu despre fata Constanzei și fostul ei iubit, în versiunea aceasta, o tânără, numită de noi Olivia King, fusese secretara lui Royce Hardwick, un director executiv la Forlan Supply, cu douăzeci de ani mai în vârstă ca ea. În primul an de serviciu, ea și Hardwick avuseseră o scurtă aventură. În cele din urmă, fata își găsise un tânăr mai apropiat de vârsta ei și pusese capăt relației, ceea ce-l înfuriase pe Hardwick. Atitudinea lui de bărbat rănit, mergând de la rugăminți jalnice până la batjocuri mânioase, o forțase să-și dea demisia. Dar chiar și atunci Hardwick persistase. O urmărise la noul serviciu, o hărțuise la telefon, trimisese scrisori calomnioase ridicole noului ei șef, care, deși nesemnate, erau clar de la el. În cele din urmă, din disperare, Olivia contactase o angajată a firmei, o superioară a lui Hardwick. Cu ajutorul ei se inițiase o anchetă în care avocatul companiei îi luase lui Hardwick un interviu. Hardwick recunoscuse pe un ton lejer practic tot ceea ce susținea Olivia, râzându-și de toate ca de o farsă. Când compania îl dăduse afară, se arătase cu desăvârșire uluit.

Acum că Olivia îl dăduse în judecată, povestea lui Hardwick se schimbase. Se apăra cu un amestec de tăgăduiri directe și reamintiri greșite, explicând dovezile obiective precum înregistrările telefonice și faptul că mai mulți colegi ai Oliviei îl văzuseră pândind pe lângă lift ca fiind pur și simplu parte a eforturilor lui de a obține niște informații necesare de la fosta sa secretară. Cât despre mărturisirile făcute de Hardwick juristului companiei, avocatul lui actual, James McManis, afirma că nu puteau fi admise ca probe din cauza privilegiilor relației de confidențialitate avocat client. Problema centrală în decizia dacă interviul cădea sau nu sub incidența confidențialității consta în posibilitatea ca Hardwick să fi crezut în mod rezonabil că avocatul firmei Forlan acționa în numele lui, mai degrabă decât în al companiei. Pe întâi aprilie, ziua păcălelilor, Feaver și McManis apărură în fața onorabilului judecător Crowthers pentru a-și susține cazul.

Ca judecător, orice altceva se putea spune despre el, nu și faptul că Sherm avea vreodată vreo problemă în a ajunge la o opinie cu privire la o

chestiune. Se purta pontifical și deseori brutal cu avocații compăruți în fața lui. Astăzi își scutură capul imens în timp ce citea hârtiile înaintate de Robbie și de McManis.

— Unde ți-e clientul? îl întrebă pe Jim pe-un ton poruncitor.

Masa judecătorului fiind ridicată cu doi metri peste nivelul restului sălii de judecată, Crowthers părea să aibă dimensiunile lui Zeus. McManis rămase fără grai atunci când Sherm îi zâmbi răutăcios.

— Vrei să neg moțiunea asta, nu-i așa, domnule McManis?

— Da, domnule, răspunse McManis, când i se despletici în sfârșit limba.

— Și motivul ține de faptul că clientul dumitale a crezut că discuta sub confidențialitatea relației avocat client cu avocatul ăsta de la Forlan Supply. Nu asta-mi spui aicea în hârtiile tale?

— Ba da, domnule judecător.

— Și eu ar trebui să mă iau după ce spui dumneata?

— Domnule judecător?

— Eu ar trebui să te las pe dumneata să-mi spui mie ce-a gândit clientul dumitale sau clientul ăsta o să se urce aici, în boxa martorilor din fața mea, și să-mi spună cu gura lui?

Crowthers se distra întotdeauna în mod deosebit atunci când înșela așteptările avocaților. Practicarea dreptului dinaintea lui aducea puțin cu bătutul unei mingi de un perete, fără să-ți dai seama că s-ar putea să se întoarcă și să te izbească în nas.

— Deci, unde ți-e clientul? întrebă Crowthers din nou.

Chestiunea se amână pentru următoarea săptămână, ca să-l aducă pe Hardwick în fața instanței. McManis trimise un mesaj pe teleimprimator la Washington D.C. Pentru a se găsi un agent special FBI din afara orașului care să joace rolul directorului executiv. Numai că interveni UCORC. Era una ca Robbie și Jim să facă declarații neadevărate către Crowthers și ceilalți judecători aflați sub anchetă; instanțele aprobaseră de multă vreme acest tip de înșelătorie guvernamentală ca parte a unei operațiuni sub acoperire. Dar ca un agent FBI să pretindă sub jurământ că e Royce Hardwick și să depună mărturie despre niște evenimente care nu se întâmplaseră niciodată, asta părea și mirosea prea tare a sperjur. Acesta era unul dintre motivele pentru care protocoalele UCORC încercaseră să evite procesele cazurilor inventate.

Atât McManis, cât și Sennett trebuiră să ia avionul de Washington ca să compară personal în fața procurorului general al Statelor Unite, și se pare că

decizia de a merge mai departe fu luată de Janet Reno însăși. În orice caz, în dimineața zilei de 8 aprilie, un agent cu fața pătrățoasă, de undeva din America, apăru în biroul lui McManis, pregătit să joace rolul lui Royce Hardwick.

Jim rămăsese demoralizat de felul cum se prezentase săptămâna anterioară și stupefiat de groaza primitivă pe care Crowthers era capabil s-o inspire cu privirea aceea ucigașă comprimată sub sprâncenele încărunțite. Robbie și Stan petrecură mai mult timp dăscălindu-l pe McManis, decât pe falsul domn Hardwick. Agentul era relaxat și părea să-și înțeleagă rolul, deși ar fi fost mai puțin convingător dacă i s-ar fi cerut să manifeste partea mai josnică a lui Hardwick.

Când se pregăteau toți să meargă la proces, Sennett mă trase la o parte în biroul lui McManis.

— Du-te cu ei!

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Tu ești avocatul care a recomandat cazul, îmi zise Stan. E logic să fii și tu acolo. Și sunt îngrijorat de cum o să se comporte Jim față de Sherm. Nu vrem ca oamenii să înceapă să se întrebe dacă McManis este cu adevărat avocat. Dacă are nevoie să i se sufle, o să pară mai puțin ciudat în cazul în care nu vin toate replicile de la Robbie.

Acesta era exact tipul de lucru de care mă temusem. Numai că Stan pretinse că cererea respectivă avea și binecuvântarea lui McManis; de fapt, Jim o repetă el însuși. Crowthers era greu de înfruntat, chiar și pentru veteranii sălilor de judecată, și Robbie nu avea nicio obiecție, așa că m-am dus cu ei, jurându-mi în sinea mea să nu mișc un deget, decât dacă apărea o alarmă de incendiu de gradul patru.

McManis repetase examinarea directă cu agentul venit pentru rol de cel puțin zece ori și avea o atitudine destul de relaxată pe parcursul ei. „Royce Hardwick” depunea mărturie după scenariul dat, cum că crezuse că avocatul de la Forlan era acolo pentru a acționa în interesele sale și că se gândise că ceea ce-i spunea avocatului era confidențial. McManis oferi părții adverse martorul spre interogatoriu, dar Sherm nu-i permise lui Robbie să se ridice, nici lui Jim să se tragă la o parte.

— Stai numai o clipă! porunci Sherman. Te superi dacă-i pun câteva întrebări clientului matale, domnule Mack Manis?

Prins iarăși ca o căprioară în lumina farurilor, Jim nu reuși să răspundă și Sherm flutură nepăsător din mână în direcția lui. Putea face ce-i poftea

inima într-o situație de genul acesta.

— Ei, acum, ascultă aici, domnule Hardwick. Mi-ai zis că, atunci când avocatul ăla de la companie te-a întrebat ce s-a întâmplat, te-ai gândit că o să țină secret orice-i zici?

„Hardwick” cumpăni o vreme asupra întrebării. Își ținea mâinile împreunate pe balustrada lustruită de lemn de mesteacăn a boxei martorilor și-și păstră un impresionant timbru executiv atunci când răspunse afirmativ

— Deci înseamnă că i-ai zis adevărul, ha?

Luat pe nepregătite, Hardwick se rezemă de spătar. Sherm își trăsese scaunul până la partiția dintre podiumul judecătorului și boxa martorilor, dar se pare că acest avantaj nu era suficient. Se ridicase acum în picioare, dominându-l pe Hardwick de la o înălțime de doi metri și jumătate.

— M-ai auzit, nu-i așa? Nu ți-ai minți propriul avocat, nu?

— Păi, domnule judecător, eu… nu știu.

— Nu știi? Vrei să zici că l-ai trimite pe domnul Mack Manis de colea să vină să-mi toarne minciuni și *mie?*

Hardwick, care trebuise să se lase pe spate cam la patruzeci și cinci de grade ca să-l poată privi pe Sherm în față, negă, bineînțeles.

— Nu, zise Sherm și clătină din capul lui imens. Nici nu mă gândeam c-ai face-o. Deci, dacă avocatul ăsta are niște notițe și rapoarte despre ce i-ai zis că s-a întâmplat între dumneata și Olivia King, atunci lucrurile alea sunt evident adevărate. Nu?

— Păi, nu-mi mai amintesc de fapt foarte bine ce s-a întâmplat atunci, zise Hardwick, repetând replicile învățate. Toată viața mi s-a desfăcut în bucăți. Totul e o învălmășeală completă în capul meu.

— Am auzit când ai zis asta și mai-nainte. Dar nu-ți amintești cumva că l-ai mințit pe avocatul ăla, nu? Asta te întreb acum. L-ai mințit, pe câte-ți amintești?

Sherm își puse mâinile pe balustrada ce-l despărțea de Hardwick și își cobori chipul masiv în jos înspre acesta, încălcând spațiul necesar ce se păstra între interlocutor și martor de o manieră pentru care l-ar fi linșat pe orice avocat ce-ar fi îndrăznit să facă așa ceva. Hardwick efectiv își ridică un braț în semn de apărare instinctivă înainte de a zice nu.

— Păi, asta spuneam și eu. Bineînțeles că n-o să-l minți. Deci, dacă avocatul ăla zice c-ai recunoscut că te-ai ambalat din cauza Oliviei King, că ai tot sâcâit-o ca o pacoste, c-ai urmărit-o la lucru și i-ai scornit porecle și

tot felul de năzbâtii porcoase în scrisorile alea, atunci spuneai adevărul, nu-i așa, pe cât de bine-ți aduci acuma aminte?

Ochii lui Hardwick poposiră mai întâi asupra lui McManis, care încremenise amuțit, apoi se răsuciră dincolo de el, căutând ajutor de la oricine altcineva aflat în sală. Mi-a trecut prin minte ideea c-aș putea să-i transmit lui Jim un bilet în care să-i spun să obiecteze, dar asta n-ar fi făcut decât să-l întărâte pe Crowthers și mai abitir. Și-n afară de asta, mi-am reamintit că McManis era acolo ca să piardă.

— Probabil, răspunse în cele din urmă Hardwick.

— Nu există niciun motiv să gândești altcumva, nu?

— Într-adevăr.

— Foarte bine, zise Sherm și dădu într-un final din capul lui mare în semn de încuviințare. Își întoarse atenția către McManis, aflat pe podium. În regulă. Deci ce-ncerc eu să pricep acuma e ce facem noi aici de fapt, domnule Mack Manis. Clientul tocmai a recunoscut pentru procesul-verbal în cazul ăsta aceleași lucruri pe care se pare că i le-a zis confidențial avocatului ăluia. Nu-i așa? Sherman își descoperi dinții mari și neregulați într-un zâmbet malițios. Nu e nimic pentru mine de hotărât acilea, nu? Ce contează dacă afirmațiile pe care le-a făcut înainte au fost confidențiale, când nu se poate ca să nu fie admis ca dovadă ce-a zis chiar acuma… nu?

Când Sherman râdea, își lăsa limba să-i iasă printre dinți, și scotea un pleoscăit umed pe sub mustața deasă și căruntă. Lecția lui răutăcioasă se impregnă în mințile tuturor celor din sala de judecată, spre veselia lui evidentă. Era limpede că pretinsese ca McManis să-și prezinte clientul ca să poată smulge o nouă serie de mărturisiri din partea lui Hardwick, evitând astfel o sentință dificilă în proces. Când Sennett auzi despre această întorsătură a situației, fu încântat. Ce dovadă clară că era judecător corupt! Dar stând acolo, în sală, mie nici nu îmi trecuse prin minte că mita jucase vreun rol, cât de mic, în ceea ce făcuse Crowthers. Nu fusese decât Sherm în propria piele, savurând încântarea de sine pe care o căpăta călcând în picioare un dobitoc ca Hardwick și demonstrând că ăl mai bun avocat din sala de judecată era cel care stătea la masa judecătorului.

Când Sherm se așeză la locul lui, chicotind încă și clătinând din capul imens, McManis îi răspunse cu singura sa replică de protest.

— Dar, onorată instanță! zise el.

Crowthers își flutură mâna mare înspre Jim, neluându-i în considerație obiecția, și se puse să dicteze punctele esențiale ale ordinului judecătoresc.

Am ieșit toți din sală împreună și am intrat într-un lift, fiind doar noi înăuntru. Robbie, care avusese inteligența de a nu rosti niciun cuvânt pe parcursul întregii audieri, glăsui în sfârșit.

— „Dar, onorată instanță”, se văicări el, hohotind.

Hardwick nu pricepu deloc de ce râdea.

20

Feaver glumea că Evon lucra cu program redus, din moment ce era cu el acum fiecare minut, de la șase dimineața până la șase seara, conducându-l la serviciu și înapoi acasă. Reședința Feaver era o clădire în stil de conac englezesc, cu un acoperiș lung de șindrilă și stuc galben între stâlpii proeminenți de la etajul superior. Structura era înconjurată de o peluză ordonată și de o grădină decorativă, dar părea cu totul nelalocul ei în mijlocul preriei de la vestul orașului, unde singurii copaci erau cei plantați de grădinari cu câțiva ani înainte.

Glen Ayre, suburbia, era un fost teren unde se cultivase porumb, pe care o societate de construcții ridicase un ansamblu rezidențial cu câteva zeci de case gigantice. Toți cei de aici erau ca Robbie, bogați și dornici să o arate. Mașini imense de lux se găseau pe alei, iar ici și colo răsăreau formele alarmant de mari ale antenelor parabolice de pe acoperișuri. Copiii erau evident răsfățați; îți puteai da seama chiar și numai după stâlpii de baschet pe care părinții lor îi plantaseră în solul de lângă aleile de acces, cu manivele pentru ridicarea și coborârea inelelor și panouri elegante din material acrilic.

Pentru Evon, bogații erau Ceilalți Oameni. Nu invidiase niciodată mare parte din ceea ce intra în domeniul banilor mulți. Soțul lui Merrel, Roy, era om de afaceri, un licențiat în economie, care călătorea în toată lumea și părea să trimită acasă valize pline cu dolari, dar Evon nu era sigură dacă asta-i făcuse prea mult bine surorii ei. Cluburile și moda, competiția de a fi în pas cu ceilalți bogătani păreau deseori să-i fi mărginit viața lui Merrel.

Când Evon se urca în Mercedes în fiecare dimineață, Robbie era voios ca razele de soarelui primăvăratic. Conducea în viteză, întreținând-o cu pălăvrăgeli, în timp ce ea rămânea cufundată în atitudinea posacă a celor privați de somn, încă deplângând și acum faptul că circul lui cu judecătoarea Medzyk o costase o oră mai puțin în pat în fiecare dimineață.

Prima lor oprire, la câțiva kilometri în direcția greșită, era sanatoriul mamei lui. În timp ce el era înăuntru, Evon citea ziarul. Își lăsa scaunul spre

spate și adulmeca aroma de piele a interiorului. Motorul funcționa în continuare, Evon având la dispoziție întreaga mașină enormă și solidă. Într-o dimineață, Robbie se hotărî s-o invite și pe ea înăuntru.

— Ce naiba, hai și tu, s-o vezi pe mama.

I se părea de necrezut posibilitatea ca pe ea să n-o intereseze deloc. Și, de fapt, o interesa. Era curioasă să o vadă pe femeia care-l născuse pe Robbie.

Rezultatul atacului cerebral de anul trecut al doamnei Feaver era o paralizie hemiplegică aproape totală. Nu-și putea folosi piciorul stâng și avea o abilitate foarte limitată de a-și mișca brațul stâng. Dar putea încă vorbi, deși câteodată Robbie își dorea să nu fie așa; după terapie nu avea niciun impediment în privința exprimării. Locuința doamnei Feaver, apartamentul în care crescuse Robbie, era la etajul doi, într-o clădire fără lift, și trebuise s-o abandoneze ca rezultat al invalidității ei. Robbie voise s-o aducă acasă la el, dar mama lui, chiar și în starea slăbită în care era, nici nu voise să audă. Robbie avea suficiente probleme pe cap cu Lorraine. După multe discuții, sanatoriul acesta părea a fi cea mai bună alternativă. Îl costase plămânul stâng, susținea el, ceea ce-l făcea să se simtă puțin mai bine.

Când intră Evon, o găsi pe Estelle Feaver stând dreaptă într-un scaun de zi, tapițat, îmbrăcată și gata de a lua micul dejun, care însă urma a fi servit ceva mai târziu. Își ținea cu o mână ochelarii cu rame negre și groase, ca și cum asta i-ar fi îmbunătățit vederea, și își întindea gâtul ca o țestoasă în efortul de a privi ecranul televizorului agățat pe peretele opus. Judecând după volumul sonorului, și auzul îi slăbea. Imobilitatea completă a părții ei stângi se observa pe dată chiar din pragul ușii. Brațul îi atârna ca o rufa udă. Nu-și dădu seama că băiatul său și Evon intraseră în cameră până când Robbie nu ajunse aproape de ea. Când își văzu fiul, își aruncă mâna dreaptă în aer, și apoi își veni în fire de-ajuns cât să-și ia ochelarii de la ochi și să-i ascundă în faldurile fustei.

— *Rob-biii!*

Bătrâna se prăbuși în brațele lui și-și înălță brațul sănătos până pe umărul lui. Îi ținu astfel destulă vreme, până când ochii ei negri și încețoșați o zăriră pe Evon.

Robbie îi prezentă noua lui asistentă juridică. Pentru a explica faptul că erau împreună dimineața atât de devreme, Robbie pretinse că se duceau la tribunal. Gura mamei lui trecu printr-o serie de reflexe acre ce-i exprimau scepticismul, dar preferă să-și întoarcă privirea, decât să-și mustre fiul

pentru nesăbuințele lui. Ca întotdeauna, Robbie evită bucuros orice neplăcere.

— Arată grozav, nu-i așa că arată grozav? o întrebă Robbie pe Evon.

De fapt, doamna Feaver arăta pur și simplu bătrână. Avea pielea feței gravată de riduri adânci, pe care stratul gros de machiaj nu le putea ascunde, și gușa îi atârna în mai multe falduri, care fără îndoială o nemulțumeau. Era clar că făcea în continuare eforturi să se înfrumusețeze. Chiar și dacă Robbie nu i-ar fi spus lui Evon că angajase o manichiuristă și o coafeză care să vină la sanatoriu în fiecare săptămână, ar fi fost evident. Nu se putea să nu observi portocaliul incredibil, ca de urangutan, al vopselei ei de păr sau lacul roșu ca macul de pe unghii; contrastau prea strident, atât cu decorul posomorât, cât și cu starea ei de decrepitudine — șira spinării îndoită, mâinile palide și pătate, tușea șuierătoare. Privind-o pe doamna Feaver, lui Evon îi era greu până și să-și spună că pe vremuri fusese atractivă. Avea nasul încovoiat, iar dinții falși, pătați de rujul ei sclipitor, păreau să-și fi modificat linia. Dar era o forță. Puteai simți asta. Respinse complimentele fiului ei cu sfială ostentativă.

— Ei, nu e decât pentru el, zise Estelle. Cine altcineva mă vede aici?

În stilul lui de majoretă, Robbie lăudă din nou felul în care mama lui avea grijă de ea însăși, invitând-o iar pe Evon să intervină cu laude. Ar fi fost dornică să flateze o femeie bătrână, cu toate că nu fusese niciodată prea impresionată de doamnele vopsite pe față ca războinicii, de felul în care considerau ele că era responsabilitatea femeilor să fie mult mai pline de culoare, de strălucire și de farmec decât le lăsase Dumnezeu și natura. În zilele acelea, Evon de-abia ajungea să-și mai pieptene părul; devenea din ce în ce mai superficială în privința machiajului ei Elizabeth Arden în fiecare dimineață și, cu câteva săptămâni înainte, își ștersese oja de pe unghii.

Dar se dovedi că nu era deloc nevoie să ofere vreo laudă condescendentă. Doamna Feaver continuă discuția, ca și cum Robbie nu o invitase pe Evon să participe la conversația lor. Evon se lămuri rapid că, în ceea ce-o privea pe doamna Feaver, cel puțin, nimeni nu putea interveni cu adevărat în relația ei cu fiul său. De fapt, în timp ce Robbie și mama lui continuară să chicotească despre evenimente petrecute în sanatoriu, Evon își dădu seama că același lucru era adevărat și despre el. Erau atât de fericiți unul în prezența celuilalt! Robbie avea tendința să vorbească despre mama lui ca și cum i-ar fi fost o povară. Dar acel dezinteres, acea obiectivitate reprezentau înșelăciunea. Omul ăsta era fals de la început și până la sfârșit. În mod

evident, era la fel de legat de ea pe cât era și ea de el; chiar și litania lui de complimente, pe măsură ce trupul ei se ofilea, părea sinceră, o măsură a confortului pe care Robbie îl găsea în prezența ei fizică. Îi ținea mâinile într-ale sale în timp ce-i punea întrebări despre ultimul raport al doctorului, în timp ce mama lui zăbovea mulțumită în lumina fierbinte a interesului lui.

— Ei, doctorii ăștia… Ce știu ei? Crezi că e vreun câștigător al Premiului Nobel aici? Bătrâna se uită cu ochii mijiți la Evon, vocea ei aspră fiind redusă la o șoaptă. Toți sunt străini. N-au venit aici decât pentru programul de asigurări de sănătate. Nu primesc decât, ce știu eu, șase dolari pentru fiecare babetă la care aruncă o privire. Trec pe-aici în goană, de parcă li s-a aprins turul pantalonilor. Nici măcar nu le pot pronunța numele. Shadoopta. Baboopta. Dumnezeu să m-ajute dacă va trebui vreodată să-l chem pe vreunul. Aș crăpa până să reușesc.

Robbie receptă discursul acesta, ca orice altceva îi spunea bătrâna, cu mare veselie. O îmbrățișă din nou, iar apoi, după alte câteva vorbe de duh schimbate între ei, îi făcu semn lui Evon să plece. Ca să-l mai rețină, doamna Feaver îl întrebă despre Lorraine.

— Eh, făcu el.

— Sărmanul meu fiu! Soția lui și mama lui, una mai bolnavă decât cealaltă. Câteodată, când sunt singură, plâng pentru el, așa e de îngrozitoare soarta. De tine cine are grijă, Robbie?

În acest timp Robbie își făcea de lucru cu urciorul de apă. Dar se părea că o auzise. Lui Evon, îi reaminti de Mort.

— El întotdeauna vede partea cea bună a lucrurilor, răspunse doamna Feaver. Face glume indiferent de situație. Intră în planul economic al furnizorilor spitalelor. Dumnezeule!

— Hei, gata, termină, bine?

Se aplecă și o sărută pe frunte.

— Deci o să vii mâine? întrebă doamna Feaver pe un ton destul de plângăreț.

— N-aș lipsi pentru nimic în lume! La sfârșitul zilei. Dimineața am proces.

Îi făcu semn de rămas-bun cu mâna și apoi dispăru în viteză pe hol. Doamna Feaver îl privi plecând cu un aer nefericit și nu răspunse atunci când Evon zăbovi în prag ca să-i spună că fusese

0 plăcere să o cunoască.

— Deci asta-i maică-mea. E o figură, nu? Nu a mai rămas decât jumătate din ea, și tot e plină de surprize.

Pe când înaintau pe coridor, fiecare ușă dezvăluind un alt trup firav, erodat de vârstă sau de boală — cu pielea ca de pergament și încrețită ca o velă de corabie rămasă fără vânt, cu gura fără dinți, căscată în disperare —, Robbie reuși să scoată un nou hohot de râs încântat.

Văzând ce i se cerea, Evon rosti acum remarca rămasă mai devreme în suspensie, despre cât de bine se menținea doamna Feaver.

— Da, zise el din nou. Arată grozav. Întotdeauna a arătat grozav. Vreau să spun, când am fost mic… Robbie își dădu ochii peste cap. Te uiți la fotografii acum, nu știu, nu e ca și cum ar fi fost Liz Taylor sau mai știu eu ce pe atunci, dar a avut mereu ceva. Stil? Vitalitate? Cum spunea pe vremuri Jackie Gleason[19]? „Va va va vuuum!” întotdeauna ieșea în oraș să vândă și arăta trăsnet. Și în ziua de azi, când simt miros de Chanel No. 5 — Canal Cinci, cum îi spuneam eu —, mă gândesc la maică-mea, cum mă îmbrățișa înainte să fugă la magazin… Tipilor le plăcea de ea. Îmi dădeam seama. Și era ca multe alte femei frumoase pe care le-am cunoscut la viața mea, îi plăcea să aibă priză la bărbați. Îi plăcea puterea pe care i-o dădea asta, mă gândesc. Totdeauna îmi dădeam seama cât de mult adora să se plimbe pe stradă în drum spre casă de la serviciu. În fuste dintr-alea drepte și pantofii cu toc… Vreun tip din vecini, în maieu, cu o țigară în gură și împingând o mașină manuală de tuns iarba pe fâșia lui îngustă de gazon de oraș, se oprea în loc să tragă un fum și să se uite lung după ea, uneori clătinând admirativ din cap când o vedea trecând. Mama adora chestia asta. Jumătate din nevestele din cartier voiau s-o vadă arestată. Îi spuneau „Sophia Loren”, și nu ca să fie drăguțe.

Traversau acum parcarea. Vremea se încălzise și în unele zile se vedea soarele, dar iarna, ca o vrăjitoare bătrână și încăpățânată, se ținea încă tare pe poziție. Cerul era împovărat de grămezi murdare de nori. Robbie, pierdut în reverie, se uita la pavaj, unde se adunaseră curcubeie uleioase.

— Știi, cred că, dacă venea vorba de a face cu adevărat ceva, era probabil destul de rușinoasă, cum erau multe femei pe vremea aia. Adică, nu știu cu adevărat. A avut un iubit o vreme, la câțiva ani după ce ăl bătrân a șters-o, dar au sfârșit-o în tristul fel obișnuit, și, după aia, pur și simplu a tăiat chestia asta de pe listă. Am surprins-o plângând într-o seară și mi-a spus și mie, și ei înseși că așa era mai bine. Că el era un *goy.* Adică, nu era evreu. Și era mai tânăr ca ea. Eu am fost absolut înnebunit. Nu suportam să știu că

plângea. Aveam unsprezece ani și voiam să merg la tipul ăsta cu o măciucă, mai ales când am început să pricep ce se întâmplase. Cu *mama mea?* Robbie pufni într-un hohot brusc de râs. Și *acum* m-aș duce, continuă el. L-aș omorî cu plăcere!

Frigul îi transformă răsuflarea în fum, care se risipi apoi în vânt, și Robbie îi zâmbi, invitând-o să râdă alături de el la adresa acestei subite recunoașteri a propriei lui firi.

21

Greșeala făcută de Sennett la prima întâlnire cu judecătorul Skolnick îi lăsase niște grave probleme de ordin tactic. Robbie și-ar fi putut folosi strategia obișnuită, anunțând că ajunsese la o înțelegere în cazul cu zugravul și retrăgând plângerea. Dar Stan simțea că în această situație ar rămâne cu un caz relativ slab la judecător, mult mai puțin impunător decât ce avea el nevoie pentru a se descotorosi în sfârșit de presiunile venite din Washington. Avocatul lui Skolnick putea susține în fața unui juriu că prima mituire fusese refuzată — înregistrarea sprijinea această interpretare și că a doua, chiar dacă ar fi fost acceptată, nu avea intenția să influențeze un act oficial, din moment ce Skolnick sublimase limpede în mașină că ar opri probatoriul pentru oricine.

Sennett hotărî ca Robbie să compară în fața judecătorului cu McManis și efectiv să-l roage pe Skolnick să-i accepte moțiunea de judecată în baza pledoariilor, pretinzând că clientul lui merita să câștige dreptul la daune fără proces cu jurați sau măcar probatoriu. În mașină, Skolnick afirma de-a dreptul că n-ar accepta niciodată o asemenea pretenție. Prin urmare, Sennett considera că nu avea mare lucru de pierdut, mai ales fiind că era de părere că exista chiar șansa ca Robbie să câștige.

Dacă te prezinți, îi explicase Stan lui Robbie, asta-i spune judecătorului că McManis nu vrea să ajungă la o înțelegere. Deci, dacă Skolnick refuză moțiunea, știe că începe faza probatorie și că McManis află că clientul tău are cancer. Iar tu nu primești nimic, copiii nu primesc nimic… și Skolnick nu primește nimic.

Stan era convins că îl prinsese pe Skolnick la înghesuială.

— Ai uitat un lucru, îi zise Feaver lui Sennett. Barnett nu e de-ajuns de deștept să priceapă toate chestiile astea de capul lui.

Când McManis și Feaver se prezentară în instanță ca să-și ofere argumentele pe baza moțiunii, Skolnick stătea așezat la masa prezidiului cu

tonsura lui judiciară pusă la punct și cu fața rumenă scufundată între gușile multiple. Nu părea să înțeleagă nimic, în afară de faptul că moțiunea unui reclamant pentru judecată pe pledoarii nu era în mod practic niciodată acordată. Exact așa cum prezisese Robbie, judecătorul îi refuză imediat moțiunea.

Însă acest pas înapoi se dovedi doar temporar. După ce-și pronunțase decizia, Skolnick îi invită pe Feaver, pe Evon și pe McManis în biroul lui. Se purtă întru totul agreabil, șezând pe scaun în spatele biroului, îmbrăcat încă în robă. Le oferi cafea, le spuse câteva dintre glumele lui obișnuite și apoi începu să-l preseze fără milă pe McManis să accepte o înțelegere în afara instanței.

— Ai ieșit de aici în *gatke* azi, Jim, zise el, adresându-i-se lui McManis, care nu mai fusese niciodată în sala de judecată a lui Skolnick, de parcă ar fi fost prieteni la cataramă de-o viață. Știi ce înseamnă asta? În traducere liberă, ai ieșit cu bocancii în picioare. Dar cine știe ce se-ntâmplă data viitoare, când Feaver face altă moțiune? Nu că mă antepronunț eu. Nu fac eu din astea! Eu nu fac decât să-mi păstrez mintea deschisă față de eventualități. Complet deschisă. Crede-mă, după douăzeci și șase de ani în instanță, ăsta e principalul lucru pe care-l înveți. Trebuie să afli toate faptele și să asculți amândouă părțile. Data viitoare, cine știe, o să văd lucrurile tot după cum îți convine ție. Dar pot și să aprob moțiunea reclamantului, pot s-o fac foarte ușor. Eram atât de aproape și acum! Judecătorul își ridică degetul mare și arătătorul, fără niciun spațiu despărțitor între ele. Și atunci ce te faci, Jim? Nu știu de ce le place companiilor de asigurări să se țină de bani așa demult timp. E ca în desenele alea animate în care zboară la un moment dat moliile din portmoneu. Într-un caz din ăsta. Are o familie? îl întrebă Skolnick pe Robbie pe un ton inocent. Reclamantul.

În cele din urmă, Skolnick opri faza probatorie încă o lună, ca să permită celor două părți să se gândească la remarcile lui. Nu reuși să rostească partea asta cu aplomb; nu-și ridică privirea de pe setul de scris din piele de pe birou.

Aparatura Foxbite capturase cu acuratețe monologul judecătorului. Sennett acceptă felicitările fără lăudăroșenie, știind, după cum văzuserăm cu toții, că existau nenumărate feluri în care lucrurile puteau da greș. Lui Skolnick îi rămânea în continuare să ia banii, și echipamentul complicat din Lincoln trebuia să funcționeze. Pe 12 aprilie, după ce-i spusese lui Pincus

că se aranjase cazul zugravului, Robbie se pregăti pentru o nouă vizită în mașina judecătorului.

— Avem nevoie de chestia asta, îi zise Stan lui Feaver înainte de a ieși din biroul lui McManis.

Considerabil mai scund decât clientul meu, Stan își puse palmele înguste pe umerii lui Robbie și se uită la el cu o expresie aproape plângăreață. Apelul acela frățesc, faptul că Stan îl ruga, nu-i poruncea, păru să ne impresioneze pe toți, chiar și pe Robbie.

— Domnule judecător, vă periez puțin, zise Robbie, aproape în același moment în care se așeză pe pielea roșie a scaunului mașinii.

Feaver văzuse caseta anterioară de câteva ori și își știa poziția cu precizie. Ținu plicul cu bani în mâna stângă și-l flutură în fața camerei. Imaginea de azi era vădit îmbunătățită. Alf adăugase un amplificator de semnal și, cu cheltuieli considerabile, Sennett rechiziționase o a doua dubiță de supraveghere de la Administrația Luptei Antidrog, care recepta și ea imaginea, ca o marjă de siguranță. Alf manevra butoanele cu râvnă, iar eu, Stan și McManis eram legați cu centuri de scăunelele de metal prinse de pereți.

— Ha? făcu Skolnick.

Judecătorul tocmai îi oferea o analiză dezlânată a ceea ce-ar trebui Clinton să facă în privința reformei sănătății și păru sincer pe lângă subiect atunci când Robbie se pregăti să-i dea banii. Chiar și cu camera pornită, Feaver tot trebuia să găsească o metodă de a-l face pe Skolnick să vorbească despre bani. Dacă plicul era pur și simplu vârât pe neobservate între șezutul și spătarul scaunului, avocatul apărării putea susține că Skolnick habar nu avusese despre el. Astfel că Feaver folosi o variație a șiretlicului abordat cu Walter.

— Domnule judecător, știți, cum am spus, e un pic mai puțin, dar, ca să rezolv treaba asta, a trebuit să-mi tai și mie din aranjament. Și vreau să las familiei, copiilor, cât mai mult posibil. Atâta doar că nu vreau să credeți că vă trag pe sfoară.

Fața lătăreață a lui Skolnick se schimonosi sub imperiul calculelor inspirate de această deviere de la formă. În cele din urmă se uită direct la plic.

— *Veejeel*? întrebă el încet, însemnând „Cât?”

— Opt. Dacă e în regulă.

Skolnick izbucni într-un hohot sonor de râs.

— Dumnezeule! Toți ar trebui să-și facă griji așa ca tine. *Genug.* E destul. Suntem prieteni, Robbie! Am făcut multe împreună. Cât crezi tu că e bine e bine. Și, oricum, mi-ai dat rândul trecut. Fără să fac nimic.

Robbie făcu pe prostul și Skolnick adăugă: „Cu Gillian”.

În fața mea, în dubița de supraveghere, Sennett își agită triumfător pumnul în aer, dar nu scoase niciun sunet. Se învățase minte.

În Lincoln, limbuția lui Skolnick luase locul prudenței.

— Vezi tu, auzi tot felul de povești, unii dintre colegii mei sunt ca niște tâlhari la drumul mare, serios, cu pistolul, știi tu, mâinile sus și banii jos. Dar aici, cu mine, dacă e bine pentru tine, în regulă, atunci e bine și pentru mine. Eu, unul, nu țin râcă. Sunt recunoscător pentru ce faci. Iar dacă n-ai face nimic, ar fi același lucru, știi bine asta.

— Știu, zise Robbie și Sennett se cutremură, dar Feaver puse rapid lucrurile pe făgașul corect. Atâta doar că, de data asta, domnule judecător, ați făcut un efort deosebit. Știți, când ați respins moțiunea aceea, am…

— Am văzut, spuse Skolnick. Aveai o figură de parcă mi-aș fi vârât degetul în *kishkes*-ul tău. Nu? Ei, haide! Am văzut. Te gândeai: „Ce-mi face tipul ăsta?” Am dreptate? am văzut eu!

— Păi, știți, domniile judecător, când l-am văzut pe omul ăsta, pe copiii lui… Dar ceea ce-ați făcut dumneavoastră în birou a fost genial. Serios. A fost absolut magnific! Jigodia aia de McManis n-ar fi vrut să dea nici măcar o para, dacă nu i-ați fi dat un brânci.

— Ei, mulțumesc! Știi, când am văzut expresia aia pe fața ta, mi-am zis: „Deci ce-aș putea face ca să iasă așa cum trebuie?” Ca întotdeauna, de fapt, nu e diferit de alte cazuri, vorbești cu amândouă părțile, le spui să fie raționali. Asta am făcut.

Stan făcea în continuare mutre — insistența continuă a lui Skolnick cum că nu se purtase necorespunzător avea să fie un mic impediment, dar adevărul era că judecătorul își pusese piedică singur. Conducea deja înapoi înspre LeSueur, dar îl reținu pe Robbie cât să termine încă o glumă, aceasta fiind despre un preot și un rabin care făcuseră accident. După un început prudent, fiecare e de acord că e parțial de vină. Ca să-și cimenteze înțelegerea amicală, rabinul îi oferă părintelui din vinul de sabat pe care îl avea din întâmplare în portbagaj. Preotul trage o dușcă zdravănă și apoi îi oferă rabinului sticla. „Iau și eu imediat după ce ajunge poliția aici”, zice rabinul. Roșu ca racul la față, Skolnick râdea în hohote de propria poantă.

Până și în dubița de supraveghere domnea o atmosferă de amuzament stăpânit. Robbie ieși din Lincoln chicotind, dar Amari continuă să urmărească mașina lui Skolnick. Având în vedere rezultatele primei înregistrări, Stan o convinsese pe judecătoarea Winchell să-și extindă ordinul puțin, permițând camerei să rămână activă zece minute în plus, ca să vadă dacă Skolnick va scoate plicul din scaun. A doua dubiță de supraveghere era deja în garajul parcare al Templului, lângă secțiunea rezervată judecătorilor, unde cu cinci săptămâni înainte Alf spărsese anvelopele mașinii lui Skolnick. Noi ne găseam pe mai departe în stradă, unde, în ciuda temerilor lui Alf, imaginea era clară.

Rămas singur, Skolnick își folosi telefonul de la bord ca să o sune pe soția lui despre un set de mașinuțe de curse pe care trebuia să-l cumpere pentru ziua de naștere a nepotului lor. După aceea, în timp ce urca rampa, judecătorul începu să fredoneze încet *Mulți ani trăiască,* legănându-și capul mare în ritmul muzicii. Parcă și opri motorul, ceea ce trimise un val scurt de paraziți peste imagine. Camera nu rămânea pornită decât vreo două minute în plus, pentru că se stingea automat o dată ce se oprea motorul mașinii, ca să evite golirea bateriei. Dar răgazul se dovedi a fi de ajuns.

Preț de o clipă tulburătoare, Skolnick dădu să iasă de la volan fără bani. Apoi își păli o palmă peste frunte.

— Ce mai *draykopf!* se mustră singur pentru cât de distrat era.

Se uită prin parbriz, apoi privi în toate direcțiile înspre clădirea întunecoasă, după care se răsuci cu un geamăt și icni. Plicul apăru la vedere ca o buruiană smulsă cu rădăcini cu tot. Îl ținu sus între degete, la doar câțiva centimetri de cameră, și apoi îl vâri într-un buzunar interior al pardesiului. Apoi trase de oglinda retrovizoare, în care era ascunsă lentila, și o întoarse astfel încât să se privească în ea. Trăsăturile lui lătărețe acoperiră întreg ecranul atunci când își îndreptă cravata. Porii nasului erau distorsionați la dimensiunile unor cratere și își trecu limba peste dinți. Apoi bietul nenorocit își zâmbi cu toată buna lui dispoziție de zevzec și începu din nou să fredoneze *Mulți ani trăiască cu sănătate.*

Toți agenții sub acoperire se adunaseră să vadă caseta. Evon se furișă pentru scurt timp din birou ca să li se alăture. Era, după cum spunea Klecker, mai distractivă decât filmele de cinema. După aceea, Sennett se adresă grupului de agenți. Succesul acelei zile îl făcea pe Stan să pară mai

hotărât, mai plin de viață. Ședea drept ca lumânarea în cămașa lui albă, sub spoturile luminoase.

Aceasta era o mare izbândă, zise el, o ușurare într-un fel și un tribut adus muncii și sacrificiilor imense pe care fiecare dintre ei le făcuse, a lunilor de zile petrecute departe de familiile lor și a stresului suportat în viața sub acoperire. Niciunul dintre ei nu va mai trebui să-și facă griji că totul era în zadar. Alcătuiseră deja un caz față de care Skolnick nu se va putea apăra niciodată, și încă unul, împotriva lui Malatesta, care va ajunge în curând la același nivel.

Dar nimeni nu trebuia să uite că aceștia erau doar primii pași. Oamenii ca Skolnick, zise Sennett, nu erau problema cea mai adâncă. Puteau să dărâme zeci de Skolnick, și, cu puțin noroc, așa vor și face. Dar cei ca Skolnick se năștеau în sistemul acesta. Ei îi urmau pur și simplu regulile, fără a avea posibilitatea să-l schimbe. A schimba situația în mod permanent însemna să ajungă la oamenii care erau la comandă, care voiau ca starea de lucruri să continue pentru a obține privilegii și recompense personale.

— Tuohey, rosti Sennett și se uită cu o expresie hotărâtă la fiecare dintre ei. Când ajungem la Tuohey, toate eforturile voastre magnifice vor culmina nu numai în statistici, în articole de ziar sau în scrisori de laudă venite de la Washington, pe care să le puteți înrăma se auzi un râs apreciativ, ci și printr-o schimbare de durată în viața acestei comunități.

Evon se simțea euforică după succesul înregistrat cu Skolnick și după cuvântarea lui Sennett, dar îl găsi pe Feaver într-o stare de spirit considerabil diferită atunci când se duseră acasă o oră mai târziu. Urmările acestor confruntări cu microfoane ascunse începeau să fie aproape previzibile deja. Pe cât de mult savura Robbie momentul, acesta presupunea din partea lui o anume intensitate, o stare de alertă profundă și de reacții rapide în stare de stres, care-l epuiza și, de asemenea, îl deprima în oarecare măsură, confruntat fiind cu rezultatele.

— Uneori stau până noaptea târziu și mă gândesc la toți oamenii pe care-i nenorocesc, îi zise el. Încep să fie destul de mulți.

Cum numărul de cazuri solide era în creștere, Feaver părea deseori prins între impulsuri contradictorii de auto felicitări și de ură de sine. Evon îl înțelegea într-un fel. Nu puteai să-l urăști pe Skolnick. Nici ea nu avea vreo grabă în a-l vedea vârât într-o celulă de închisoare. Dar nu simțea niciun regret.

— Știe ce face, zise Evon.

— Dar tu? Vreau să zic, să scoți la iveală cele mai rele lucruri din oameni și să-i faci să plătească prețul? Chiar crezi că e bine?

— E necesar, răspunse ea.

Evon nu credea că ceea ce făceau ei era chiar așa de rău. Existau fapte bune și fapte rele, precum cele două părți ale autostrăzii, despărțite de fâșia din mijloc. Și, o dată ce oamenii treceau de cealaltă parte, nu mai puteau merge decât tot înainte. Aceasta era trista lecție a experienței.

Nu mi-ar păsa, zise Robbie, conducând mașina în viteză pe rampă ca să iasă în autostradă. Dar știu al naibii de bine că o să prindeți numai trepădușii cei mici și n-o să puneți niciodată mâna pe Brendan.

Era un șoc să audă asta imediat după discursul de îmbărbătare la pauza meciului ținut de Sennett. Dar Robbie dădu din cap aprobator, pentru a-și întări opinia.

— Niciodată, zise el. Și nu mă refer deloc la mine. Când o să ajungem acolo, eu o să mărșăluiesc exact în linie dreaptă, o să fac tot ce mi se cere. Stan mă are la mână oricum. Dar Brendan e mai mult decât șiret. E în stare să vă vadă umbra pe întuneric. Sunt sigur că nici măcar n-o să reușiți să vă apropiați de el.

— O să-i prindem pe toți, Robbie, zise ea.

— FBI-ul e ca poliția călare canadiană?

— Poți să fii convins!

Era și ea convinsă de asta. Inspirată de Sennett, se simțea plină de mândrie. Oamenii o întrebau totdeauna: „O fată simpatică, așa ca tine, în FBI, ha?” Și adevărul era că avea dificultăți în a spune de unde îi venea dorința de a fi agent FBI. La sfârșitul carierei de jucătoare de hochei pe iarbă, se simțise ca și cum ar fi căzut într-o prăpastie. Majoritatea colegilor ei din echipa olimpică plănuiau să devină antrenori. Pentru ei, viața rămânea pe teren, gazon verde și umezit bine înainte de începerea meciului, sunetul strident al mingii izbite cu crosa și gândul la cât de buni erau la vremea tinereții. Pentru ea se sfârșise. Pentru că iluzia care mersese mereu mână în mână cu jocul fusese dată pe față. Avea douăzeci și patru de ani. Participase la Jocurile Olimpice. Și tot nu exista niciun loc pe lume unde să se simtă bine.

Era suficientă o privire la adresa opțiunilor: făcuse un curs para juridic la Facultatea de Drept din Iowa, când își încheia studiile necesare pentru licență. În aceeași stare de spirit, se dusese la un târg de slujbe. În spatele meselor pliante, între agenții de recrutare de la companii ca RJR

Nabisco[20] și American Can[21], erau doi indivizi de la FBI în costume cenușii și ochelari din dotarea guvernului, reprezentanți tipici ai genului. Dar i se potrivise. Tatăl mamei ei fusese șerif. Fusese ajutor de șerif toată viața și nu obținuse postul cel mare decât atunci când șeful lui murise la datorie, îngropat într-o avalanșă pe care o provocase chiar el, încercând să desprindă o cornișă ce amenința un drum. Viteaz. Acesta era cuvântul pe care bunicul ei îl folosise în elogiul prietenului său. Ca un prinț, se gândise ea, cu pajul lui frumos care semăna cu Merrel. Devenise, în învălmășeala de lucruri din capul fetiței, improbabil de mare. Steaua șerifului, un medalion greu de aur de două ori mai mare decât cel purtat de ajutoarele de șerif, părea a aduna în ea toată puterea și obligațiile slujbei, prinzându-le pe pieptul bunicului ei. Era la jumătatea drumului prin Quantico atunci când aflase că nu va obține o insignă. Hoover nu voise niciodată ca forța de poliție națională să pară a fi poliția. De aceea purtau costume, și nu uniforme, și aveau legitimații, nu o insignă. Dar în răstimpuri Evon tânjea și acum la o stea.

Și totuși, nu regretase niciodată că intrase în FBI. Putea să-ți țină un discurs până la următorul Potop despre tot ceea ce era greșit, toate acronimele cretine ce-i făcea să pară a vorbi păsărește sau felul grosolan și crud în care erau tratate femeile. La Quantico, în timpul instrucției, Evon avusese cele mai mari punctaje la trasul cu arma în ultimii trei ani; instructorii o duceau la FATS[22] — Sistemul de antrenament automat cu arme de foc, unde se trăgea cu raze laser, nu cu gloanțe — și se minunau de timpii ei de reacție. Dar nu voiau s-o lase să fie instructor cu normă întreagă pentru că cineva era convins că femeile nu puteau mânui arme de calibrul .45. Avea noroc dacă o dată la optsprezece luni apuca să predea o sesiune de instructaj de două săptămâni în serviciu pentru polițiști sau alți agenți federali, dintre care majoritatea erau acolo ca să taie frunză la câini.

Numai că, fiind în FBI însemna că erai cel mai bun. Asta îți spuneau la Quantico, atât de tare și de des încât părea să răsune în ecouri de pe colinele din jur. Și era adevărat. Cei ca McManis, Alf, Amari și Shirley Nagle o demonstrau. Ea, de asemenea. Evon credea fiecare cuvințel referitor la misiuni și la datorie. Aceasta era viața ei și îi plăcea, și îi plăcea de ea însăși pentru că făcea bine o meserie bună. Și aveau să-l prindă pe Brendan. Împreună. FBI-ul.

— Mie-mi convine, zise Feaver, când îi repetă această prezicere. Dacă-l puneți pe Brendan după gratii, o să fac poze și o să le înrămez. N-o să-mi

pară rău o clipă. Vreau să zic, poate c-ar trebui. Omul întotdeauna s-a purtat cu mine cum te porți cu un prinț. De dragul lui Mort și al mamei lui, și al mamei mele, de fapt. Sunt în gașca lui Brendan. De aceea crede Sennett că am o șansă așa de bună să-i vâr un cuțit în spate.

Robbie scutură din cap din nou, la gândul felului în care în momentul acela viața lui era focalizată numai asupra trădării. Evon îi oferi replica răsfolosită de orice agent special, pentru a aduce oarecare alinare:

— El ți-ar face-o ține, Robbie!

— Brendan? Niciodată! Dacă Sennett ar apărea la ușa lui Brendan, n-ar putea o molie să bată din aripi atât de repede pe cât i-ar zice lui Stan să se care. Brendan nu stă-n genunchi în fața nimănui. Asta e crezul lui. Pot spune o grămadă de lucruri rele despre Brendan, dar că și el mi-ar face mie asta, asta nu.

— Și atunci, ce ai împotriva lui?

Robbie se strâmbă în felul lui obișnuit atunci când se gândea că Evon îi căuta nod în papură. Dar, după o secundă, păru să cedeze și să răspundă.

— Când îl întâlnești prima dată pe Brendan, ai zice că e fermecător, spuse el. Agreabil. Demn. Amuzant. Mai ales dacă ai ceva putere. Reporteri, politicieni, celebrități, oricine îi poate face un bine… ar lătra ca o focă dacă ar considera că astfel te va face să-i datorezi ceva. Dar, când treci printre straturi, Brendan e efectiv o scârbă de om. Uite, asta o să-ți spună ceva. Ți-am pomenit de Constanza, nu?

Secretara lui Tuohey. Evon își amintea.

— Până în ziua de azi, Constanza stă la intrarea în biroul lui. O mică doamnă frumoasă. Dar ascultă cum a pus Brendan labele pe ea. Tot timpul ăsta, de douăzeci de ani și ceva deja, Constanza a fost măritată. Constanza vorbea mai bine engleza decât soțul ei, Miguel. A terminat școala de secretare, dar Miguel, înțelegi, era picolo la un restaurant și, lucrând de atâta vreme lângă așa de multă băutură pe care-o putea fura, ajunsese bețiv. Lumea îi freca lui ridichea, și el o bătea de-o snopea pe Constanza. Și ea își vărsa toate necazurile în fața șefului, bineînțeles, judecătorul Brendan. Care îi mângâia vânătăile și curând și alte părți, dar, vezi tu, Constanza e fată catolică virtuoasă, Miguel e ce i-a hărăzit ei Domnul, ea nu poate face prostii cu Brendan și apoi să-și privească soțul în ochi seara. Firește, Brendan face pe bărbatul foarte înțelegător în toată tărășenia. „Păi, va trebui pur și simplu să-l facem pe Miguel să fie un om mai bun. Are nevoie de un început nou, o slujbă nouă, o șansă să devină iar mândru de sine.” Și

Brendan îl ajută să ajungă la închisoare ca bucătar, să stea în spatele grătarului și să nu-i pese de spălatul vaselor și-al meselor. Miguel e mulțumit de asta, știi, *muy contento.* Și apoi vin vești proaste pentru Miguel. A fost dat afară. Tot ce poate să-i ofere Departamentul Corecțional e un transfer în sud, la Rudyard. „Vai, dar asta e la cinci sute cincizeci de kilometri de *mi familia.”* Ce păcat, îi răspund ăia. Dar bineînțeles că o să aibă un spor de salariu de trei mii de dolari și decontări de călătorie. Decontare de călătorie pentru tipul care prăjește hamburgeri, auzi tu? Nici nu e nevoie să mai adaug că, o dată ce Miguel a ajuns acolo, a aflat că singurele lui două zile libere sunt luni și joi. Se poate duce acasă cam o dată pe lună. Și nu pare niciodată să bage de seamă că își găsește caldă partea lui de pat. Până în ziua de azi e deja șeful serviciilor alimentare la penitenciar și, ca prin farmec, ăia îi tot amână data de pensionare, oricând îl vede pe Brendan, efectiv îi pupă mâna. Și Brendan, lepră ce e… Robbie se opri pentru a face un gest obscen unui individ vânjos de la volanul unui camion care tăiase calea Mercedesului. Nenorocitul de Brendan îl lasă. Cum poți să nu urăști un tip ca ăsta? Ori de câte ori Miguel vine la tribunal s-o ia acasă pe Constanza, plăcerea cea mai mare a lui Brendan e s-o cheme în biroul lui pentru o dictare urgentă și s-o facă să-i sufle din corn în timp ce soțiorul e de cealaltă parte a zidului.

— O, Doamne…

— Da, zise el. Și tu care credeai că viața ta sexuală e ciudată.

Robbie vorbea doar ca să nu tacă, dar remarca o afectă puternic. Îi fusese frică de la bun început că își va bate joc de ea.

— Viața mea sexuală nu e ciudată, îi spuse, privindu-l cu asprime.

— Atunci ești singura, zise el. Sexul e totdeauna ciudat. Fie că e ciudat în stilul lui Brendan sau ciudat în stilul meu, ori al tău, tot ciudat e.

Evon nu auzise încă teoria asta.

— Vreau să zic, e lucrul cel mai privat și mai profund din viață, nu? o întrebă el. Și apare puțin diferit la fiecare dintre noi, ca o amprentă. Ce faci și cu cine. Și fanteziile tale. Și care parte-ți place cel mai tare. Și la ce te gândești. E unic. De aceea e intim. De aceea e magic.

Evon fusese o dată la un club erotic în San Francisco unde privise o femeie făcând sex cu alta cu un penis artificial fixat într-un harnașament de piele atașat ca o coroană pe cagula de piele neagră de pe cap. Nu fusese prea mare magie în chestia asta. Nu pentru ea, în orice caz. Dar asta nu era treaba lui.

Robbie păru să-i considere tăcerea un indiciu că avea nevoie de mai multe argumente.

— Uite ce vreau să-ți spun, continuă el. Am agățat o femeie într-o seară. Ei, mă rog „am agățat-o”. N-aș spune c-am agățat-o. Lucrează în biroul grefierului. O știu dintotdeauna. Nu e măritată. Joyce… mă rog, am uitat cum o mai cheamă, dar, vezi tu, îmi plăcea de ea. În fine, amândoi eram afumați bine. Și mergem la ea acasă și-mi zice: „Stai jos”. Și scoate un album foto. Zice că a făcut chiar el fotografiile. Și toate sunt cu ea. Face un fel de striptease pentru aparatul foto. Și nu doar poziții aluzive. Foarte explicite. Nu știu dacă le-ar trimite la Colecția de perversiuni sexuale ale Americii. Dar voia neapărat să le arate cuiva. Și s-a nimerit să fiu eu. Și, vezi tu, dacă eram un porc, aș fi putut să râd. Dar am fost fascinat. Și foarte mișcat. Și, de asemenea, excitat. Deși nu se poate spune că pozele o avantajau. Avea picioare drăguțe, dar cam nimic deasupra, și, știi, camera poate fi extrem de crudă. Dar mi le-a împărtășit. Secretul ei cel mic și ciudat. Și asta a fost grozav. Prin urmare, concluzionă el, aruncându-i o privire furișă pentru a-i vedea reacția, n-ar trebui să te mai stresezi așa.

— Eu? De unde până unde m-ai băgat pe mine în povestea asta?

— Ei, nu mă lua așa! M-am prins acuma cum ești tu.

Evon izbucni în râs și, imediat după aceea, se simți cuprinsă de un tremur.

— Râzi cât vrei, zise el. Știu de ce întotdeauna vrei să vorbești despre asta.

— Tu ești ăla care vorbește mereu despre asta.

— Dar tu vrei să asculți.

— *Iar?*

— E adevărat.

— Pe naiba!

— Nu poți, îi spuse el.

— Nu pot? Evon simți un fior de teamă. Ce nu pot?

— Să fii așa. Sau cel puțin cum crezi tu că sunt eu. Liber. Tu nu poți fi așa.

Se întoarse cu totul spre ea s-o privească atunci când opri la un semafor în fața complexului comercial, plin de oameni la acea oră.

— Vreau să spun, nu știu dacă le ai cu fetele sau cu băieții sau cu licuricii, dar, orice-ar fi… tu nu poți. Nu cum ți-ar plăcea de fapt. Poate nu ești în stare să ajungi la orgasm. Sau poate ești prea blocată, inhibată sau

cum i-o fi spunând, ca să poți să o faci cu adevărat cu careva. Sau poate te-ai pilit bine și te-ai dus cu cine ți-a ieșit prima dată în cale și știi că mai e o țară întreagă de plăceri la care nu poți ajunge. Dar e ceva de genul ăsta. Nu-mi spune că n-am dreptate, pentru că știu că am.

Era o formă de pedeapsă pentru Evon să trebuiască să-i întâlnească privirea. Fierbințeala obrajilor ei înroșiți îi ajunsese până în vârful capului și își simțea stomacul încleștat. Dar nu-și feri privirea. Și, în cele câteva secunde ce urmară, se petrecu încă unul dintre acele lucruri ce păreau să apară din când în când între ei. El fu cel care la sfârșit păru rușinat și parcă prăbușit în sine. Robbie își desprinse primul privirea dintr-a ei și apăsă butonul pentru trapa detașabilă de pe acoperișul mașinii, manevrând apoi inutil celelalte butoane de pe consola de lemn de nuc. El fu cel care nu îndrăzni s-o privească tot restul drumului spre casă.

22

— George, am tot vrut să te sun, zise Morton Dinnerstein.

Tocmai intrasem într-un lift din grandiosul hol al Clădirii LeSueur. De îndată ce mă văzu, Mort se lumină la față, cu zâmbetul lui caraghios și strâmb. Acum eram un avocat care le recomanda cazuri, o sursă de venit și o persoană căreia se simțea obligat să-i arate recunoștință și farmec. Dădu mâna cu mine îndelung. Dar se dovedi că avea în minte niște chestiuni serioase.

— Nu ai luat cumva din întâmplare cecul pentru înțelegerea în cazul *Petros versus Standard Railing,* nu? Tipul care-a căzut de la balcon la meciul celor de la Hands? Toată chestia a fost acum mai mult de două luni și McManis ăsta îl tot amână pe Robbie.

În liftul ornat cu alamă, cu grilajul împodobit cu festoane artistice, m-am simțit dintr-odată ca o pasăre într-o colivie. Am rămas ferm pe poziția mea de a nu minți pentru guvern.

Nu pe câte știu eu, i-am zis.

— Și clientul, Peter Petros ăsta, nu-ți bate la ușă încontinuu? Ce miracol! Unde l-ai găsit pe tipul ăsta, George? Trebuie să mai fie vreo doi ca el pe undeva pe planetă.

Am râs mult prea robust la adresa umorului lui Morty și m-am uitat disperat la mecanismul de modă veche în formă de cadran de ceas ce număra etajele.

— O să aranjez chestia săptămâna asta, George, îmi promise Mort atunci când eu ieșeam.

Se apropia data de 15 aprilie și presupun că Mort, ca majoritatea americanilor, își aduna banii pentru impozite.

Iar și iar, Petros îmi confirma lecția pe care o învățasem de-a lungul anilor urmărind-o pe soția mea, Patrice, practicând arhitectura: niciodată nu ai planificat îndeajuns. Viața se va dovedi întotdeauna mai isteață ca tine. Sistemele folosite pentru a evita detectarea Proiectului erau multiple și elaborate. Fără nicio întrebare, consiliul general de la Moreland fusese de acord, ca parte a cooperării lor continue cu biroul lui Stan, să confirme rolul lui McManis în cadrul companiei. Fiecare reclamant și pârât din cazurile inventate avea trecută o adresă și un număr de telefon care se transmiteau la biroul lui Amari și la căsuțele poștale de unde agenții UCA colectau meticulos corespondența. Companiile create, ca de exemplu Standard Railing, erau înregistrate la Secretarul de Stat. Dar nu poți controla evenimentele întâmplătoare.

În ziua în care Skolnick îl forțase pe McManis să aranjeze în afara Curții cazul zugravului, Klecker se repezise la tribunal ca să corecteze o problemă la Foxbite, și acolo descoperise, în timp ce trecea prin detectorul de metale, că își uitase pistolul la el, sub salopeta de lucru. În mod uluitor, scăpase basma curată, lovindu-l ca să facă zgomot și zicându-le celor din personalul de pază că era o unealtă. Dar în momentul acela întregul Proiect s-ar fi putut prăbuși. Apoi, cu o săptămână în urmă, un student la drept din clasa lui Malatesta îl sunase pe Feaver. Se întâmplase să fie în sala de judecată, ca să-l urmărească pe judecător în instanță, în ziua când Silvio trecuse moțiunea de respingere a cazului *Petros,* și studentul se gândea acum să facă o lucrare despre caz pentru un seminar la facultate. Feaver îi spuse că nu putea să discute chestiunea fără acordul clientului, dar toată lumea era acum înspăimântată că studentul s-ar putea hotărî să investigheze de capul lui.

Nimeni, după câte știam eu, nu se gândise prea mult la faptul că Dinnerstein se aștepta să vadă banii primiți în urma înțelegerilor cu partea adversă. Pentru toți fusese de-ajuns să mențină mascarada în instanță. Însă, dacă era să dai crezare hârțogăriei create ca să-l păcălească pe Mort, acesta se aștepta să primească mai multe sute de mii de dolari, și era foarte puțin probabil că avea să uite asta. Când era în birou cu Robbie și cu Evon, se purta, în mod firesc, mult mai țâfnos decât față de mine. Evon fusese deja

martoră de mai multe ori la momente de dată recentă în care Mort îi reamintise lui Robbie să scoată banii de la McManis, și faptul că Feaver nu reușise să producă niciun rezultat îl făcea pe Mort oarecum bănuitor.

— Îți petreci enorm demult timp cu tipul ăla, îi zisese Mort într-una din zilele din urmă. Nu uita că se presupune că ar trebui să-l bați.

— Hei, ce să-i faci, răspunse Robbie.

Mort se întorsese către Evon.

— Se îndrăgostește de oameni, știai?

Dinnerstein ajunsese să-i accepte prezența regulată, fiind demult obișnuit cu femeile care se prindeau ca în capcană în viața lui Robbie. Din partea ei, Evon ajunsese să îndrăgească tachinările blajine dintre cei doi bărbați și, chiar mai mult, curentul subteran de intimitate care, inevitabil, biruia exasperarea frecventă a lui Mort față de partenerul său. Dar finanțele reprezentau una dintre responsabilitățile lui Mort în cadrul firmei și, în ciuda firii lui agreabile, era un om foarte exact. Putea să-ți spună venitul lunar cu o eroare de câțiva dolari fără a beneficia de un raport financiar. Și, de asemenea, investea cu mare șiretenie, după spusele lui Robbie.

— Chestia asta cu omul cu capul în nori, îi spusese o dată Robbie, e parțial doar o șmecherie pe care a învățat-o în copilărie ca să poată ignora mai multe porcării ce i s-au întâmplat. Tu ești prea tânără ca să-ți amintești cum a fost, dar, până a descoperit Salk vaccinul împotriva poliomielitei, mamele își păzeau copiii toată vara ca niște șoimi, atente ca nici măcar să nu le curgă nasul, știind că cineva — vreun copil de la școală sau verișorul de-al treilea al vecinului de la parter —, cineva o să ajungă să se îmbolnăvească de boala asta oribilă. Și Morty a fost acela. A stat luni de zile într-un plămân de fier, aparatul ăla care respiră în locul tău. Și asta poate să-i țicnească pe unii oameni. Paralizia până la urmă i-a trecut aproape de tot. Dar, după aia, maică-sa era mereu pe capul lui. Uneori, când dormea, îi punea o oglindă la nas să vadă dacă mai respiră. Și-l obliga să poarte un harnașament de susținere pe picior, care-l făcea să se simtă cel mai penibil cretin din lume. Când ieșea din casă, îl scotea și-l ascundea în tufișuri. Era de piele, cu tije de oțel și șireturi ca de pantofi. Cred că i-am legat chestia aia de o sută de ori ca să-l ajut să și-o pună la loc înainte de-a merge acasă. Sheilah nu și-a dat niciodată seama. Mergea acasă la mămicuța cu zâmbetul ăla nătâng.

Lui Feaver povestea i se părea, ca orice altceva istorisea vreodată despre Mort, deosebit de drăgălașă, dar sensul era suficient de clar. În ziua în care

Mort vorbise cu mine, Shirley Nagle dădea buzna în sala de conferințe a lui McManis ca să anunțe că Dinnerstein era la recepție. Se întâmpla ca Evon să fie la Jim, făcând un raport de situație la documentele ce trebuiau completate pentru fiecare caz inventat. Shirley îl descrise pe Mort ca fiind politicos, dar hotărât. Deja sunase de câteva ori la McManis în ziua aceea, fără să i se răspundă. Acum anunță că pur și simplu va aștepta acolo până când Jim va putea să-l primească. Dinnerstein se așezase pe un fotoliu, scoțându-și din servietă un rezumat de caz pe care începuse să marcheze schimbări cu mână sigură, într-un scris mărunt și îngrijit.

— Să mă ascund? îl întrebă Evon pe McManis.

— La naiba, zise Jim. Mai bine te duci să vezi ce vrea.

La recepție, Evon își explică prezența oferindu-i o versiune destul de apropiată de adevăr: venise aici pentru a confirma programarea mai multor cazuri și, auzind numele lui Mort, se gândise că poate venise aici s-o caute pe ea. Bineînțeles, el se găsea aici pentru bani.

— Ar trebui să stai și tu, îi șopti Mort. Nu mi-ar strica un martor.

În cele din urmă fură poftiți în biroul lui McManis. Mort nu încetă nicio clipă să zâmbească pe tot parcursul vizitei. Spuse că, după atâtea luni în care tot auzise numele lui Jim, considerase că era cazul să se întâlnească. Încerca să construiască o punte, pomeni chiar și numele unor persoane de la Departamentul legal de la Moreland, pe care le considera a fi cunoștințe comune. McManis nu fu întru totul convingător în răspunsurile sale, dar faptul că datorai cuiva mai multe sute de mii de dolari nu te făcea în general să ai o atitudine relaxată.

Când Mort ajunse în cele din urmă la subiectul banilor pe care trebuia să-i primească firma lui, Jim, în stilul avocățesc obișnuit, dădu vina pe client.

— Ei bine, și noi avem un client, zise Dinnerstein râzând. Și o să ne fie al naibii de greu să-i explicăm de ce n-am depus în instanță o moțiune.

Mort se întâmpla să aibă la el ciorna unei asemenea moțiuni în servietă și, fără nicio schimbare în maniera sa jovială, i-o întinse lui Jim înainte de a pleca împreună cu Evon.

Firește, eu, Sennett și Robbie am fost convocați de urgență imediat după aceea. Problema aceasta nu avea decât să se agraveze cu fiecare nou caz. În afară de *Standard Railvng,* Dinnerstein va căuta în curând un cec pentru înțelegerea făcută în dosarul bietului zugrav cu cancer care fusese înfățișat judecătorului Skolnick, și, de asemenea, în *King verstis Haiwick,* cazul de hărțuire sexuală, legat de care Robbie îl informase pe grefierul judecătoarei

Crowthers că se ajunsese la un aranjament la două zile după audiere. Lucrurile nu erau decât pe jumătate atât de rele pe cât păreau, din moment ce Feaver va returna imediat partea lui guvernului. Dar recuperarea banilor de la Mort, la terminarea Proiectului, s-ar putea să prezinte complicații din punct de vedere legal, mai ales dacă Mort era furios, pe cât se puteau aștepta să fie. Cei de la UCORC, care îi băteau mereu la cap pe McManis și pe Stan pentru costurile semnificative ale Proiectului, nu păreau dispuși să ofere 250 000 de dolari pe care exista posibilitatea să nu-i mai vadă vreodată.

L-am privit toți pe Sennett calculând, ciocănindu-și buzele cu degetele. Îmi amintea puțin de una dintre emisiunile acelea concurs pe care le urmăream în copilărie, când publicul aștepta ca răspunsul corect să apară pe un cartonaș perforat ieșit din măgăoaia de computer Univac.

— O vor face, zise el dintr-odată. Știu cum să rezolv treaba asta.

Toți cei din jurul mesei așteptam explicații suplimentare, dar se vedea că nu vom căpăta altele. Sennett ne aruncă un zâmbet sec, dar ideea lui, oricare o fi fost, era încuiată în cufărul cu secrete numai pentru urechi autorizate. Însă avea dreptate. Două zile mai târziu, banii îi fură livrați lui McManis dintr-un cont cu nume cod.

— Știi, îi zise Robbie lui Evon în seara când îi dădu cecul lui Mort, nu m-am temut cu adevărat. M-am gândit mereu că, dacă se strică treaba cu Morty, o să-i spun pur și simplu să-și țină gura și să aibă încredere în mine.

Lui Sennett nu i-ar plăcea așa ceva — dacă Mort scăpa porumbelul și-i dădea de bănuit unchiului său? Dar Robbie avea dreptate. Cu toate înșelătoriile și lipsurile sale, Robbie îi era devotat lui Mort); și Dinnerstein o știa. Cu mulți ani înainte, în ciuda scrupulelor lui Joan legate de felul cum Robbie umbla mereu după fuste, Mort și soția lui îl numiseră pe Robbie în testamentul lor tutore al copiilor, recunoscând legătura puternică pe care Robbie o formase cu amândoi băieții. Îi spuneau „unchiul Robbie” și fusese antrenorul de baseball al fiului mai mare al lui Mort, Josh, în Liga Juniorilor mai mulți ani la rând, în „zilele bune de odinioară”, cum le spunea Robbie, când apărea pentru antrenamente la ora opt sâmbăta dimineața, în costum. Băiatul mai mic, Max, nu era genul sportiv. Dar, încă de mic, se dovedise un actor exuberant, un talent pe care Robbie îl cultivase cu grijă, regizând spectacolul teatral anual pentru copii al Centrului Comunității Evreiești. Vara trecută, pentru prima dată, nu mai fusese regizor, din cauza deteriorării

stării de sănătate a lui Rainey, dar Evon îl auzea pe Robbie vorbind deseori la telefon cu băiatul, pregătindu-l pentru diverse roluri.

— Tu ai asemenea prieteni? o întrebă acum Feaver. Cum sunt eu cu Morty?

— Eu?

Evon era oarecum luată prin surprindere. Primul ei impuls fu să-și menționeze sora. Dar familia nu reprezenta chiar același lucru. Știa asta. „Nu”, acesta era răspunsul cinstit. Se simți deprimată la un astfel de gând, dar îi spuse adevărul.

— Nu mulți oameni au, îi oferi el consolare, descifrându-i evident reacția.

Dar nu avu parte de o noapte bună după aceea. Când ajunse la micul ei apartament, Evon se simțea buimăcită. Simțea o furie feroce împotriva lui Robbie, care mereu reușea s-o păcălească, și se ura pe sine pentru felul de a fi, atât de simplă și de ușor de manipulat în dorințele ei. Se așeză pe canapea, stând înfășurată într-o pătură câtăva vreme, până reuși să-și adune suficientă energie ca să se ridice să-și pună *It's Your Call* de Reba. Trebuia să iasă din casă pentru a o suna pe Merrel. Nu avea de ales. În centru, la niște hoteluri luxoase, erau cabine telefonice elegante, cu ornamente de alamă și un mic raft de granit, un loc adăpostit în care nu se simțea în pericol să vorbească folosindu-și vechiul accent.

Scoase o cutie din congelator, neștiind sigur ce fel de mâncare se găsea în ea, și programă cuptorul cu microunde. Se duse să facă un duș, când timp cina ei se învârtea sub razele micului aparat casnic. După ce se dezbrăcă, se analiză în mica oglindă din baie, ale cărei colțuri erau deja aburite. Sâni buni. Cel puțin asta era în regulă la ea. Pe neașteptate, privindu-se, îi veni în minte pentru prima dată în aceste luni din urmă o fantezie sexuală în care era împreună cu Feaver. Bruscă, de scurtă durată, copleșitoare: doar o imagine intensă a lui pe întuneric. O amintire tactilă a tăriei neașteptate, masculine, a brațelor lui. Imediat, sfârcurile i se întăriră; mai știa că, dacă și-ar coborî mâna spre a-și oferi consolare, ar fi udă. Dar se răsuci dinspre oglindă, ca să scape de senzația asta, aproape ca un luptător ce scapă dintr-o priză. Nu. *Nu.* Și apoi se pregăti să se cutremure în urma șocului. Dar nu era supărată. Nu reprezenta decât o chestie pe care o încercase, știind de la bun început că nu i se va potrivi, că va fi un lucru ca toate celelalte, învârtindu-se în străfundurile ei.

Se privi iarăși în oglindă, sperând să primească o confirmare de la femeia de acolo, dar fața îi era deja neclară din pricina vaporilor.

23

În ziua de după ce Robbie îl plătise pe Skolnick în fața camerei, Stan se întâlni cu judecătoarea-șef Winchell și-i arătă înregistrarea. Voia să-i demonstreze că Petros se afla pe calea cea bună, că acuzațiile lui Feaver se adevereau. Speranța lui Stan, din nou, era că judecătoarea va autoriza instalarea unui microfon ascuns în biroul judecătorului Malatesta. Judecătoarea-șef avu mare grijă să nu-i dea niciun sfat; ea era judecătoare, nu procuror. Dar Sennett era de părere că, dacă ar putea specifica un termen limitat, câteva zile în care guvernul să urmărească un eveniment anume, judecătoarea îi va semna mandatul. Prin urmare, Sennett solicită ajutorul lui Robbie pentru a alcătui un scenariu pentru o moțiune de urgență, una în care Malatesta să trebuiască să hotărască rapid, ceea ce va da guvernului un eveniment anume pe care să-l marcheze în cererea pentru instalarea de microfoane ascunse.

Existau încă două cazuri inventate depuse la Malatesta. Având în vedere avertismentele lui Walter, acestea rămăseseră în mare măsură în expectativă, moțăind se pare de-a lungul întregii etape a interogatoriului din probatoriu. Unul din cazuri, *Drydech versus Lancaster Heating,* era despre un boiler pe gaz care chipurile explodase în grajdul clientului lui Robbie, un fermier. Drydech, în baza unei sentințe din afara statului pe care o citise Robbie, era poreclit „cazul bășinilor” în biroul lui McManis. Apărarea plănuită era că de fapt conflagrația nu rezultase de la boiler, ci de la acumularea unei mari cantități de metan emise în grajdul plin de vaci.

Ca să creeze o urgență, Robbie propunea acum să depună o moțiune pentru înaintarea depoziției unui inginer al companiei care chipurile avertizase dinainte despre pericolul potențial de explozie dacă boilerul era instalat într-un loc închis ocupat de animale. Moțiunea necesita o decizie imediată, pentru că inginerul, se părea, era grav bolnav și într-o stare ce se deteriora pe zi ce trecea.

De îndată ce documentele fură dactilografiate, Robbie și Evon se repeziră la tribunal să le depună la dosar și să-i facă o vizită lui Walter. Fundamentul plantării microfonului și camerei urma să fie o conversație asemănătoare celei din cazul Peter Petros, în care Feaver să-i spună lui Wunsch că rezultatul procesului va depinde în întregime de hotărârea lui Malatesta.

Oamenii guvernului vor urmări apoi felul în care Wunsch îi transmitea asta judecătorului și cum reacționa Silvio.

Când sosiră ei, Walter era deja în sala de judecată, pregătindu-se pentru audierea de la ora 14. O dată ce începeau procesele, lui Robbie i-ar fi fost foarte greu să poarte vreo conversație cu Wunsch, astfel că străbătură în fugă coridorul. Evon intră în viteză pe ușile batante în urma lui Robbie și se izbi de un individ butucănos de aproape două ori cât ea de mare, fiind gata-gata să-l doboare la pământ. Îl mai văzuse și cu alte ocazii, era polițist sau ajutor de șerif, după cum arăta. În timp ce Evon își cerea scuze, acesta se holbă la ea nevenindu-i a crede, nu atât furios, cât neobișnuit să fie pălit în asemenea hal de o femeie, se gândi agenta.

Walter patrula pe platforma de lemn gălbui de mesteacăn din spatele judecătorului, cu obișnuita lui expresie morocănoasă, dând instrucțiuni aprodului și secretarului instanței despre procedura ce urma să înceapă în curând. Evon rămase mai în spate, permițându-i lui Robbie să se apropie singur de Wunsch, deși vocile li se auzeau clar prin dispozitivul cu infraroșu. Feaver îi înmână moțiunea și rosti, printre dinți.

— Tipul ăsta e cazul meu, Wally!

Fața boțită a lui Walter se strâmbă de dezgust, dar nu zise nimic. Când Robbie îl întrebă cât de curând va decide judecătorul, Wunsch îi recită regulamentul instanței în materie de moțiuni de urgență: McManis va avea două zile la dispoziție să răspundă și judecătorului îi putea apoi lua două zile ca să hotărască. Asta însemna că se va gândi la moțiune joi sau vineri.

— O să-mi ceri să adun unu și cu unu acum? îl întrebă Walter pe Robbie, înainte să-i facă semn să plece.

Când ne sună Stan vineri la amiază ca să ne ceară mie și lui Robbie să venim la biroul lui McManis să ne întâlnim cu el, m-am gândit că ne chema pentru o nouă sărbătorire. Dar agenții sub acoperire nu mă salutară plini de vioiciune la sosire, în sala de conferințe, Jim și Stan ședeau amândoi la masă cu fețe posomorâte. Ochiul cenușiu și fără viață al monitorului video era expus în dulapul de lemn de stejar roșu. Când am întrebat ce se întâmplase, cei doi se uitară unul la celălalt. În momentul acela veni și Robbie, și încă înainte ca el să apuce să se așeze, Stan apăsă butonul de pornire al aparatului video.

Pe ecran apăru o imagine alb-negru. În colțul din dreapta sus se vedeau în cronometrare constantă data și ora, până la zecimi de secundă, în cifre mari albe. Filmarea era de ieri, de la orele 17.05, și perspectiva era ciudată.

Camera era poziționată undeva aproape de tavan — într-un detector fals de fum, avea să-mi spună mai târziu Klecker — și lentila era superangulară, deformând marginile încăperii într-o imagine precum oglinda cu rame de aur de formă parabolică din holul părinților mei. În lumina slabă tonalitățile se transformau în alb.

În cele din urmă am recunoscut un birou mare și greoi, ca o nicovală, având steagul Statelor Unite și cel al districtului pe două portstindarde în spatele lui. La periferia imaginii se găseau două siluete. Când se mișcară, ajungând în centrul imaginii, erau, după cum anticipasem, Malatesta și Wunsch. Judecătorul avea în mână un teanc de documente, care, după cum avea să reiasă din discuția ulterioară, erau hotărâri ale lui în diverse cazuri. Silvio, cu ochelarii lui ca două funduri de sifon, se uita peste fiecare și apoi își semna numele în josul paginii. Uitându-se la hârtii peste umărul lui, Walter ridica ordinul de îndată ce era semnat. Între timp Silvio adresa comentarii atât sieși, cât și lui Walter. La acesta va fi o întâlnire pentru o înțelegere în afara instanței. Procesul la *Gwynn* va dura o viață. Ca răspuns, Walter nu prezenta nici urmă din amărăciunea posomorâtă atât de vizibilă în orice altă circumstanță. Cât lucra judecătorul, Walter era un izvor nesecat de complimente despre înțelepciunea fiecărei hotărâri.

— Evident, zise Robbie. Ce mai lingău!

Între timp intrase Klecker și Stan îi făcu semn să dea înregistrarea înainte. Când filmul se derulă din nou în viteză normală, Malatesta se uita îndelung la o ciornă de ordin judecătoresc pe care o ținea în mâini.

— Ce-i asta, Walter?

— *Drydech.* V-ați uitat la hârtii ieri-seară, după ce pârâtul a depus dosarul, domnule judecător. Vă amintiți? Acesta e cazul unde apărarea susține că vacile au dat gaze. O aiureală de probe. Ca de obicei. Apărarea s-a împotmolit.

Malatesta își împinse ochelarii, ridicându-i pe nas.

— Walter, cum reușești să ții minte toate cazurile astea? Eu nu-mi amintesc nici măcar jumătate din ele. E o binecuvântare să te am pe tine. Mai adu-mi o dată aminte care era problema aici.

Walter îi explică faptul că Feaver voise să introducă, în afara programării stabilite, mărturia unui inginer care se părea că era cu un picior în groapă.

— N-am nici cea mai vagă urmă de amintire, Walter!

— Domnule judecător, l-ați citit!

— Serios?

Silvio își trase absent mânecile cămășii ieftine care stătea pe el ca un sac și-și aranjă bretelele peste bicepșii de-a dreptul neglijabili.

— Adu-mi hârtiile, Walter, zise el. Vreau să fiu sigur că n-am făcut nimic prea temperamental la sfârșitul zilei.

Malatesta terminase teancul rămas de hotărâri atunci când reveni Walter cu moțiunea lui Robbie și răspunsul lui McManis. Judecătorul le citi clătinând din cap.

— Walter, cred că n-am fost atent absolut deloc. Asta e o chestiune foarte complicată. Nu sunt convins că apărarea n-are de fapt oarecare dreptate.

McManis argumentase că nu era cinstit ca Robbie să ia depoziția inginerului înainte de a formula o poziție clară asupra diferitelor chestiuni tehnice legate de mărturie. Dacă Feaver voia să grăbească depoziția aceasta, atunci trebuia să grăbească de asemenea și probele experților.

Stând în spatele scaunului judecătorului, Walter rămase tăcut la început.

— Păi, desigur, domnule judecător. Dar mai e ceva. Reclamantul de aici, Feaver, o să meargă direct la Curtea de Apel.

Malatesta se roti cu scaunul către el.

— Serios?

— Direct. Asta e impresia pe care mi-a dat-o mie. A zis că nu poate să pună pe picioare cazul fără inginerul ăsta. O să stipuleze pentru un verdict și apoi o să meargă drept acolo.

— Înțeleg.

Malatesta își duse o mână la gură și studie încă o dată moțiunea lui Robbie.

— Nu știu ce să spun, domnule judecător. Dumneavoastră sunteți judecătorul, dar, știți, toată chestia asta cu apelul nu va avea loc dacă hotărâți în favoarea reclamantului. De ce să nu vedeți ce are de zis inginerul ăsta? Dacă nu e mare brânză, atunci Feaver pierde. Dacă e o chestie teribilă, atunci Curtea de Apel n-o să vă revoce niciodată hotărârea. Nu le convine lor un pârât care încearcă să ascundă sub preș mărturiile ce nu-i sunt favorabile.

— Ei, Walter, zise Malatesta, clătinând din cap. Eu sunt pus aici ca să împart dreptatea cum pot mai bine, nu să dezavantajez Curtea de Apel.

— Păi, da, evident, domnule judecător, dar, știți, aveți o statistică așa de bună! Domnul judecător Tuohey vorbește mereu despre asta. Cum dumneavoastră sunteți la conducere în liga de sus. Nimeni de la Curtea Superioară nu vă ajunge nici pe departe, domnule judecător!

Malatesta, un bărbat puțin dispus în general să râdă, chicoti de-a dreptul, un sunet straniu de copilăresc.

— Adevărat, ai dreptate, Walter! M-am întâlnit săptămâna trecută cu Brendan și mă lăuda la trei sau patru alți judecători, cât de bine privit sunt acolo sus. A fost de fapt stânjenitor puțin, să știi. Totuși, trebuie să recunosc că sunt mândru de statistica mea. Au niște juriști de foarte mare calitate la Curtea Superioară, Walter! E o adevărată realizare să fiu judecătorul cu cele mai puține hotărâri revocate.

— Și, domnule judecător, nu știu, dar eu așa-mi aduc aminte, că, acum câteva zile, Curtea de Apel a respins un caz… cred că era exact ca ăsta. „Lăsați reclamantul să-și prezinte depoziția expertului.” Nu așa se spune de obicei?

— Păi da, în mod normal, Walter. Dar trebuie să existe și o anume echitate, continuă Malatesta să delibereze, lovindu-se cu stiloul în obraz și pleoscăind din buze. Aici nu văd un caz de felul ăsta citat de părți.

— Tocmai s-a întâmplat, cred. Opinie nouă-nouță. Nici măcar nu e publicată. Ce nume avea? Walter se plimbă prin cameră bătând darabana cu degetele pe tâmple. De ce nu-mi amintesc? Se mustră pe sine. Dar au revocat hotărârea, oricine o fi fost. A fost aproape exact ca și în cazul ăsta.

— O revocare? întrebă Malatesta.

Walter dădu sobru din cap în semn de încuviințare. Malatesta își ridică mâinile în aer, având mare grijă să nu-și desfacă mânecile.

— Tu ai un simț bun la chestiile astea, Walter. Recunosc. Bine, fie. Înregistrează ordinul așa, Walter! Primul instinct e întotdeauna cel mai bun în meseria asta. Aseară am permis moțiunea; ăsta a fost probabil lucrul corect.

— Am înțeles.

Walter aproape făcu o plecăciune înainte să se întoarcă să plece.

Stan opri înregistrarea. Se uită la noi cu bărbia împinsă înainte. Ne întrebă ce părere aveam.

— Glumești, nu? răspunse Robbie, care nu reușea să-și ascundă amuzamentul de ceva vreme. Pentru numele lui Dumnezeu, Stan, Walter îl duce de nas pe bietul amărât, de n-are treabă! îl face să semneze hotărârile alea orbește. Nu așa se vede? Se duce și împarte banii pe care i-am dat eu cu Rollo Kosic și apoi râde de face pe el de amețitul de Silvio, care se gândește așa demult că nu-i în stare nici să-și lege șireturile. Și apoi

Brendan, ca să țină rotițele în mișcare, Brendan vine și-l mângâie pe Silvio pe creștet ca pe băiețelul cuminte cu cea mai bună statistică de revocări.

Pe la spatele lui Stan, McManis îmi aruncă o privire rapidă. Am priceput din ea că dialogul lui Robbie cu Sennett era o repetare a convorbirii ce avusese loc mai devreme între Stan și Jim.

— Vrei să spui c-ai fost tras pe sfoară încă de la început? întrebă Sennett.

— Tras pe sfoară? Măiculiță, Stan, de ce Dumnezeu să mă plâng? Eu primesc ce vreau. Walter ia banii și-i ține pentru el. Și ce dacă? Pentru mine e totuna.

Sennett se încruntă și-i aruncă lui Robbie o privire aspră.

— Ba nu-i deloc totuna! Un grefier escroc nu e un judecător corupt. Pentru niciunul dintre noi, adăugă el cu o notă amenințătoare în glas.

Avea dreptate. Walter era un trepăduș, atât în curtea opiniei publice, cât și în cea a unui judecător.

— Știi la ce mă gândesc eu? zise Sennett. Că s-au prins de tine.

Feaver se uită lung la el, insultat. Acoperirea pentru Proiect, menținută printr-un imens efort reciproc, era o comoară comună. Persoana identificată ca fiind agent operativ al guvernului îi trăda pe toți.

— Gândește-te numai, zise Sennett. Precis au aflat cumva că este o cameră ascunsă acolo. Walter știe că el e deja făcut ciulama, așa că-l ajută pe Malatesta să se strecoare afară din capcană. Dacă…

Se întrerupse la văzul reacțiilor noastre. Eu, Robbie și McManis păream uniți într-o copleșitoare uluire, cum nu întâlnești decât în *Scripturi,* dar nu stârnită de minunare și de bucurie, ci de consternare și de groază. Puterea și viteza gândirii lui Stan, și felul cum îl sustrăgea din calea realității celei mai vădite și neîndoielnice erau absolut șocante.

— Ce? ne întrebă el, ca răspuns la felul cum ne holbam la el. Își încleștă mâinile și se aplecă bățos înspre noi. E posibil. E complet posibil, zise el. Complet.

24

În joia următoare, 30 aprilie, Evon se pomeni stând singură în Mercedes la ultimul etaj al parcării garaj a Templului. Mașina era așezată în așa fel încât să se vadă ușor vestibulul de sticlă unde se găsea liftul părăginit și Evon privise cum ușile se deschiseseră tremurător și Robbie intrase în cabină, unde îl aștepta Walter Wunsch. După câteva cuvinte de salut călduros, cei doi ieșiră cu totul din raza de acoperire a sistemului cu unde în

infraroșu, în timp ce liftul gemea și zăngănea coborând. Evon rămase pe loc, neștiind ce se întâmpla, izolată, sperând din tot sufletul că nu se va duce totul pe apa sâmbetei și simțind o iritare neașteptată în vezică.

După mai multe zile de dezbateri derutante, cea mai bună opțiune tactică părea să fie aceea de a se continua cu o nouă plată către Walter, în semn de recunoștință pentru decizia favorabilă în cazul *Drydech.* Asta urma să supună unui test teoria lui Sennett cum că Wunsch era cumva alertat de ce se întâmpla. Oricât de loial i-ar fi fost lui Malatesta, Walter nu avea cum să accepte să-și atragă noi ani de închisoare primind un al doilea plic.

Chiar înainte ca liftul să ajungă înapoi la nivelul cinci, Evon își dădu seama că era ceva în neregulă. Vuietul oceanic al sunetului alb din receptorul din ureche se transformă încet în voci. În loc să fi șters putina la parter, Walter era în continuare cu Robbie. Vorbeau despre o femeie, cu obișnuitele insinuări neplăcute. Feaver râdea, în stilul lui de a face pe plac povestitorului, și Wunsch mormăia pe un ton scăzut, ceea ce făcea să i se înțeleagă foarte greu cuvintele.

Se deschiseră încet ușile liftului, gravate cu simboluri ruginite ale găștilor de stradă și însemnate cu graffitti. Feaver ieși nevătămat din cabină, zâmbind, în continuare în compania lui Wunsch. În ciuda paltonului gros purtat pe vremea blândă de primăvară, umerii înguști ai lui Walter erau încovoiați, ajungându-i aproape până la urechi.

— Nu e posibil, îl auzi ea pe Robbie.

Feaver flutură din mână un semn de la revedere către Wunsch și ieși din vestibul. Walter rămase pe loc. Se uita țintă prin geamul murdar către Evon care aștepta în mașină, cu fața lui ca un bol de terci de ovăz, privirea urâcioasă zăbovind asupra ei. Pe neașteptate, Evon îl auzi pe Robbie vorbindu-i prin sistemul cu infraroșu în timp ce se apropia de Mercedes.

— În regulă, când o să intru acum în mașină, o să-ți spun ceva, bla, bla, bla, și vreau să râzi tare. Hohote isterice. Ai înțeles? Ca și cum ți-am spus ceva nemaipomenit de amuzant, să mori de râs, nu alta.

Feaver se trânti în scaunul șoferului și, după cum o prevenise, se prefăcu a rosti câteva fraze, mișcând doar buzele, fără să scoată vreun sunet, o pantomimă dedicată lui Walter.

— Râzi! exclamă el apoi printre dinți.

Evon izbucni în râs, în timp ce el continuă să-i ofere direcții de scenă. Robbie își ridicase mâna pentru a-și ascunde gura și-i spuse să clatine din cap și să râdă atât de tare, încât să o apuce tușea. În cele din urmă Robbie se

întoarse către parbriz și își schimonosi trăsăturile. Ridică din umeri către Walter, și Walter ridică la rândul său din umeri ca răspuns. Liftul tocmai se deschisese în spatele lui Wunsch și acesta se întoarse către el.

Evon așteptă un semn din mână, ceva, dar Feaver nu-i dădu nicio explicație. Băgă în schimb mașina în viteză cu mișcări violente și ieși imediat din garaj. Câteva străzi mai încolo, Robbie pătrunse cu mașina într-o alee, mergând încet până intră într-o parcare de pietriș din spatele unui mic magazin. Ușile din spate ale magazinului erau protejate de un grilaj de securitate ruginit. Robbie arătă cu un gest energic înspre centura sa și-i mimă, fără să rostească vreun sunet „Oprește-l”.

Evon nu avea la ea telecomanda. Nu erau decât la câteva străzi distanță de LeSueur și se gândise să dezactiveze dispozitivul Foxbite în biroul lui McManis.

— La dracu’! zise Feaver tare. Percheziționează-mă, îi spuse.

Evon îl întrebă ce se întâmplase.

— Percheziționează-mă o dată, ce naiba! răspunse el.

Rămase nemișcat în scaun, stând țeapăn și privind pe geam cât dură procedura. Îi ceru să precizeze ce găsise și ce oră era, după care, fără niciun alt cuvânt, își scoase microfonul din cămașă și îi smulse firul din dispozitiv.

— S-a terminat cu mascarada, zise Robbie.

— N-a luat banii?

— Ba i-a înșfăcat pe toți, până la ultima para. Ca întotdeauna.

Urmând sfatul lui Klecker, Feaver își cumpărase niște cizme făcute la comandă, ca să existe un loc mai sigur și mai confortabil în care să ascundă aparatura Foxbite, iar acum își ridică piciorul ca să-și descalțe una din cizme. În spațiul mic din mașină acest lucru se dovedi deosebit de dificil. Evon îl întrebă în mod repetat ce se întâmplase, dar Robbie refuză să răspundă de fiecare dată. În cele din urmă, smulse dispozitivul din harnașamentul atașat pe gleznă și-l trânti în poșeta ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, care-i problema?

— Problema este următoarea, zise el. Eu și Walter eram pe punctul să ne despărțim, când Walter se apucă să-mi spună o poveste. E pe jumătate un banc pentru el, dar pe jumătate poate că nu e. Se pare că, săptămâna trecută, când eram în sala de judecată a lui Malatesta, te-ai ciocnit de un individ. Ei bine, e un polițist. Un vechi amic de-al lui Walter de pe când erau amândoi la curtea de drept penal. Tipul ăsta are un caz pe rol, un apel administrativ venit în urma unei decizii a Comisiei Departamentului de Poliție și

Pompieri. A primit treizeci de zile pentru ceva. Îl cheamă Martin Carmody. Feaver se uită lung la ea, așteptând un răspuns. Vrei să cumperi o vocală?

— L-am mai văzut pe undeva. Așa mi s-a părut.

— Păi, da.

Evon urmări privirea lui Robbie, îndreptată prin geam către zidul de cărămidă al clădirii scunde din față. Peste burlanul ruginit urca răsucit un lujer verde.

A zis că acum cinci sau șase ani — asta i-a spus el lui Walter — a fost trimis la Quantico pentru două săptămâni la un instructaj avansat de arme de foc. Și acolo ajunge s-o cunoască pe instructoarea lui, agentă FBI, DeDe Cutărică. A ajuns s-o cunoască foarte bine într-o noapte. S-o „cunoască” biblic. Și putea să jure, i-a spus el lui Walter, că fătuca asta de care s-a ciocnit la tribunal, adică tu… că fătuca e agenta aia. DeDe. Cu părul vopsit. Fără ochelari. Nu mai arăta chiar așa de tare ca o fată de la țară, dar, măiculiță sfântă, nu se poate să uiți așa o bucățică! Singurul motiv pentru care îl întreba pe Walter era că doamna Carmody e și ea prezentă în fiecare zi la tribunal pentru audieri și ar prefera să nu apară cine știe ce complicații, „hai salutare, ce mai faci”.

Deja Evon își închisese ochii de ceva vreme.

— Așa că eu mă pornesc pe râs, zise Robbie. FBI? Ce ridicol! Stai să mă duc s-o întreb. Walter, slavă Domnului, e mult prea puritan ca să-și vâre nasul aici cu noi în mașină să întrebe o doamnă cu cine s-a regulat, și, bineînțeles, făcea pe grozavul, „ce, eu, să mă îngrijorez de FBI? Ha!”, dar tot a fost suficient de curios să vină sus cu mine să vadă cu ochii lui.

— Mă-sa ei de treabă! zise ea, când reuși în sfârșit să articuleze.

Își dădu seama că nu înjurase încă niciodată în fața lui. Purtarea ei de fată mormonă.

— Dea, DeDe, scumpo, ar fi cazul să-mi spui ce ne facem acum.

— Băga-mi-aș!

Evon își simțea mintea ca o navă prizonieră între sloiuri de gheață. Motorul era pornit și duduia, dar prova nu reușea să treacă printre ele. Dacă Walter luase banii, acoperirea ei nu fusese deconspirată. Dar nu avea cum să fie sigură. Tremura din tot corpul. Și, ca de obicei, simți cum inima îi era cotropită de rușine. Era parcă mai rău că fusese transmis totul către dubița de supraveghere. Toți știau. Deja, Sennett se învârtea ca o giruetă pe un acoperiș în vreme de tornadă. Toți aveau să-și iasă din minți.

— Deci, ce să înțeleg? întrebă ea. N-a fost decât prudent? Carmody. N-a fost complet sigur? Vreau să zic, am fost beți, Robbie! Criță, picam din

picioare de mangă ce eram. Nu e sigur, repetă ea, bătând darabana cu degetele în consola mașinii. De aia l-a întrebat pe Walter.

— Probabil. Dar Wally e încă speriat un pic. Mi s-a părut că se mai calmase la plecare. Dar întrebarea rămâne.

Evon se adresă apoi mai degrabă sieși.

— Serios că nu mi l-am adus aminte. Am trecut chiar pe lângă el.

Cu siguranță fusese prin 1986, pentru că încă se construia Hogan's Alley, un orășel unde se puneau în scenă evenimente de natură criminală cu scopul de antrenament. Fusese prima dată când o rechemaseră la Quantico pentru a preda tragerea cu arme de foc. O poveste din trecut. Dintr-o altă viață. Simți că o umflă râsul, reacție cu totul nepotrivită momentului. Evident că și-l amintea ca fiind mult mai chipeș.

— Da, zise el. O aventură de-o noapte. Un tip cules dintr-un bar la sfârșitul zilei. Am trecut și eu prin asta.

Când surprinse căutătura lui Robbie, Evon înțelese restul. Sentimentele se zugrăviră fugar pe chipul întunecat al bărbatului. Strângea cu amândouă mâinile volanul de lemn de nuc și îi aruncă o privire cu ochii lui profunzi, în același fel ca în prima zi, când Evon îi spusese că deja prinseseră pe unul din răufăcători.

— Robbie, zise ea, apoi își curmă vorba. Robbie tură motorul, ieșind cu spatele în alee.

— Halal acoperire, îi spuse el.

Mai

25

— Îți amintești? întrebă ea. Am discutat. În noaptea aia. După Kosic. Îți amintești? Și mi-ai descris cum stai pe întuneric întins în pat. Și te simți așa de nesigur. Îți amintești?

Evon auzi ecoul sec, glotal, al băuturii date de dușcă.

— Deci, unde vrei să ajungi?

— Îți spun imediat unde vreau să ajung, zise ea. Dar mai întâi răspunde-mi. Îți amintești asta?

— Desigur.

— Ei bine, uite ce trebuie să știu. A fost un joc?

Robbie scoase un sunet profund, poate un geamăt.

— Nu, zise el în cele din urmă. A fost pe bune.

— Atunci, poți să te imaginezi căutând în interiorul tău și nefiind sigur de ce se găsești acolo? Să nu fii sigur că poți simți cu adevărat ceea ce tânjești… Poți să-ți imaginezi asta?

În întuneric, Robbie stătu vreme îndelungată să se gândească. După ce-și scosese aparatul Foxbite și-i spusese ce aflase de la Walter despre Carmody, Robbie condusese mașina în cerc pentru un timp înainte să se îndrepte spre Clădirea LeSueur. Emana dispreț ~ tocmai el, dintre toți oamenii de pe lumea asta, tocmai el se arăta mânios pentru că socotea că fusese înșelat. Dar, în mod straniu, mânia lui se dovedise greu de suportat. Evon se simțea oricum pierdută și rănită, încercând să aprecieze costurile acestei încălcări a acoperirii pentru Proiect și pentru ea însăși, șocată că fosta ei viață își făcuse apariția din senin, ca o rudă nepoftită, să o dea peste cap. Dacă Feaver ar fi lăsat-o la un colț de stradă, Evon n-ar fi fost în stare să ajungă acasă.

În cele din urmă Robbie o întrebase dacă era adevărat. Era ea sau nu era? La început, refuzase să-i răspundă.

— Nu o să discutăm despre asta, Robbie! Nu se cuvine. Eu am o sarcină de respectat.

— Și ai făcut-o varză și pe aia!

După ce se ridicase praful rămas în urma bilei de demolare, Evon surprinsese o privire furișă cu coada ochiului, mai blândă decât tot ce văzuse pe chipul lui de când îl lăsaseră pe Walter în parcare.

— Nu e cinstit, rostise el după o clipă și apoi se cufundase în tăcere.

Cumva, ajunseseră amândoi la un consens, acela de a nu rămâne la LeSueur. Feaver făcuse un ocol în jurul clădirii cu mașina, cât timp Evon îi aruncase lui McManis dispozitivul Foxbite din ușa biroului. Jim nu spusese mare lucru. Nu voise decât să afle dacă Walter păruse convins atunci când se întorsese către lift. Evon credea că da. Și Feaver credea același lucru. Dar, își dăduse ea seama, chiar dacă Walter avea îndoieli, nu ar fi avut de ce să o confrunte cu acestea.

Agenta întrebase dacă Sennett turbase.

— Da, răspunsese Jim. Crede că agenții care i-au asigurat mutarea ar fi trebuit să se sesizeze cu privire la asta atunci când au făcut cercetarea de bază inițială.

În ciuda gravității situației, Jim zâmbise la ideea acelui chestionar: „Fă o listă cu toate nopțile nebunești pe care le-ai petrecut în ultimii zece ani”. Încuviințase cu blândețe atunci când Evon îi spusese că voia să plece acasă.

— Asta nu se sparge în capul tău, îi zisese el.

Ea știa că omul avea dreptate. Nu era altceva decât o coincidență dementă. Agenții sub acoperire dați în vileag erau în majoritatea cazurilor demascați de polițiști și de procurori care-i recunoșteau. Dar asta era logica. Dacă Proiectul se prăbușea acum, o va urma pretutindeni. Înapoi în Iowa sau oriunde altundeva ar merge. „Nu face Biroul de rușine.11 Lozinca de la Quantico era arsă cu fierul roșu în mintea fiecărui recrut. Totuși, McManis și Sennett discutau. Măsurau riscurile, le puneau în balanță. De aceea era Jim dispus s-o lase să plece acasă. Încă nu știau ce vor face cu ea.

Când se urcase din nou în Mercedes, Feaver o întrebase dacă voia să bea ceva, și pe legea ei că voia, așa că Robbie se oferi să meargă într-un magazin să-i cumpere o sticlă de ceva. Până nu abandonau corabia cu totul, fata mormonă nu trebuia să fie văzută cumpărând băutură. Ea nu se simțea în stare să rămână singură în acele clipe și i se părea cel puțin o formă de recompensă să-l lase în sfârșit în apartamentul ei. Amestecase votcă și niște limonadă înghețată pe care o avea în congelator și, după ce băuseră mare parte din ea în tăcere, Evon se simțise copleșită de un impuls, aproape ca apăsarea de piston a stării de greață. Voia să explice. De ce? Asta se întrebase în sinea ei, sperând să găsească o justificare rațională pentru a se abține. De ce?

Pentru că. Pentru că tăcerea ar fi fost fatală unui lucru fragil dinăuntrul ei.

Pentru că i se părea de nesuportat ca adevărul prețios, atât de greu de rostit cu voce tare, să fie considerat o minciună.

Lumina zilei dispăruse. Nu trăsese draperiile la ferestre. Reflexiile provenind de la indicatoarele stradale și de la firma de neon de cealaltă parte a bulevardului zugrăveau camera în verde și în roșu. Ea își ținuse ochii închiși mare parte din timp. Robbie stătea pe podea, rezemat de canapeaua înflorată pe care o închiriaseră agenții însărcinați cu mutarea ei aici. Când ședea seara pe ea ca să se uite la televizor, Evon simțea vagi urme de miros de fum de trabuc și de chimicale care nu reușiseră să elimine izul cu totul. Feaver își dezbrăcase haina de la costum și își scosese cizmele. Își mișca degetele de la picioare, în șosete elegante cu model în timp ce bea, dar acum, gândindu-se ce răspuns să-i dea, rămăsese imobil. Putea să-și imagineze?

Da, zise el, la un moment dat. Da, își putea imagina asta.

— Așa te simți tu? o întrebă el.

— Așa m-am simțit, răspunse ea. Ani de zile. Ani. M-am gândit că pur și simplu nu mă interesează sau nu-mi pasă. Nu eram sigură. Poate am pus totul în sport.

Sportivii *erau* corpurile lor. După un meci, se instala o stare de conștientizare suprasenzorială: vânătăile, întinderile musculare, durerile interioare. Își simțea pielea de parcă ceva ascuțit îi fusese vârât prin fiecare folicul în straturile adânci ale dermei. Pentru majoritatea coechipierelor sale, electricitatea aceea se transforma cu siguranță în sexualitate. Dar, pentru ea, tocmai jocul reprezenta excitarea. Fazele incipiente ale autocratismului păreau interzise aproape la modul superstițios. Nu doar din cauza învățăturii căpătate în biserică de a se feri de sexualitate ca de ciumă. Ci pentru că simțea că ar văduvi-o cumva de o parte esențială, ar pune în pericol miezul radioactiv al pasiunii ei lăuntrice, care o făceau să dea totul pe teren.

În liceu, fusese marea sportivă, mult prea intimidantă pentru majoritatea băieților ca să îndrăznească să o abordeze. Și, oricum, era un oraș mormon; mai mult de jumătate din copii nu aveau voie să meargă la întâlniri până la șaisprezece ani. Bineînțeles că și ea își dorea să iasă în oraș, o dată ce toate acestea se puseseră în mișcare. Voia să simtă că aparținea grupului. Avea șaptesprezece ani. Se dusese la balul de absolvire și făcuse sex pentru prima dată în noaptea aceea, ca și cum ar fi fost parte din aceeași ceremonie, ceea ce și era pentru mulți alții din Kaskia. Se culcase pe iarbă pe coasta ascunsă privirii a pârtiei locale de schi alpin, și-l lăsase pe Russell Hugel să-și dea jos chiloții și să o pătrundă. Nu durase nici măcar un minut. După aceea băiatul o ajutase să se ridice. Îi culesese cu grijă fiecare fir de iarbă și fiecare frunzuliță de pe rochie, și o condusese în josul pantei în tăcere. Bietul băiat era probabil jenat, crezând că o dăduse în bară. Un cocoș dintr-o fermă, fluturând din aripile lui inutile, se putea menține ridicat în aer mai mult timp decât reușise Russell. Așa fusese sexul. În mod periodic, îl revedea cu ochii minții. Interludiul trecuse exact așa cum se dusese și balul. Anticipat cu atâta vreme înainte, și apoi scurt și dezamăgitor. Își pusese rochia deoparte. Și concluzionase, când se dusese la colegiu, că era o bătaie de cap mult prea mare.

Homosexualii — gândul că exista cineva pe pământ altfel croit — erau încă un fel de legendă, în acele vremuri, în ce-o privea pe ea, unul dintre lucrurile îngrozitoare pe care oamenii ți le spun despre lume, lucruri pe care le consideri exagerate sau nici măcar adevărate. Știa că părea o țărăncuță

având astfel de opinii. Dar crescuse la o fermă. Berbecii cu oile. Taurii cu vacile. Auzise despre Sodoma la biserică. Dar Dumnezeu îi distrusese pe *oamenii aceia.*

— Am trecut prin cantonamentul de hochei în prima vară fără să am nici cea mai vagă idee. Și câteva dintre fete erau așa de lesbiene, așa de pe față… mai ales una din ele, Anne-Marie — fetele glumeau că nu vor să stea singure cu ea în cameră. Și eu *tot* nu m-am prins.

Îi spuse lui Robbie că avusese o colegă de echipă în acea perioadă, o femeie pe nume Hilary Beacom, o bună mijlocașă, dar nu tocmai o vedetă. Cu doi ani mai mare decât Evon, Hilary era din Main Line, de lângă Philadelphia. În mod straniu, hocheiul pe iarbă era un domeniu îmbrățișat de elite. Niște femei alergau ca zăludele, izbeau mingea, se pocneau una pe alta peste picioare și chiar și în cap, din când în când. Deseori curgea sânge. Nu era ceea ce Evon considera un joc de școală privată de lux pentru tinerele domnișoare. Dar din zona asta proveneau multe fete. Școli private. Școli de bogătani. Hilary Beacom provenea din acest univers. Păr blond și des, ca de catifea, tras pe spate cu o cordeluță. Îmbrăcăminte de la Laura Ashley. Și farmecul mulțumit de sine al unei persoane care era într-adevăr stăpână peste lume.

Avea grijă de Evon, stătea lângă ea în autobuz, îi spunea secrete despre antrenoare. Când nu erau pe teren mergeau împreună călare. Într-o noapte de mai, când Evon era în anul doi, se îmbătaseră amândouă. Alcoolul le era interzis și în timpul sezonului, și în afara lui. Toate semnaseră angajamente în acest sens. Dar Hilary urma în curând să absolve și băuseră cot la cot nebunește, luând cu asalt cinci, șase petreceri studențești și ajungând în cele din urmă în camera lui Hilary. Se prosteau numai. Imitau personaje din serialele de televiziune din copilărie („Oh, domnule Grant!”) și apoi chestii din *Star Trek,* toate speciile acelea diferite care erau oameni normali, în afară de o singură trăsătură ce fusese amplificată, mutată, sau înlocuită. Spock, cel fără de emoții.

— Îți văd aura, îi zisese Hilary din partea cealaltă a camerei.

Se prefăcea a fi un personaj din galaxia Caniș, care se părea că avea abilitatea câinilor de a vedea haloul emisiilor emoționale ce pluteau în jurul unei ființe umane.

— Îți văd aaa-uraaah, repetase, fluturându-și mâinile în aer ca un yoghin, apropiindu-se de ea.

Evon se prăbușise pe patul lui Hilary, cu capul rezemat de o pernă. Amândouă râdeau.

— Și ce mai vezi?

Hilary venise mai aproape, desfăcându-și palmele peste capul lui Evon, ca și cum ar fi masat o prezență în aer.

— Văd, zisese Hilary, cu ochii limpezi pentru o clipă. Văd că ești beată.

Căzuse apoi în pat, peste Evon. În cele din urmă Hilary se ridicase și o luase de la cap, cu ochii ațintiți la Evon.

— Văd că ești nesigură, spuse ea. Văd că ți-e frică.

— Bine, zisese Evon, râzând, deși își dăduse seama în clipa aceea că vremea amuzamentului trecuse.

Hilary își mișcase din nou mâinile, mai întâi în jurul capului lui Evon, lăsându-le apoi să alunece de-a lungul întregului ei trup, păstrând o distanță aproape insesizabilă.

— Simt o dorință mistuitoare, zisese Hilary.

Evon nu răspunsese. Chipul lui Hilary, cu un strat gros de machiaj ca să ascundă micile imperfecțiuni ale obrazului, se găsea la doar câțiva centimetri de al ei. Ferestrele aveau obloanele trase.

— Știi ce se întâmplă aici? o întrebase Hilary.

Da, știa. Știa. Într-un fel. Se priviseră una pe alta, măsurându-și reciproc nesiguranța. Și apoi Hilary își apropiase fața de a ei. Evon zăbovise acolo, în mirosul dulce și puternic al chipului lui Hilary. Dincolo de aromele artificiale, pielea ei avea dulceața vagă a laptelui. Ochii lui Evon era încă deschiși atunci când li se întâlniseră buzele. Uscate de la sport și de la neliniștea momentului, buzele semănau cu crusta fragilă ce se formează pe o bucată de portocală lăsată decojită la aer și, exact ca la portocală, o dulceață încântătoare aștepta ascunsă dedesubt. Hilary își lăsase încet toată greutatea peste ea.

Feaver vorbi: Deci, știa.

— Nu. A fost ceva ce s-a întâmplat. Dar nu am știut ce însemna.

Nu dăduse niciodată înapoi din fața faptului că găsise o mare plăcere în asta. Însă, după aceea, își spusese că nu știuse ce altceva să facă. În mod ciudat, nu era cu mult mai diferit de ceea ce se întâmplase pe coasta dealului cu Russell. Rămăsese la distanță de Hilary, a cărei grație patriciană și, mai mult încă, a cărei bunătate — o împiedicaseră să rostească vreodată un cuvânt despre asta. Hilary absolvise o lună mai târziu. Întâmplarea se decolorase cu timpul, contururile i se tulburaseră în adâncimile memoriei.

Existau multe lucruri în privința ei, se gândea Evon, care nu erau la fel ca la majoritatea oamenilor pe care-i cunoștea. Venea dintr-un orășel micuț, de care nu auzise nimeni. Fusese selectată în echipa națională într-un sport olimpic. Și se culcase o dată cu o fată. Așa era ea.

Dar însemna asta că nu va obține fericirea pe care toți ceilalți oameni din lume și-o doreau? Că nu i se cuvenea? Dacă ai fi întrebat-o atunci, imediat după Hilary, ți-ar fi spus că se va mărita, că va avea copii, casă, soț, un tip cumsecade, liniștit și sincer, așa cum îi considera pe tatăl ei și pe frații ei mai mici. Și când avea să se întâmple asta, Hilary nu ar fi prezentat nicio importanță. Nimic altceva nu ar fi contat. Acum avea treizeci și patru de ani. Treizeci și patru de ani, și viziunea acelei seninătăți care o aștepta îi plutea încă prin fața ochilor în răstimpuri, ca o alinare, iar când își dădea seama că nu se va întâmpla niciodată, chiar și acum, la treizeci și patru de ani, se simțea distrusă.

Cu puțin mai mult de trei ani în urmă, fusese trimisă în delegație la San Francisco într-o anchetă de suspiciune de mituire a inspectorilor portuari ai Ministerului Agriculturii. Un alt agent o dusese la un club de striptease în glumă. Una dintre fetele de acolo era o informatoare a lui, se învârtea între mulți indivizi care se credeau mari mafioți și afla astfel informații bune. Dar Evon nu se distrase deloc. Agentul își închipuise că era din cauza rigidității ei, așa că după un pahar plecaseră de acolo. Dar ceea ce o făcuse pe ea să înțepenească era felul cum o privise una dintre femeile care dansau. Își ținea sânii goi în palme, masându-i, strângându-i laolaltă, cu sfârcurile ascuțite, foarte roșii și vizibil erecte, întorcând o privire dornică, languroasă și cunoscătoare către Evon. Era un vino-ncoace, își dăduse ea seama, parte a dansului lor, fetele făceau asta tuturor celor din mulțime, știind că nimeni nu era acolo din întâmplare, toți veniseră în căutarea unor anume senzații. Și Evon își căpătase senzația. Se dusese acasă și nu dormise toată noaptea. Când își turnase un pahar de votcă, îi tremura mâna atât de tare încât abia reușise să nu verse totul pe lângă pahar. Se așezase într-un fotoliu în mica garsonieră în care o cazase FBI-ul și încercase să se calmeze. Și, după o oră și ceva de băut, își spusese în cele din urmă: „Deci, așa sunt eu”.

— Și m-am dus înapoi. N-aveam nici cea mai vagă idee ce să spun dacă vreo persoană cunoscută ar fi apărut acolo. „M-am așteptat să te găsesc aici”? Cred că replica asta am pregătit-o în sinea mea. M-am întors ca și cum ar fi fost o chestiune profesională, o anchetă. M-am așezat în primul rând. M-am uitat la acea femeie Teresa Galindo, așa s-a dovedit c-o chema

m-am uitat la Teresa, i-am zâmbit, ea s-a uitat iarăși la mine în felul ăla, și de data asta am cedat, înțelegi, m-am lăsat dusă de val. Am simțit cum mi se înalță trupul către ea…

Chiar și acum amintirea era uluitoare. Uluitoare.

— În orice caz, fetele circulau prin mulțime, înțelegi, voiau să te facă să cumperi băutură. Și fata asta, Teresa, nu era o frumusețe deosebită. Majoritatea fetelor din cluburi au drept principal atribut pe care-l aduc slujbei disponibilitatea de a-și da jos hainele de pe ele și de a dansa în fața oamenilor. Teresa era toată plină de senine de acnee. Când a început să se plimbe prin bar în bikini și fustiță, se vedea clar că era machiată până și pe piept. Dar eram *așa* de excitată… Fiindcă nu trebuia să depun niciun efort pentru ce voiam, fiindcă Teresa vedea ce se întâmpla și știa ce hram purtam. Când s-a întors cu băutura, mi-a aruncat un șervet în poală și mi-a șoptit: „Fac și private”.

Aproape c-am întrebat-o: „Private ce?” Mi-ar fi răspuns „dansuri”. Dar nu credeam că despre dansuri vorbea ea de fapt. Am văzut un număr de telefon și am strâns șervetul în mână. Și am sunat. În noaptea aia, ca să nu-mi pierd curajul. Și a venit la garsoniera mea a doua zi dimineață. La ora 11. În plină zi, înainte să mergem amândouă la serviciu. A fost așa de ciudat! Nu din pricina a ceea ce făceam — și s-a trecut de la dans la altele în aproximativ două minute —, nu pentru că erau mâini de femeie cele care mă atingeau, nu din cauza jucăriilor incredibile pe care le adusese cu ea — era una pe care-o numea Bagheta Magică și care avea trei biluțe ce se roteau la un capăt —, ci pentru că, între timp, mă gândeam: „E un vis, Doamne, *am visat* toate astea, le-am visat de o mie de ori”.

Am plătit-o. Și ea întotdeauna lua banii. Mi-a spus că nu făcea asta decât cu femei și nu foarte des, dar n-am avut niciodată nici cea mai vagă idee dacă era adevărat. I-a plăcut de mine. Și-a dat seama extrem de rapid că sunt om al legii, dar n-a ghicit că din FBI. A crezut că eram vreun adjunct de șerif de district. A născocit o întreagă poveste despre mine. Cică lucram la închisoare. Și îi uram pe bărbații de acolo. Exact așa cum ea și majoritatea celorlalte fete îi urau pe bărbații de la club. De aceea păreau s-o facă. Pentru ocazia de a-i disprețui pe bărbați, care și-o doresc atât de mult, atât de pe față, și care nu au s-o primească. Și ea își avea motivele ei. Bunicul ei își făcuse mendrele ani de zile cu ea, un mar*t patron* de care se temea toată lumea. Urmase și colegiul; asta era o surpriză. Avea o diplomă în contabilitate. Dar scotea mai mulți bani așa.

Și-n felul ăsta am știut. Am admis cu voce tare față de mine însămi că știam. Și heterosexualii, când îi ascult cum vorbesc, uneori par să creadă că singura parte dificilă e să ajungi să știi. Ca și cum lor le-ar fi ușor să-și găsească o persoană de sex opus cu care să se potrivească și parcă nu sunt chiar așa de nefericiți când nu pot. Am încercat să-mi petrec timpul cu femeia asta, Teresa. Uneori, înainte sau după ce o făceam, ieșeam la un pahar. Numai că ea își inventase o poveste despre mine, iar eu îmi inventasem o poveste despre ea. În a mea, era o femeie bună și dulce și de fapt nu voia decât să găsească pe cineva către care să se întoarcă, dar nu a fost așa. Mediul ei era dur. Le plăcea durerea. M-a dus la cluburile de sex. Ei le spun cluburi, dar nu e decât mansarda cuiva și trebuie să plătești la ușă. Și nu mi-a plăcut ceea ce-am văzut. O femeie cu un cartof de Idaho? Eu voiam o viață. Acolo era un spectacol de ciudați de circ. Cel puțin mie așa mi s-a părut… Așa că… rosti Evon cu glas obosit. Uneori mă gândesc la asta și sunt efectiv îngrozită. O stripteuză. O *stripteuză,* Doamne Sfinte! De parcă viața mea ar fi visul tulbure al unui bețiv într-o stație de autobuz. O stripteuză!

Ăsta e un joc, îi zise Feaver. Evon deveni bătoasă, dar nu înțelesese ce voise el să spună.

— E o repetiție, preciză Robbie. N-o să duci o stripteuză acasă la mama.

Evon râse la adresa unui asemenea gând. Nu o să ducă pe nimeni acasă la mama. Nu avusese niciodată tăria necesară. Dar înțelegea acum la ce se referea Feaver.

— Și atunci când naiba intră Carmody în toată tărășenia? întrebă el. După povestea asta?

— Înainte. A fost o perioadă foarte previzibilă. Vreau să spun, știam că nu găseam aceeași satisfacție în chestia asta precum ceilalți oameni. În Act. M-am gândit că mi-e frică. Ei bine, da, îmi era frică. Așa că m-am gândit că, dacă reușesc să mă îmbăt suficient de tare… Și eram departe de casă. Iar atunci n-a fost singura dată. Nici pe departe! Actul mecanic era de fapt acceptabil. Dar problema mea nu se referă la actul mecanic. Ci la pasiune. Faptul că sunt tipul de femeie care simte pasiune pentru alte femei. Și care vrea ca o femeie să simtă pasiune pentru ea.

Robbie o întrebă pentru cine simțea pasiune acum, pe cine lăsase acasă, și Evon reuși cumva să râdă din nou de această idee. Des Moines nu era tocmai San Francisco, și Evon trebuia să fie înțeleaptă, existau o mulțime de chestii pe care FBI-ul nu era pregătit să le accepte. Iowa City reprezenta

altceva, dar exista o distanță, și mai exista un aspect deloc confortabil în ceea ce întâlnise acolo, care-i amintea de cele văzute în San Francisco. Multe dintre aceste femei erau într-o misiune, și într-un fel îți pretindeau să fii lesbiană în felul lor. Era perfect acceptabil să te plimbi de colo până colo în chiloței de piele și cu bandă adezivă peste sfârcuri, dar Doamne ferește ca unei fete să-i placă de Lee Greenwood[23] sau de Travis Tritt[24]. Sau de George Bush. Însă, în general, rămăsese inhibată. Își dădea seama de asta. Chiar și acum, încă exista o părticică din ea care aștepta ca toată chestia asta să dispară de la sine.

Cu aproximativ optsprezece luni în urmă începuse să se închege ceva cu o femeie de la biserică pe nume Tina Criant. Era măritată cu un polițist cu care Evon lucrase, și ea și Tina aveau multe lucruri în comun, același amestec bizar de hobby-uri, broderia și trasul cu pistolul. Făceau împreună lucrurile astea.

Finei îi plăcea să-i împrumute cărți. Râdeau mult împreună. Era o persoană caldă, specială, și Evon vedea că se înfiripa ceva între ele, probabil tipul de lucru pe care-l văzuse în ea și Hilary Beacom. Nu spusese niciodată nimic, niciuna din ele n-o făcuse, de fapt. Privind retrospectiv, Evon știa că lăsase cumva să se destrame povestea. Dacă ar fi fost mai îndrăzneață, ar fi putut fi un exemplu sau ar fi putut furniza curajul necesar pentru amândouă. Dar probabil că așa era mai bine. Tina și Tom, soțul ei, aveau doi băieței, de cinci și șapte ani. Aproape două luni, Evon o urmărise pe Tina cumpănind în sinea ei. Și apoi se hotărâse. Ieșise din cercul de broderie. Nu mai venise la poligonul de tragere. O duruse cumplit. Până atunci, Evon nu-și dăduse seama cât de mult sperase de fapt.

Uneori, în prezent, îi spuse ea lui Robbie, în momentele ei cele mai rele, vedea câte o femeie din acelea care apar în medii complet masculine — în echipe de drumari sau singura persoană albă într-un grup hispanic de grădinari, una dintre femeile acelea butucănoase cu părul scurt și fața uscată, fără machiaj, purtând un tricou mototolit ce ascundea ceea ce, dintr-un straniu motiv, era întotdeauna o pereche de sâni absolut uriași. Se uita la femeile acelea și se gândea: „Așa sunt eu? Așa o să ajung să fiu? O persoană autoproclamată ca inadaptabilă, cu o colecție de pistoale și trei posturi de sport la cablu?”

— Termină, mai rosti el pe neașteptate, cu glas scăzut.

— Poftim?

— Nu-ți mai face atâtea procese de intenție. Adică, poți să zici că nu te cunosc, dar știu sigur că *asta* nu ești tu. Dumnezeule, nu are cum să fie chiar așa de simplu, zise el.

Probabil, nu era distractiv. Însă Evon râse timp îndelungat, iar Robbie râse împreună cu ea. În acea noapte, în acel moment, Evon era pregătită să râdă. Pentru că Robbie avea dreptate. În amândouă felurile. Și vestea cea bună, și vestea cea rea. Nu era un anume tip de femeie. Era ea însăși. Un cui pătrat, poate. Țâfnoasă. Stânjenită. Derutată, bineînțeles. Dar nu *complet* nepotrivită pentru lume, nu atât de dominată de aceste întrebări, încât ele să ajungă să suprime orice altceva. Își avea secretele ei. Toată lumea avea secrete. O mulțime de chestii i se învârteau prin cap, nedefinite, ca praful din cosmos care încă nu devenise o cometă sau o planetă, sau o stea. Dar cine nu e așa? Toată lumea e așa. Viața sexuală a tuturor e ciudată. Nu?

— Deci, ce altceva mai trebuie să știi, Robbie? îl întrebă ea după o vreme, pe un ton ironic.

Din cealaltă parte a camerei Evon auzi cuburile de gheață zăngănind în paharul lui. În vecini, tipul care asculta încă din ianuarie coloana sonoră din filmul *Bodyguard* de atâtea ori că uzase banda, pusese din nou caseta.

— Cum ți-a venit să-ți spui „Evon”?

Era numele unei verișoare primare a ei, o fată cam de aceeași vârstă, ortografia americanizată cerând să fie pronunțat ca Yvonne. Dar oamenii se încurcau mereu. Profesorii. Ceilalți copii. Îi spuneau „Even”[25] și se plictisise să-i tot corecteze. Uneori era o metodă de a fi batjocorită, copiii fiind cruzi, ca oriunde. „Chiar mai rea.” „Chiar mai proastă.” „Chiar mai urâtă.” „Chiar mai grasă.” Dar fata asta, verișoara ei, avea stofă. Nu accepta să se lase călcată în picioare. „Chiar mai bună”, le răspundea ea, și nu glumea. Acum era medic în Boise, divorțată, cu doi copii, destul de fericită ca femeie singură, stăpână pe viața ei. În ultimii zece ani, cele două verișoare nu se văzuseră decât o singură dată, dar fusese o întâlnire plină de căldură. „Chiar mai bună.” Voise întotdeauna să poată spune asta în felul în ca*re o* spunea verișoara ei.

În stradă, motorul unei motociclete dădu un rateu. Evon îl întrebă dacă mai avea vreo întrebare pentru ea.

— O dată și pentru totdeauna, zise el în cele din urmă. Porți un microfon sau nu?

Nu se putu abține să nu râdă. Deja răsese destul demult.

— Crezi că ți-aș fi zis toate astea dacă ar fi pe undeva pornit un magnetofon care să înregistreze totul?

Robbie însă se gândise la acest aspect. Îi spuse că își închipuise întotdeauna că, fiind agentă, o lăsau să-l pornească și să-l oprească după cum voia. Evon îl privi în față în obscuritatea camerei. Până în clipa aceea avuseseră amândoi mare grijă să nu se privească în ochi.

— Mă mulțumesc doar să-mi spui că nu, zise el. O să te cred. Numai *spune-mi* că nu.

— Ți-am mai spus că nu și înainte. Vrei să verifici?

— Ha?

— Să verifici, zise ea, ridicându-se în picioare. Hai și verifică! Haide! Percheziționează-mă. Altfel n-o să crezi.

Robbie era surprins, dar în cele din urmă se apropie de ea, în șosete și cu un pas straniu de ușor.

— Nu e nevoie să fac asta.

— Ba da, e! Însă nu face pe nebunul, zise ea. Fă-o așa cum aș face și eu. Verifică-mi poșeta.

Robbie rămase pe loc o vreme, jenat sau poate pur și simplu nepriceput în a atinge o femeie fără implicațiile obișnuite. În cele din urmă o prinse de umeri. Dar nu merse mai departe. O trase în schimb încet către el, până când capul lui Evon ajunse sub bărbia lui, apoi se aplecă și o sărută pe creștet, asemănător felului în care îl sărutase la tribunal pe Leo, vărul lui mai în vârstă.

După aceea își luă sacoul și se strădui, cu ceva cazną, să-și vâre cizmele în picioare. Pe sub ușă se vedea o dâră de lumină.

— Ești în regulă, zise el.

— Nu fi așa de surprins.

— Ne vedem mâine.

— Dacă nu vor închide toată operațiunea în noaptea asta.

Robbie ridică din umeri. Ei făcuseră tot ce putuseră, zise el. Amândoi. O lăsă în întuneric, cu sentimentul că Robbie avea dreptate.

*

A doua zi dimineața, când Evon ieși din apartament, fu urmărită. Luă un taxi până la Glen Ayre, unde-și lăsase mașina peste noapte, și, în timp ce se urca în el, văzu aprinzându-se farurile unui automobil poziționat într-o zonă cu parcarea interzisă, de cealaltă parte a străzii. Se trecuse la ora de vară și nu era prea multă lumină la acea oră. Se folosi de oglinjoara de machiaj ca

să se uite în spate. Mașina rămase în urmă pe autostradă, însă apărea din când în când, și în curând Evon observă și o a doua mașină, uneori trecând puțin înaintea taxiului pe banda dreaptă. La un moment dat, vehiculul respectiv, un Buick ponosit, merse în paralel cu ei, și cei dinăuntru erau niște negri, bărbați mai în vârstă cu mutre de bandiți. Pasagerul avea barbă și mușchi de pușcăriaș, avea capul legat cu o bandană neagră și purta ochelari de soare, deși soarele încă nici nu înălțase deasupra orizontului. Se întoarse spre Evon cu un zâmbet rapid și obraznic, de șmecher, care-o făcu să înghețe.

Ambele mașini se opriră câteva clădiri mai încolo, în timp ce ea plătea taximetristul. Îi povesti lui Robbie ce se întâmplase de îndată ce intră în Mercedes. El nu păru s-o creadă, dar Evon îi descrise mașinile și le recunoscu apoi și el în oglinda retrovizoare după câteva minute de la pornire.

— Ar trebui să le fac să ne piardă urma? întrebă el.

— Lasă-l pe McManis să decidă. Îi sun.

Mobilul ei nu era foarte sigur, dar nu avea alternativă. Nu răspunse nimeni la numărul de urgență.

Un minut mai târziu sună telefonul din mașina lui Robbie. McManis nici măcar nu spuse bună dimineața.

— Sunt ale noastre, zise el. Vă acoperim de azi-noapte. În caz că e nevoie.

Înainte să închidă, Jim îi spuse lui Evon că voia să-i vorbească de îndată ce ajungea.

De la garaj, Evon se duse direct la el. Jim o salută de la masa lui de lucru și o rugă să închidă ușa. Bărbatul goli dintr-o sorbitură un pahar mare de cafea de la Starbucks și se uită la ea îndelung. Jim arăta îngrijit, însă sub ochi i se vedeau pungi cenușii de nesomn.

Își pregătise un mic discurs pe care să i-l țină. Încă de la început, zise el, porniseră de la ideea că aveau de-a face cu niște oameni duri. Mulți agenți sub acoperire care fuseseră demascați trecuseră prin niște încercări extrem de neplăcute, preciză McManis. Împușcați. Unii UCA fuseseră torturați ca să se afle ce știau. Îi vorbea pe un ton calm, dar nu o cruță de detalii atât de explicite, încât pentru o clipă păru că înșirase acele cadavre pe biroul său. McManis îi mai spuse că, după părerea lui, Evon avea dreptul să se retragă în acel moment.

— Sunt femeie vaccinată, răspunse ea.

— Trebuie să te gândești bine la asta. Nu-mi cânta după cartea de psalmi.

Evon se gândise bine. Aproape toată noaptea.

— Începe să devină palpitant, zise ea.

— S-ar putea să reușim și fără tine.

Asta era ridicol. Amândoi o știau. Dacă ea dădea acum bir cu fugiții, ar fi putut tot atât de bine să-i trimită o telegramă Western Union lui Walter, spunându-i că de fapt Carmody avusese dreptate. Încercă să pară calmă și sigură pe sine, ca McManis, atunci când clătină din cap în semn de refuz.

La ora zece, ne-am întâlnit toți. Jim era într-o cămașă albă și se ridică pentru a se adresa celor adunați: Sennett, Robbie, eu și ceilalți agenți sub acoperire rămași. Washingtonul mizase pe ei. Decizia dacă să continue operațiunea trebuia luată la fața locului, unde agenții operativi aveau cea mai bună perspectivă asupra situației, putând judeca în ce măsură se găseau aproape de o demascare. Evon era dispusă să continue, zise el. Dar îi îndemnă pe toți să stea o clipă să se gândească bine. În jurul mesei nu se clinti nimeni. Nu-mi era clar dacă Stan i-ar fi oferit și lui Robbie aceeași posibilitate de a alege dacă să renunțe sau nu, dar vorbisem deja cu Feaver și el era convins că, pentru moment, numai Evon se găsea în pericol grav.

Stan receptă hotărârea adunării cu un zâmbet încordat și stăpânit, și preluă cuvântul. Ca să întărească echipa, se decisese să dezvăluie niște informații pe care până atunci se limitase să le ofere doar cercului restrâns al celor care trebuiau să le știe pentru a putea lucra. Toată lumea își dăduse seama că Amari și echipa de supraveghere urmăriseră țintele și după predarea banilor. Atât Walter, cât și Skolnick, se pare, îl vizitaseră pe Kosic la câteva ore după ce Robbie le dăduse mălaiul. Și supravegherea nu se terminase acolo. Amari și băieții lui îi urmăriseră sârguincioși pe Rollo, văzând cum acesta își cumpăra ba un ziar, ba un caltaboș la piață, ba cum se dusese la o casă de schimb valutar. Când se apropia de tejghea, un agent se furișa pe aproape ca să observe ce bancnote folosea Kosic pentru a plăti. Apoi, de îndată ce Kosic pleca, un alt agent cumpăra ceva cu o bancnotă mai mare. Ideea era să primească bancnota lui Rollo ca rest, în speranța că se va dovedi că făcea parte din banii preînregistrați pe care-i livrase Robbie. Și funcționase. Nimeriseră de trei ori deja direct la țintă, recuperând două bancnote pe care Robbie i le pasase lui Skolnick, iar de pe una din ele Washingtonul reușise chiar să preleveze amprentele lui Rollo. Și, în acea dimineață, la Paddywacks, notoriu ca fiind localul favorit al mahărilor politici din oraș, unde, ca întotdeauna, Rollo plătise micul dejun al lui

Brendan, Amari recuperase o bancnotă de cincizeci de dolari pe care Robbie i-o dăduse lui Walter cu o zi înainte, la întâlnirea de la ora șaptesprezece. Stan era pregătit să-i ceară judecătoarei-șef să aprobe instalarea unei camere video și a unui microfon în biroul lui Kosic la viitoarea schimbare de proprietar a banilor.

— Se schimbă fața partidei, zise Stan. Suntem în repriza a doua. După ziua de ieri, trebuie să ne dăm seama că se scurge timpul. Dar, oameni buni — ochii negri ai lui Stan sticleau intens — suntem literalmente, *literalmente,* chiar în fața ușii lui Brendan Tuohey!

26

Din moment ce Sherm Crowthers trata toată suflarea pământului ca pe niște dușmani potențiali, refuza să folosească serviciile unui intermediar obișnuit de la tribunal. După spusele lui Robbie, Sherm își conducea afacerile prin sora lui, Judith Mequeevey, proprietara unui restaurant de succes din North End. Judith începuse cu un simplu chioșc și se extinsese de-a lungul anilor. Deși numai cei mai viteji albi se aventurau în cartierul acela după căderea întunericului, nu era lucru ciudat ca la prânz oameni de toate rasele și culorile să se adune acolo, atrași de legendarul pui prăjit sau de costițele în stil sudist, fierte la foc mic până când carnea se desfăcea singură de pe os.

Robbie și Evon ajunseseră acolo la amiază, într-o zi pe la sfârșitul lui aprilie. După ce mâncară, Robbie se apropie de Judith, care era la casă. Când își achită nota de plată, Robbie îi înmână și un plic destinat fratelui ei, ca recunoștință pentru aranjamentul grozav pe care chipurile îl obținuse după ce Crowthers îl terorizase pe McManis în cazul de hărțuire sexuală al Oliviei King.

Ca și mine, Stan îl cunoștea pe Sherman de ani buni, deși avea o opinie mult mai puțin consistentă despre el, ca rezultat al faptului că-l avusese ca oponent. Dar, beneficiind de acest avantaj, Sennett concepuse o cale de a-l prinde pe Crowthers în capcană. În mod obișnuit, plicul pe care-l oferea Feaver ar fi fost de aproape trei centimetri grosime, conținând o sută de bancnote de 100 de dolari. Apelând la șiretlicul familiar, Sennett hotărî ca Robbie să-i taie din porție lui Crowthers, gândindu-se că în acest caz Sherman îl va confrunta pe Feaver mai degrabă decât să stea deoparte și să accepte să fie batjocorit.

— Trebuie să vorbesc cu dânsul, îi șopti Robbie lui Judith în mijlocul larmei făcute de mulțimea de clienți care luau prânzul în restaurant. E ceva ce nu înțelege.

Atmosfera restaurantului era încărcată de mirosuri de prăjeală și de aroma picantă a mirodeniilor. Judith, care era mult prea șireată ca să nu știe ce se întâmpla, refuză cu înverșunare să recunoască ceva. Era o persoană masivă, mai înaltă ca Robbie pe tocurile ei mari, și în mod evident îi plăceau rezultatele propriilor eforturi într-ale gătitului. Deși era amiază, purta o rochie strâmtă de seară, cu paiete, avea machiaj îmbelșugat la ochi, de culoare violet, și la gât un colier greu din Ghana, care părea din aur solid. Când Robbie îi înmână plicul, Judith, îndemânatică în asemenea chestiuni, îl cântări în mână și își pungi buzele groase date cu un strat gros de ruj purpuriu. Nu erau decât 2 000 de dolari.

— Hmmm, făcu ea, adresându-se sieși.

— De aceea trebuie să vorbesc cu dânsul, șopti Robbie.

— Eu nu știu nimic de astea, zise Judith, o replică des repetată.

Cerceii mari din urechi, reprezentând zeități africane, și părul ei lung și îndreptat se clătinară într-o parte și-n alta atunci când scutură din cap.

— Vă rog, spuse Robbie.

De obicei îi lăsa lui Judith două sute de dolari pentru prânz, refuzând să ia restul, care-i rămânea ei de bacșiș. Dar astăzi scoase cinci sute de pe ruloul de bancnote din buzunar. Judith, o femeie a prosperității, se uită cu un ochi la bani. Animația ei obișnuită secătui și aruncă pe furiș o privire la Evon, care se ținea la o distanță sigură de ei, ascultând de fapt totul la receptorul din ureche. Bucătăria era chiar în spatele casei de marcat, și în jurul lor se auzea trăncăneala chelnerițelor, în uniformele lor roz, cerându-și comenzile de la bucătari pe tonul caracteristic de dezamăgire obosită față de realizările bărbaților. Lucrul de bază pe care-l învățase Judith în viață era că banii rămân bani, niciodată nu poți spune că ai prea mulți, așa că în cele din urmă luă sutele și le strânse în pumn. Îi făcu semn lui Robbie să plece, în timp ce el o implora să-i dea asigurări că avea să discute cu fratele ei.

Orice i-o fi spus însă femeia lui Sherman nu funcționă. Crowthers nu făcu niciun efort să-l contacteze pe Robbie. În schimb, în următoarea ocazie în care Feaver apăru înaintea lui Crowthers, în prima săptămână din mai, venind împreună cu McManis cu cazul transferat pe rolul lui Sherman de la Gillian Sullivan, judecătorul îndreptă către Robbie o privire ucigătoare.

Fără nicio explicație, aprobă moțiunea standard a lui McManis de respingere a cazului.

— E clar, zise Stan. Îți trage capul la cutie pentru că nu i-ai umflat buzunarele de-ajuns.

Sennett avea probabil dreptate, deși un avocat al apărării ar putea susține că judecătorul hotărâse pur și simplu în acest caz după cum considerase a fi just, după cum făcuse și în dosarul *King.* Și, pe lângă asta, acum exista și o altă explicație, mai prevestitoare de rele, a comportamentului lui Sherman: știau. Dacă Walter dăduse crezare suspiciunilor lui Carmody și răspândise vestea, asta putea explica atât furia lui Sherm, cât și dorința lui de a lua o hotărâre împotriva lui Feaver.

În orice caz, McManis și Sennett erau de acord amândoi că Robbie trebuia să forțeze o întâlnire cu judecătorul. Nu erau prea multe de pierdut. Având în vedere potențialul bănuielilor care planau asupra lui Evon, dispuneau acum demult mai puțin timp de așteptare, iar probele pe care le adunaseră împotriva lui Crowthers erau prea slabe ca să se poată prezenta cu ele în instanță. Era foarte puțin probabil că Judith își va trăda fratele, și scamatoriile lui Walter cu Malatesta sublimaseră faptul că era riscant să presupui că plata intermediarului reprezintă o garanție că judecătorul e implicat. Supravegherea lui Amari nu luase urma banilor lui Robbie, astfel încât să ducă de la Judith la judecător. Se întâlniseră, dar nimeni nu putea cere unui juriu să deducă înfăptuirea unei infracțiuni doar din faptul că fratele și sora se vedeau.

În ziua de joi, 6 mai, Robbie apăru în mica zonă de recepție a biroului lui Crowthers și ceru să-i vorbească. Masivitatea și personalitatea agresivă a lui Sherm prezentau un nou risc. Nu se putea anticipa ce va face dacă se simțea încolțit sau provocat. Din acest motiv, Evon, echipată și acum cu dispozitivul de ascultare prin infraroșii, pândea în fața ușii biroului. Eu, Stan și McManis eram în dubița de supraveghere de afară, parcată pe Sentwick, una dintre străzile laterale din jurul tribunalului.

Băieții lui Amari confirmaseră că Crowthers era în birou. După o așteptare îndelungată, în care Robbie ne ținu de urât cu o versiune fluierată pe tonuri joase a aproape întregii coloane sonore a *Fantomei de la Operă,* secretara lui Sherm îl anunță că judecătorul era dispus să-l primească. Vocea gravă și fermă a lui Sherman întrerupse salutul vesel al lui Feaver.

— Ce te aduce aici, domnule Feaver?

Robbie păru să ezite.

— Domnule judecător, presupun că e o chestiune personală. N-aș…

— Feaver, nu mă întâlnesc niciodată singur cu avocații. Mi se pare că ești în tribunalul ăsta de suficient demult timp ca să fi auzit treaba asta. Întotdeauna o rog pe doamna Hawkins să stea aici. Sau să stea lângă ușa deschisă. Nu e nimic personal. Doar practică de judecător.

„La naiba”, rosti Sennett numai din buze, neauzit, de pe scaunul rabatabil din fața mea. Robbie, care nu-l abordase niciodată pe Crowthers în mod direct, fu evident luat prin surprindere.

— Ei bine, domnule judecător, așa e groaznic de jenant, să știți.

— Nu e nimic jenant aici. Zi ce ai de zis!

Lovit de inspirație, McManis își scoase celularul din valiză și formă numărul biroului lui Crowthers. Auzirăm telefonul zbârnâind prin sistemul Foxbite, dar se părea că doamna Hawkins nu avea de gând să se miște de la locul ei. Însă și Robbie avusese o idee inspirată.

— Ei bine, domnule judecător, a venit azi-dimineață la mine în birou o tânără domnișoară, domnule judecător, și vrea să vă dea în judecată pentru demonstrarea paternității.

Doamna Hawkins reacționă prima, scoțând o exclamație surprinsă, ca și cum ar fi fost pișcată.

— Proces de paternitate! tună Crowthers. Cine? Cine naiba e gunoiul ăsta de femeie care vrea să mă scuture pe mine de bani? Nu. Așteaptă. Doamna Hawkins nu are de ce asculta chestia asta. Sunt sigur că nici n-ar vrea. Du-te dincolo, doamnă Hawkins! Nu e niciun cuvânt adevărat în toată tărășenia asta, doamnă Hawkins, te asigur! Eu și domnul Feaver o să-i dăm de cap tâmpeniei ăsteia imediat.

Ușa se închise suficient de zgomotos cât să sugereze că doamna Hawkins era îmbufnată.

— Hei, domnule judecător, îmi cer scuze pentru intervenția asta. (Vocea lui Robbie scăzuse în intensitate și în mod clar se apropia de masa de lucru acoperită de hârtii la care stătea Crowthers.) Încerc să vă întâlnesc deja de săptămâni de zile. Trebuie să vă explic. Despre *King*? preciză el, referindu-se la cazul directorului arțăgos care-și hărțuise fosta secretară.

Nu primi însă niciun răspuns. Crowthers nici măcar nu-și drese glasul.

— Vedeți, domnule judecător, e foarte jenant. Știu că n-ați văzut ceea ce vă așteptați să vedeți, dar fata asta, reclamanta… Olivia. N-a semnat, domnule judecător! Eu m-am gândit că asistenta mea a pus-o să semneze, ea a crezut că eu am făcut asta. Și acum, treaba e că nu am un onorariu

pentru înțelegerea făcută cu partea adversă. Și, știți, domnule judecător, e o escroacă Olivia asta. Știa bine ce face. Deja are alt avocat, care-a venit să-mi spună că se duce la Comisia de Admiteri și Disciplină în Barou dacă nu eliberez pe numele ei tot cecul. Vreau să zic, e o porcărie, domnule judecător! Eu zic contract implicit, el zice, în regulă, 300 de dolari pe oră, să-i trimit o factură. Vă puteți imagina așa ceva, domnule judecător? O înțelegere de cinci sute de mii de dolari și ea vrea să plătească un onorariu cu ora.

Niciun răspuns. Îmi imaginam scena în minte: Crowthers, o prezență imensă, stătea în spatele biroului lui mare, cu ochii bulbucați ridicați înspre Robbie aproape pulsând de furie, cu nările umflate într-o fremătare ca de fiară. Primul instinct al oricui ar fi să încheie discuția și să o rupă la fugă. Dar Robbie îi dădu înainte cu scuzele lui șubrede pentru faptul că nu-i plătise mita întreagă judecătorului.

— Dacă scot cinci mii din cazul ăsta e mult. Adică, ce pot să fac, domnule judecător? De aia am fost așa de subțirel cu doamna Judith. Cu cele ale dumneavoastră și cele ale surorii dumneavoastră, dacă mai socotesc și impozitele și cheltuielile, primiți tot ce-a ieșit din cazul ăsta. Toată porția de budincă.

În continuare, niciun sunet. Nu se auzea nimic, nici măcar un mormăit care să poată fi considerat o încuviințare. Confruntat cu înregistrarea asta, un avocat al apărării ar putea susține foarte bine că judecătorul nici nu mai era prezent, că Robbie vorbea singur, dintr-o dorință disperată de a mări numărul de judecători compromiși, ca să-și scadă lui sentința.

— Se frige, șopti McManis de lângă mine.

Sennett încuviință.

Însă situația deveni și mai rea.

— Ce *mama dracului* e asta? întrebă dintr-odată Crowthers. Ce porcării oligofrene îmi bălmăjești aici? În toată viața mea n-am mai auzit așa o tâmpenie dementă!

Până și Jim gemu când auzi asta. Ca și cu Malatesta, instrucțiunile lui Robbie erau să închidă pliscul și s-o taie dacă i se răspundea cu tăgăduieli, și hainele lui Robbie foșniră în microfon atunci când se îndreptă spre ușă.

— Aveți dreptate, domnule judecător, aveți dreptate. A fost o tâmpenie din partea mea. Știu asta. O să mă revanșez data viitoare. Pe cuvânt de onoare! Și o să mă duc să-i spun și doamnei de afară… Doamna Hawkins? O să-i spun că a fost o greșeală și gata… Ce?

Vocea lui Robbie se destrămă în tonuri alarmate. Se auzi scârțâitul unor arcuri. Apoi huruitul roților deplasându-se cu viteză și un bufnet puternic când scaunul se izbi de perete.

— Ce? zise Robbie. E…

Plesnitura cărnii izbind carnea se auzi limpede, un sunet inconfundabil. Eram sigur că Crowthers îi trăsese o palmă. Microfonul se zgudui brutal și Robbie scoase un țipăt, înăbușit imediat, deși Feaver încerca să vorbească. Sherm îl înșfăcase. De gură sau de gât. McManis se aplecă imediat în față și se grăbi să-i spună lui Amari să alerteze unitățile de acoperire. Între timp, după sunetele gâlgâite ale lui Feaver și bocănitul tocurilor cizmelor lui, am înțeles că era târât după Sherm. Se trânti o ușă, cu un ecou ciudat de răsunător, și apoi se auziră foșnete și șuierături încete, un fel de murmur în fundal, aproape ca un zgomot alb.

— Cine ești tu?

Era vocea lui Crowthers, într-o șoaptă aspră, înăbușită puțin de zgomotul persistent din fundal.

— Apă, zise Amari din față, identificând sunetul.

— Dumnezeule, spuse Stan. L-a dus în baie.

Jim își scosese celularul din buzunar. Forma un număr, pagerul lui Evon, mi-am închipuit eu, gata să-i dea semnalul să intre peste ei.

Cu siguranță stăteau foarte aproape unul de celălalt, în mica toaletă a biroului lui Crowthers. Văzusem instalațiile sanitare de la Templu cu diverse ocazii și abia era loc de o persoană, mai ales una de dimensiunile lui Sherm.

— Ascultă aici, zise judecătorul. Stau aici și mă gândesc: cine dracu' te crezi? Cum naiba ar trebui să-ți spun? Gaiță ciripitoare? Ce mama dracului faci, omule? Ar trebui să ai mai multă minte-n cap. Nu vreau să aud discuții despre tâmpeniile astea cretine!

Cu ușurare, auzirăm vocea lui Robbie răspunzându-i.

— Domnule judecător, nu încerc să vă fac probleme. Voiam numai să fiu sigur că nu sunteți ofticat.

— Ba sunt ofticat, să știi, mai ales de felul cum îi tot dai înainte. Termină o dată cu tâmpeniile astea! Dacă nu sunt satisfăcut de cum îți faci tu afacerile, o să o afli. Și mi se pare că ai aflat. Am dreptate?

— Da, domnule.

— Așa că, data viitoare o să-ți vezi de afaceri cum se cade, corect?

— Da, domnule.

— Asta-i tot. Nu veni să-mi spui mie porcării din astea demente. Ne bagi pe amândoi în belea, adăugă apoi, pe un ton scăzut.

Sennett îmi aruncă o privire, marcată de un rânjet fugar. „Belea”! Amândoi știam că era o expresie ce putea aduce un caz în fața unui juriu. Pantofii lui Feaver răsunară pe pardoseală, dar Crowthers i se adresă cu voce ridicată și înăsprită:

— Închide ușa aia! Ți-am zis eu că am terminat?

— Nu, domnule judecător.

— Și hai aici. Chiar aici. Hai aici, când îți spun! Și acum, ce-ai zis de soră-mea mai devreme? Cu cele ale mele și cele ale soră-mii. Ce vrea să-nsemne asta?

— Domnule?

— M-ai auzit! Nu te uita la mine ca vițelul la poarta nouă. Te știu eu cine-mi ești! Cât i-ai dat?

Feaver păru buimăcit de implicații. Crowthers își repetă întrebarea.

— Cinci, domnule judecător.

— Cinci ce, dolari?

— Cinci sute. Cinci sute pentru dânsa și două mii pentru dumneavoastră.

— Deci, ea primește un sfert din cât primesc eu? Și eu sunt judecătorul. Ceva nu miroase bine în chestia asta.

— Păi, după cum v-am spus, domnule judecător. Am făcut asta doar ca să pot vorbi cu dumneavoastră. Să-mi cer iertare. Aia au fost din buzunarul meu.

— Și mai ai și alții în buzunarul ăla?

Se auzi limpede un gâlgâit de surpriză din partea lui Feaver, dar m-am gândit că era parte din rolul pe care-l juca.

— Știți, domnule judecător. Vreau să zic, am un birou. Am cheltuieli administrative.

— Pe dracu’! Cu cine-ți închipui că vorbești? Crezi că-s un băiețaș de pe plantația de nuci?

— O, Doamne, nu, domnule judecător!

— Vii acuma aici, să mă deranjezi așa, păi asta te costă. Păi nu? își zise judecătorul. Te duci s-o vezi pe Judith… îi duci ei ce mi-ai adus mie înainte. M-auzi?

— Absolut.

— Nu mai vii niciodată să-mi spui tâmpenii din astea mie. De fapt, acuma că m-ai făcut să mă gândesc la asta, îi duci ei ceea ce-ar fi trebuit să-

i duci înainte.

— Doamne, domnule judecător! Încă opt mii?

— Nu, zece. Și dacă te mai ia gura pe dinainte, o să fie douăzeci și cinci înainte să te las să ieși din nenorocita asta de baie. Și nici să nu te duci la nu știu cine să te smiorcăi. Nu mai vreau să aud nimic despre chestia asta. Vreau ca asta să fie una dintre neplăcerile alea de care toată lumea se hotărăște să nu mai pomenească niciodată. Auzi, să vină să-mi spună mie tâmpenii din astea, își zise încet Crowthers, încă în stare de agitație.

Când ieși din birou, Robbie îi strecură câteva cuvinte doamnei Hawkins. Să vezi ce mai confuzie! Tocmai o sunase pe clientă la telefonul mobil și zisese Carruthers, nu Crowthers. Doamna Hawkins râse. Ea își dăduse seama de la bun început că trebuia să fie așa ceva.

— Domnul judecător se mai enervează, zise ea. Dar e un om cu principii.

După câteva secunde, se auzi o nouă plesnitură, nu cu mult diferită de prima. După un moment de nedumerire, mi-am dat seama că Evon, cu receptorul în ureche, bătuse palma cu Robbie pe coridor. Stan se ridicase din scaunul lui metalic și, aplecat de spate, începu să execute un mic dans al victoriei pe loc, la prima oprire la semafor.

— Estorcare pe față, tot repeta el.

Totuși, în timp ce mașina se îndrepta spre clădirea federală, eu nu puteam să-i împărtășesc starea de spirit. Tatăl meu fusese întotdeauna acuzat de a fi un agitator pe teme rasiale, pentru că încercase să integreze persoane de culoare în Baroul din districtul nostru în 1957, dar, în ciuda acestui lucru, am crescut având un sentiment copleșitor de vină pentru ceea ce fusese impregnat în stilul nostru de viață. Am făcut legământ în sinea mea, ca multe alte persoane de aceeași vârstă cu mine, să trăiesc într-o lume mai bună. Am fost demoralizat atunci când l-am auzit pe Robbie rostind numele lui Sherman. Dar nu era greu de crezut. Sherm era cel mai neîmblânzit cinic. Și mai trecusem printr-o experiență asemănătoare cu câțiva ani înainte, cu amicul meu Clifton Bering.

Clifton era un coleg de clasă de al meu și-al lui Stan de la Easton, primul afroamerican care apăruse vreodată în *Law Review.* Era șarmant și talentat, chipeș și încântat de perspectivele luminoase pe care le avea în viață. Tatăl lui era polițist în districtul Kindle, și Clifton stătuse dintotdeauna cu un picior într-o barcă și cu unul în cealaltă, simțindu-se ca acasă atât cu progresiștii drepturilor civile, cât și cu reprezentanții de frunte ai partidului. Era consilier de Redhook în North End și era considerat un candidat serios

la postul de primar la moartea lui Augie Bolcarro. Și apoi, nu mult după numirea lui Sennett ca procuror al Statelor Unite, se demarase o anchetă de corupție în North End, și am început să aud pomenit numele lui Clifton. Căzuse pradă tuturor tehnologiilor de primă mână din ziua de azi. Se dusese la o cameră de hotel împănată de microfoane ascunse, ca să accepte 50 000 de dolari pentru a asigura o schimbare de încadrare zonală pentru un spațiu din centru în favoarea unei societăți ce se dovedi a fi o firmă-fantomă, fondată de FBI și, în timpul discuțiilor, se mânjise de rahat de sus și până jos. Nu numai că luase banii, nu numai că promisese să mașineze schimbarea, în exact aceste cuvinte, ci afirmase de-a dreptul că data viitoare ar fi mai bine dacă ar fi și o fată în cameră, pentru după aceea. Apoi adăugase cuvântul care-i pecetluise soarta, de neiertat pentru un juriu de orice componență. „Albă”, zisese Clifton.

După ce fusese condamnat, mă rugase să-l ajut să-și alcătuiască un apel. M-am dus la el la închisoare și, când l-am văzut în salopeta portocalie, nu m-am putut abține. I-am pus întrebarea pe care îmi promisesem să nu i-o pun: „De ce? De ce, Clifton?” De ce, cu atâta noroc, cât avusese în viață, de ce făcuse asta? Clifton se uitase solemn la mine și-mi spusese: „Așa sunt lucrurile, așa au fost întotdeauna, și acum e rândul nostru. E rândul nostru”.

Știam că, dacă aș vorbi cu Sherm Crowthers, aș auzi ceva asemănător. Tonul ar fi mai furios, ar fi mai insultător, mi-ar spune că sunt un prostănac să cred că viața va fi vreodată altfel. Dar în cele din urmă explicația lui ar fi bazată pe nedreptatea de a i se pretinde să se comporte mai bine decât generații de albi care avuseseră aceeași autoritate pe care o avea și el și care o folosiseră pentru a-și căptuși propriile cuiburi.

Era o logică în asta, presupun. Dar nu-mi venise să-mi cred urechilor atunci când Clifton îmi oferise acest răspuns. Nu-mi venise să cred că Clifton Bering, o persoană inteligentă și un om minunat, s-ar putea întoarce împotriva tuturor valorilor la care știam că adera, doar ca să exercite, aproape ca pe o datorie, un privilegiu ce fusese negat de atât de mult timp altora ca el. Nici măcar nu-i înțelegea pe deplin pe albii pe care credea că-i imită. Alde Brendan Tuohey de pe lumea asta aveau lachei și intermediari și o mie de straturi de protecție; ei nu apăreau niciodată în persoană ca să înșface o bucățică de cașcaval pe sub mână. Erau vicleni și aroganți, însă nu neobrăzați. Cum oare nu-și dăduse seama că imaginea puterii albilor pe care o avea în minte nu era decât o caricatură grotescă? Dar așa o vedea el. Exact după cum nici eu nu-mi dădusem niciodată seama cât de izolat se

simțea el — și fără îndoială cum și era de multe ori în ciuda tuturor calităților lui atât de mari. Adevărata diviziune continentală americană, cea dintre albi și negri, se căsca înaintea noastră, lăsându-ne pe fiecare de cealaltă parte a prăpastiei, deși fuseserăm prieteni de treizeci de ani, și l-am privit atunci pe Clifton, cu tot binele pe care fusese destinat să-l facă, dispărând înăuntru.

Și acum Sherman se azvârlise în același abis. Și, în timp ce se prăbușea în gol, părea mândru și fericit. Iar partea cea mai dureroasă era că nu-și dădea seama câtuși de puțin că fusese împins peste margine chiar de către forțele pe care de atâta vreme se lăuda că numai el le înțelegea și le stăpânea.

27

În ciuda succeselor intermitente ale Proiectului, moralul Robbie scăzuse vizibil, în mod limpede din cauza îngrijorării pentru Lorraine. A doua zi după confruntarea cu Crowthers, primise un telefon cu vești rele de la soția sa până la mijlocul după-amiezii și-i spusese lui Evon că se duce acasă. Cum Evon nu voia să-l scape din ochi sub niciun motiv, nici măcar de acest gen, se dusese cu el la garaj și urcase în Mercedes.

Deteriorarea stării lui Rainey părea acum să se accelereze. Cu o lună în urmă, când începuse să-i dispară abilitatea de a înghiți, fusese internată în spital pentru o procedură numită PEG, gastronomie endoscopică percutantă, adică inserția unui mic tub de plastic care permitea unei diete lichide să fie trimisă direct în stomacul ei de patru ori pe zi. Era o procedură simplă, dar, în urma ei, Rainey nu păru să-și recapete nivelul de energie anterior. Deja multe funcțiuni corporale ajunseseră de la deficiente la inexistente.

Vorbirea i se stricase atât de mult, încât nici Robbie, nici Elba nu o mai puteau înțelege deloc. Pentru o scurtă perioadă de timp, Rainey utilizase plăcuța cu alfabetul, folosindu-și mâna dreaptă, pe care și-o putea încă mișca destul de bine, ca să aleagă cuvintele pe care încerca să le spună. În cele din urmă, săptămâna trecută, făcuseră tranziția la sintetizatorul de voce computerizat. Lorraine învățase rapid să lucreze cu acest software, care rostea cuvintele pe care le selecta ea din diferitele familii de vocabular, dar hardware-ul pusese probleme. Modulul înlocuitor, care sosise în timpul weekendului, funcționa bine, dar avea o voce masculină. Fusese o adevărată lovitură să descopere că vorbirea lui Rainey nu fusese restaurată, ci dispăruse cu totul, fiind înlocuită de behăitul atonal al unui android

masculin. Ritmul sacadat al mașinăriei, golit de orice intonație, o făcuse pe Rainey să simtă, în loc de o ușurare, faptul că eforturile ei erau și mai mult zădărnicite.

— Și, în mijlocul porcăriei ăsteia, sosește și soacră-mea, îi spuse Robbie în mașină lui Evon. A venit din Florida cu avionul să-și petreacă aici weekendul, și, știi, te-ai gândit că o rudă va îmbunătăți situația, dar noi de-abia așteptăm să plece o dată. Betty abia ce-a intrat pe ușă că a și început să plângă, și de două zile o ține întruna. Se agață de mine și-mi spune: „Robert, Robert, vreau s-o ajut, dar mi se sfâșie inima s-o văd așa, și pur și simplu nu suport să dau ochii cu ea”. E stilul ăla de om, pricepi? Dacă nu se uită, crede c-o să dispară de la sine. Doamne!

Când ajunseră în dreptul casei, Robbie se întoarse către Evon.

— Hai înăuntru pentru o secundă, bine? Spune-i că aparatul de voce sună bine. Te superi? Betty s-a tăvălit pe podea de plâns de fiecare dată când Rainey a încercat să-i spună ceva.

Evon nu mai era așa de speriată cum fusese data trecută. Dar senzația de ruptură între această casă și restul lumii rămânea copleșitoare. O dată ce treceai de prag, te prăvăleai înăuntru ca de pe buza prăpastiei. La mare depărtare, undeva deasupra, la lumina zilei, cei sănătoși dansau pe melodia micilor lor delicii, dar aici, dedesubt, înconjurată de întuneric și de miros de canalizare, se juca jocul abject și încăpățânat al supraviețuirii, unde fiecare respirație era o luptă în sine.

— Atinge-o, îi șopti Robbie înainte să intre în cameră. Îi place să fie atinsă. Ia-i mâna într-a ta atunci când o saluți.

Evon se cutremură, înfiorată de gândul acesta. Deja era îngrijorată că prezența ei ar fi putut provoca o nouă scenă tristă între Robbie și soția lui dar bărbatul apucase să pătrundă vijelios în camera încărcată de echipamente în care se afla Rainey împreună cu îngrijitoarea ei.

— Salutare, fetițe și băieței, zise el.

Își sărută soția. Era ca un artist de cabaret acum, sclipitor de-ți lua ochii.

Mai nou, Rainey dormea într-un pat cu saltea de apă, în care se putea odihni mai bine. Lângă pat era o grămadă de sticluțe de medicamente — antispasmodice, somnifere — și un fotoliu cu spătar acționat electric, pe care femeia îl folosea ca scaun de zi. Părea complet secătuită de viață, așa cum stătea între așternuturile rămase straniu de nerăvășite de prezența ei. Evon se apropie încet și apucă mâna rece a lui Rainey. Pielea avea o textură

uscată. Carnea de pe ea aproape că nu avea tonus; putea fi strânsă până la os, atât de moale era.

— Ce. Mai. Faci? rosti robotul care era acum Rainey Feaver.

Evon îi dădu înainte. Ce îmbunătățire grozavă! Acum lucrurile vor fi mult mai bune. Dar nu se putea nega ceea ce se petrecuse aici în săptămâna de dinainte, și nici mașinăria, nici sosirea inutilei mame nu cauzaseră ruptura. Se apropia sfârșitul. Când o întâlnise pe Rainey, cu mai puțin de trei luni în urmă, Evon nu-și putuse imagina cum ar fi posibil ca o ființă omenească să ajungă într-o stare mai rea de atât, dar iată că Lorraine reușise. Vedeai cu ochiul liber cum toată vitalitatea i se scurgea din trup, ca dintr-o frunză căzută. Comentariile din ce în ce mai directe ale lui Robbie îi dăduseră lui Evon o idee despre ce lucruri cumplite urmau. Partea de sus a corpului lui Rainey își pierdea puterea cu o viteză alarmantă. Nu-și putea mișca decât trei degete de la mâna stângă. Și mai grav era că, în curând nici mușchii care-i susțineau respirația nu vor mai funcționa.

Unii pacienți cu SLA cedau în momentul respectiv. Dar mai exista opțiunea ventilației artificiale. O mașinărie putea umfla plămânii lui Rainey; exista chiar și un dispozitiv portabil ce putea fi atașat de scaunul cu rotile, ca să nu rămână imobilizată. Dar tot reprezenta o decizie semnificativă. O dată ce Rainey începea ventilația artificială, nu mai exista un punct de oprire logic. Mai putea s-o ducă așa destul demult timp, în așteptarea unei infecții oportuniste care în cele din urmă ucidea majoritatea pacienților ventilați artificial, trăind chiar dincolo de momentul când până și cele mai vagi impulsuri voluntare nu-i mai mișcau trupul. Pacienții cu SLA ajungeau în cele din urmă complet inerți, cu petice de pansament peste ochii ce nu mai clipeau, infirmierele trebuind să le aplice soluții de umezire la fiecare cinci minute, pentru a preveni agonia ce ar rezulta dacă membranele fragile ale corneei s-ar usca în contactul cu aerul. Oamenii aceștia supraviețuiau văzând, mirosind, auzind, suferind fără niciun mijloc de a comunica în vreun fel.

Rainey și Robbie se înțeleseseră să ia lucrurile pe rând. El o rugase să trăiască; *el* voise ca viața ei să continue și i-o spusese direct, cu atâta înverșunare, încât nimeni nu-și putea imagina că ar fi fost doar vreun gest cavaleresc menit să o scutească de povara dorinței de a se agăța de viață cu egoism. În curând, ea trebuia să decidă dacă mai era dispusă să îi facă lui pe plac.

Pentru moment însă, în mod caracteristic, Robbie accentua doar aspectele pozitive.

— Poate vorbi la telefon. N-a putut vorbi la telefon de mai bine de o lună. Pe cine ai sunat?

— Obosită, răspunse vocea. Prea. Obosită. Mama. M-a Obosit.

— Mda, zise Robbie.

Vorbiră despre primăvară, ce își arăta semnele. Evon se aplecă peste Rainey ca să privească mărul înflorit ce se vedea la fereastra de unde stătea ea, un ghem pufos de petale roz. Însă Rainey era clar epuizată și, după doar câteva minute, Evon simți că stătuse deja prea mult. Rainey își ridică degetele singurei mâini pe care și-o putea mișca în semn de la revedere.

— Mă duc s-o conduc pe Evon. Apoi o să-ți fac masajul și poate o să trecem prin Actul IV

Pe scări, Robbie îi explică lui Evon că în fiecare seară o freca pe Rainey cu ulei pe tot corpul, ca într-un ritual, și apoi îi citea, uneori ore întregi.

— Când aleg eu, prefer piesele de teatru. Înțelegi tu. Îmi place să le joc. Citesc toate rolurile. Acum aproape am terminat *Visul unei nopți de vară.* După aceea o să aleagă ea ceva.

— Asta nu e de Shakespeare? întrebă Evon.

— Nu crezi că e loc de Shakespeare în mintea mea măruntă de plebeu?

— Nu asta am vrut să zic.

— Ba da, ai vrut. Hei, ia ascultă, am terminat toate comediile clasice anul trecut. *Tartuffe. Ce-nseamnă să fii onest. Invitatul la cină* Ne distrăm de minune! Știi, uneori vrea câte o pauză, așa că îi citesc un roman. Îi plac toți oamenii legii.

Îi arătă următoarea carte pe care o vor citi, *Circumstanțe atenuante,* care era pe o masă de la parter. Soacra lui, cu inexistența sa prezență de spirit, adusese niște cărți care nu le plăceau nici unuia din ei, ghiduri de autoajutorare, chiar și câteva cărți cu imagini exotice din țări îndepărtate, scrise pentru copii.

— Cât aș vrea să nu fie așa de năucă! Adică, îmi place de Betty. Nu are nici urmă de răutate în ea. E doar o fată sărmană din South End care s-a gândit că o să-i placă la nebunie viața palpitantă și s-a măritat cu un ratat notoriu care a devenit tatăl lui Lorraine. Ei bine, tipul ăsta e un cretin. Are mutra lui în dicționar lângă cuvântul ăsta. Serios. Are o barcă. Chipurile vinde proprietăți imobiliare. Dar toată viața lui e nenorocita aia de barcă. Câți pești a prins, ce femei a regulat acolo, cele șase zile cât a fost turtă de

beat pe mare. Dacă nu se întâmplă ceva pe apă, pentru el nu contează. În orice caz, s-a însurat cu Betty pentru că era tipul de fată pe care maică-sa voia s-o aducă acasă. Și apoi, pricepi tu, bea. Bine, și ea bea. Beau amândoi, cot la cot. Imaginează-ți casa: duhnea a fum de țigară și a bere vărsată. Și-au făcut un copil. Și el îi zice: „Treaba asta nu-i pentru mine”. Betty s-a măritat din nou, în cele din urmă. Ceea ce e bine. Dar Lorraine a rămas cumva pierdută în urma permutărilor. A trăit cu încă trei copii, dar tatălui ei vitreg nu i-a convenit să plătească în plus pentru nimic. Voia ca Neptun ăla să vină la mal să mai plătească și el o factură din când în când. Așa că a fost o situație încordată și plină de porcării din astea. Nu știu exact. Betty a făcut tot ce-a putut ea mai bine. Cel puțin ea așa zice, c-a făcut. Dar nu asta zic mereu toți? Nu că i-a folosit prea mult fiică-sii. Rainey avea niște probleme destul de grave atunci când am întâlnit-o eu.

Ajunseseră în foaier. Deasupra scărilor circulare se găsea un candelabru imens, de un metru și jumătate diametru, cu un milion de mărgele de cristal. Podeaua era de marmură de Carrara, pereții erau acoperiți cu oglinzi. Grandoarea afectată părea aproape dureroasă în momentul acela, prin neputința ei de a schimba în vreun fel situația.

— Adică, n-am știut asta de la început, zise Robbie. S-a întâmplat demult asta. Trăiam pe picior mare pe Street of Dreams. Morty s-a însurat încă din copilărie, dar eu îi dădeam cu: „Nu mă prind ele pe mine. Ha-ha-ha. Știu eu ce hram poartă ele”. Lucram ca nebunul. Duceam cazurile în proces. Apoi ieșeam în oraș și mă făceam criță în fiecare seară și, în mod obișnuit, agățam câte o țipă. Totul era ca pe roze. Mă văd cu o fată. Mă văd cu altă fată. Aveam treizeci și patru de ani, sau cam așa ceva, și puteam spune liniștit că nu fusesem încă legat de nimeni, nu mai mult de trei, patru luni, din gimnaziu… Și Lorraine era doar una din rândul lor. Bine, era frumoasă. Super frumoasă. Așa de superbă, că părea efectiv să strălucească. Dar mai văzusem eu fete frumoase. Oricum, în zilele alea eram în faza de om-de-zăpadă. Mă rog, toată lumea era. Era standardul distracției pe cinste. „Hei, iubito, hai până la mine, să tragem câteva linii.” Și așa făceam. Îmi plăcea teribil de fata asta. Simțul umorului. Foarte deșteaptă. Era expertă în calculatoare, pe vremea când majoritatea oamenilor nici nu știau ce e aia. Pricepi tu, vindea sisteme de calculator, software. Și era așa minunată, așa o companie plăcută, că mi-a luat un timp până să mă prind. Dar, când eram cu ea, îmi dădeam seama că e agitată. Râdea prea tare. La momente complet aiurea. O tensiune lăuntrică foarte inconfortabilă. Ei bine, mai văzusem eu

oameni agitați și înainte. O mulțime de femei au încordarea asta frenetică, înțepenită, „oare sunt destul de perfectă”, și, măiculiță Doamne, fata asta arăta perfect, așa că mi s-a părut logic oarecum. Uneori mă măguleam singur și-mi spuneam că e tensiune sexuală, că de-abia așteaptă să ajungă în dormitorul meu să ne punem pe treabă. Și era un sex incredibil, de se cutremurau pereții și se clătinau cerurile, așa de al naibii de fantastic. Și atunci părea să fie singurul moment când era cu adevărat relaxată. Dar nu asta era. Nu știu cum de m-am prins. Dar când stabilești o legătură cu cineva, pur și simplu te prinzi la un moment dat. Și dintr-odată, într-o noapte, stăteam întinși pe cearșafurile mele de mătase Doamne, eram ca o șopârlă ce se lăfăie la soare — și mi-a picat fisa: nu venea la mine fiindcă eram așa de șarmant, nici măcar pentru sexul nebunesc pe care-l făceam. Nu venea decât pentru droguri. Și am fost devastat. Ceea ce-i uluitor. Pentru că, dacă trăiești în felul ăla, sunt nesfârșite, înțelegi tu, lucrurile pe care pur și simplu nu le afli niciodată despre ceilalți. Adică, poți fi pe jumătate serios cu o femeie, să te întâlnești cu ea destul de regulat, și vii s-o iei în oraș într-o seară și găsești un bilet lipit de cutia poștală: „M-am mutat la Tucson”. Poți să râzi vrei. Și eu am râs. Dar genul ăsta de lucruri mi s-au întâmplat chiar mie. Așa că aveam mult antrenament să-mi spun: „Ei, na, mare brânză!”… Numai că de data asta mă dau cu fundul de pământ și-mi plâng în bere. „Naiba s-o ia, nu voia decât drogurile!” Și toți băieții râd să leșine de mine. F îi serios, mi-au zis. Chiar nu știai? Mersing. L-ai întâlnit pe Mersing. El mi-a spus-o pe șleau. „Ce naiba, Robbie? Chiar nu știai ce poreclă are? Cocaine Lorraine? Regina Zăpezii? Dar, mă rog, are niște țâțe fantastice, nu? Nici tu nu te băgaseși pentru un săniuș.” Regina Zăpezii. Cred că auzisem că i se zicea așa, de fapt. Dar mă gândisem că era pentru că nu era prea… știi tu, călduroasă, ca să zic așa. Și am luat-o ca pe o provocare. Asta e tipul de nemernic care sunt eu. Doamne, și nu știu ce-a intrat în mine. Dar m-am gândit, ce naiba, chestia asta nu-i în regulă deloc. Fata asta are prea multe în cap ca să se reguleze cu orice jigodie cu o legătură, pentru că i-e prea frică să meargă să-și găsească singură ce-i trebuie, și asta, drept să spun, a fost cam tot ce-am gândit. Așa că am confruntat-o. „Ce naiba ai? O persoană frumoasă și inteligentă așa ca tine?” Prima dată a fost șocată. Apoi s-a enervat. Dar când i-am zis ce poreclă avea, buhuhu. Mamă, cascada Niagara! I-a fost așa de al naibii de rușine. „O să te ajut să învingi chestia asta”, i-am zis eu, de parcă aveam cea mai vagă idee ce însemna asta. Dar am internat-o la Forest Hills. Și am plătit eu

factura. Șase luni după aia ne-am căsătorit. Asta a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată pentru ea. Eu sunt omul care i-a salvat viața. Așa îmi zicea.

Robbie deschise ușa și se uită în cele din urmă către Evon.

— Asta, bineînțeles, până am devenit cel care i-a distrus-o.

28

Când Patrice pleacă din oraș pentru vreun proiect, am tendința să mă refugiez în salonul de lângă bucătărie, tot ce am nevoie fiind așezat în jur, la îndemână din fotoliul confortabil unde-mi petrec serile târzii. Acolo eram când am auzit soneria la ușă pe la ora zece și jumătate seara, la câteva zile după vizita lui Robbie la Crowthers. Prin vizor, l-am văzut pe Sennett lovindu-mi pragul cu piciorul. Lângă el era McManis, în sacoul de la costum, dar fără cravată, scuturând o umbrelă lungă. Mi-am dat seama că nu putea fi decât un dezastru. În mod obișnuit, Stan nu ar fi riscat niciodată o întâlnire într-un loc unde puteam fi văzuți împreună toți trei. Am tras zăvorul ușii. Am văzut călăi care păreau într-o dispoziție mai senină.

E rău? Asta a fost primul lucru pe care l-am întrebat.

— Groaznic, răspunse Stan.

A făcut Feaver vreo boacănă?

— Nu, zise Stan. Adică, da. Atâta doar că „boacănă” nu e de-ajuns. George, ce Dumnezeu! exclamă el apoi. Lasă-ne înăuntru!

Nici măcar furia nu fusese în stare să-și îndeplinească funcția obișnuită de a-l ține pe Stan la distanță de brațele disperării. Costumul de pe el se pleoștise în ploaie. McManis, pe de cealaltă parte, părea răvășit. Reuși să schițeze un zâmbet vag atunci când intră pe ușă, dar rămase pe loc, buimăcit. Amândoi acceptară un pahar de băutură în momentul în care le-am oferit.

Stan își învârti scotch-ul în pahar.

— De ce nu-i arăți pur și simplu? îi zise lui Jim.

McManis îmi dădu o mapă roșie și am scos din ea un dosar.

Jim îmi spuse că era lista avocaților din acest stat, toți cei cu numele de familie începând cu litera F.

— Caută-ți clientul, îmi zise Stan.

Nu era acolo.

— Nu și-a plătit cotizația? am sugerat eu.

Stan îmi aruncă o privire mai dogoritoare decât magma, înțelegea că eram avocat al apărării, căutând instinctiv scuze.

— Nu E Avocat! strigă Stan.

Am râs, bineînțeles. Era ridicol. Poate că Robbie fusese admis sub un nume de scenă sau cu o ortografiere diferită, sau poate în alt stat. Exista o explicație. Plimbându-mă pe aleile dintre cele trei clădiri ale tribunalului împreună cu Robbie, cum mi se întâmpla ocazional în zilele acestea, fusesem prezentat unui număr de cel puțin șase avocați care făcuseră facultatea de drept cu el.

McManis îmi indică celelalte documente din mapă, dar Sennett nu avea răbdare.

— A frecventat cursurile la Blackstone, zise Sennett. E în albumul de an al facultății de drept. Dar nu și-a luat niciodată licența ca să practice dreptul. Nu în statul ăsta și nici în oricare altul. Am stat la telefon toată ziua.

După panica iscată de Carmody, începuseră să se întrebe cât de ușor putea fi descoperit Jim. Asta îi determinase să controleze lista avocaților. Una a dus la alta.

Eu eram încă prea uluit ca să-mi dau seama ce însemna asta.

— Ce înseamnă? întrebă Stan. Asta înseamnă că în fiecare zi, de aproape două decenii, Robbie Feaver a comis fraudă — asupra clienților lui, asupra instanțelor, a ta, și a mea. Înseamnă că fiecare scrisoare pe care a semnat-o, fiecare moțiune, fiecare carte de vizită pe care a dat-o cuiva a fost o minciună. Înseamnă că fiecare bănuț pe care l-a câștigat ca avocat e ilegal. Și înseamnă că fiecare nenorocit de lucru pe care l-am făcut cu Petros a zburat probabil pe fereastră, din moment ce Regula Unu de la UCORC este că nu e permisă frauda asupra terților nevinovați. Și acuma se dovedește că am lăsat un om care personifică frauda să se-nvârtă bine mersi prin tribunal de aproape un an. Și mai înseamnă că lui Robbie i s-a dus dracului tot norocul. Înseamnă că înțelegerea cu el a fost o fraudă de la început, și fiecare lucru oribil despre care-am zis c-o să i se întâmple dacă ne trage pe sfoară o să-i cadă acum în cap. Înseamnă că o să meargă la închisoare pe cât de repede o să pot eu să-l arunc acolo, soție sau nu, și c-o să rămână naibii la mititica până când tot afurisitul de păr de pe capul lui sec o să se facă alb!

Sennett își închise ochii și trase adânc aer în piept, probabil reamintindu-și că eu îi eram prieten sau cel puțin că nu eram clientul meu.

— Asta e ceea ce înseamnă.

Asta însemna. Dar nu de aceea stătea Stan în casa mea în timp ce minutarul se apropia de miezul nopții pe ceasul Howard Miller din colț. Aveam o însărcinare evidentă. Trebuia să descopăr o metodă prin care să-i salvez pe toți.

— La facultatea de drept sunt o grămadă de cursuri obligatorii. Știi asta. Prejudicii. Contracte. Criminal. Corporații. Bla, bla, bla. Le-am făcut pe toate. Și le-am trecut. Nu cu note prea mari. Săream de colo până colo ca o lăcustă, cu o slujbă de funcționar la o firmă de drept, pregătindu-mă încă pentru diverse roluri în reclame. Dar m-am descurcat. Îi spuneam mereu lui Morty: „Știi ce primește cel care termină ultimul din clasă? O diplomă".

Se uită pe furiș la mine să vadă dacă îmi smulsese un zâmbet. Mi-am rotit un deget înainte pe post de ordin de a continua.

— Așa că ajung în ultimul an, 1973, are loc Watergate, și dintr-odată, naiba să-i ia, avem *încă* un curs obligatoriu. Acum nimeni nu mai poate absolvi dacă nu și-a luat examenul la Etică Legală. De parcă asta l-ar fi oprit pe Nixon. Atâta doar că eu *nu puteam* să merg la Etică Legală. Pentru că era marțea și joia la patru, și atunci lucram pentru Peter Neucriss. Era un miracol mai mare decât ăla cu pâinile și peștii faptul că mă angajase pe mine. Facultatea de Drept *Blackstone?* Dacă era să-i crezi pe cei de la revista de drept a universității, nu meritai nici măcar să lucrezi la xeroxul lui Peter. Dar l-am întâlnit pe Street Of Dreams, îi plăceau fetele cu care umblam eu, cred, așa că mi-a dat o șansă. Pentru mine asta a fost mai grozav decât Broadway. Pentru că, dacă reușeam să fac slujba ca lumea, puteam să obțin un post cu normă întreagă ca asociat la cea mai bună firmă de avocatură din universul cunoscut și cel încă nedescoperit. Totul e în lumina reflectoarelor: duci cazurile în proces, faci bani, devii o vedetă. Așa că nici gând să merg la cursurile de Etică Legală în două din cele patru după-amiezi când trebuia să fiu în biroul lui Neucriss. Și-n plus, ăștia de la secretariat nu erau în stare să organizeze o alarmă de incendiu într-o cabină telefonică, de unde să-și dea ei seama de ceva? Corect?

Greșit. În săptămâna absolvirii, decanul mă fluieră să intru la el. „Robbie, Robbie, ce dracu' să ne facem cu tine? N-ai mers la Etică Legală.11 Dacă n-aș fi fost decât eu, mi-ar fi tras un picior în fund afară de-acolo mai repede decât aș fi apucat să mă scarpin, dar mai erau vreo șase alți țipi care făcuseră același lucru ca mine, inclusiv, slavă Domnului, unul pe locul trei în clasă. Așa că înțelegerea a fost că putem să mergem la ceremonia de

absolvire. Și să ne luăm examenul de Etică Legală peste vară, ceea ce însemna să scriem o lucrare în timp ce studiam pentru examenul de admitere în Barou. O înțelegere destul de bună, nu? Drept să spun, am fost așa de recunoscător c-am plâns, pentru că ideea de a-i spune maică-mii că n-o să vină la absolvirea de anul acela, pentru care soseau cu avionul din Cleveland amândouă surorile ei, era de neconceput, era ca ideea de antimaterie… Așa că, în vara aia, lucram la Neucriss, care tot nu se hotărâse să-mi dea o slujbă întreagă la el, și mergeam la Etică Legală și la un curs recapitulativ pentru examenul de Barou. Eram mai ocupat decât un iepuraș la venirea primăverii și atunci Peter a luat un caz mare — un număr imens de reclamanți, unul dintre primele cazuri din țară de prejudicii aduse populației prin aruncarea de deșeuri toxice, chiar înainte de Love Canal[26]. Eu lucram direct cu Neucriss, mâna dreaptă a lui Dumnezeu, nu mai dormeam, și, bineînțeles, nu mi-am terminat lucrarea la Etică. Tot ce știam era că acum e acum, o dată în viață, ăl mai de pe urmă poate urca în vârful grămezii, și nimeni n-o să-mi smulgă din mâini ocazia asta. Așa că, trei săptămâni înainte de Barou, ajung iar în biroul decanului. „Doamne, Robbie, nu-ți putem da certificat pentru examen, ai un incomplet la Etică Legală.” Să știi c-am stat și-n cap, eram în stare să donez organe și jumătate din venitul meu pe restul vieții, numai să-mi pună ștampila pe hârtiuța aia albastră. Dar nici vorbă. „Termină-ți lucrarea acum, apoi îți iei examenul de Barou în decembrie, cu grupul care pică prima oară.” Și, nu știu, m-am gândit că așa o să fac. Bineînțeles că n-aveam nici cea mai mică intenție să-i zic lui Neucriss că nu mi-am luat diploma de drept. Și evident că toate astea au mers în avantajul meu. Peter credea că sunt un mic Superman, pentru că ceilalți doi funcționari au tulit-o să mai tocească pentru examenul de Barou, pe când eu îi spuneam: eu n-am probleme, totul merge ca pe roate. Am mers la birou chiar și în după-amiaza când a fost prima zi de examen. Neucriss a fost foarte impresionat! Așa că am făcut rost de slujbă. Și acum ce să fac? Au venit rezultatele de la examenul de Barou. Toți urlau ca bezmeticii. Și, vezi tu, în trei noiembrie cei trei noi asociați Robbie de la Blackstone și doi băieți isteți de la Easton și Harvard — au primit o după-amiază liberă ca să meargă să-și depună jurământul. Ceremonia n-a fost decât o citire a catalogului de nume la Curtea Supremă, opt sute de copii stând în picioare pe treptele din față. Așa că îmi ridic și eu mâna ca și toți ceilalți. Singura diferență e că restul au primit după aia un certificat prin poștă care le dădea dreptul să practice avocatura, și eu, nu. Așa s-a întâmplat.

Stătea în scaunul de piele din fața biroului meu cu o expresie nevinovată, complet absorbit de raționalitatea argumentelor lui pentru acel comportament ridicol. Nu-și asuma deloc responsabilitatea pentru miile de ore de lucru pe care le irosise — ale lui Stan, ale agenților, ale lui Evon, ale mele — sau pentru pericolul și durerea la care se expusese el însuși și pe Lorraine. Acel Robbie pe care ajunsesem să-l cunosc și să-l simpatizez era altundeva, ca un spirit eliberat dintr-un corp, plutind într-un colț al camerei. Observându-mi reacțiile, făcu o grimasă și își îndreptă privirea spre fereastră.

— Îmi pare rău, zise el. Faci niște chestii când ești copil și apoi rămâi cu ele. Eram un puști.

Era însă adult în momentul în care nu-mi spusese, i-am replicat eu.

Își ridică o mână la tâmplă în semn de protecție. Nu era mai târziu de 8 dimineața și părea să privească lunecarea luminii, ca o mână blândă, de-a lungul clădirilor masive de pe malul râului făcea orice altceva, numai să nu mă privească în ochi.

L-am întrebat dacă Lorraine știa.

— Nimeni nu știe. *Nimeni.*

Puteam să mă gândesc la consolarea obișnuită: facturile mele erau plătite. Și realizasem încă de la început că exista un motiv pentru care eu stăteam de o parte a biroului, iar el, de cealaltă. Nici nu puteam pretinde că nu se întâmplaseră și alte lucruri asemănătoare, poate nu chiar de magnitudinea asta, dar nu întru totul diferite: clienți care-și pierduseră afacerile pentru că încercaseră să ascundă bani la care trebuiau să renunțe; un director executiv care trebuise recent să depună mărturie împotriva traficantului abject de la care-și lua drogurile și apoi dăduse cu bâta-n baltă la prima examinare lunară de urină și-și petrecuse un an la închisoare. Nici nu se pot socoti toate felurile în care te pot dezamăgi clienții. Dar rareori fusesem chiar atât de tare tras pe sfoară.

Feaver păru în sfârșit să recepteze enormitatea faptului. Era prăbușit pe fotoliu, tălpile mocasinilor din piele fiind lipite de podea. În cele din urmă, se duse la ușă.

— Ești avocatul meu? mă întrebă de acolo.

Era întrebarea potrivită, nu atât pentru că ne făcea pe amândoi să ne concentrăm asupra problemelor pragmatice, cât pentru că privirea fragilă ce o însoți îl făcu să-și răscumpere oarecum vina. Robbie era un permanent izvor de nevoi, precum acele stele moarte care continuau să emită un

semnal radio prin spațiu, chiar și după ce făceau implozie. Dar felul cum se uita la mine cu ochi de câine pedepsit îmi dădea impresia că efectiv îi păsa ce-i voi răspunde, și nu numai pentru că ar fi fost o lovitură cumplită pentru el dacă m-aș fi retras. Am realizat atunci ceea ce fusese implicit încă de la început: venise la mine nu din respect pentru oratoria mea în instanță sau pentru conexiunile mele, ci din respect personal. Rareori mă gândesc la mine însumi ca la un exemplu sau la valoarea a ceea ce încerc să fac în fiecare zi. I-am făcut semn să iasă cu o fluturare a mâinii și fără să-i răspund, dar deja mă hotărâsem în sinea mea. Eram avocatul lui. În sensul cel bun al cuvântului.

Pe la ora două noaptea o trezi soneria de la intrare, cu un sunet ca de măcăit de rață în visele ei.

— Sunt unchiul Peter, zise o voce răgușită, distorsionată de interfon.

„Unchiul Peter” era numele de cod al Proiectului, o identitate secretă de protecție în caz de nevoie. Cel care apăruse la ușa lui Evon era McManis. Era mult prea cuviincios să pătrundă în apartament. Se rezemă doar de cadrul metalic al ușii. Purta un costum subțire pătat de ploaie.

— E vorba despre Robbie, îi zise Jim.

Primul ei gând fu că Feaver murise. Și, după ce auzi povestea, din punctul ei de vedere, asta se și întâmplase.

— M-am înșelat, spuse McManis înainte să plece. Întotdeauna am zis că persoana cea mai periculoasă pentru Proiect este Mort. Ceea ce e o prostie. Am știut încă de la bun început unde era riscul, și am uitat. La naiba, de asta ești tu aici! Știam că e un escroc. Și tot ne-a escrocat.

— Ne-a jucat, rosti Evon.

Era mai degrabă un impuls decât umor, dar Jim îi răspunse cu un zâmbet ușor.

— Nu există nicio limită cu oamenii ăștia. Parcă ai pune oglinzi față în față. Cobori tot mai adânc.

McManis o instrui să sară peste mersul la el acasă de dimineață, să se ducă în schimb direct la birou, ca să fie la îndemână când vor începe să aranjeze lucrurile.

Pe la ora nouă, Robbie apăru la intrarea în cubiculumul ei. Avea nodul cravatei deja tras cincisprezece centimetri sub gulerul cămășii. Voia să-i vorbească.

— Nu prea cred, Robbie.

— Ascultă, îmi pare rău. Am vrut să-ți zic asta.

Era prea slăbit să-și poată ridica brațele; pur și simplu își deschise palmele mâinilor ce-i atârnau pe lângă corp.

— Pentru mine ținea de trecut. O greșeală din trecut.

Evon își împinse scaunul până se izbi de dulapul din spatele ei și, așteptând ca Robbie să plece, se aplecă peste teancul gros cât o carte de telefoane al acuzațiilor de spital pe care le sumariza. Dar ce motiv avea să facă asta? se gândi ea dintr-odată. Un caz de care nu-i păsa, clienți care nu erau cu adevărat ai ei. Lunile, timpul, munca, speranța pentru ceva de valoare — enormitatea a ceea ce fusese probabil deja distrus, a ceea ce îi fusese smuls ei —, toate aduseră cu ele un moment buimăcitor de disperare și, ca întotdeauna, de rușine. Robbie veni cu un pas mai aproape.

— Nu fi nemernic, îi zise ea.

— Un nemernic mai mare, vrei să spui.

— N-ai putea fi un nemernic mai mare, Robbie! Ai ajuns la maximum. Ai spart scala.

Ca din depărtare, îi veni în minte gândul la acoperire, la ce-o mai fi folosind acum. Se găseau într-un loc deschis. Însă se potrivea, nu? Ceartă de îndrăgostiți. Dacă voia, putea arunca în el cu ceva. În loc de asta, când Robbie încercă să-i vorbească din nou, Evon își vârî degetele în urechi.

După o vreme, îi simți umbra îndepărtându-se. Rămase nemișcată, încercând să-și tempereze furia. O dată iscată, putea face scrum totul în jur, inclusiv metodele de stăpânire de obicei demne de încredere. Încercă să rămână așezată în scaun, în locul acela, să se țină deoparte, dar fu în zadar. Peste un minut, se năpusti pe coridor.

— Ce *contează* pentru tine?

Robbie își ridică privirea către ea cu o expresie nefericită, din scaunul lui de birou cu mânere cromate.

— Ai auzit ce te-am întrebat?

— Da, am auzit.

Îi făcu semn să închidă ușa. Evon o trânti.

— Și care ți-e răspunsul?

Ce vrei să spui?

— Știi ce vreau să spun. Ce contează? Pentru tine? Nu pot să-mi dau seama. Serios nu pot!

— La naiba! Dar pentru tine ce contează? Să primești insigne de merit de la FBI? Crezi că aberațiile tale sunt mai bune ca aberațiile mele?

— Nu mă lua cu de-astea, amice! Vreau un răspuns. Ce contează pentru tine? Poți măcar să-mi spui? Sau e doar orice fel de joc poți juca? Asta e, nu? Ca să te poți uita de sus la proștii de noi care te-am crezut, ca niște fraieri?

— Asta crezi?

Da, Robbie! Da, asta cred!

— Bine, atunci, asta e ceea ce crezi.

— Nu te descotorosești așa ușor de mine. Nici să nu-ndrăznești! Spune-mi ce contează pentru tine, fir-ar să fie de treabă!

Evon descifră pe chipul lui o expresie fugară de teamă. Robbie n-avea idee cât de puternic îl va presa. Ca să fie sinceră, nici ea nu știa.

— Poți să-mi spui?

— Nu știu. Probabil.

— Atunci, vreau să aud!

El mișcă din maxilar.

— Iubirea. Bine? Oamenii pe care-i iubesc. Asta e ceea ce contează. Prietenii mei. Familia mea. Mulți dintre clienții mei. Asta-i tot. Toți ceilalți? N-au decât să sară-n râpă. Orice altceva? E doar mâzga ce plutește pe mare. Gunoaie și resturi. Restul vieții sunt doar oameni care fac lucruri altor oameni pentru propriul beneficiu. În afară de dragoste.

Evon închise ochii, atât de mânioasă încât simțea că se va desface în bucăți.

— De asta ai făcut ce-ai făcut? Din dragoste? De asta ai intrat în fiecare zi pe ușa aia, pe care scrie „Avocat” imediat sub numele tău, și nu te-ai prăbușit de rușine?

— Nu știu. Presupun că parțial. Sunt unii oameni pe care n-am vrut să-i dezamăgesc. Doamne, despre ce naiba vorbim? Că n-am scris o lucrare de douăzeci de pagini? Nu e moarte de om. N-am încercat să fac rău nimănui. Dimpotrivă. De douăzeci de ani, mi-am făcut slujba, am ținut la oameni și le-am câștigat cazurile.

— Asta-i o minciună, Robbie! Ai vrut să fie bine pentru tine. Să ai slujba asta, statutul, banii. Dar nu ai câștigat lucrurile astea, și le-ai luat, totuși. Exact ca un hoț. Și din cauza asta i-ai nenorocit pe toți cei care n-au avut destulă minte să se întrebe dacă mințeai când ziceai „un” sau „și” sau „o”. Cum reușești să eviți să vezi asta? Uite ce i-ai făcut lui Mort. Sau clienților ălora pe care zici că-i iubești. Doamne Sfinte, gândește-te la bieții Rickmaier — fetița aia pentru care ai plâns când și-a pierdut mama. Ce-o

să-i spui, Robbie, dacă cineva o dă în judecată să recupereze cecul ăla mare de despăgubiri pe care l-ai dat familiei ei săptămâna trecută? Cum poți să uiți pur și simplu chestiile astea? De douăzeci de ani?

— Nu știu. Am făcut-o. Am știut, dar nu m-am gândit la asta. M-am iertat cumva și am lăsat-o deoparte. Nu știu. Nu știu cum am trăit cu asta. Mint, înțelegi? Mint tot timpul. Chiar crezi că am sărutat-o pe Shaheen Conroe? N-am ajuns niciodată mai aproape de ea decât că am fost și eu unul dintre trăncălăii din cor. Mașina aia în care merg? E un S500, cu treizeci de mii mai ieftină decât S6. O aveam de o săptămână când l-am văzut pe Neucriss zburând pe Marshall Avenue într-un 600. Dintr-odată m-am simțit ca un jeg pe malul râului, așa că m-am dus și i-am plătit cinci sute de dolari unui băiat ce se pricepea la de-astea ca să-i înlocuiască plăcuța pe portbagaj și volanul, ca să arate ca un 600. Dar nu e.

Mașina! Evon gemu de-a dreptul.

— Sunt o persoană slabă, scrântită de cap, continuă Robbie. Ce pot să-ți spun? Niciodată nu ți-am zis că mă înțeleg nici măcar pe mine însumi.

Avea la îndemână încă un citat din zilele petrecute în teatru: „Spune-mi să mă joc pe mine însumi, și nu voi ști ce să fac”.

Chiar și mânioasă, Evon trebui să accepte măcar atât. De luni de zile avusese o intuiție, aproape o viziune, a unei jungle cufundate în ceață, pline de copaci cu trunchiurile acoperite de mușchi și de liane groase, mișunând de viețuitoare sălbatice de toate formele, cu ape stătute verzui care clocoteau de gaze fierbinți duhnitoare venite din adâncul pământului. Aceasta era sălbăticia primitivă ce stătea la baza caracterului lui Robert Simon Feaver.

Așezat în scaunului lui înalt de piele, având ca fundal formele dramatice ale orașului, Robbie continuă să caute îndurare de la ea.

— Ți-am spus vreodată când am știut că m-am îndrăgostit de Kainey? o întrebă el.

Evon îl privi cu răceală, nedorind să fie distrasă, dar asta nu-l împiedică să vorbească mai departe.

— E de fapt o poveste amuzantă. Foarte amuzantă, preciză el și pufni în râs ca să-i demonstreze că spunea adevărul. () duceam la un meci de hochei pe gheață. Și a fost reținută. Nu-mi amintesc de ce. A întârziat și era, înțelegi tu, supărată. Aveam locuri grozave. Pe rândul al treilea. Chiar în spatele geamului despărțitor. Și Rainey se agita teribil că nu ajungeam la timp. Și i-am spus una dintre chestiile alea pe care le spun eu. „Am auzit că

încep mai târziu în seara asta. Nu, nu, serios! Avionul cu care vine echipa Red Wings e în întârziere.11 Nu-mi pot închipui ce-aveam de gând să-i spun când aveam să ajungem și vedea că eram la mijlocul reprizei a doua. Dar tot i-am spus. „Nu. Nu, serios! Au întârziat ei.” Și i-am văzut un zâmbet, o jumătate de zâmbet, și o sclipire în ochi. S-a prins. Că am vrut să fie adevărat. Adică, m-a înțeles, de-adevăratelea. Nu asta. Ci faptul că o credeam cu adevărat eu însumi. În clipa aia. Și n-a deranjat-o. Atunci m-am îndrăgostit.

— Du-te dracului, îi replică Evon. Asta e toată problema. Crezi că lumea îți datorează asta. Vrei ca toată lumea să-ți dea o afurisită de îmbrățișare, când ar trebui de fapt să te simți îngrozitor de vinovat, Robbie, sau cel puțin să simți un pic de regret. Și nu înțeleg cum de te poți ierta așa de ușor. *Cum* faci asta? În fiecare afurisită de zi? Cum de nu te confrunți cu ce faci, nici măcar în sinea ta? Cum te uiți în ochii oamenilor, știind că ei cred că ești ceva ce nu ești? Cum te dai jos din pat în fiecare dimineață ca să faci asta? Nu înțeleg!

— *Tu* nu înțelegi?

Expresia feței îi rămase sumbră; nu era sarcastic sau disprețuitor. Era uimit doar de lipsa de camaraderie pe care socotise că o împărtășeau. Dar când Evon înțelese ce voia să spună, explozia de furie aproape o făcu să sară până în tavan. Se uită la cuțitul de argint pentru scrisori de pe masa lui de lucru, pe care ea îl folosea în fiecare dimineață să deschidă corespondența, gândindu-se pe jumătate serios să-i taie limba trădătoare.

Preferă să iasă ca o furtună din birou. Nu-i adresă niciun cuvânt pentru tot restul zilei sau a doua zi. Își petrecu cât de mult timp posibil în biroul lui McManis, iar Amari, care nu avea mare lucru de făcut, o enervă și mai rău referindu-se la Robbie cât de des putea cu expresia „buboiul cu puroi”.

Pe măsură ce trecea săptămâna, când întreg statutul Proiectului stătea în cumpănă, cât timp se aranjau lucrurile la Washington D.C., furia i se transformă încet în deprimare. Era ca și cum ar fi fost prinsă într-o mlaștină. Nu putea să iasă, și părea să se epuizeze cu eforturile inevitabile de a se elibera. Deși se presupunea a fi o măsură luată pentru siguranța ei, ajunsese să urască faptul că era sub supraveghere continuă. Se simțea expusă și parcă mai puțin în siguranță. Joi, administratorul blocului îi spuse în timp ce curăța cutiile poștale că un bărbat pusese întrebări despre ea și un număr de alți chiriași de la etajul trei. Alarmată, îl sunase pe Amari, dar omul lui Joe văzuse totul și verificase plăcuțele de înmatriculare ale mașinii. Era un

localnic — detectiv la poliția din districtul Kindle, probabil în urmărirea vreunei piste. Lipsa de noimă a spaimei ei i se părea a fi un semn tipic al halului în care se găsea situația. Totul era întors pe dos, totul se dusese pe apa sâmbetei. Ea. Și Feaver. Totul. Se plimba pe străzile orașului și se simțea solemn de neînduioșată de lalele, cu corolele lor strălucitoare deschise în aerul primăvăratic.

29

Planul meu pentru salvarea Proiectului Petros — și a lui Robbie — necesita ca Feaver să se retragă imediat din avocatură. Nu se va mai întâlni niciodată cu clienții, nu va mai apărea în instanță și nu va mai semna documente. Nu exista alternativă. Chiar dacă puteam face rost pe sub mână de o diplomă de facultate pentru Robbie, BAD[27], Comisia de Admiteri și Disciplină în Barou, nu ar elibera niciodată o licență de avocat unei persoane despre care ar descoperi inevitabil că se prefăcuse în mod ilegal a fi avocat de mai bine de douăzeci de ani.

Pentru a i se explica lui Dinnerstein statutul schimbat al lui Robbie trebuia inventată o poveste foarte înflorită, dar, orice ne-ar fi trecut prin minte, era practic sigur că Mort va păstra secretul despre Robbie, pentru a nu se lăsa pradă rivalilor lui în timp ce se va chinui să găsească un avocat înlocuitor care să apară în instanță în locul lui Feaver. Între timp, Robbie putea în continuare să-i paseze bani lui Crowthers, prin Judith Mequeevey, și lui Gillian Sullivan care era pe punctul de a reveni în rolul ei de judecător și încă nu își primise partea pentru decizia ei favorabilă în cazul transferat lui Skolnick. Mai important încă, Robbie putea rămâne un jucător în orice joc final avea de gând Stan să joace împotriva lui Kosic și Tuohey. Asta îmi va oferi în consecință suficiente pârghii ca să mă pot târgui în numele lui Robbie. Era aproape sigur că în cele din urmă Robbie va ajunge la penitenciar; scopul meu era acum să-i micșorez pe cât posibil durata condamnării.

Majoritatea negocierilor mele cu Stan aveau loc în timpul reînnoitelor noastre excursii matinale prin parcul Warz. Nici întunericul iernii și niciun altfel de vreme, în afară probabil de un viscol, nu l-ar fi împiedicat pe Stan să alerge zilnic, dar eu îmi luasem învoire pentru câteva luni, până la îmblânzirea vremii. Acum m-am întâlnit cu el acolo de mai multe ori ca să discutăm. Deși UCORC amenința de o săptămână că nu avea să permită continuarea Proiectului, erau deja implicați mult prea tare, cheltuiseră mult

prea mulți bani și descoperiseră mult prea multe infracțiuni ca să arunce pur și simplu totul la gunoi. În cele din urmă, eu și Stan ne puserăm de acord că guvernul nu mai putea să-i promită lui Robbie o condamnare cu suspendare. În schimb, vor supune atenției judecătorului care va pronunța sentința toate chestiunile relevante extraordinara cooperare a lui Robbie și întreaga gamă a infracțiunilor lui, inclusiv practica ilegală a avocaturii —, lăsându-l pe acesta să impună orice verdict va găsi instanța de cuviință. Presupunerea mea era că Robbie va fi închis pentru aproximativ doi ani, când toată povestea va fi publică și cei prinși în capcană vor primi condamnări semnificative. Restituirile bănești implicate de practicarea ilegală a avocaturii de către Feaver s-ar putea să fie uriașe, dar majoritatea judecătorilor vor lăsa chestiunile financiare să cadă în mlaștina inevitabilă a acțiunilor civile de fraudă pe care companiile de asigurări le vor iniția. Chiar și după rezolvarea acestor chestiuni între noi, Stan tot avea nevoie ca Washingtonul să își dea acordul.

— Acceptăm, îmi spuse în cele din urmă într-o dimineață, pe la mijlocul lunii mai. Dar mai este o condiție care n-o să-ți placă.

Sennett reușea cumva să termine cei zece kilometri din fiecare dimineață arătând în perfectă rânduială. Avea un echipament impecabil — pantaloni scurți de neo propilenă și un tricou fără mâneci, pantofi de sport de mărimea cizmelor de eschimos, și o sticlă de apă într-un suport atașat de curea la spate. Părul lui sârmos mediteraneean nu era ciufulit și toată transpirația părea să i se evapore. Avea obrajii deja roșii. Îmi aruncă privirea lui superioară, cu bărbia înălțată, încercând să pară impenetrabil în fața nemulțumirilor pe care se aștepta să mi le exprim.

Avea multe scuze pentru ceea ce propunea. Fiecare condamnare, îmi spuse el, până și Skolnick și Crowthers, era în pericol. Guvernul ar putea probabil să înfrângă inevitabilele moțiuni ale apărării care ar da vina pe frauda lui Robbie, dar crescuseră semnificativ șansele ca un juriu să dea de pământ cu cazurile de la bun început doar din dezgust pentru Feaver. Viitorul Proiectului Petros, prin urmare, se sprijinea mai mult ca oricând pe justificarea înțelegerii dintre guvern și acest diavol, prin demonstrarea unui succes de foarte mare amploare în dezvăluirea corupției. Însă îl pierduseră deja pe Malatesta și Feaver nu mai putea apărea în instanță cu cazurile inventate, din moment ce asta nu se potrivea cu partitura oferită lui Dinnerstein. Sennett avea în schimb un plan pentru o nouă chestiune, o moțiune fictivă pentru redeschiderea unuia dintre vechile noastre cazuri, o

moțiune în care rolul lui Robbie, în esență, nu ar fi acela de avocat, ci de acuzat supus atacului.

— Va trebui să apară în fața judecătorului de Moțiuni Speciale.

Stan se uită la mine, așteptând să vadă cât timp îmi va lua până să înțeleg la ce se referea, apoi îmi confirmă cele mai rele bănuieli.

— Vrem ca Robbie să încerce să o aranjeze pe Magda.

Avea dreptate. Nu-mi plăcea deloc. Am rămas în parcul acela certându-ne destul demult timp. I-am subliniat că nu avea niciun fundament, niciun motiv să considere că Magda se va corupe singură. Dar Stan insistă că Washingtonul decisese că relația personală ascunsă de atâta vreme dintre o judecătoare și un avocat care apărea în mod regulat în fața ei atingea pragul corupției. Îmi spuse că asta fusese de fapt ideea celor de la UCORC.

Mie întreaga chestiune mi se părea a fi ca o judecată prin supunerea la cazne, acel ritual medieval prin care se legau mâinile și picioarele unei femei bănuite de vrăjitorie și care era apoi aruncată într-un lac ca să vadă dacă va pluti. Stan îmi receptă critica în modul lui obișnuit — cu lipsă de răbdare.

— George, îmi răspunse el, de câte ori, de câte sute de ori ai avut un client vinovat care a scăpat nepedepsit? Nu o achitare, ci vreun tip de care pur și simplu nu s-a aflat nimic. Câți directori executivi care făceau pe ei de frică nu ți-au apărut în birou ca să-ți spună că au primit o citație și sunt îngroziți de ce o să li se întâmple dacă li se pune întrebarea greșită, sau indivizi în mijlocul unui divorț pe care-i apucă tremurăturile când se gândesc câte secrete parșive ar fi în stare să divulge de furie fosta nevastă? Ai avut mii de asemenea cazuri, George! Și ies basma curată fără jenă. Majoritatea. Pentru că noi n-am știut niciodată de ei. Nu e vorba că nu-i putem prinde pe toți. Adevărul e că de-abia îi putem prinde pe câțiva. Și așa se-nvârte roata, George! Nu pot să fac ulcer pentru ceea ce nu știu. Dar când știu, George, atunci am o responsabilitate. Slujba mea nu e să fiu un tip drăguț sau să spun că am descoperit numai din accident. Slujba mea e să-i protejez pe oamenii care trăiesc în districtul ăsta. Eu nu trebuie să stau cu mâinile în sân și să sper că Magda nu va face ceva mai rău în viitor. Slujba mea e s-o prind, dacă merită să fie prinsă.

Inteligența lui îi păstra imaginea de sine la fel de nepătată ca oțelul inoxidabil, dar eu i-am răspuns cu o privire dură care spunea limpede că nu-i credeam gogoșile.

— Ți-am spus că n-o să-ți placă, îmi zise el în timp ce se întorcea pe călcâie pentru a se duce în pas alergător la mașina lui.

Robbie, dragul de el, refuză.

— Magda nu e o escroacă. Sunt dispus să le ofer escroci pe lavă. Dar nu o să fraieresc o persoană cinstită numai pentru că e așa de nătăfleață încât să-i placă de mine.

Recunosc că mi-a fost teribil de drag în momentul acela. Nu era nerușinarea sau cacealmaua bombastică a unui laș. Feaver era gata să stea în plus la închisoare pentru asta, ani de zile, drept să spun, cât l-ar fi costat dacă-l sfida direct pe Sennett. I-am admirat curajul și loialitatea, fără să fiu sigur că eu, în situația lui, aș avea aceeași tărie. Și apoi am făcut ceea ce se impunea să fac ea avocat al lui. I-am explicat de ce trebuia să coopereze.

Dacă Robbie se dovedea altceva decât un robot cu telecomandă, guvernul nu avea de ales și trebuia să pună capăt Proiectului. Își asumau un risc și așa, pentru că un avocat al apărării avea deja la dispoziție un tun cu care să-i bombardeze, doar prin simpla prezentare a procurorului de stat ca fetișcana naivă de la țară prostită de cel mai josnic escroc, un turnător cu două fețe. Dacă-i permitea lui Robbie să aibă drept de veto în selectarea țintelor, Sennett nu va face decât să dovedească acest lucru, pavând astfel calea pentru dezastru în fața unui juriu.

— Numai că Stan ar fi în stare să renunțe la un organ vital ca să-l prindă pe Brendan, zise Robbie.

Într-adevăr, dar, pentru oamenii din fortăreața departamentului din Washington D.C., Brendan aproape că nu conta deloc. Lor le păsa de Congres, de președinte, de presă, de organizațiile naționale de barou. Și când UCORC va închide Proiectul Petros, Sennett își va vărsa furia. Cazurile cu care va rămâne— Skolnick, Crowthers, Walter acestea erau toate păstrate pe suport magnetic și puteau fi dovedite în prezent chiar și fără să-l pună pe Robbie în boxa martorilor. Și dacă reprezentanții guvernului decideau să-l cheme ca martor, ei ar prefera ca Feaver să fie îmbrăcat într-o salopetă de închisoare, ca ajutor vizual pentru jurați în demonstrarea faptului că nu-l lăsaseră să scape. Prin urmare, Stan l-ar aresta pe Robbie pe loc și s-ar folosi de înșelătoria sa în legătură cu diploma de drept ca dovadă suficientă că nu se poate avea încredere în el pentru a fi eliberat pe cauțiune. În cele din urmă, Stan avea același mijloc de strângere cu ușa pe care îl avusese de la bun început: Lorraine.

Când mă auzi rostind numele soției lui, Robert Feaver făcu ceea ce făcuseră multe alte persoane puternice primind vești rele de la mine. Fiind așezat în scaunul castaniu în care stătea întotdeauna, întoarse din nou privirea spre fereastră. Iar când faptele îi apărură de nezdruncinat, își ridică o mână la frunte. Hotărârea de a nu ceda impulsului interior îi încremeni pe chip, apoi i se scurse în trup. Își încleștă ochii încercănați și cu efort reuși, cu excepția câtorva secunde, să nu plângă.

Cealaltă promisiune pe care i-o făcusem lui Stan era aceea de a-i „explica” noua situație a lui Robbie lui Dinnerstein. Evon va rămâne în biroul lor de avocatură ca observator, care să poată depună mărturie că Robbie renunțase la orice alte activități ca avocat. Dar Mort trebuia să înțeleagă unde se trăgeau liniile, din moment ce orice neîndeplinire a condițiilor ar duce, de asemenea, la punerea în pericol a dreptului său de a practica avocatura. Stan nu avea de gând să se încreadă în Robbie în privința transmiterii acestui mesaj.

Ca să pună planul nostru în mișcare, Robbie îi prezentase lui Mort o minciună oarecum disperată: după o scenă deosebit de tulburătoare cu Lorraine, în care femeia lansase acuze legate de miile de feluri în care Robbie își trădase promisiunile față de ea de-a lungul anilor, Robbie chipurile se repezise la birourile BAD — Comisia de Admiteri și Disciplină în Barou — și, în cel mai dramatic gest imaginabil, de dragul soției sale, renunțase la licența de a practica dreptul. Acum Lorraine va ști că ea era prioritatea lui absolută. Chipurile, Robbie nu se gândise decât după aceea să stabilească împreună cu mine, ca sfătuitor etic, care ar fi implicațiile acestui act de natură emoțională. Ca avocat al lui Robbie, eu acceptasem să-l ajut să le explice și lui Mort.

Feaver Dinnerstein exista deja ca firmă de paisprezece ani. După facultatea de drept, unchiul lui Mort îi găsise un post confortabil la Departamentul de Drept al districtului. Ideea inițială, îmi spusese Robbie, fusese ca fiecare din ei să capete experiență pentru un an sau doi în alte birouri, și apoi să își reunească forțele. O dată ce Robbie fusese angajat la Neucriss, planul acela fusese amânat până când Robbie începuse să își stabilească o reputație în cadrul avocaturii de despăgubiri. Numai după ce Feaver se descurcase de unul singur pentru un an, reușise să-l convingă pe Mort să se asocieze cu el.

În momentul acesta, Mort cu siguranță regreta respectiva decizie. În meseria mea, am adus o mulțime de vești rele. Oncologii care dau în mod obișnuit diagnostice fatale sunt singurii oameni cu o meserie mai dificilă, din câte știam eu în această privință. În repetate rânduri în cadrul fiecărui an era responsabilitatea mea să spun unor persoane mulți dintre ei indivizi de treabă sau acceptabili, care făcuseră o singură greșeală sau care sufereau de o slăbiciune de caracter care nu-i împiedica însă să fie părinți și prieteni iubitori —, era datoria mea să le spun acestora că urmau să fie flagelați de comunitatea lor, capturați și închiși în cușcă. Chiar mai rău, deseori ajutam să explic aceste fapte inimaginabile soțiilor și copiilor lor, majoritatea simțind, oarecum justificat, că ei erau adevăratele victime ale sistemului penal. Ascultând ceea ce-i spuneam, Mort avea acea expresie frenetică pe figură. Era așezat în fața mea, cu o mână peste gură, ochii lui mijiți sărind în stânga și-n dreapta în spatele lentilelor groase, încercând să asimileze lista lungă de restricții pe care i-o enumerăm.

— Tot nu-mi vine să cred, zise Mort. Nu poate fi adevărat! Tot nu pot crede c-ai făcut așa ceva, îi spuse el lui Robbie, care stătea lângă el. Mort încercă să zâmbească. E o farsă de întâi aprilie cu șase săptămâni mai târziu. Nu? Încerci să mă păcălești. George, zise el, nu-l lăsa să-mi facă asta!

Deși avusesem un rol important în inventarea acestei ultime fantezii, la adăpostul confidențialității relației avocat client, simțeam obișnuita aversiune de a livra aceste născociri eu însumi. Nu mi se părea însă periculos dacă-i spuneam lui Mort că putea să sune la BAD și să le ceară să verifice lista avocaților. Numele lui Robbie nu va fi acolo. După ce pricepu afirmația aceasta, Mort se luă cu mâinile de cap.

— E imposibil, spuse Mort. Nu poți să anulezi asta? Dacă se duce pur și simplu la BAD și le zice că s-a răzgândit?

I-am răspuns, răbdător, că eram sigur că nu va funcționa. Robbie adăugă că nu voia să se răzgândească. Voia să fie cu Rainey, oricât demult sau de puțin timp ar mai avea ea de trăit.

— *Fii* cu ea, zise Mort. Și eu vreau să fii cu ea. Ne-am fi descurcat cumva. Știi asta. Nu trebuia să te sinucizi ca avocat. Uite ce mi-ai făcut *mie!*

Mort stătea pe scaunul lui scoțând sunete amărâte și cuprinzându-se cu brațele. Își trecu din nou mâinile prin părul lui înfoiat, ce în lumina puternică venită de afară părea să-i formeze o aureolă în jurul capului. Apoi,

fără să-i mai arunce vreo privire partenerului său, ieși în goană pe ușă, pe cât de repede îi permitea mersul lui stângaci.

— Morty! strigă Robbie și alergă după el.

Rămas la biroul meu, mă simțeam groaznic gândindu-mă la Mort, mai ales la furia sa din momentul în care va fi când va descoperi întregul adevăr. Avea să fie îngropat ani întregi în litigii cu foștii clienți și cu foști rivali răzbunători. Numai Dumnezeu știa ce avea să spună atunci despre mine.

Însă n-am stat pe loc prea mult. I-am cerut lui Danny, recepționerul, cheia de la toaleta bărbaților și m-am dus în grabă în acea direcție. Chelia specific masculină, părul crescut acolo unde n-ar trebui, umflăturile de grăsime care se stabileau permanent peste coapse — un prieten îmi sugerase o dată că schimbările apărute la bărbații de vârstă mijlocie reprezentau un mecanism darwinist ce avea scopul de a asigura ca femeile mai tinere să nu se lase convinse de încercările noastre de a le seduce. Conform acestei teorii, prostata se umfla exact atât cât să nu putem sta într-un loc îndeajuns demult cât să ne dăm la ele. Am ocolit intrarea laterală, îndreptându-mă prin holul întunecos de serviciu dintre spațiul cabinetului meu și cel al vecinului. Ușa grea de la coridorul principal fusese proptită, rămânând deschisă, și, din întunecime, l-am văzut pe Robbie sosind la lift, unde aștepta deja Dinnerstein.

M-am așteptat să văd reproșuri sau, dimpotrivă, eforturi de apropiere. În schimb, Dinnerstein îi oferi lui Feaver un zâmbet vag. După o secundă, Robbie își vârî mâna în buzunar și scoase o monedă de douăzeci și cinci de cenți, pe care o aruncă în aer; Dinnerstein făcu imediat același lucru. Îi mai văzusem jucând acest joc de câteva ori înainte, când așteptau liftul în hol. Era un obicei din copilăria lor, una dintre puținele forme de competiție sportivă în care Mort avea șanse egale cu oricine altcineva. Concursul combina jonglatul cu pariatul. Aruncau monedele simultan, fiecare spunând pe care parte credea că va cădea moneda lui, pe când celălalt o prindea. Aveau reguli complexe despre cum să câștigi, pariuri dublate în anumite circumstanțe, și o condiție că, dacă scăpai o monedă, îți pierdeai toate câștigurile de până atunci. După aproape patruzeci de ani, își aruncau unul altuia monedele la viteze uluitoare, prinzându-le și dându-le drumul dintr-o aceeași mișcare, în timp ce bănuții sclipeau în aer. Se jucară fericiți o vreme, până când liftul se opri cu un semnal sonor în spatele lor. Feaver se repezi să țină ușa, iar Mort intră șchiopătând.

Am rămas uitându-mă la coridorul gol, după ce ei au dispărut din vedere, analizând lucrurile ca să ajung la o concluzie. Știam că nimeni nu se poate împăca atât de rapid. Chiar și așa, eram atât de derutat, încât îmi trebui o vreme până să accept că fusesem tras în piept din nou — și de data asta nu numai de Feaver. Am înțeles apoi destul de repede de ce. Mort știa. Mort știuse dintotdeauna că Robbie nu avea licență.

Dintr-odată, nu mi se mai păru posibil ca Robbie Feaver, sufletul tovarăș al lui Mort de la vârsta de șase ani și colegul lui la facultatea de drept, să nu-i fi împărtășit această problemă. De fapt, asta explica și de ce lui Mort îi trebuise atât de mult timp ca să vină să lucreze cu Robbie. Așteptaseră până când fuseseră siguri că Robbie va putea într-adevăr să scape neprins. Apoi se asociaseră în firmă, cu un plan de rezervă. În caz că erau descoperiți, ca să protejeze licența lui Mort, amândoi vor pretinde că Dinnerstein habar nu avusese.

Depășisem deja momentul în care rămânea șocat de faptele lui Robbie. Dar Mort… îl crezusem întru totul când se dăduse în spectacol în biroul meu. Mort știa, mi-am spus din nou, și cu asta mi-am dat seama că aproape sigur știa mult mai multe. Despre unchiul său. Și despre Kosic. Despre judecători. Robbie îl protejase de la bun început, exact așa după cum insistase mereu Sennett, un cinic atât de încăpățânat, și după cum și eu mă temusem deseori.

Toate acestea îmi provocară răspunsul previzibil: supărare și frustrare, plus câteva înjurături. Având în vedere ceea ce-și făcuse deja Robbie, m-am cutremurat imaginându-mi cât de mult i s-ar mări pedeapsa cu închisoare dacă Stan ar putea dovedi vreodată toate acestea. Dar Robbie era conștient, și totuși o făcea. În timp ce parcurgeam grăbit ultimii pași până la destinația mea, am fost cuprins de un sentiment la care nu mă așteptasem: invidie. Îi invidiam pe Mort, îl invidiam pentru tot ce primea de la Feaver. Dedicația. Camaraderia. Și, în primul rând, adevărul.

30

— Magda, sunt Robbie!

— Robbie?

— Feaver.

— Robbie Feaver?

Pentru o clipă nu se auzi nimic, până femeia se dezmetici. Era 17 mai. Firul microfonului pe care-l purta Robbie în ureche mergea direct la

aparatul de înregistrat din dulap, unde bobinele cu diametrul de șaptesprezece centimetri se învârteau cu o precizie lentă și amenințătoare. McManis și Evon stăteau lângă mine la masă. Nici ei, nici Klecker, care stătea în picioare, nu aveau inima să se uite prea insistent la Robbie. Sennett nici măcar nu apăruse, dându-și seama că prezența lui ar fi inflamat spiritele.

— Mă gândeam să te văd.

Magda era prudentă din fire, și o femeie la obiect.

— Să mă vezi? Robbie… După o secundă de tăcere reluă, pe tonul strict din instanță: Cred că e o idee foarte proastă.

— Nu, *trebuie* să te văd! Doar pentru un minut. Trebuie să-ți vorbesc.

— Să-mi vorbești?

— Să-ți vorbesc.

— Nu. Femeia rămase o clipă pe gânduri și apoi repetă: Nu.

— Magda, este foarte important! E ceva de viață și moarte. Serios vorbesc! Nu exagerez. De viață și de moarte!

— Robert, ce-ar putea fi de viață și de moarte la ora nouă seara?

Magda, nu pot să discut despre asta la telefon. Trebuie să te văd. Trebuie! Te rog!

Robbie își mușcă buza de jos ca să se controleze, după care continuă să insiste.

— Numai un minut, zise ea în cele din urmă și-i dădu adresa.

Ceva mai devreme în acea după-amiază, McManis înaintase o moțiune de urgență sub Legea ordonanțelor extraordinare, prin care cerea să se anuleze sentința anterioară din dosarul *Hali versus Sentinel Repair,* cazul inventat care fusese transferat de la judecătoarea Sullivan la Skolnick. Plângerea inițială fusese că Herb Hali, un șofer de camion, suferise arsuri grave și devenise paraplegic când autocamionului de mare tonaj pe care-l conducea pentru o companie de transport i se stricaseră frânele pe o pantă abruptă. Hali dăduse în judecată atelierul service de reparații care chipurile examinase autocamionul chiar înainte de a ieși pe șosea. Conform moțiunii lui McManis, Moreland Insurance, compania de asigurări a atelierului de reparații, ajunsese la o înțelegere financiară curând după ce Skolnick pronunțase decizia judecătoarei Sullivan, prin care-i permitea lui Hali să pretindă despăgubiri punitive.

Acum Moreland aflase — de la fosta amantă a lui Herb — că în realitate șoferul adormise la volan. Acest lucru, și nu cedarea frânelor, era motivul pentru care nu se găsiseră urme de anvelope pe șosea la locul accidentului. McManis afirma în plus că ideea ca Herb să dea vina pe atelierul de reparații, în loc să-și asume propria responsabilitate, venise de la avocatul lui Herb, Robert Simon Feaver, care-l instruise pe Hali ce să spună.

Ca întotdeauna, se spera că, dacă Robbie reușea să o convingă pe Magda, judecătoarea va lua o hotărâre în baza rezumatelor de caz. Dar, dacă era

necesară o audiere, am acceptat cu inimă grea să apar în instanță, acționând ca avocatul pe care Feaver era de așteptat să-l angajeze, dacă nu era prostul proștilor.

De îndată ce Feaver își încheie convorbirea cu doamna judecătoare Medzyk, Klecker îi puse aparatura de înregistrare.

În seara aceea îl trimiteau pe Robbie nu numai cu echipamentul Foxbite, ci și cu o cameră video portabilă, pe care Klecker o instalase într-o servietă asemănătoare cu cea a lui Robbie. Camera era de același tip cu cea instalată în Lincolnul lui Skolnick, o lentilă de fibră optică ascunsă în balama, alimentată cu o baterie de litiu de mărimea unei cărămizi, ascunsă în servietă. Însă scopul nu era să îmbunătățească adunarea de dovezi. Instrucțiunile lui Robbie erau să păstreze camera întoarsă permanent nu către Magda, ci către sine. Voiau să se asigure că nu-i semnaliza cumva.

Înainte ca Robbie să plece, McManis mă trase deoparte, spunându-mi răspicat:

— Ne așteptăm la același spectacol demn de un Oscar.

Nu își ceru în niciun fel scuze că nu avea încredere în Robbie, iar când am vorbit cu Fever după aceea ca să-i transmit avertizarea, între patru ochi, nici el nu pretinse vreuna. Oricum se gândea doar la Magda.

— Vreau să înțelegi ceva, îmi zise el, oprindu-se ca să-mi arunce o privire aprigă. Am făcut bine la început, când nu le-am spus ăstora despre ea.

La ușă, Magda Medzyk își strânse capotul de casă în dreptul gulerului și se uită în amândouă părțile pe hol înainte de a-l lăsa pe Robbie să intre. Având în vedere greutatea valizei, Robbie nu putea să nu-și legene puțin brațul, așa că amândoi ieșeau și intrau pe rând în și din cadrul imaginii. Dar se vedea din stradă că femeia era îngrijorată. Avea o coafură cu bucle ferme și m-am gândit că probabil își petrecuse timpul din momentul în care o sunase Robbie scoțându-și bigudiurile din păr. Rămaseră amândoi în picioare în holul întunecos al apartamentului ei.

Sper că e într-adevăr necesar… Nu-mi convine *deloc* situația asta, Robert! Nu-mi vine să cred că ți-am permis să mă convingi să ne vedem. Am tot sperat că m-am înșelat, dar am hârtiile în servietă. S-a depus o moțiune în după-amiaza asta. Îți dai seama că ai un caz pe rol la mine?

— Hei, te-am convins să faci o mulțime de alte lucruri pe care le considerai îngrozitoare!

Făcând un pas înainte, Robbie își așeză servieta pe podea și, pentru moment, nu se mai văzu niciunul din ei. Dar vocea Magdei se auzea limpede.

— Nu, nici vorbă! Nu acum. Serios, zise ea. Mama doarme în camera din capătul holului, adăugă ea mai încet.

Făcuse un pas înapoi, intrând din nou în cadru, și aruncă o privire disperată peste umăr. În distorsiunile lentilei ca din sala oglinzilor a unui parc de distracții, am văzut apartamentul din spatele ei, camera de zi cu mobilă grea, întunecată, inclusiv un televizor încastrat într-o consolă, de un tip ce nu se mai fabrica de cel puțin un deceniu. Gând se deplasară spre bucătărie, imaginea săltă imposibil de urmărit pe monitorul din dubița de supraveghere parcată sub unul dintre ulmii bătrâni, de cel puțin un secol din parcarea din fața blocului cu trei etaje. Iar sunetul începu să bâzâie puțin de la luminile fluorescente, atunci când Feaver încercă să facă puțină conversație. Magda îl întrerupse imediat.

— Cred că cel mai bine ar fi să spui de ce ai venit, Robbie!

În timp ce Robbie se prefăcea distrus și șovăitor în a dezvălui povestea inventată despre el, Magda se așeză pe un scaun de lemn de la masa mică de bucătărie. Robbie îi spuse că avea niște necazuri, referindu-se direct la moțiunea pe care o depusese McManis. Nu se întâmplase așa cum prezentau ei lucrurile, el niciodată nu șmecherise un caz în felul acesta, dar bătuse compania de asigurare Moreland de îi zburaseră fulgii de multe ori de-a lungul anilor, și acum îi purtau sâmbetele. Moreland era dispusă să facă un aranjament cu Herb Hali ca să pornească un atac împotriva lui Robbie. Dacă Magda accepta moțiunea, zise Robbie, compania îl va da pe el în judecată, în locul lui Hali, ca să recupereze tot ce plătise până acum ca despăgubiri. Apoi, după ce-i vor fi luat un milion de dolari din buzunar, l-ar da pe mâna BAL) și a procurorului Statelor Unite. Ar avea noroc dac-ar scăpa fără o condamnare la Rudyand, și singurul lucru de valoare în licența aia de pe peretele lui ar rămâne rama. Robbie așezase servieta pe blatul de bucătărie, oferindu-ne astfel o imagine bună. Stătea față în față cu Magda la măsuța de lemn de arțar unde judecătoarea stătea cu mama ei la cină în fiecare seară. Robbie își întinse peste tăblie brațele lungi spre ea și clătină din cap de supărare. La început, Magda îl ascultă cu mâna la gură. Când termină de vorbit, Magda refuza până și să se uite la el sau să îi adreseze vreun cuvânt.

Am *nevoie* de asta, Magda! Și o să fac să fie bine și pentru tine. Așa aș *vrea.* Nicio sumă nu e prea mare. E vorba de viața mea, Magda! Toată nenorocita mea de viață îmi trece prin fața ochilor. Nu poți să-i lași pe nemernicii ăștia să mi-o distrugă. Pentru numele lui Dumnezeu…

— O vorbă să nu mai aud!

Femeia având fața întoarsă dinspre Feaver și dinspre camera video, vocea răsună parcă imaterială. Chiar și așa, răzbătu un sunet gâtuit de disperare în strădania ei de a pronunța.

Când m-ai sunat, în timp ce așteptam… Femeia se opri, după care reluă: Efectiv m-am rugat să nu aibă nimic de-a face cu cazul tău. M-am rugat. Efectiv m-am rugat către Sfânta Fecioară. De parcă i-aș merita îndurarea. Numai pe mine pot să dau vina, nu?

Magda, haide acum! Termină cu melodrama! Am apărut înaintea ta în instanță de multe ori în ultimii zece ani. A decis în favoarea mea.

— Și, de asemenea, împotriva ta. Știi foarte bine, Robert! Știi asta *extrem* de bine! Nu-ți permit să stai aici și să te prefaci că nu înțelegi enormitatea a ceea ce-mi ceri. Asta nu e povestea obișnuită, și o știi prea bine. Doamne! exclamă iar femeia. Dumnezeule!

Gândul la ce-i cerea o făcu să-și întoarcă din nou privirea de la el.

— Te rog, Magda! Gândește-te la asta! Magda, uite, tu nu știi ce se întâmplă înjurai tău. Nu te-ai oprit niciodată să observi. N-ai idee!

— Și nici nu *mă interesează* să știu!

Chiar și ea păru surprinsă de asprimea din vocea ei, și-și duse iarăși mâna la gură.

Robbie continuă cu rugămințile, până când Magda își acoperi urechile.

— Pleacă, rosti ea cu glas stins. Pleacă!

Chiar și atunci, Robbie o imploră trebuia să facă asta pentru el, *trebuia* — până când, în cele din urmă, Magda își pierdu bruma de putere să-i spună să înceteze, iar capul cu bucle încărunțite păru să se plece într-o încuviințare.

— Îți mulțumesc, îi zise el. Pentru că m-ai primit. Pentru că faci asta. Îți mulțumesc!

Repetă mulțumirile de cel puțin zece ori. Când Robbie ocoli masa ca s-o îmbrățișeze, Magda se feri violent, ridicându-și în față brațele groase. În ultimele imagini, înainte ca Robbie să ia brutal servieta de pe blatul de bucătărie, Magda stătea cu umerii aduși în capotul ei simplu, practic un trup fără de formă sub povara durerii ei.

— O s-o facă, zise Alf în dubiță, în vreme Robbie cobora scările.

Și eu ajunsesem la aceeași concluzie melancolică. McManis și Evon încuviințară amândoi.

Dar Robbie avea părerea lui. Îndată ce se urcă în Mercedes, Feaver se pare că luă servieta în mâini, răsucind-o astfel încât să direcționeze camera video drept spre chipul lui. Pe monitor, trăsăturile i se aplatizară monstruos, distorsionate de lentilă. Dar nu voia ca privitorii lui să-i rateze vreun cuvânt.

— Asta-i cea mai oribilă porcărie pe care-am făcut-o în viața mea, strigă el.

Apoi, mi-am dat eu seama, trânti camera de podea, pentru că imaginea de pe ecran se învolbură pentru câteva clipe, apoi monitorul deveni complet negru.

31

Când Evon apăru acasă la Robbie să-l ia, a doua zi dimineața, acesta dispăruse.

Ea îl așteptă cincisprezece minute la capătul aleii, cu geamul mașinii deschis ca să lase înăuntru aerul dulce al dimineții. În cele din urmă Evon cobori și se duse la intrare. În mod normal, punctualitatea era singura lui virtute constantă.

Îngrijitoarea era nouă. Elba se întorsese în Filipine pentru două săptămâni ca să participe la nunta nepoatei sale, și în locul ei venise Doris, o femeie afroamericană adusă de spate, care părea ea însăși să necesite îngrijiri. N-avea nici cea mai vagă idee pe unde ar fi putut Robbie să fie, în afară de faptul că-l auzise plecând în miez de noapte.

Evon făcuse o promisiune în sinea ei că nu-i va mai părea niciodată rău pentru Robbie Feaver. Dar când îl văzuse intrând istovit în casă noaptea trecută, hotărârea aceea i se zdruncinase. Adevărul despre Feaver era că, de fapt, nu era nimic din ceea ce susținea că e. Nici măcar un lucru. Nu era avocat, evident. Și nu ajunsese niciodată să valoreze cât o ceapă degerată ca actor. Nu era nici măcar soț, dacă asta însemna să-ți respecți jurămintele șapte zile pe săptămână. Dar răspunsul lui la toate acestea era că măcar era un prieten. Asta-i spusese atunci când îl întrebase ce contează. Contau prietenii lui. Și, ca pedeapsă pentru că fusese prins într-una dintre cele mai mari gafe operaționale din istorie, Sennett, cu geniul lui perfid, îndreptase pușca înspre Robbie și-l făcuse să cadă în genunchi, obligându-l să se uite

pe gura țevii și să descopere că nici măcar lucrul pe care-l afirmase a fi cert despre el nu avea mai mult adevăr decât restul.

Poate că se dusese să se îmbete, se gândi ea. Sau să se uite la apele râului.

După încă o jumătate de oră își dădu seama că probabil fugise.

Îl sună pe McManis de la o farmacie din apropiere, ca să poată folosi un telefon fix. Jim tăcu atât de mult timp, încât trebui să-l întrebe dacă mai era pe fir.

— N-ar putea să fugă, îi zise în cele din urmă Jim. Nu și-ar abandona nevasta. Apoi rămase pe gânduri. O, Doamne, zise după aceea. Du-te în casă și verifică dacă nevastă-sa mai e acolo!

Evon o porni în goană pe străzile curate de suburbie. Fugise! Ce spusese Jim? Nu existau niciodată limite cu genul ăsta de oameni.

Când ajunse, Robbie era pe aleea din fața casei, tocmai ieșind din Mercedes. Se apropie încet de ea. Era probabil prima dată când Evon îl vedea arătând neîngrijit. Era nebărbierit. Avea părul răvășit și fața îmbătrânită de lipsa de somn. Cămașa îi atârna mototolită peste centura pantalonilor scumpi. În mod evident, nu se ducea la birou. După cât de lipsiți de viață îi arătau ochii, Evon se gândi că avusese dreptate și că era într-adevăr beat, numai că se mișca mult prea sigur pe picioare. Robbie își întoarse capul, urmărind un gând fugar ca și cum ar fi fost un fluture ce-i zbura prin față, înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre ea.

— A murit mama, îi zise el. Azi-noapte. Un nou atac cerebral. Murise când au ajuns cu ea la spital, dar tot i-au făcut niște chestii la camera de urgențe.

Își flutură mâna slăbit, recunoscând zădărnicia acelor eforturi, și cumva palma i se opri pe mâna lui Evon. Părea un gest aproape accidental, dar Robbie își permise să-i strângă mâna pentru o clipă, înainte să-i dea drumul. Își întoarse apoi privirea către mărul din grădină, încărcat cu flori roz, și făcu o grimasă. Atacul fusese pe partea cealaltă, zise el, așa că până la urmă poate că era mai bine așa.

Cu doi ani înainte, tatăl lui Evon se internase pentru un bypass. Mama ei, cu șase dintre copii — ea, toate surorile ei și un frate —, așteptaseră împreună aproape șase ore pe scaunele de plastic din sala de așteptare de la secția de chirurgie. Fiind îngrijorată, mama ei se purtase ca întotdeauna, însă mai exagerat, criticând infirmierele și trecând de la un copil la altul, găsindu-le defecte. Evon se hotărâse să plece, chiar se ridicase în picioare, când intrase doctorul să le spună că tatăl ei nu supraviețuise.

Tatăl ei fusese un bărbat cu chipul rumen, brațe masive și un pântec voluminos ce-i umfla cămașa în carouri. Avea degete groase, cu bătături, unghiile fiind mereu crăpate și murdare. Mirosea permanent a țărână. Ea îl cunoscuse mai degrabă ca pe o prezență. Tatăl ei vorbea foarte puțin, chiar și atunci când stătea la glume cu vecinii. O trata pe mama ei cu bunătate, dar cu același aer oarecum distant, pe care-l resimțeau toți din partea lui. Nu se simțea în largul lui cu manifestări emoționale și voia întotdeauna să le evite, simțindu-se în siguranță pe tărâmul rutinei și sarcinilor sale zilnice. Se despărțise de familia lui când mama lui Evon părăsise Biserica. Vorbea ocazional cu frații săi, dar nu și cu părinții. În întreaga ei viață, Evon nu-și amintea să-l fi auzit pomenindu-și mama sau tatăl mai mult de o dată sau de două ori. Oare cum făcuse asta? Acum îl pierduse și, deși nu-l cunoscuse niciodată pe de-a-ntregul, totuși îi mai apărea în vise și în gânduri de nenumărate ori pe zi, și întotdeauna cu o durere ascuțită și stăruitoare, ca și cum, undeva în adâncul ei, ceva ar fi fost smuls din rădăcină.

Robbie îi zise că-l sunase deja pe Mort și că acesta făcea aranjamentele funerare. Acum trebuia să-i spună lui Rainey. Înainte să o apuce spre casă, o rugă pe Evon să meargă la birou pentru a se ocupa de corespondență și a-l ajuta pe Mort să reprogrameze depozițiile și celelalte întâlniri pentru următoarele zile.

— Nicio problemă.

Evon nu se simțea în stare să-l dojenească.

Robbie se uita la ea cu jale în privire, nevenindu-i să se miște din loc. Evon își dădu seama ce voia. În casă, soția lui nu va fi în stare nici măcar să-și ridice brațele să-l consoleze. Își întinse o mână spre el, doar cât să-l atingă, dar Robbie se aruncă spre ea și o învălui într-o îmbrățișare, căreia Evon îi răspunse cu reticență.

— Ești un băiat viteaz. O să te descurci. Dă-mi de știre dacă te pot ajuta cu ceva.

Robbie nu se desprinse din îmbrățișare, nici măcar atunci, începuse să se smiorcăie. Când se trase un pas înapoi, își mușca buzele și continuă să plângă, cu fața schimonosită de durere.

— A fost așa o femeie, zise el. A fost *așa* o femeie!

Vestea morții ei se răspândise deja prin birou când ajunse Evon acolo. Domnea o atmosferă deprimată, ce părea să fie mai mult decât simplu respect pentru durerea șefului. Mort era pe picior de plecare, să se ducă să stea cu Robbie acasă la el, și o rugă pe Evon să se ocupe de o serie de

detalii de la diverse cazuri. Stătea în picioare la intrarea în cubiculumul ei. Era în costum, dar își scosese deja cravata de la gât, un semn că munca oficială pe ziua aceea fusese suspendată.

Și el părea pe punctul de a cădea pradă faimoasei sale vulnerabilități la lacrimi.

— Cum o să facă față? o întrebă Mort. E prea mult…

Izbucni în hohote de plâns și-și îngropă fața în palme, dar nu se putu mișca din loc, prea îndurerat de viitorul lui Robbie.

Înmormântarea urma să fie a doua zi. Evreii făceau în mod tradițional înmormântările în viteză, îi explică Eileen lui Evon. Toți cei de la birou mergeau, așa că ea fu scutită să ia o decizie.

Mort telefonă exact în momentul în care ieșea din apartament.

— Avem o mare problemă, zise el.

Doris, îngrijitoarea lui Lorraine, nu apăruse. Robbie bănuise încă de la început că slujba respectivă îi depășea puterile, iar perspectiva a zeci și zeci de oameni învârtindu-se prin casă fusese, se pare, ceea ce umpluse paharul. Mort îl trimisese pe Robbie la pompele funebre, promițându-i să se ocupe de acest aspect, dar sunase la mai multe agenții și niciuna nu putea trimite pe cineva mai repede de după-amiază.

— Mama mea a fost infirmieră, zise Mort. Așa că ea s-ar descurca, dar cred că Robbie vrea neapărat să fie și ea prezentă. Având în vedere situația. Aș putea s-o sun pe una dintre verișoarele lui, dar m-am gândit că poate îți vine ție cineva în minte. Lorraine doarme aproape tot timpul acum, oricum, dar ar fi mai bine dac-ar fi cineva pe care s-o cunoască.

Evon își dădea seama că Mort insinua ceva. Pe zi ce trecea, se vedea tot mai clar ce fire evazivă avea acest bărbat. Mereu minimaliza orice cerea de la oameni. Rămăsese mai puțin de o oră până la înmormântare, slujba funerară nu va dura mult, și o serie de persoane se vor întoarce apoi acasă la Robbie. Nu părea să existe vreo cale de a zice nu, și Mort îi mulțumi plin de entuziasm atunci când Evon se oferi în cele din urmă. Dar, de îndată ce închise, ea se simți exasperată. Se hotărî să-l sune din nou și să se scoată cumva din situația asta. Nu se potrivea prea bine cu acoperirea. Oamenii se vor întreba, nu-i așa, cum de amanta lui Robbie avea grijă de soția lui în ziua înmormântării mamei sale. Ba nu, își dădu ea seama, nu s-ar mira nimeni, foți s-ar gândi că era o chestie tipică de-a lui Robbie Feaver.

Când ajunse Evon la Glen Ayre, Mort se dusese deja la pompele funebre, lăsând-o în casă pe soția lui, Joan. Aceasta era o femeie măruntă și slăbuță,

drăguță într-un fel, dar, o dată cu retragerea hormonală a vârstei mijlocii, începea să se usuce și să se încovoaie puțin. Era îmbrăcată într-o rochie de crep negru, cu un șirag de perle la gât, și pregătea cafea pentru mulțimea ce va apărea în curând de la cimitir. Îi arătă lui Evon lucrurile despre îngrijirea lui Rainey pe care i le arătase și ei Mort, care la rândul lui fusese instruit de Robbie. Nu se putea spune câte amănunte fuseseră uitate sau interpretate greșit după acest telefon fără fir. Dar punctele de bază erau evidente. Olița de pat. Sustacal în bucătărie pentru prânzul lui Rainey. Când Evon își dădu seama, câteva momente mai târziu, că era singură cu Lorraine, aproape că scoase un urlet în casa goală. Doamne Sfinte, dar dac-o omora? apoi își blocă toate aceste gânduri, așa cum se sigilează toate deschiderile unui submarin pe punctul de a se scufunda.

Rainey dormi aproape o jumătate de oră după sosirea lui Evon. Purta acum permanent o mască de oxigen, o formă transparentă de plastic, ce-i acoperea gura și nasul. Respirația îi devenea din ce în ce mai superficială pe zi ce trecea. Nu avea energia să se dea jos din pat, și Evon știa că în curând va fi încastrată într-o așa-numită cuirasă, un dispozitiv de presiune negativă care să o ajute să-și tragă aer în plămâni. Dar asta nu putea amâna decât până la un punct criza finală în care va trebui să se decidă dacă să accepte instalarea unui aparat de respirație artificială. Robbie își păstra speranța că va reuși s-o convingă, pe măsură ce momentul deciziei se apropia.

Când se trezi Rainey, Evon îi reaminti cine era și fixă la locul ei tava medicală pe care se afla un mouse de calculator, ridicând degetele lui Rainey către el. Lorraine folosea mult mai bine mașinăria de vorbit decât cu doar câteva săptămâni înainte. Trecea cu mouse-ul prin listele de cuvinte, selectând cu rapiditate.

— Oh Știu Cine Ești, rosti ca un lătrat vocea băiețească.

Chiar și fără intonație, alegerea cuvintelor prezenta ceva amenințător. Evon n-avea idee cum să procedeze dacă Rainey începea să azvârle cu ocări în ea, cum îi făcea uneori lui Robbie. Acesta îi spusese că efectiv oprise sonorul difuzoarelor de câteva ori, dar ea nu avea dreptul să fie atât de crudă. Începu, în schimb, să se miște aferată. Trase cuverturile de pe pat și unse cu generozitate brațele flacide ale lui Lorraine cu o loțiune cu aromă de migdale, dar Rainey nu avea de gând să se dea bătută.

— E Un Mincinos Așa De Mare, rosti Rainey. Știi Ce Zice Despre Tine?

Evon se opri în loc. În piept simțea deja ghearele înghețate; de deznădejdii.

— Zice Că Ești Lesbiană.

Evon râse, timp mai îndelungat decât ar fi făcut-o în mod normal, dar se simțea ușurată.

— Așa și sunt.

În adâncurile scufundate din ochii lui Rainey rămase o expresie vie, care se contractă oarecum în semn de îndoială.

— Vorbește Despre Tine.

— Lucrăm împreună. Suntem prieteni. Robbie are o mulțime de prieteni.

Evon găsi o pernă și o trase pe Rainey într-o parte, strecurându-i apoi perna la spate. Văzuse procedura asta la îngrijirea bunicii ei. Se simți uluită chiar și ea de abilitatea, de ușurința și de naturalețea cu care acționa, o dată ce începuse. La capătul patului, își așeză fața pe perne, aproape de a lui Rainey.

— Nu suntem amanți, îi zise.

Chiar și cu trupul irosit, Rainey tânjea în mod evident să o creadă, dar fusese înăsprită și îndârjită de multele dezamăgiri pe care i le furniza Robbie în mod regulat. Rainey se învârtea acolo înăuntru, într-un du-te-vino distrugător de îndoieli și de dorințe neîmplinite.

Evon îi citi o vreme. Robbie începuse *Circumstanțe atenuante,* și Evon îi citi câteva capitole. Fără îndoială, nu reușea să înlocuiască talentul actoricesc al lui Robbie. Chiar și în propriile urechi, lectura ei suna doar vag mai dramatic decât mașinăria vocală a lui Rainey, și nu fu surprinsă atunci când Lorraine adormi din nou. Se trezi cu o cutremurare jalnic de restrânsă, ce nu ajunse decât la mâna și la piciorul drept. Își deschise brusc ochii și scoase un sunet înăbușit și răgușit, care aproape sigur voia să fie un urlet. Evon îi simți zvâcnirea pulsului când îi atinse obrazul.

— Visez Că Am Murit. Tot Timpul.

Evon își închise ochii, prinsă în plasa propriei groaze. O copleși pentru o secundă, ca o regurgitație amară ce i se ridica în gât cu un sughiț.

— Trebuie să fie înspăimântător, zise ea.

— Într-un Fel.

Lorraine își adună gândurile câteva clipe, apoi îi descrise visul. O văzuse pe soacra ei.

— Purtam Amândouă Aceeași Pălărie. Avea O Pană De Păun În Față. Rainey făcu o pauză pentru a respira de câteva ori, acompaniată de fâsâitul buteliei de oxigen. Dar Eu Am Vrut Să O Dau Jos. Și Mi-am Dat Seama Că

Nu Pot. A Fost înfricoșător. Dar Nu E Așa De Obicei. Se Spune Că Visele Sunt Dorințe. Ai Auzit Asta?

Evon făcuse psihologie în facultate, așa că probabil auzise. Presupusese că va învăța în felul acesta să înțeleagă oamenii. În prezent, gândul respectiv o făcea să râdă.

— Știi Că Mi-a Promis.

Evon începea cumva să deosebească o anume expresivitate în scârțâitul difuzorului de calculator. Nu era posibil, își dădea seama, dar vocea aceasta masculină, seacă și nazală corespundea din ce în ce mai mult cu persoana zdrobită care zăcea acum în forma unui semn de întrebare pe pat.

O întrebă ce anume îi promisese. O luă pe Rainey de mână și-i atinse fruntea.

— Mi-a Promis. Mă Va Ajuta. Oricând îi Spun Eu. Mi-a Jurat.

În mod aproape inconștient, Evon o strânse pe Rainey de degete mai tare și abia reuși să se controleze de-ajuns cât să-i dea drumul. Lorraine nu se lăsă bătută. Continuă să descrie înțelegerea la care ajunsese cu Robbie cu mult timp în urmă, când aflase despre progresia inevitabilă a bolii. Îl obligase să reconfirme înțelegerea recent, când începuse să-și piardă ultimele posibilități de control al mâinilor și picioarelor. Evon împietri de groază ascultând-o. Vocea lui Rainey se revărsa din difuzoare la același volum ca înainte, rostind însă cuvinte care ar fi trebuit să fie șoptite. Nu actul sau ideea o îngrozeau atât de mult pe Evon, cât contemplarea impactului acelui moment pentru soți. Dar Rainey părea degajată. Certitudinea unei ușurări, a unei ieșiri, existența unei căi de a pune capăt suferinței păreau a reprezenta o mare parte a puterii ei de a suporta.

— Nu-l Lăsa Să Dea înapoi. Nu-l Lăsa.

— Nu, zise Evon, mai mult din reflex.

— Promite.

Doamne, ce nătângă era, își zise Evon; nici măcar nu bănuise asta, mai ales având în vedere cu câtă disperare voise Robbie de la bun început să fie liber pe întreg parcursul fazei finale a bolii lui Lorraine. „Robbie, se gândi ea. Bun sau rău, pur și simplu n-o să ajungi la sfârșit.”

— Nu poți să-mi ceri așa ceva, Rainey!

— Presupun Că Nu. Dar îi Rog Pe Toți Prietenii Lui.

Adormi din nou, iar Evon ațipi și ea pentru o vreme, trezindu-se la auzul sunetului brusc de voci de la parter. Se întorsese Joan, împreună cu mama lui Mort, o femeie vajnică cu părul cărunt prins în coc. Linda, una dintre

verișoarele lui Robbie, avea o coafură ce părea mai tare decât carapacea unei insecte, și atât de multe bijuterii, încât sclipea ca un pom de Crăciun. Femeile se întorseseră acasă imediat după terminarea slujbei pentru a face pregătirile necesare pentru restul mulțimii, care va începe să sosească după îngropare. Fuseseră aproape nouă sute de oameni la capela funerară, îi spuseră ele, destui cât să umple o a doua capelă, unde ceremonia fusese transmisă printr-un circuit închis de televiziune. Centrul de afaceri semăna probabil cu un oraș-fantomă, după exodul prietenilor lui Robbie — avocați, clienți, personal al tribunalului, legiunea celor pe care Robbie îi bine dispusese și-i ajutase. Joan își făcea griji că nu vor încăpea în casă.

Evon le ajută pe femei să care înăuntru vreo zece tăvi încărcate din belșug cu diverse felii de carne rece, care fuseseră trimise acasă la Mort de diverși prieteni ce-și ofereau sprijinul și condoleanțele și în acest fel. Sosi în același timp și noua îngrijitoare a lui Lorraine, o imigrantă poloneză cu aer de bunică. Avea o valiză mare, iar Joan, care cunoștea casa, îi arătă unde urma să stea.

Rainey era trează atunci când urcă Evon iar la ea.

— A sosit cavaleria. Mă gândesc că voi pleca acum.

— Să Te întorci.

Evon îi promise.

— Îmi Pare Rău. Pentru Mai înainte. Spun Tot Felul De Lucruri Acum. Uneori Nu îmi Vine Să Cred Că Am Gândit Măcar Ce Cuvinte îmi Ies.

Evon o luă din nou de mână. Nu se supărase, îi zise. Se temea de ceva ce nu era adevărat, și se bucura că o putea asigura de asta.

— E Pierderea Ta, Oricum, rosti Rainey. Așa Ți-ar Zice El.

Umor. Evon zâmbi. Era sigură că așa ar zice, se gândi ea. Ochii lui Rainey se întunecară, chinuiți.

— Ai Crede Că Nu Ar Trebui Să Mă Deranjeze Acum. În Sfârșit. Bolnav Și Distrus Cum E Corpul Meu. Dar Tot îl Doresc. Tot Mai Simt. Acolo. Și O Fac. Știai Asta?

Deloc. Uluirea i se citea probabil pe față.

— E Singurul Lucru Rămas. Cred Că îl Vreau Mai Mult Ca Niciodată. Probabil Pare Vulgar. Sau Pervers. Dar Nu E. E Minunat. Să-l Simt înjurai Meu. Să Mă Gândesc Că Mă Vrea. Chiar Și Acum. Așa De Distrasă Și Urâtă. Să Mă Gândesc Că Mă Vrea. Se Spune Că Partenerul E Cel Ce-și Pierde Interesul. Dar El Nu Și L-a Pierdut. Și Sunt Așa De Recunoscătoare. Ne Iubim Unul Pe Altul Să Știi.

— Știu, zise Evon și găsi un șervețel pentru a șterge lacrimile lui Rainey, ce i se prelingeau pe pernă în timp ce ea selecta cuvinte cu mouse-ul.

— M-a Rănit. Prea Mult. Și Eu L-am Rănit Pe El Pe Urmă. Ne-am Rănit Unul Pe Altul în Toate Felurile Posibile. Dar îl Iubesc. Și El Mă Iubește Pe Mine. Nu Mi-am Dat Seama Niciodată Atât De Limpede Ca După Ce Mi S-a întâmplat Asta. Dar De Asta Trăiesc. Nu E Absolut Uluitor? Nu Sunt Vie De Fapt. Și Totuși Trăiesc Pentru Dragoste.

Noua infirmieră intră în cameră plină de energie, vorbind cu un accent pe care Evon de-abia reuși să-l descifreze, dar o salută pe Rainey călduros și era limpede că-și știa meseria. O rezemă pe Rainey de perne și îndreptă cuverturile de pe ea, transformând patul atât de eficient, încât, după cum era de așteptat, Evon se simți jenată de relativa ei incompetență. După un moment de nesiguranță, se aplecă peste pat și o îmbrățișă rapid pe Rainey.

Coborî la parter imediat după aceea și, prin ferestrele mari ale sufrageriei, Evon îl văzu pe Robbie sosind într-o limuzină lungă. Era însoțit de sora mai tânără a mamei lui, venită din Cleveland, și Robbie o ținu strâns de braț atunci când femeia se dădu cu greutate jos din mașină. Evon îi ajunse în foaier. Robbie era palid și trăsăturile îi păreau încețoșate de o nesiguranță buimacă. Bătrâna lui mătușă, încovoiată de vârstă, părea temperamentală și în mare măsură neafectată de evenimentele zilei. Destul de iritată, ceru indicații să ajungă la toaletă să se împrospăteze. Robbie îi arătă și, când se întoarse, se oferi să o conducă afară pe Evon. Era din nou setat pe pilot automat, vorbind în timp ce mergeau alene de-a lungul aleii de acces.

Odată, îi spuse el, când avea opt sau nouă ani, mama lui îl dusese la pescuit în timpul sezonului de biban alb lângă Skageon. Făcuse câteva boacăne, șterpelise niște lucruri de la băcănie, și mama lui era convinsă că problema o reprezenta lipsa de atenție și de activități masculine. Îi povestea și vocea i se transformă uluită la amintirea imaginii lui Estelle, care nu ieșea niciodată din casă având măcar o cută la ciorapi, și care apăruse în dimineața aceea purtând o cămașă de flanelă și o pălărie veche. Estelle îi spusese mai târziu că, după două ore de legănare pe râu, îi venise un rău de mare atât de feroce, încât sinuciderea îi păruse a fi o idee înțeleaptă, însă în ziua aceea nu-i dăduse în niciun fel de înțeles că nu se simțea bine.

Se găseau aproape de mașina lui Evon, parcată la capătul proprietății. În vecini, liliacul alb și mov era deschis și parfuma aerul precum apa de colonie. Mama lui fusese culcată spre odihnă în locul ei de veci într-o zi

magnifică. Evon își întoarse chipul către cerul splendid și, când își coborî privirea, descoperi că Robbie se uita la ea.

— Ai făcut ceva extraordinar pentru mine, zise el. Nici nu pot să-ți spun cât de important este pentru mine, serios nu pot! E unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-a făcut vreodată cineva pentru mine în toată viața mea.

Evon îi răspunse cu gândul ce i se învârtise nerostit în minte aproape toată dimineața.

— Și tu ai fi făcut-o pentru mine, îi zise, și un acord îi răsună în suflet, în armonie cu adevărul acestei afirmații.

Nu se putea conta pe el să fie cinstit, asta presupunând că înțelegea măcar conceptul. Era incorigibil și indisciplinat. Dar, dacă Evon s-ar fi împiedicat, Robbie ar fi venit în goană. Nu putea fi sigură dacă ar fi fost în stare să-l prindă de mână atunci când s-ar oferi să o ajute să se ridice. Dar cu siguranță ar fi acolo. Evon nu avea de gând să-l ierte cu adevărat. Dar trebuia să înceteze să se mai mintă pe ea însăși. Nouă sute de oameni tocmai veniseră, toți prezenți ca să-l susțină și să-l încurajeze pe Robbie Feaver în durerea lui, aproape fiecare fiind un prieten care fusese atins de firea lui deschisă și de căldura alinătoare a afecțiunii lui. Până și ea era una dintre acești prieteni. Nu te puteai opune faptelor.

Îl întrebă cum se simțea.

— Eh, răspunse el, și se lăsă copleșit de sentimente pentru o clipă.

— Când mi-am pierdut tatăl a fost o încercare grea, zise ea. Dar mama, să fi fost mama… nici nu pot să-mi imaginez.

— Mda, spuse el. Am citit ceva o dată și acum tot la asta mă gândesc. „Orice băiat își pierde pentru prima dată mama în ziua în care-și dă seama că e bărbat.”

Evon nu înțelese, și Robbie îi mărturisi că nici el nu înțelesese. Inițial. Dar ideea părea să fie că băieții trebuie să accepte faptul că nu pot fi ca mamele lor, că trebuiau să fie altcineva. Stătea nemișcat, lumina scoțându-i la iveală expresia sumbră din trăsături. Nu părea prea fericit la acest gând.

Evon concluzionase cu multă vreme în urmă că nu va fi ca mama ei, probabil pentru că aceasta îi spusese demult că nu semăna deloc cu ea. Dar ideea ca mama ei să dispară efectiv din viața ei părea să lase universul fără miez. Ar fi fost ca și cum forța gravitației, care era la locul ei în centrul pământului și ținea lumea laolaltă, ar dispărea dintr-odată. Mama ei, trecută de șaptezeci de ani, își agăța încă afară rufele la uscat în fiecare zi, cu

excepția viscolelor, preferând efectul aerului de munte în locul respirației fierbinți a uscătorului. Cu ochii minții, Evon o văzu așa, cu cârligele între buze, prinzând o cămașă în carouri sau un cearșaf pe sârmă, cu picioarele înfipte zdravăn în pământ, hotărâtă, în timp ce rufele se supuneau și fluturau în vânt.

Robbie o întrebă dacă se înțelegea bine cu ea.

— Până la un punct. Face judecăți de valoare. Întotdeauna ești pus pe cântar cu ea. Dar, știi, e puternică. E mare, zise ea, desfăcându-și larg brațele. Înțelegi?

La capătul aleii, Robbie o porni pe trotuar împreună cu ea, spre mașină. Fură întrerupți de o vecină care așteptase ca el să se întoarcă de la cimitir înainte de a aduce încă o tavă imensă, încărcată, ca și celelalte, cu movile de bucate din care Evon nu mai văzuse niciodată și pe care bănuia că stomacul ei n-ar fi în stare să le suporte. Femeia își exprimă condoleanțele și apoi se îndepărtă pe alee, înspre casă.

În acel moment, Robbie o îmbrățișă pe Evon, înainte ca ea să apuce să se retragă. Se părea că ăsta urma să fie standardul acum. Evon spera însă că va avea înțelepciunea să nu facă asta în fața lui McManis sau a lui Sennett. Ferver porni apoi spre casă. Când era la jumătatea distanței până la clădire, Robbie se întoarse și îi strigă, mergând cu spatele, înainte să dispară în umbră.

— Ești grozavă. Te iubesc, serios!

Evon își dădu seama că undeva în apropiere era probabil un agent de supraveghere, care o acoperea. Numai Dumnezeu știa ce o fi văzut. Sau auzit. Asta avea să fie un 302 de pomină. „Persoana cooperantă a afirmat apoi către agenta sub acoperire Miller: «Te iubesc»”. Grozav! Îl va recunoaște pe agent după rânjetul vulgar și superior pe care i-l va arunca pe geamul mașinii. Și ce putea să-i răspundă? „Suntem doar prieteni”?

Dar când se urcă în Chevroletul Chevette se văzu o clipită în oglinda retrovizoare și când se uită mai atent își observă urme de veselie pe chip. Cum se putea așa ceva, în mijlocul acestei nefericiri și nenoroc, și derute? Se luă singură la rost, apoi renunță. Ce mare brânză, își zise dintr-odată. Serios. Ce mare brânză. Porni mașina și simți vântul ușor și vioi al primăverii de îndată ce-și cobori geamul.

A doua zi dimineața, când am venit la birou, Danny, recepționera mea, preluase un mesaj de la procurorul de stat, Stan Sennett, care întrebase dacă puteam aranja să-l primesc în biroul meu la ora 12.30, împreună cu colegul meu— așa se referea el la Robbie. Feaver era la sanatoriu, unde începuse sarcina neplăcută de a sorta lucrurile mamei lui, și fu iritat de această convocare, dar sosi la timp, având încă ochii împăienjeniți și părând vag neîngrijit, așa cum fusese și cu o seară înainte, când fusesem la el într-o vizită de condoleanțe.

— Despre ce-i vorba? întrebă el.

N-aveam nici cea mai vagă idee.

Când Danny îl pofti înăuntru, Stan avea o atitudine foarte oficială. Era îmbrăcat în costumul lui bleumarin imaculat și se obosi să dea mâna cu Robbie, ceea ce nu-mi aminteam să fi făcut vreodată. Își exprimă condoleanțele și, văzând că-i fuseseră primite cu nepăsare, se așeză în scaunul maro în care stătea Robbie de obicei. Sennett își îngădui un moment să se aranjeze, aplecându-se să-și îndrepte o cută la pantaloni, înainte de a începe.

— Am vrut să vă anunț pe amândoi ©e o întâlnire foarte neobișnuită pe care am avut-o acum două zile. Aș fi făcut asta mai devreme, dacă n-ar fi apărut circumstanțele familiale ale lui Robbie. A fost cu o fostă prietenă de-a noastră. A noastră, a tuturor. Magda Medzyk. Stan își coborî privirea în acest punct, cu o expresie încordată. A consultat un avocat în dimineața de alaltăieri. Pe Sandy Stern.

Stan făcu un gest către mine. Stern, care-l ura pe Stan pentru motive pe care nu le-am înțeles niciodată pe deplin, era cel mai bun prieten al meu în avocatură.

— Ăsta a fost norocul nostru. Domnul Stern a refuzat să o reprezinte, spunându-i că avea un conflict de interese pe care nu-l putea divulga, dar i-a sugerat să mă abordeze pe mine, mai degrabă decât Procuratura, unde loialitățile politice pot deveni uneori problematice. Femeia a așteptat mai mult de o oră până m-am întors și, când a intrat, mi-a spus o poveste lungă și pe alocuri ieftină despre relația ei cu un avocat de prejudicii morale, pe nume Robert Feaver. Mi-a spus că domnul Feaver a rugat-o să respingă un caz cu o seară înainte. Se pare chiar că i-a oferit bani pentru a face asta. Nu era prea sigură de oferta financiară, deoarece era atât de supărată, atât de alarmată, încât nu fusese în stare să urmărească fiecare cuvânt. Dar era neîndoios că Feaver voia ca ea să schimbe rezultatul cazului. Doamna

judecător mi-a spus că va emite un ordin prin care să se recuze. Dar voia să mă informeze mai întâi, pentru că era dispusă, dacă situația o impunea, să poarte un microfon ascuns împotriva domnului Feaver, anterior actului de recuzare.

Deși încerca să afișeze o mină gravă, Stan nu putu să-și stăpânească un zâmbet la adesea acelei ironii. Ne spuse apoi că Magda acceptase cu ușurință să fie ghidată de el. În afară de faptul că se va retrage din caz, nu va mai lua nicio inițiativă și nu va alerta pe nimeni altcineva, pentru a permite guvernului să investigheze. Va aștepta noi instrucțiuni de la Stan.

Sennett își răsuci bărbia ca să-și dezmorțească gâtul ce-i înțepenise în gulerul strâns al cămășii, și apoi se întoarse spre Feaver, care stătea lângă el.

— E o persoană într-adevăr extraordinară, zise Stan.

Robbie nu se clinti. Ochii lui umbriți rămaseră fixați pe

Sennett care, spre meritul lui, refuză să-și întoarcă privirea.

— „O persoană extraordinară”? întrebă în cele din urmă Robbie. Stan, știi cum și-a petrecut noaptea Magda Medzyk după ce m-am dus eu de la ea? Ai măcar un indiciu? Pentru că eu am. Am stat să-mi îngrop mama ieri și am văzut-o pe Magda, ca într-o viziune, de parcă era la televizor. Am văzut-o stând la masa ei mică de bucătărie toată noaptea. Abia s-a mișcat. Nu s-a ridicat decât o dată. Să-și ia rozariul. Și a stat acolo implorând-o pe Maica Domnului s-o ajute să găsească o bucățică din ea însăși, o fărâmă de suflet, care s-o facă să-și ducă mai departe ce-a mai rămas din viața ei, pentru că restul i-a fost înghițit de rușine. Robbie se ridică în picioare. „O persoană extraordinară”, repetă el.

Mai aruncă o privire aspră către Sennett, lovi cu piciorul coșul meu de hârtii, îl ridică apoi, și ieși.

Lui Stan îi trebui doar o secundă să-și revină. La ușă, își ridică o pălărie imaginară.

Acest comportament mi s-a părut ciudat de consecvent cu experiența mea de-o viață cu Stan. Exact când eram gata să-l consider iremediabil pierdut, făcea ceva să se răscumpere. Ca procuror obișnuit arătase tandrețea de la care te aștepți de la o măciucă, dar, când fusese numit asistent-șef al Procuraturii de Stat sub conducerea lui Raymond Horgan, dovedise o tărie monumentală în reformarea biroului și mai ales în micșorarea influenței poliției, cu contracurenții ei politici, consolidând poziția procurorilor. Puțin înainte să se însoare cu Nora Flinn, mama ei, așteptându-se ca cei doi să aibă copii, hotărâse să dezvăluie faptul că nu era portugheză, așa cum le

spusese întotdeauna Norei și fratelui ei, ci negresă. Stan, pe câte mi-am dat eu seama, nici măcar nu tresărise. A fost în schimb un sprijin admirabil, un exemplu chiar, ajutând-o pe Nora să ajungă la un compromis nu numai cu mânia față de mama ei, ci și cu lucrurile mai urâte care se revărsau din inimile majorității albilor americani în aceeași situație. Și apoi, când se întâmplase să nu poată rămâne însărcinată, din cauza vârstei, Stan fusese cel care sugerase primul să adopte un copil de rasă mixtă.

Astăzi ajunsese aici, muntele venit la Mahomed, cu intenția clară de a fi un bărbat adevărat, știind că Feaver îi va servi exact ceea ce primise. Și totuși, venise nu numai să admită că făcuse o eroare, nu numai pentru a-și cere iertare de la Robbie sau a recunoaște faptul că mânia mea fusese justificată, ci și pentru a consimți că Feaver, nesincer și compromis cum era, rămânea un bun judecător de caractere. Având o obiectivitate atât de rece, se putea spune despre Stan că era mai priceput la principii decât la personalități. Dar, în timp ce-l vedeai mergând mai departe, făcând tot ce putea să pară neafectat, lăsa în urmă ideea salvatoare că era supus totuși disciplinei propriilor convingeri.

Joia următoare, în săptămâna dinainte de Ziua Memorială[28], Robbie își reluă activitățile. Împreună cu Evon, se reîntoarse la Judith să-i înmâneze banii pe care-i ceruse Sherm. Judith, care în mod evident avusese o ceartă aprigă cu fratele ei, refuză până și să se uite la Robbie, dar plicul intră în sertarul casei de marcat. Amari și supraveghetorii lui avură mai mult noroc de data asta urmărind fondurile. Crowthers însuși sosi la restaurant pentru un prânz târziu și luă cu un aer firesc plicul alb de la Judith, cu mâna lăsată pe lângă trup în timp ce glumea cu personalul de la bucătărie. Prima sa oprire de la tribunal, chiar înainte de a merge în propriul cabinet, fu la micul birou al lui Kosic, alăturat celui al lui Tuohey.

Microfonul de acolo, activat pentru scurt timp, nu dezvălui decât niște saluturi. Ceva căzu pe masa de lucru, dar nimeni nu putea spune cu certitudine că erau bani. Kosic cunoștea cumva sursa banilor deja sau poate, dintr-un spirit de precauție extremă, sursele nu erau niciodată dezvăluite, pentru că nu se rosti nimic de teama asta.

Dar nu încăpea îndoială că Rollo își primise și el partea. Nu mai mult de două ore mai târziu, Kosic plăti fripturile de la cină pentru el și Brendan la Shaver, un restaurant de modă veche aflat nu departe de casa lor. Unul dintre agenții de supraveghere, așezat la doar două mese distanță, îl privise

pe Rollo așezând o bancnotă de 100 de dolari în coperta mică de plastic în care fu prezentată nota de plată. Agentul sări de la locul lui și-l întrebă pe Kosic dacă nu voia să schimbe bancnota de o sută pe cinci de douăzeci, pretinzând că voia să pună banii într-o felicitare de absolvire pentru nepotul lui. Nu numai că numărul de serie se potrivea cu una dintre bancnotele pe care Robbie le lăsase la Judith mai devreme, dar tehnicienii de laborator obținură o amprentă digitală așa de mare, încât agenții erau toți convinși — în mod corect, cum avea să se dovedească mai târziu — că îi aparținea lui Sherm. Kosic înaintase acum mult pe calea de a fi dărâmat de pe soclu. Și Crowthers era deja praf și pulbere. Nu se mai putea argumenta acum în niciun fel că ceea ce-i spusese Crowthers lui Robbie fusese doar o glumă deplasată. În ciuda rezultatelor mediocre obținute cu microfonul ascuns, Stan era încrezător că judecătoarea Winchell va aproba o ascultare continuă de treizeci de zile în biroul lui Kosic. Nu se putea să nu apară ceva care să-l incrimineze și pe Brendan.

Sennett raportă această informație agenților sub acoperire în aceeași noapte, dorind limpede să-i inspire pe toți, acum că intrau în stadiul critic al operațiunii. Evon se întorsese în centrul de afaceri ca să participe la întâlnire, apoi reveni la apartamentul ei.

În fața ușii liftului de la etajul ei era atârnată o oglindă mare cu ramă de sticlă sablată, pe post de ornament de perete. Când Evon îi privi reflexia în obișnuita sa manieră solemnă, își dădu seama că era ceva în neregulă. Nu ar fi putut preciza ce anume nu era la locul său, dar, când o coti pe holul îngust, văzu ușa apartamentului ei întredeschisă.

Se furișă până în dreptul pragului și se lipi de perete, cu umărul către tocul stâng al ușii, folosindu-se de palma mâinii stângi ca să împingă încet ușa. Pentru a suta oară de când Walter îi spusese lui Robbie că Marty Carmody crezuse că era agentă FBI, tânjea după o armă.

Auzi pe cineva dinăuntru dregându-și glasul, și apoi o altă voce. „Cheamă-i pe localnici”, își spuse ea, referindu-se la Poliția Districtului Kindle. „Retrage-te și sună la Urgențe.” Avea un mobil în poșetă. Numai că ea pentru asta trăia. Când cei de genul cowboy erau pe punctul de a face o arestare, tânjeau întotdeauna după senzația de putere, își vârau revolverul Magnum calibru 44 în urechea individului și îi spuneau jigodie împuțită, sperând să-l facă să se scape pe el de frică; Evon însă nu putuse niciodată să considere asta un triumf, din moment ce trebuia să suporți după aceea duhoarea până îl aduceai pe bietul nenorocit la secție. Dar, pentru ea, toate

drumurile duceau la ziua jocului, la recunoașterea momentului în care se impunea reacția precisă. Adora să câștige, se iubea pe sine însăși atunci când triumfa, în felul pur și necompromis pe care-l transplantase din prima parte a vieții ei. Nu avea de gând să cheme poliția locală.

Parcursese deja pe jumătate holul de la intrare, furișându-se cu spatele la perete. Mai nou începuse să joace soft Ball, partide duminicale într-un parc din apropiere, un fel de fetele contra băieții, dar mulți dintre participanți erau foarte serioși, și Evon își cumpărase o bâtă neagră de grafit în săptămâna dinainte, care era încă rezemată într-un colț, la câțiva pași de unde se găsea ea acum, în camera de zi. Văzu o umbră mișcându-se undeva în față. Se lipi de perete și-și ținu respirația. Auzi din nou vocile bolborosind ceva încet. Tocmai identificase direcția lor, când un polițist de vârstă mijlocie cu o burtă mare se opri în capătul holului și o măsură din cap până-n picioare. Avea nasul turtit și părea destul de vesel, în ciuda ochilor atât de înguști, încât aproape că nu li se vedea albul. Își opri stația radio de la centură.

— Stăpâna casei? întrebă el.

— Ceva de genul ăsta, spuse ea, arătându-i cheia.

— Am primit un apel, zise el. Spargere de locuință în desfășurare. Dar se pare că i-am ratat. Dacă vreți să așteptați puțin afară, eu tocmai terminam. Așteptați un minut. Sau dacă vreți în bucătărie. Am verificat deja acolo.

Întregul apartament fusese răvășit. Dulapuri, sertare. Agentul de poliție avea o lanternă în mână și pășea cu grijă peste sertarele garderobului din dormitorul ei, și conținutul acestora, deșertat pe covorul de culoare gălbuie. Era agil pentru un bărbat așa de masiv și de acea vârstă.

În bucătărie, ușa din spate era larg deschisă. Nu era nimic subtil. Zăvorul fusese forțat prin tencuială, lăsând, chiar și acum, o pulbere albă amară în aer; în zid era un crater de forma unei pălării melon. O bucată de tapet atârna pleoștită, de parcă ostenise, și mulura fusese smulsă cu totul, lăsând să se vadă cuiele drepte de șapte centimetri cu care fusese aplicată pe perete. O rangă de fier, se gândi ea, iar când ajunse în prag observă cu surprindere unealta afară, rezemată încă de scara de incendiu.

— Ranga pe care-au folosit-o a rămas pe terasa din spate, strigă ea. Ar trebui s-o luați pentru amprente!

Se reîntoarse în camera de zi. Polițistul se uita prin dormitor după ceva și nu se grăbi să răspundă.

— Nu poți să găsești prea multe pe o suprafață de genul ăla, zise el. Dar o s-o iau și pe ea.

În bucătărie, avea pe masă o pungă goală de plastic, de băcănie. Polițistul o întrebă dacă i-o putea da și apucă ranga cu ea. O așeză pe barul alb de pal melaminat, își scoase un carnețel micuț din buzunarul de la spate și o întrebă numele și data nașterii. Evon se panică pentru o clipă, până își aduse aminte că data și locul nașterii erau aceleași, ale lui Evon Miller și ale ei.

— Probabil niște copii, zise polițistul. Nu pare o treabă de profesionist, după felul cum au spart zidul ăla. Precis au făcut o larmă de nedescris. Credeți c-au vrut ceva în special de la dumneavoastră?

Evon clătină din cap fără să zică nimic. Dar întrebarea o tulbură. „Probabil niște copii”, își spuse. Întrebă dacă se putea uita în jur să vadă ce lipsea.

— Televizorul e aici. Se pare că majoritatea lucrurilor de mari dimensiuni sunt la locul lor. Probabil s-au speriat de mine când am venit și au tulburat-o. Numai Dumnezeu știe însă ce-au luat prin buzunare. Probabil o să vă dați seama de lucruri lipsă zile întregi de-acum încolo. Dar uitați-vă. Orice are cât de cât valoare s-ar putea să apară în North End. Ar fi bine să știm ce anume.

Evon se plimbă prin tot apartamentul. Era tulburător felul în care întorseseră totul cu fundul în sus. Toate ușile de dulapuri erau deschise. Îi răvășiseră dormitorul cu o grabă neglijentă, probabil căutând bijuterii. Toate rochiile zăceau aruncate de pe umerașe și majoritatea hainelor aveau buzunarele întoarse pe dos. O cutie mică de bijuterii de pe birou fusese răsturnată și toate piesele dinăuntru risipite prin cameră. Nu avea să-și dea niciodată seama exact ce lipsea, dar, oricum, era numai recuzită oferită ca acoperire de agenții responsabili cu mutarea ei. Până și patul îi era deranjat. Cearșafurile și plapuma fuseseră smulse și salteaua stătea strâmbă pe arcuri. Salteaua reprezenta o ascunzătoare de rutină, în ciuda bancurilor. Probabil fuseseră niște copii, își repetă ea.

Când intrase sub acoperire, i se oferise opțiunea să-și păstreze legitimația de agent FBI. Era o măsură pentru zile negre, în caz că situația se înrăutățea dincolo de orice altă scăpare. Dar, dacă un amant băgăcios o descoperea, erai aproape sigur în rahat. Așa îi explicase liderul, Dorville. Agenții care mergeau sub acoperire în lumea drogurilor sau a traficului cu arme își păstrau în cea mai mare parte legitimațiile, pentru că era foarte probabil să fie arestați. Dar Evon se gândise că aproape sigur nu va avea nevoie de ea și

acum era ușurată că luase hotărârea de a nu o aduce cu ea aici. Chiar și pistolul ei, oricât demult îi ducea dorul, s-ar fi putut să constituie o problemă. Acum, în sfârșit, înțelegea logica.

Se întoarse în camera de zi. Și sertarele micului birou de aici erau trase. Dictase raportul 302 pe ziua aceea înainte de a pleca, și pipăi lucrurile de pe podea, căutându-și reportofonul. Dispăruse, o dată cu microcasetele de rezervă din sertarul de lângă. Din câte își amintea, nu înregistrase prea mult — numărul de caz, vocea ei referindu-se la sine ca „agenta subsemnată”. Totuși, în mâinile cui nu trebuia, caseta aceea ar fi putut-o da de gol.

— A dispărut ceva? întrebă polițistul.

— E greu de spus, răspunse ea.

Casa era atât de vraiște, atât de multe lucruri zăceau aruncate alandala, încât știa că era perfect posibil ca și reportofonul și microcasetele să fie încă pe undeva prin apartament. Culese de pe podea haine, cărți, CD-uri. Se duse în dormitor și începu sistematic să verifice toate lucrurile din încăpere. În camera de zi găsi reportofonul, dar microcaseta de pe ziua aceea fusese scoasă. Își verifică servieta, plină de speranță, dar nu avea microcaseta în buzunarul închis cu fermoar unde își punea de obicei benzile când le termina. Era însă ușor să o treci cu vederea, având doar cinci centimetri pe doi și jumătate. Va apărea pe undeva, își spuse în sinea ei.

Se mai învârti o dată prin apartament, uitându-se peste tot. Nimic altceva nu părea să lipsească. Apoi își dădu seama că felicitarea de ziua de naștere pe care o scrisese pentru mama ei, închisă într-un plic alb și cu adresa trecută, lipsea de asemenea de pe birou. Fu străbătută de un fior de frică, înghețat și întunecat. O semnase „DeDe”. Totuși, nu era nimic, cine-și va da seama de ceva după DeDe? Numai Marty Carmody, realiză ea. Și Walter.

Neliniștea o spintecă și mai adânc și puse în minte lucrurile cap la cap. Ar sări niște copii peste CD-uri, preferând să fure o felicitare? Ar lua ei microcasetele, și nu reportofonul? De aceea fuseseră scotocite toate buzunarele hainelor, de aceea îi fusese răsturnat patul. Informația lui Carmody făcuse în cele din urmă circuitul, de la Walter la cineva suficient de interesat.

Polițistul era pe picior de plecare. Se aplecă să-și ia pălăria de pe măsuța de cafea. Când făcu asta, din buzunarul de la spate apăru colțul alb al unui plic, și Evon simți că i se taie răsuflarea.

Multe lucruri sunt în plicuri, își spuse ea. Mulți oameni purtau tot felul de lucruri în buzunarul de la spate. Dar își aminti toate avertismentele lui

Robbie cu privire la multiplele conexiuni pe care le avea Brendan în poliție. Aproape toți ofițerii erau amicii lui Brendan. Fusese coleg în cadrul poliției cu majoritatea comandanților de secție și îi cultivase și pe ceilalți de-a lungul anilor. De fapt, Milacki era încă polițist.

— Cum a fost alertată poliția? întrebă Evon, încercând să pară degajată.

Polițistul se șterse la gură cu o mână groasă.

— Unul dintre vecini, mă gândesc.

— Știți cumva care? Ar trebui să merg să-i mulțumesc.

— Mă tem că nu. A fost un apel la Urgențe.

Se uită primprejur în cameră, ca și cum și-ar fi uitat ceva. Poate că nu voia să-i întâlnească privirea. Sau poate se întreba deja ce-l dăduse de gol.

Evon se dusese la fereastra din față și aruncă o privire printre jaluzele în stradă. Nu era nicio mașină de patrulă afară.

— Am fost foarte surprinsă să vă găsesc aici, zise ea. Nici măcar n-am văzut o mașină de poliție afară.

Polițistul se uită la ea cu o privire devenită brusc foarte directă. Ochii lui înguști se înăspriră și Evon se blestemă în gând. Aproape că-i înmânase tipului un bilețel în care-i spunea că se prinsese. Și, ca un liliac care intră buimac într-o cameră, Evon înțelese dintr-odată că omul acesta cântărea gândul dacă s-o omoare sau nu. Nu era în mod necesar ceva ce voia să facă. Atâta doar că nu se gândise la alternative. Însă, dacă Evon apela Biroul solicitând ajutor, dacă îl percheziționau și găseau asupra lui felicitarea și microcasetele de la reportofon, viața lui se termina chiar acolo. Avea la șold revolverul specific al polițiștilor, un Smith Wesson de calibru .38. Și putea folosi orice scuză: că Evon se furișase înăuntru pe neașteptate; că o confundase cu un alt bandit.

— Știți trucul ăla vechi, zise el în cele din urmă. Să vii pe jos. N-am vrut să vadă spărgătorii mașina de patrulă. Stătea cu fața întoarsă pe jumătate, verificând cu coada ochiului reacția ei. În ce departament al legii sunteți?

— Eu?

— Păreați să știți despre ce vorbeați acolo. Cu amprentele și toate alea. Și mai e felul cum v-ați lipit de perete mai devreme.

Evon îi observă pentru prima dată plăcuța cu numele de pe buzunarul cămășii. Dimonte. Deși se putea foarte bine să nu fi fost a lui.

— Nu, doar mă uit mult la televizor.

Îi răspunse printr-un hohot de râs, deși unul forțat. Evon își dorea cu disperare să-l calmeze, să-l facă să se simtă în largul lui. Era grav faptul că

o bănuiau, ar fi fost însă și mai rău să-și dea seama că ea știa. Se duse la dulapul de la bucătărie. Și acesta era deschis. Pe primul raft, chiar în față, era o sticlă de votcă. Oare acolo o lăsase ea? Cineva care ar fi încercat să-i demonteze acoperirea ar căuta băutură. Aduse sticla cu ea, și o cutie cu biscuiți, și le oferi pe amândouă lui Dimonte.

— Nu în timpul serviciului, doamnă! Și, oricum, eu beau de obicei bere. Plăcerile oamenilor săraci.

Evon se scuză pentru sticlă. Iubitul ei o cumpărase. Ea, personal, nu bea alcool, având în vedere felul cum fusese crescută.

— Metodistă? întrebă polițistul.

— Nu, nu. Mormonă. Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Dimonte clătină din cap ca să arate că nu auzise niciodată de ei.

— Fiecare cu a lui, zise el.

Se mai uită o dată la ea de sus și până jos, în mod clar încă deliberând, apoi se decise că nu era nicio problemă și își luă un biscuit.

Câteva secunde mai târziu plecă. Evon îi mulțumi cu efuziuni și el își înclină pălăria către ea. Evon se rezemă de ușa de oțel vopsit a apartamentului, imediat după ce o închise. Pentru un minut situația fusese cu adevărat periculoasă. Îi tremurau genunchii. Se întoarse în bucătărie și văzu ranga rămasă pe bar în punga de plastic cu sigla băcăniei. Dar era logic. Polițistul Dimonte găsise deja toate dovezile de care avea nevoie.

Sennett refuză să creadă.

— O felicitare? întrebă el. Dacă eu aș fi hoț, aș lua o felicitare. Poate fi o bancnotă de douăzeci înăuntru!

Dar Joe Amari trimisese agenți din Divizia Districtului Kindle, care lucrau regulat cu poliția locală, să dărâme această ipoteză. La Secția 6, Dimonte înaintase un raport în care afirma că răspunsese la un apel de spargere în desfășurare. Dar oamenii lui Joe făcură o copie a casetelor dispeceratului de Urgențe și câțiva tehnicieni ascultară toate cele douăsprezece apeluri. Nu exista nicio alertare de spargere în Dusable între orele 20 și 22.

McManis îl cunoștea pe Sennett destul de bine să-și dea seama că trebuia să audă această veste direct. Hotărât, dar calm, Joe se așeză în capul mesei și-și dădu raportul. Sennett începu să speculeze pe tema posibilității ca apelul să nu fie înregistrat, și Amari își pierdu răbdarea.

— Stan, nimeni nu trimite un singur echipaj, cu atât mai puțin o mașină cu un singur om, ca să răspundă la o spargere în desfășurare. În felul ăsta te alegi cu polițiști morți. Și, după ce spune Evon, individul ăsta era suficient de bătrân să fi știut chestia asta foarte bine.

Amari, care era foarte rar reticent în a-și exprima opiniile, își vârî bărbia în piept și se uită lung și direct la Sennett cu ochii lui gravi, căprui.

— Recunoaște adevărul, Stan! Ăștia s-au prins cine e. Au caseta de reportofon. Și știu ce-a zis Carmody, cum că s-a giugiulit cu o agentă FBI pe nume DeDe, și tocmai ăsta era numele de pe felicitare.

Lumina slabă a unei dimineți ploioase intra în sala de conferințe prin jaluzele ridicate. Încercând să asimileze toate aceste informații, Sennett lovi ritmic cu degetul mijlociu micul „o” întunecat pe care-l făcuse cu buzele.

Stan avea o viziune personală. El urma să-i adune pe toți avocații și judecătorii corupți din regiune. Avea să folosească toate dispozitivele tehnologice de ultimă generație ale guvernului și avea să formeze câte un caz beton pentru absolut fiecare dintre ei, zeci de oameni, poate sute. Apoi avea să-i mâne pe toți ca pe o cireadă de vite însemnate cu fierul roșu pe Marshall Avenue, ziua-n amiaza mare, în văzul întregii lumi, mărșăluind cu capete plecate către abatorul personal al lui Stan din clădirea federală. Și în fruntea acestei legiuni de dizgrațiați va fi Brendan Tuohey, individul despre care toată lumea îi spunea lui Sennett că nu-l va prinde niciodată. Iar acum nici nu va mai putea. Cei răi erau alertați.

În cele din urmă se întoarse către Evon și o întrebă ce părere avea.

— Aș vrea să rămân acolo, zise ea.

De cealaltă parte a mesei, zâmbetul lui McManis era aproape dulce.

— Știm asta, Evon! Toți știm asta. Dar șeful vrea să afle ce părere ai. Tu ai fost acolo. Crezi că te-ai ars?

Poate că numai în prezența lui Sennett ar fi Scut pe nebuna, dar nu i-ar fi arătat niciodată asemenea lipsă de respect lui McManis. Și ea credea în exact aceleași adevăruri în care credea și el.

— Incinerată, răspunse Evon.

Până și Sennett reuși să schițeze un zâmbet. Se ridică de la masă și se plimbă de colo până colo prin cameră o vreme, cântărind adevărata întrebare. Ce anume să facă acum? Toți ceilalți stăteau în suspansul obișnuit. Vuietul și claxoanele din stradă răzbăteau până înăuntru. Dintr-odată, Sennett se întoarse spre ei cu un zâmbet vag și cu capul înclinat în același unghi întrebător practicat de majoritatea mamiferelor.

— Dar dacă mergem *mai departe* cu treaba asta? întrebă el. Să presupunem că ei știu că e din FBI. Nu ne putem permite să nu gândim asta. Dar cine spune că și-au dat ei seama ce face ea? Poate că Robbie e tipul pus sub microscop, cel pe care-l anchetăm.

Năpustindu-se înainte sub impulsul ideii lui, Sennett era din nou fericit. Nimeni altcineva nu părea să vadă ce anume îl bucura atât de mult.

— Ni s-ar oferi o șansă extraordinară împotriva lui Brendan în felul ăsta. Robbie crede că are o cârtiță FBI în biroul lui. Așa că se duce la Brendan să-i ceară sfatul: „Ce-ar trebui să fac?” Știind cine e fata, Tuohey nu-și poate permite să nu-l avertizeze pe Robbie.

Evon simțise întotdeauna, fără voia ei, admirație pentru această fațetă a lui Sennett. Era ca un șurub care se tot învârtea, indiferent de cât de impenetrabilă era suprafața pe care trebuia s-o pătrundă.

McManis se gândi o vreme.

— Vrei să faci asta în timp ce Evon lucrează încă în biroul lui Robbie?

— De ce nu?

— Indivizii ăștia au multe resurse, Stan! Ne-au arătat asta aseară.

— Evon e femeie vaccinată, zise Evon.

Sennett arătă înspre ea cu palma deschisă. McManis, care mai auzise expresia asta și înainte, făcu o grimasă, apoi aruncă o privire către Amari, care clătină de asemenea din cap în semn că nu. Stan continuă cu argumentele. După atâta muncă, de atâtea luni, trebuiau să încerce măcar să-l prindă și pe Brendan. Se impunea. Și Evon trebuia să rămână pe loc ca să-i dea credibilitate lui Robbie atunci când avea să meargă la Tuohey să-l întrebe ce să facă. Faptul că era încă acolo ar însemna că ea — și FBI-ul — nu bănuiau pentru cine lucrase polițistul Dimonte, demonstra că nu-și dăduse seama că fusese descoperită.

— Stan, zise McManis, băieților ăstora nu le lipsesc hormonii. Există o foarte mare probabilitate să facă o mișcare.

— Cu atât mai bine, răspunse Sennett cu vioiciune.

În anumite momente, era șocant cât de puțin îi păsa lui Stan dacă oamenilor le plăcea sau nu de el. Logica lui era necruțătoare. Dacă Robbie mergea la Brendan luni, și marți găseau vreun derbedeu stricând frânele mașinii lui Evon, asta ar închide circuitul și i-ar rezolva cazul. Jim, cel mereu stăpân pe emoțiile lui, era vizibil șocat. Deschise gura cu gând să vorbească de două ori înainte de a putea rosti ceva.

— Eu nu-mi folosesc agenții pe post de momeală. Nu dacă se poate evita asta. Și nici UCORC nu face așa ceva.

— Jim, mă descurc, zise Evon.

Ochii lui se ațintiră asupra ei fără să-și miște capul deloc. Evon întrecuse măsura. Jim închise dosarul din fața lui și spuse că avea nevoie de câteva minute în care să vorbească singur cu Stan. Rapid, Evon și Amari ieșiră împreună.

— Chestii importante, zise Shirley de la biroul de stejar roșu al recepției.

Evon se așezase în fața ei. Rotunjoară și mereu veselă, Shirley fusese, în viața ei adevărată, polițist de stat pe undeva înainte să intre în FBI. Nici ea, nici ceilalți agenți sub acoperire nu știau exact ce se întâmplase în noaptea trecută, dar toți păreau să simtă că se întâmpla ceva major. Klecker apăru din partea cealaltă a spațiului de birouri.

— *Que pasa*? întrebă el.

Evon clătină din cap de parcă n-ar fi știut.

McManis ieși după zece minute și-i făcu semn să intre în biroul lui. Cei responsabili cu transferul în locație a agenților sub acoperire decoraseră acel spațiu cu concesii minime față de gusturile lui. Pe pereții lambrisați erau fotografii cu Munții Blue Ridge din Virginia. Presupusele suvenire de-o viață erau înșirate pe rafturile deschise ale încăperii. Într-o ramă de alamă avea o Scrisoare de Apreciere pe hârtie cu litere de bronz de la președintele Moreland Insurance și un cârlig de cositor din zilele lui trecute de navigator. Mai era și o fotografie cu autograf a lui Mike Schmidt[29], făcută pe Veterans Stadium din Philadelphia, cu inscripția, Jim”. Autograful era fals, dar McManis îi mărturisise lui Evon că familia lui — soția și copiii — erau undeva în fotografie, probabil așezați undeva prin tribune, presupunea ea. Singurul lucru pe care-l știa Evon despre Jim în afară de asta era că fusese cercetaș și obținuse gradul maxim. Și că măcar unul din fiii lui era și el cercetaș, cu același grad. Jim pomenise ceva despre asta la o petrecere.

McManis se așeză, apoi se răzgândi și se ridică să închidă jaluzelele. De acum înainte aveau să presupună că Tuohey pusese la cale o contra supraveghere continuă. Jim se rezemă de birou, lângă ea. Evon își dădu seama încă dinainte să înceapă să vorbească de intenția lui de a o scoate din caz, și încercă să-i schimbe părerea cât el își căuta cuvintele potrivite.

— Jim, știu ce fac!

— Nu tu hotărăști.

— Poți să pui toată echipa de supraveghere pe mine.

— DeDe… (Nu-i mai spusese așa din ziua când o întâlnise în Des Moines.) Am *avut* supraveghere pe tine. Și nemernicul ăla a trecut în pas de promenadă pe lângă ei. Am avut noroc că nu te-a omorât. Data viitoare când o să te prindă, o să fie niște indivizi cu cagule pe față care-o să te zvânte în bătaie o noapte întreagă să afle ce-am descoperit despre ei.

— Atunci, asigură-te că nu sunt singură. Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Mut-o pe Shirley cu mine. Și pot să am din nou un pistol acum. O să fiu în siguranță, Jim! Știu ce fac.

— Ba nu, nu știi, zise McManis.

Numai că zâmbea din nou cu blândețe, ca mai devreme. Cu admirație. În anumite momente, Evon era efectiv uluită să-și dea seama cât de mult îi plăcea lui Jim de ea. O plăcuse de la început.

Îl imploră. McManis avu o mie de alte obiecții. Despre UCORC, și fezabilitatea planului lui Sennett. Dar Evon își dădea seama că îl convingea.

— Jim, toți merităm să ni se ofere șansa să-l prindem pe Tuohey. Eu merit. Și tu. Și Sennett. Nu ne putem opri aici.

Era aproape disperată la gândul ăsta. Cum să se întoarcă pur și simplu în Des Moines? La spargeri de bancă și la corul bisericii și la dilema dacă să-și cumpere sau nu o pisică?

— La urma urmei, Jim, zise ea, apelând la umorul ei sucit și rostind o glumă ce nu era de fapt deloc o glumă, eu sunt Evon Miller!

Iunie

33

Pe imaginea mică și granuloasă a monitorului alb-negru la care ne uitam, Onorabilul Brendan Tuohey, judecător președinte al Curții Superioare de Justiție a districtului Kindle, Departamentul de Revendicări de Drept Comun, avea o mustață ca de zahăr pudră când apăru prima dată în cadru. Imaginea se clătinase când Robbie intrase în restaurant, aruncând saluturi cu vigoarea lui caracteristică proprietarului și mai multor angajați. Când Feaver ajunsese la masa lui Tuohey, își așezase se pare servieta și camera din ea pe un scaun în plus sau poate pe masa vecină. Indiferent de suport, oferea o perspectivă bine încadrată a celor trei bărbați cărora Robbie li se alăturase.

Paddywacks era o altă instituție venerabilă a districtului Kindle. Ceea ce-o făcea atractivă nu era decorul excesiv de încărcat — ornamente de alamă

peste tot, tapițerie de tafta, podele măturate o dată pe săptămână. Era mai degrabă renumită pentru omletele pantagruelice și clientela de dimineața devreme, ce includea majoritatea jucătorilor importanți din district: oficialități înalte, mahări din partide — și protejații lor, împreună cu alții, încântați de oportunitatea de a se amesteca printre ei. Cât trăise, Augie Bolcarro apărea aici cel puțin o dată pe săptămână, iar Toots Nuccio, octogenarul care le aranja pe toate, avea o masă mare într-un colț, unde ținea audiențe în fiecare zi cu numeroșii lui vasali într-ale politicii și ale mafiei. În lumea Partidului Democrat al Sindicatelor și Fermierilor, unde valorile clasei muncitoare interziceau încă o etalare prea bătătoare la ochi, unul dintre cele mai autentice semne ale statutului era dacă sociabilul proprietar al stabilimentului, Plato, desfăcea cordonul de catifea roșie care-i ținea la coadă pe clienții de rând și te invita la o masă de îndată ce soseai.

Din dubița de supraveghere parcată de cealaltă parte a bulevardului, față în față cu ușile de sticlă de la Paddywacks, eu, Sennett și McManis, ca vrăjitoarele din *Macbeth* adunate în jurul ceaunului, ne uitam la imaginea alb-negru de pe monitor. Tot încercând să ghicim ce anume știau Tuohey și cohorta lui despre Evon, eram nesiguri în ce fel va reacționa Tuohey față de Robbie. Putea să nimerească peste orice o bătută bună, o primire rece sau vreo scenetă pregătită dinainte care să le portretizeze nevinovăția. Amari și câțiva agenți locali circulau prin traficul moderat de aglomerat al dimineții, cu radioul oprit, fixat doar să recepteze vreun ordin de urgență. În funcție de turnura conversației, Stan era pregătit să răspundă cu supraveghere sau chiar, în visele lui cele mai frumoase, cu o arestare.

Mă dusesem la Robbie vineri să-i spun ce i se va cere azi. Stătuserăm în camera de zi cu totul și cu totul albă, ce fusese readusă la starea inițială de ordine pentru zilele de vizite ce aveau să urmeze morții mamei sale. Robbie rămăsese prins într-o stare de spirit retrospectivă și, cu foarte puține îndemnuri din partea mea, conversația rătăcise spre amintirile lui din copilărie despre Tuohey, care rămâneau foarte intense.

Însetat să fie în prezența bărbaților, cu mirosul și cu felul lor de a fi, având tovărășia lor și exemplul lor, Robbie îl adora pe unchiul lui Mort mai mult decât părea prietenul său să-l iubească. I se permisese să-i spună unchiul Brendan și, în ciuda faptului că duminica era singura zi pe care-o putea petrece în întregime Robbie cu mama lui, rareori rata vreuna dintre cinele de după-amiaza târziu la care Tuohey apărea la masa surorii lui. Brendan era încă polițist pe atunci. Cu pistolul lui și cu uniforma lui

albastră, Brendan i se părea lui Robbie învăluit într-o aureolă eroică, asemenea lui Roy Rogers[30], și era întotdeauna întâmpinat cu încântare zgomotoasă de băieți atunci când sosea la ușa casei Dinnerstein. După cină, Brendan îi lăsa pe Mort și pe Robbie să galopeze prin casă purtând chipiul lui greu cu șnur de argint întins de-a lungul cozorocului îngust. Ocazional, își desfăcea chiar și tocul de piele neagră lucioasă de la șold. Își golea revolverul de serviciu și le dădea voie băieților să țină arma în mână și să inspecteze gloanțele dum-dum, în carcasele lor de alamă, pe care le așeza vertical pe masa de sufragerie, o scobitură letală, neagră și adâncă, aflându-se în vârful de plumb al fiecărui cartuș.

— Chiar și atunci, mă temeam de Brendan, îmi spusese Robbie. Trebuia să fii. Emana un fel de aură, ca un miros. Știai că nu-i plăcea cu adevărat de nimeni, că numai se prefăcea puțin cu toată lumea, în afară de sora lui.

Le spunea povești despre confruntări avute în stradă, despre cum ciomăgise vreun negrotei obraznic pe care-l prinsese într-un gang.

Uneori, duminica, venea și Estelle împreună cu Robbie la cină. Pentru o vreme, îmi spusese el, Estelle păruse să-l considere pe Brendan foarte simpatic, și Robbie își amintea o speranță copilărească trăsnită, cum că Brendan îi va deveni tată vitreg. Dar Estelle era cu zece ani mai bătrână și nu-l interesa cu adevărat pe Brendan, iar privitor la mama lui Robbie, ea avea gânduri de măritiș cu un bărbat neevreu cam în aceeași măsură în care se gândea să se mărite cu un cimpanzeu. Ajungea mereu acasă vorbind despre cât de mult beau Tuohey și Sheilah, exprimându-și un fel de uimire îndurerată că tatăl lui Mort, Arthur Dinnerstein, accepta un asemenea comportament în casa lui. Pentru Robbie, cu idolatria lui copilărească pentru Brendan, criticile acestea erau de neînțeles.

În cele din urmă Estelle nu-și mai însoțise fiul. Brendan își luase examenul de Barou, intrase în Procuratură și apăruse într-o duminică în costumul pe care-l purta la biserică, și nu în echipamentul de polițist.

— Totul s-a stricat de atunci, îmi zisese Robbie. S-a destrămat ceva.

Nu precizase ce anume, dar privirea îi înghețase în trecut, cu o scurtă grimasă de regret evident. Apoi se răsucise iar spre mine, cu o expresie mohorâtă.

— Așadar, ce părere ai, George? Crezi că-ți vorbesc aiureli când spun că Brendan o să mă pună la frigare?

Nu credeam că sunt aiureli. Existau niște motivații practice. Dacă automobilul lui Robbie exploda, dacă era călcat de o mașină în viteză, dacă

i se găsea cadavrul în mlaștinile din josul râului, cauza lui Tuohey ar fi fost puternic întărită, nu atât pentru că Robbie nu ar mai fi fost prezent să depună mărturie, ci mai ales pentru că punea serios pe gânduri orice individ căruia i-ar fi trecut prin minte să ciripească.

Dar, în douăzeci și cinci de ani de muncă, avusesem un singur client pentru care trădarea fusese fatală. John Collegio era un director executiv la o companie petrolieră care se jucase cu băieții cei șmecherași în tinerețe și apoi, când se ridicase în lanțul trofic, se dusese la guvern să se plângă de felul cum era distribuită benzina, că primele furnizări le primeau întotdeauna companiile vârâte până în gât în mafia. Fusese ucis cu o pușcă de vânătoare în momentul în care deschisese ușa la ora cinei, auzind soneria de la intrare. Dar, în cadrul crimei organizate, ar fi fost trecut la rubrica afaceri interne. Rareori se legau de civili.

În general, uciderea unui martor federal era considerată o idee foarte proastă. FBI nu lua chestiile astea în glumă. Luând-o ca pe o amenințare la adresa întregului proces, crima era tratată, ca gravitate, imediat sub uciderea unui agent sau a unui procuror, sau a unui judecător. Din acest motiv, ar provoca o presiune atât de mare, încât eforturile depuse în Proiectul Petros ar părea o nimica toată. Adevărul era că, dacă Robbie urma să se confrunte cu vreo problemă, momentul cel mai probabil era după aceea, în închisoare. Ar fi ajuns într-una dintre închisorile federale — Sandstone sau Oxford, sau Eglin în Florida unde deținuții jucau golf și tenis după sarcinile zilei. Pe vremuri, înainte ca Reagan și Bush să federalizeze infracțiunile stradale, aceasta nu reprezenta cu adevărat o preocupare pentru un om ca Robbie. Cel mai mare pericol în care te putea pune un alt deținut era să-ți ia prea mulți bani la cărți. Dar în zilele acestea erau o mulțime de bătăuși în închisorile federale, traficanți de droguri închiși pentru infracțiuni precum spălarea de bani, singura încălcare a legii pe care o putuse dovedi guvernul. Răniți, lăudăroși, fără viitor, băieții aceștia uciseseră înainte și scăpaseră nepedepsiți, și ar fi făcut-o din nou, din plictiseală și pentru un preț bun. Robbie va trebui să-și petreacă timpul de detenție în izolare și, chiar și așa, să aibă mare grijă. Dar întotdeauna mi se păruse puțin probabilă ideea că Brendan ar orchestra ceva pe stradă acum.

Robbie se uitase afară pe fereastră, către casele mari și peluzele netede ale vecinilor, probându-mi simțul de consolare și de asigurări liniștitoare.

— Nu contează din ce direcție te uiți, cel mai bun lucru pentru mine e să-l bag la pârnaie, nu? Să mă pun pe el și să-l termin. Și toată chestia se

dărâmă ca un castel de cărți de joc.

Se gândise la asta îndelung. Robbie va fi în cea mai mare siguranță în ziua în care Brendan era condamnat și i se smulgeau din mâini pârghiile puterii.

În consecință, Robbie avusese un aer foarte hotărât atunci când ne întâlniserăm dimineața la cinci, ca să repetăm scenariul întâlnirii. Apoi se dusese singur la Paddywacks, pe jos, în timp ce noi se ocupam locurile în dubița de supraveghere de vizavi. Feaver avea închis la guler pardesiul italian lung, de culoare bej, foarte la modă, deși nu era o zi deosebit de rece.

Brendan era ușor de găsit. Ritualurile lui matinale erau invariabile. La cinci dimineața, se ducea la slujbă la catedrala St. Mary, unul dintre puținii bărbați între bătrânele cuvioase. Apoi se întâlnea cu Rollo Kosic și cu Sig Milacki aici la Paddywacks, unde Plato le deschidea în mod obișnuit ușile cu mult înainte să se adune parada obișnuită de clienți pentru micul dejun. Cei trei stăteau la o masă mică și rotundă de lângă o fereastră, de unde Brendan, maestrul relațiilor publice, putea arunca un salut robust numeroșilor cetățeni importanți care se apropiau de ușa de la intrare. Când m-am răsucit în mașina de supraveghere, i-am văzut clar prin fuioarele palide ale geamului rotund al dubiței, ce nu permitea vederea de afară. Milacki pălăvrăgea. Brendan prezenta semne ocazionale de amuzament, în timp ce Kosic își termină mai întâi micul dejun și apoi se uită țintă la țigara lui aprinsă.

La sosirea lui Robbie, Tuohey zâmbi vag pentru felul cum arăta mâncând, lăsând pe farfurie gogoașa berlineză din fața lui, plină încă de gem. Apoi se șterse cu grijă cu șervetul, înainte să întindă o mână către Robbie. Kosic și Milacki îi oferiră și ei saluturi și Milacki își trase scaunul într-o parte ca să-i facă loc lui Robbie să li se alăture. Atent la poziția camerei video, Robbie preferă să se mute în colțul opus. Era șase fără câteva minute, și în fundal două chelnerițe în uniformele lor albe stăteau în colțul zonei de fumători, la câțiva pași de masa lui Tuohey, sporovăind înainte de aglomerația de dimineață. Era marți dimineața, a doua zi după Ziua Memorială, și, în ciuda clinchetului ocazional de veselă și a strigătelor din bucătărie, restaurantul, în transmisia prin Foxbite, părea straniu de tăcut, ca și cum lumea se scutura încet de ritmul lenevos al vacanței.

— Tocmai închinam gânduri bune înspre bietul Wally, zise Tuohey.

Robbie nu înțelese.

— Wunsch, preciză Milacki. N-ai auzit? Are cancer.

Se dovedi că Walter fusese diagnosticat în săptămâna dinainte cu cancer pancreatic. Sennett gemu în fața monitorului auzind vestea. Era greu să determini un om care n-avea speranțe de viață să trădeze.

— Doctorul i-a dat șase luni cu chimioterapie și mai știu eu ce rahaturi, continuă Milacki. Wally a zis că nevastă-sa deja marchează zilele pe calendar. Dar trebuie să-i recunoști ce-i al lui. E același bolovan de om. Totdeauna arăta el nefericit și acuma n-arată mai rău.

Gândurile la moarte aduseră conversația la mama lui Robbie. Tuohey și Kosic făcuseră o scurtă vizită acasă la Robbie săptămâna anterioară pentru a-și exprima condoleanțele. Era un gest previzibil din partea lui Tuohey, care avea o preferință pentru ocaziile ceremoniale, dar Robbie își exprimă acum lingușitor recunoștința.

— N-ai pentru ce, Robbie! Am aprins o lumânare pentru mama la azi-dimineață. Adevărul adevărat, jur pe Dumnezeu! Estelle a fost o doamnă minunată. M-am gândit la voi amândoi, fiule!

În imaginea de pe monitor ca o viziune zărită printr-un geam cu șiroaie de apă de ploaie —, Brendan își ridică delicat mâna în direcția lui Robbie și profită de ocazie să-i mai dea niște sfaturi. Ca și mama lui Mort, și Tuohey se născuse în Irlanda, emigrând în State când avea cinci ani. Uneori, când vorbea, puteai încă auzi ecourile melodioase ale accentului irlandez.

— Ești într-o situație foarte grea acuma, Robbie! Știm asta. Cu mama ta și cu Rainey atât de bolnavă. Trebuie însă să-ți păstrezi credința. Îmi amintesc și acum ziua când am pierdut-o pe măicuța mea, ca și cum ar fi fost ieri. Cea mai bună consolare e rugăciunea.

Cu un deget lung și noduros, Brendan arătă înspre el.

Milacki, volubil în admirația lui pentru multele acte de pioșenie ale lui Brendan, rosti: „Amin”. Între timp Robbie văzu o oportunitate.

— Fir-ar să fie, domnule judecător, mă rog eu, dar nu cum credeți dumneavoastră.

Se trase mai aproape de masă, picioarele scaunului scârțâind pe podea. Se aplecă în față. Ca o întârziere de înregistrare, imaginea veni cu câteva milisecunde înainte de șoaptele lui Robbie, spunându-le despre Evon. Sennett voise ca Feaver să încerce să-l prindă pe Tuohey singur, dar Robbie spusese că Brendan s-ar simți mult mai relaxat în prezența oamenilor lui de încredere. Când se aplecase, Robbie obturase o parte din unghiul camerei și m-am întors iar către geam, prin care am văzut imaginea celor patru capete adunate peste masă într-o conspirație atât de evidentă, încât era aproape

amuzant. Viața e în general foarte subtilă în alcătuirea ei, dar din când în când e dezarmant de ostentativă. Nu erau mai mult de treizeci de centimetri între creștetele lor — capul cărunt și îngrijit al lui Brendan, frizura unsuroasă a lui Milacki, Rollo atingându-și chiar și acum părul rărit ca să și-l țină la locul lui, toți cu atenția îndreptată asupra lui Robbie, pe măsură ce povestea devenea din ce în ce mai gravă.

Feaver le descrise ceea ce-i spusese Walter despre Carmody. Fata râsese la auzul ideii și, în consecință, și el își alungase din minte povestea. Totuși, nu-i dăduse pace, zise Robbie, și-n săptămâna următoare, tratând toată chestia ca pe o provocare amuzantă, o rugase pe fată s-o lase pe secretara lui s-o percheziționeze în baie ca să vadă dacă avea un microfon ascuns asupra sa. Ea refuzase, apoi acceptase a doua zi, când, în mod previzibil, secretara nu găsise nimic. Dar asistenta juridică devenise ciudată în comportament. Săptămâna trecută i se spărsese apartamentul și venise vineri la birou într-o stare de-a dreptul frenetică. Își petrecuse aproape o oră scotocind prin cubiculumul ei, întrebând colegii dacă-i văzuse careva niște casete de reportofon. Problema însă, zise Feaver, era că nimeni în birou nu folosea reportofoane — sistemul lor avea altfel de casete. Atunci, ce făcea cu propriul sistem de înregistrare?

— Vreau să zic, ce naiba, arată agenții FBI așa? întrebă el. Să mor eu dacă puicuța asta nu mi s-a vârât în pat!

— Asta sigur înseamnă că e agent guvernamental, șopti Milacki.

Toți cei de la masă râseră, chiar și Kosic. Sunase a fi o glumă pe socoteala lui Robbie, mai ales având în vedere cine o rostise. Un bărbat robust, cu pântecul voluminos, polițist în haine civile de la centru, Milacki se distra întotdeauna de minune. Avea o frizură de modă veche, cu părul dat spre spate, văzându-se clar pe cele două părți ale capului urmele de pieptăn brăzdate în vaselină.

Milacki fusese partenerul lui Brendan în timpul scurtei perioade pe care acesta o petrecuse ca polițist de stradă. Tuohey nu rămăsese polițist de patrulă prea mult timp, dar, ca toți foștii soldați, păstra o nostalgie permanentă pentru acea perioadă de curaj și de tărie bărbătească, și-l purta pe Milacki după sine pe post de emblemă constantă. Robbie mărturisise că avea senzația că auzise câte o dare de seamă a fiecărei zile în care Tuohey și Milacki lucraseră în Echipajul 4221. În decursul anilor pe care Tuohey îi petrecuse în cadrul Departamentului de Drept Penal, Milacki fusese trimis de poliție să conducă un birou de cauțiuni, făcând pierdute mandatele de

arestare pe care Brendan le voia distruse, de obicei în beneficiul amicilor lui din mafia. În timpul unuia dintre acel aranjamente misterioase pe care nimeni din afara poliției nu putea vreodată să le înțeleagă, când Tuohey se mutase la Revendicările de Drept Comun, Milacki se dusese cu el. Rămăsese polițist, ca să-și poată aduna punctele de pensie, dar acum era angajat direct la biroul judecătorului președinte, ca ofițer de legătură între poliție și adjuncții de șerif din tribunal, în realitate, făcea tot ceea ce-i spunea Brendan, orice, de la a-l escorta peste tot în Buickul negru din dotarea poliției, până la a-i selecta apelurile telefonice, cum făcea când îl suna din când în când Robbie, cu scopul de a nominaliza anumite cazuri ca „speciale”.

Milacki insistă acum că nu glumea. Pretinse că auzise o mulțime de povești. Era metoda favorită a agenților federali sub acoperire, mai ales a femeilor, să se culce cu suspecții pentru a deveni persoane de încredere. Bineînțeles că negau acest lucru când apăreau ca martori la proces. Exact precum polițiștii care se pretindeau clienți de prostituate și ziceau că-și anunțaseră colegii să vină înainte de sexul oral, și nu după. Cei patru bărbați râseră și de această observație.

După o vreme, Robbie întrebă ce ar trebui să facă.

— Dă-o afară, zise Milacki.

Atât Tuohey, cât și Kosic rămaseră neclintiți și tăcuți, de parcă Milacki n-ar fi făcut acel comentariu. Uitându-mă după aceea la înregistrare, am avut impresia foarte clară că Milacki știa mult mai puține despre Evon decât ceilalți doi. Robbie, ca întotdeauna, se ținu de rolul lui și se întoarse cu încredere nețărmurită în privire spre Tuohey ca să confirme sfatul lui Milacki.

— Dacă ai o angajată în care n-ai încredere, probabil e înțelept să te gândești să o dai afară.

Brendan își ridică umerii înguști într-o gest abia schițat. Nu se putea afirma că ideea aceasta era revoluționară.

— Dar nu arată ca și cum aș fi vinovat, dacă o dau afară? Vreau să spun, știe că-s suspicios pentru că am vorbit cu ea după Walter. Adică, mă tot întreb. Nu pot proceda cumva să o trimit după cai verzi?

Tuohey era înalt și slab, cu un chip agreabil, deși îngust. La auzul ultimei fraze a lui Robbie, se retrase cumva în sine. Își înălță capul cărunt și ordonat și se vedea pe monitor cât de pătrunzător îl privea pe Feaver.

— Robbie, astea sunt întrebări pe care cred că ar fi cel mai bine să ți le pui singur.

— Păi, m-am gândit că o să fiți îngrijorat.

— Arăt *eu* îngrijorat? Un bărbat nu trebuie să-și poarte grijile la vedere, Robbie!

— Păi, domnule judecător, noi doi n-am vorbit niciodată despre lucrurile…

— Și nici n-ar trebui să începem acum. Tuohey făcu o mică pauză și apoi scoase un hohot scurt de râs exasperat. Robbie, nu mai sunteți la vârsta la care trebuie să am grijă de voi doi în orice moment. Nu pot să sun la secție așa cum am făcut când tu și Morton erați de paisprezece ani și ați șterpelit reviste pornografice.

— Ei bine, acum nu e vorba de niște doamne în pielea goală, Brendan! Știi foarte bine.

— Serios? Nu știu nimic. Cum aș putea eu să știu asta, Robbie? Nu țin eu socoteala lucrurilor pe care le ce faceți voi. N-am cum. Apari în instanță în fața mea. Înțelegi cum trebuie să mă comport. Dacă ai făcut ceva care te sperie, atunci îmi pare rău, Robbie, dar eu sunt judecător, nu preot confesor. Dacă începi să mi te spovedești mie de toate păcatele tale, eu n-am de ales decât să te denunț și, Dumnezeu știe, niciunul din noi n-ar vrea să vadă așa ceva.

Tuohey stătea acum drept de spate în scaun, rostindu-și scurtul monolog cu solemnitatea potrivită.

— Îi face vânt, zise Sennett supărat din spatele meu.

Dar era un spectacol actoricesc mai bun decât o simplă negare. Brendan era un maestru, genul de om care nu-ți zicea bună dimineața având un singur lucru în minte. De fiecare frază a lui stăteau agățate scopuri ulterioare, și de fapt îi refuza cu blândețe ajutorul lui Robbie, explicându-i în ce poziție se afla.

— Trebuie s-o facă, pretinse Sennett. Chiar acum. Să pună totul pe masă. Hai, Robbie! „Ce vrei să spui că nu știi ce fac?”

Dar lui Stan îi folosiră îndemnurile către ecran la fel demult ca oricărui alt microbist din fața televizorului. Când Robbie repetă prenumele lui Tuohey, judecătorul îl refuză cu o scuturare fermă a capului. Nu avea de gând să asculte mai mult. Milacki și Kosic, care nu se băgaseră, convinși că Tuohey știa cel mai bine cum stă treaba, intervenire acum și ei. Milacki chiar ridică un deget către Robbie, clătinându-l mustrător. În tăcerea

așternută, Brendan Tuohey se uită în jos și își scutură niște zahăr de pe gulerul costumului.

— Robbie, mie mi se pare că ar trebui să-ți faci rost de un avocat, zise el. Caută-ți un om cu experiență federală. S-ar putea să ai nevoie de sfatul lui.

— Și ce să-i spun unui avocat, Brendan? Ce-ai vrea să-i spun?

Sennett anticipase mișcarea lui Tuohey și repetase cu Robbie frazele acelea cuvânt cu cuvânt, dar Brendan era foarte agil.

— Spune-i ce vrei, Robbie! Spune-i ce are nevoie să audă.

— Doamne Sfinte, Brendan, nu înțelegi? Asta a văzut o grămadă de lucruri!

Se auzi un sunet scurt și batjocoritor, nu dinspre Tuohey, ci dinspre Kosic. Rollo îi aruncă lui Robbie o privire disprețuitoare și se obosi acum să-și turtească în scrumieră chiștocul țigării. Niciunul din ei nu-i oferi vreun alt răspuns.

— Domnule judecător, nu înțelegeți! Nu pentru mine sunt eu de fapt îngrijorat. Ci pentru Mort. Oricine se uită la lucrurile astea ar putea ajunge la niște idei despre el.

Menționarea lui Mort nu făcuse parte din scenariu. Dacă Tuohey se hotăra să discute cu nepotul său, puteau apărea niște dificultăți considerabile. Dar, ca majoritatea improvizațiilor lui Robbie, se dovedi o chestie isteață și eficientă. Judecătorul președinte fu, în sfârșit, luat pe nepregătite.

— Morton? întrebă el.

— Îl știți doar cum e el. Căpitanul Neatent. Au fost câteva treburi… adică, nici nu vreau să vorbesc cu el despre tâmpeniile astea. Încă nu i-am zis nimic…

— Te-ai gândit bine, Robbie!

— Dar, domnule judecător, a fost treaba asta cu Sherm…

— Nu! zise brusc Tuohey. Mustrarea, deși de-abia șoptită, fusese rostită pe tonul sever al unui profesor de școală. Nu, Robbie! Nu pot sta să ascult chestiile astea. Trebuie să vorbești cu avocatul tău. Așa trebuie să decurgă lucrurile astea. Te-ai gândit la cineva?

— Păi, nu. Doamne, adică, am vrut să vorbesc cu dumneavoastră…

— Stai și cugetă la asta, Robbie! Merită să cugeți cu grijă.

Având atenția concentrată a lui Tuohey asupra lui, Robbie făcu o serie de gesturi nedumerite. În cele din urmă, ca și cum tocmai i-ar fi venit ideea, Feaver rosti numele meu, ca un vecin de-al lui din LeSueur, un avocat care

adusese referințe pentru mai multe cazuri firmei lor. Tuohey își aplecă puțin capul, aproape la nivelul camerei, reflectând sârguincios la numele meu.

— Un avocat minunat. L-am văzut de câteva ori când a fost președinte de Barou acum câțiva ani.

McManis, care stătea lângă mine, se uita la scena în desfășurare cufundat în tăcerea lui obișnuită, plină de hotărâre. Se aplecase către monitor și nu mai făcea nicio altă mișcare, în afară de o ușoară tresărire ale degetelor mari de la mâini, atunci când situația devenea deosebit de tensionată. Dar acum se uită peste umăr, ridicând ușor dintr-o sprânceană și lăsând să se vadă ușoara umflătură în obraz făcută de limbă, astfel că m-am simțit puțin jenat. Pretenția lui Tuohey cum că avea o asociere strânsă cu mine era în mare măsură o scormoneală. Îi întâlnisem de două ori în legătură cu o inițiativă pe care o sugerase într-o mediere. Când vizitam birourile spațioase ale lui Brendan de la Templu, întotdeauna mă gândeam la termenul „apartamente”, cum sunt cele papale sau regale — atât de multe încăperi mai mici, atât de mulți angajați plini de bunăvoință vioaie primprejur, toți însuflețiți de o reverență neabătută față de bărbatul pe care-l numeau „domnul președinte”. Birourile exterioare erau încărcate de relicve ale conducerii sale: fotografii ale lui Tuohey împreună cu diverse persoane importante; ciocănele judecătorești, plăci comemorative și scrisori sau diverse alte suvenire înrămate. Biroul interior însă, acolo unde lucra Tuohey, era aproape gol, rafturile de bibliotecă fiind decorate doar cu balanța Justiției și cu un portret realist al lui Isus vindecând. Cunoscând simțul dezvoltat politic al lui Tuohey, acesta știa foarte bine că a favoriza pe cineva — pe oricine — însemna să-i excluzi pe alții.

Brendan se prinse gânditor cu mâna de bărbie și abia după o lungă pauză rosti judecata pe care intenționase s-o pronunțe încă de la început.

— Foarte grijuliu! Avocat de avocați, spuse acum Brendan despre mine. Dar, având în vedere circumstanțele, nu prea cred că el este alegerea pe care aș face-o eu.

— Serios?

Rezemat într-un cot, Robbie ridică privirea la Brendan, ascultător.

— A fost cavalerul de onoare al lui Stan Sennett.

După tresărirea abia sesizabilă a lui Feaver, presupun că omisesem să-i spun acest detaliu. Eram uluit de micile secrete pe care le adunase Tuohey.

— L-a însoțit la altar la a doua căsătorie, dacă nu mă înșel. E foarte delicată treaba, pentru că ăsta e tipul de lucru care-ți poate fi foarte

folositor, să știi. Dar, în mare, eu zic că e cam prea aproape ca să stai liniștit.

McManis își lăsă privirea să rătăcească din nou către mine cu o sclipire ironică, dar eu m-am simțit străpuns de observația lui Tuohey. „Prea aproape ca să stai liniștit”, m-am gândit. Mă simțeam complet incapabil să mă uit la Stan, deși mă îndoiam că în momentul acela el era preocupat de altceva în afară de maniera artistică în care Tuohey dansa tot mai departe de capcana plănuită pentru el.

— Tu faci ce vrei, bineînțeles, zise Tuohey. Nu poți ști niciodată. Dar, dac-aș fi în locul tău, eu aș fi mai înclinat să aleg pe cineva de care se știe că n-are nimic de-a face cu guvernul. Îi știi pe Mei Tooley? E solid ca un stejar, Mei ăsta! Poți întreba oamenii despre el, mă gândesc c-o să-ți placă ce-o să auzi. De fapt, Mei e faimos pentru faptul că nu învârte niciodată un client. Dacă vorbești cu Mei, s-ar putea chiar să vină să se întâlnească și cu mine.

Și, cu aceste ultime cuvinte, Brendan își împinse scaunul cu picioare cromate de lângă masă, cu un scrâșnet metalic, întrevederea se terminase. Tuohey se ridică și rămase drept și mândru. Știa că se descurcase cu abilitatea obișnuită, făcând piruete printre liniile de cretă cu delicatețea lui Nijinski. Stând în picioare, cu Milacki și cu Kosic lângă el, Brendan își puse mâna uscățivă pe gulerul paltonului lui Robbie și-i spuse o ultimă replică perfectă:

— Eu nu mă simt îngrijorat, Robbie! Niciun pic. Tu ești tipul de om care poate ține pasul în vremurile grele.

Tuohey confirmă acest presupus compliment cu un gest ferm din cap și se întoarse pe călcâie, cu suita imediat după el. Sennett începu să geamă din nou imediat ce Tuohey făcu primii pași. Stan își trecu mâinile prin păr. Rareori îngăduia emoțiilor să-i strice aspectul îngrijit.

— Ahh! Ce mai spectacol de lașitate! Ar fi trebuit să-l atace. D *avea* în mână!

Am început să-mi apăr clientul, dar McManis mă întrerupse în mod cu totul nespecific. Jim se uitase la izbucnirea lui Stan cu obișnuita lui expresie seacă. Își permise o clătinare scurtă din capul zburlit.

— Stan, nu cred că a fost nici măcar pe aproape. Indivizii ăștia sunt în teritoriu necunoscut. Știu despre Evon, dar nu sunt siguri despre Robbie. Nu vor să-l respingă și să-i dea un motiv să se întoarcă împotriva lor, dar se vor purta extrem de precaut.

Dubița se îndepărtă de bordură. Pentru ca Joe să-și poată conduce echipele din stradă, la volan era azi un alt agent sub acoperire, Tex Clevenger, un bărbat deșirat, de peste un metru optzeci și bătând spre treizeci de ani, care se prefăcea a fi curierul lui McManis. Tex întrebă dacă erau instrucțiuni pentru Amari, dar Stan, încă supărat de moarte, îl ignoră.

— Există o cale, îi zise el lui Jim. *Există* o cale!

Își ridică pumnul, cu încheieturile degetelor albite.

34

Nu acționară împotriva ei. E drept că nici Evon nu se așteptase să o facă. Nu se simțise nicio clipă în pericol. Se ducea împreună cu Shirley la serviciu în fiecare zi cu un cordon de mașini de supraveghere trecând în viteză pe lângă ele. În decurs de o săptămână, amândouă știau pe dinafară toate OGV[31]urile, vehiculele oficiale guvernamentale, sau automobilele, cum le ziceau oamenii obișnuiți. Când Evon era la serviciu, un agent local stătea în întuneric în apartamentul ei, folosindu-se de o lanternă ca să citească reviste. Și nu se întâmplă nimic.

McManis îi permisese în sfârșit să poarte pistol. N-avea niciun rost să stea neînarmată, în timp ce-l aștepta pe Bau-Bau. Singura armă de care-i putuse face rost atât de rapid era un SW de 10 mm pe care nimeni sănătos la cap nu l-ar fi vrut. Era tipic pentru cei din Washington, o idee bună ce luase o turnură greșită. După moartea a trei agenți într-un conflict armat în Miami, geniile gânditoare din guvern pretinseseră o penetrație de douăzeci și cinci de centimetri, muniție mai ușoară, expansiune rapidă. Smith Wesson le făcuse o armă după specificații, dar rezultatul era de mărimea unui tun — ar fi avut nevoie de o sacoșă de plajă, nu de o poșetă, ca s-o ascundă — și mânerul era de proastă calitate. Acasă avea un SW 5904, un semiautomat de înaltă capacitate, cu acțiune dublă, de 9 mm. Aceea era o armă adevărată!

La îndemnul lui McManis, Evon își petrecuse weekendul Zilei Memoriale de după spargere în Des Moines. Voise să meargă în Denver să-și vadă sora, dar Merrel, Roy și copiii erau la noua lor casă de vacanță din Vail, la pescuit, și, având în vedere dificultatea rezervării locurilor de avion în weekendurile de sărbători, Evon n-ar Fi putut sta acolo mai mult de douăzeci și patru de ore. Așa că răsucise în schimb cheia în zăvorul vieții lui DeDe Kurzweil. Casa pe care o închiriase era întunecată și avea un miros închis și neplăcut. Șoarecii își făcuseră de cap, presupusese ea, dar izul semăna mai degrabă cu cel pe care ți l-ai imagina într-o casă unde un bătrân

e încuiat cu un câine. Dăduse câteva telefoane și se dusese la o petrecere în aer liber cu friptură la grătar împreună cu Sal Harney, un alt agent, care-i folosise mașina cât timp fusese plecată. Înainte să o conducă acasă, îl pusese să descuie seiful birourilor locale ale agenției și-și scosese pistolul 5904. Duminică, după biserică, se dusese la un poligon de trageri pentru civili și exersase timp de o oră. Când terminase, văzuse că proprietarul și câțiva dintre angajații lui cu păr unsuros se uitau cu ochi măriți la ea. Acum își ținea pistolul în poșetă, lăsându-l la McManis când se ducea la Templu cu diverse dosare pentru Mort.

Shirley era o femeie de treabă, cu atitudine de matroană. Dormea pe canapea. Seara vorbea cu Evon despre copiii ei și bea cam prea mult. Shirley purta un halat alb de flanelă înfășurat pe ea strâns ca un pansament pe rană, cu fibre lungi și păroase atârnând de la fiecare mânecă. Avea trei copii, doi căsătoriți; cea mai mică, în primul an de facultate, se gândea să intre în Serviciul Secret.

Robbie era rareori la birou acum. Scuza imaginată cu doar o lună înainte, cum că declinul stării de sănătate a lui Rainey va necesita atenția lui constantă, ca o dorință malefică, se adeverise. Alf considera că nu se puteau asigura conversații sigure prin echipamentul telefonic de acasă de la Feaver, așa că, de două ori pe zi, sub motivația transportării de acte de la serviciu, Evon apărea acolo să transmită mesaje de la și către McManis. Capacitatea lui Robbie de negare expansivă a realității părea să-l fi părăsit cu desăvârșire după moartea mamei lui. Deseori când sosea, Evon era uimită să vadă că nu se obosise nici măcar să se bărbierească. Într-o dimineață, Robbie se explică succint.

— Oricât demult îți spui că știi ce urmează, nu știi, zise el.

O dată pe zi, Evon urca la etaj s-o salute pe Rainey. Aceasta slăbea cu rapiditate. Funcțiunile de rutină ale vieții îi necesitau toată energia. După o masă, trebuia să doarmă cel puțin o oră. Toaleta, îmbrăcatul, masajul, toate erau epuizante și, ca urmare, rareori avea energia să-și mențină atenția de-a lungul unei conversații mai lungi, în afară de cele cu Robbie. Cuirasa, care semăna foarte mult cu un aspirator în formă de bol, era fixată peste pieptul ei ca s-o ajute să inspire, dar o lega de pat. Echipamentul șuiera încontinuu cu un sunet tulburător, ca un copil care soarbe prea tare printr-un pai. Mai rău încă, doctorul zisese că nivelul de bioxid de carbon din sângele lui Lorraine indica posibilitatea ca în următoarele două săptămâni să trebuiască să se hotărască asupra ventilației artificiale. Alternativa era să se

prăbușească în faza finală a SLA, o sufocare lentă, disperată. Robbie nu spunea prea multe amănunte, dar atitudinea sa sugera că pierdea în bătălia de a o convinge pe Rainey să continue.

Marți, 8 iunie, am prezidat reuniunea anuală de strângere de fonduri a Fundației de Barou a districtului Kindle, o organizație pe care o fondasem în timpul mandatului meu ca președinte de Barou. În anumite momente, mă întrebam dacă nu cumva dorisem pur și simplu să las în urmă un mic monument pentru mine însumi atât de multe din ceea ce se presupunea a fi închinat operelor de caritate fuseseră întotdeauna un refugiu al orgoliului. În consiliul de administrație, deseori eram obosit de certurile frecvent politizate cu privire la care dintre numeroasele proiecte legale subfinanțate urmau să fie restrânse. Și totuși, mă angajam la asta în fiecare an. Să faci mai puțin bine decât vrei nu înseamnă că nu faci deloc bine.

Pentru eveniment, judecătorii și oficialitățile publice erau „combinați”, cum se zicea în limbajul organizatorilor de strângeri de fonduri, adică erau așezați câte unul la fiecare masă împreună cu oaspeții care-și plăteau locurile, astfel că târguiam acces la VIP-uri în numele carității. Prin acestea și multe alte metode nerușinate, reușisem să adunăm aproape cinci sute de oameni în enorma sală de bal de la hotelul Gresham. Încăperea era decorată în stil vechi, o rămășiță a Epocii Aurite[32]. Pilaștrii cu nervuri aurite și tavanul cu foiță de aur ce semăna cu un tort de nuntă parcă își băteau joc de sărăcia oamenilor care trebuiau să beneficieze de pe urma acestui eveniment și care nu erau amintiți decât în filmulețul obligatoriu de la mijlocul mesei.

Discursul-cheie din acest an era oferit de judecătorul Curții Supreme, Manuel Escobedo, care fu amuzant cam cinci minute, înainte să se afunde ca un călător obosit în valea textului pregătit dinainte. Ca majoritatea foștilor avocați pledanți, nu se mai dădea dus de pe podium o dată ce se întorsese pe el, și se făcuse aproape ora paisprezece când termină în cele din urmă. O armată de reporteri în costume negre, nerăbdători să înroșească telefoanele și telexurile ca să-și plătească prânzul, se grăbiră printre coloanele maiestuoase de marmură în spatele sălii de bal încă înainte să se termine aplauzele. În altă parte, în cercuri mai mici, strângerile de mână însoțite de zâmbetele de rigoare, care se întrerupseseră o dată cu sosirea mâncării, reveniră în forță, avocații trecându-și unul altuia toasturi și

salutări zorite între fotoliile cu brațe aurite răsucite în toate direcțiile de ocupanții lor grăbiți.

Am coborât și eu iute scările șubrede ridicate lângă platforma podium și l-am salutat de la distanță pe Cal Taft, președintele de Barou de anul acela, care îmi mimă din buze un cuvânt de laudă pentru organizarea unui eveniment atât de reușit. Când m-am întors, Brendan Tuohey era exact în spatele meu, în spațiul dintre mese. Vorbea cu doi bărbați pe care nu-i cunoșteam, dar o dată sau de două ori privirea îi alunecă spre mine, ca să-mi dau seama că mă observase.

— George! îmi strigă el când scăpă de companie.

Mă apucă de mâna dreaptă și-și puse și palma stângă peste ea ca să adauge o notă deosebită de sinceritate. Îmi spuse că era o încântare să mă vadă.

— Nu știu cum se întâmplă, dar întotdeauna faceți o treabă minunată cu evenimentul ăsta! Și e un lucru magnific. Voi duceți la împlinire lucrarea Domnului, George, ne faceți pe toți să fim mândri!

Mă tem că îndoiala mi se putea citi pe chip.

— Nu, nu. Oare cine zicea despre dumneata, George, chiar zilele trecute, că parcă-ți cresc aripi din umeri? Un avocat, cred, spunea niște lucruri așa de frumoase, că mi-a venit mie să roșesc pentru dumneata. Cine-a fost oare?

Tuohey fusese un bărbat chipeș în tinerețe, cu trăsături regulate. O dată cu vârsta, o expresie acrită și înțepată îi înnegurase ochii și whisky-ul sau scurgerea vremii se purtase aspru cu pielea lui. Avea pe obraji pete mari roșietice, cu vene vizibile, și, când gesticula, dosul palmelor îi semăna cu frunzele căzute.

— Robbie Feaver! exclamă deodată Tuohey și pocni dramatic din degetele lungi și uscate, făcându-mă să tresar înfiorat.

Robbie, i-am zis eu, da, Robbie.

— Crede că ești o minune de om, George!

Am glumit că probabil ar trebui să pretind mai mult de o treime din onorariu data viitoare când îi trimit lui Feaver un caz.

Hai-amice-că-asta-e-bună, Tuohey permise un moment de râs reținut. În spatele nostru, chelnerii și ospătarii demontau deja sala, luând toate fețele apretate de masă ca să dezvăluie cercurile de placaj și picioarele rabatabile de sub ele. Întotdeauna găseam o ironie fină în dezvăluirea faptului că toată lumea plătise 100 de dolari pe tacâm ca să mănânce pe mese vechi, cariate.

— Ce povară îngrozitoare are băiatul ăla în spinare, îmi spuse Tuohey, devenind grav. Auzi la mine, „băiat”… Dar l-am cunoscut de când e el pe lume. E deja demult bărbat în toată firea, dar eu tot așa mă gândesc la el. E partener la firmă cu nepotul meu, știai asta? Așa că mă interesez de ei ca un unchi. Normal că sunt îngrijorat pentru el. Mă îngrijorează că toate astea… Tuohey își țuguie buzele înainte de a continua: A părut un pic, aș zice, scos din fire, când m-am întâlnit cu el din întâmplare marțea trecută. Dai mai văzut de atunci? Dumitale ți s-a părut că e în regulă?

Eu nu-s pe potriva lui Brendan. Fusesem educat să îmi iau o marjă de rezervă care, dacă nu și altceva, îmi oferea măcar timp de gândire, dar nu aveam iuțimea sau șiretenia lui Tuohey. Întrebările lui, plasate cu delicatețea acelor de acupunctură, puteau pătrunde abia observate. Ceea ce eu înțelegeam printr-un proces de calcul trudnic lui Tuohey i se releva în mare măsură prin instinct, dar am înțeles în sfârșit că venise să discute cu mine pentru că nu avusese nicio veste de la Mei Tooley.

Mei era un fost asistent al procurorului Statelor Unite care ajunsese, din a fi unul dintre preferații lui Stan, la a fi, mai recent, un paria satanic. O dată ce ieșise din slujba statului, apetiturile avocaturii private îl conduseseră pe Mei spre apărarea multor membri ai mafiei pe care înainte îi anchetase. În birourile Procuraturii acest fapt provocase o indignare revoltată și multe bătălii îndelungate, pe care guvernul le pierduse, ca să-l împiedice pe Mei să lucreze la acele cazuri. Stan se gândise să-l trimită pe Robbie, după cum sugerase Tuohey, să-l viziteze pe Mei, cu cizmele în care avea microfoanele ascunse, dar UCORC considerase că nu exista nicio dovadă clară că urma să aibă loc vreo infracțiune potențială, așa că refuzase să autorizeze o înregistrare. Pus în șah, Sennett se gândise că tăcerea îl va îndemna pe Tuohey sau pe acoliții săi să-l recontacteze ei înșiși pe Robbie. În schimb, Brendan evident concluzionase că, în ciuda sfaturilor lui, Robbie îmi ceruse mie ajutor juridic.

Privirea lui Tuohey mă scotoci din cap până-n picioare ca un reflector. Nu știu dacă Brendan avea de gând să-mi exploateze slăbiciunea ori simțul onoarei, dar era convins că nu-l voi induce în eroare, fie dintr-un principiu al corectitudinii morale, fie dintr-o aversiune instinctivă de a-i supăra pe cei puternici. Un comportament corect de avocat ar fi fost să las întrebarea lui Brendan să treacă fără vreun comentariu, dar știam că, având în vedere suspiciunile sale față de mine, ar considera că nu mai putea conta pe Robbie.

Și astfel, în marea și bătrâna sală de bal, cu scaunele sale tapițate cu catifea și oglinzile uriașe cu nervuri de aur, m-am legănat ca un păianjen prins în cădere în propria pânză. Ar fi trebuit să trec mai departe, invocând o teleconferință ce mă aștepta, și să-l las pe Stan să lămurească încurcătura rezultată. Dar am rămas pe poziție. Eram mânat de prea multe motive ca să-mi pot da seama care anume domina: angajamentul față de clientul meu era parte componentă; tot așa era și reacția pe care Sennett, cu abilitatea sa, contase demult în ceea ce mă privea, și anume furia mea și disprețul pentru felul în care Brendan se folosea de puterea legii ca de o unealtă personală. În orice caz, după cum suspectasem demult că aveam s-o fac, am fost încântat să provoc destinul. Știind foarte bine unde se găsea linia pe care eu însumi o trăsesem demult în nisip, am trecut cu hotărâre peste ea, angajat să-mi fac un dușman pe viață dintr-un om care, după toate probabilitățile, va conduce în curând toate tribunalele districtului Kindle.

I-am întors lui Tuohey o privire pe cât de gravă și de sobră m-am priceput și i-am zis că Robbie Feaver era un om puternic, și nicidecum genul de persoană care să-și spună necazurile oricui. Nu înțelegea de ce ar vrea cineva să-i facă probleme, dar era stoic și va suporta povara celor care i-ar apărea în cale.

Din adâncimile veștede ce dădeau ochilor lui aspectul de intimitate, privirea lui Tuohey rămase ațintită asupra mea cât timp evaluă acest mesaj.

— Aha, rosti el încet. Deci e bine?

I-am răspuns Iară șovăială că eram convins de asta.

— Și o să-mi spui dacă apare vreo schimbare? Vreau să-l ajut pe cât de mult pot.

Înainte să plece, Tuohey îmi strânse din nou mâna cu amândouă palmele, mulțumit de mine, de el însuși și de asigurările mele cum că Robbie era un om care ținea la tăvăleală. Îmi oferise și mie un spectacol actoricesc desăvârșit, în care aflase tot ceea ce voia să știe, fără să recunoască nimic. Remarca lui că Robbie i se păruse scos din fire putea chiar să dea naștere unei semințe de îndoială față de cât de credibil era orice lăsa Robbie să scape către mine, deși făcusem tot posibilul să-i dau impresia că Feaver nu-mi spusese nimic.

— Nu trebuia să faci asta, George, îmi zise Robbie când i-am povestit amănuntele întâlnirii mele cu Brendan.

Ne așezaserăm pe o bancă în parcarea unui McDonald, de lângă casa lui, unde mă oprisem în seara aceea în drum de la birou. Am privit împreună

câteva tinere mame, făcând față stresului cinei. Robbie sesiza foarte bine toate nuanțele meseriei și știa ce povară îmi asumam dacă Tuohey scăpa.

L-am asigurat din nou că fusese alegerea mea. Dar aveam o cerință de la el.

— Orice, îmi răspunse.

Iar eu i-am zis să nu-i spunem lui Sennett.

35

Vineri la amiază, Evon se duse la Feaver acasă, ducându-i un mesaj urgent. Îi găsi într-o stare nepotrivită pentru a primi oaspeți. Răspunse la ușă în lacrimi. Ca un copil, își șterse ochii de mâneca bluzei, în vreme ce Evon intra în foaierul de marmură. Primul ei gând fu să plece, dar Robbie o apucă de mână, în mod limpede dornic de companie.

— Vorbeam, zise el. Despre copii. Adică, înțelegi tu…

Își înălță ochii negri pentru o clipă către ea, de parcă privirea în sine ar fi trădat un secret. Și asta și se întâmplă. Pentru prima dată, Evon făcu imediat conexiunile. Rainey îi indicase probabil că nu avea atâtea motive să-și continue viața pe cât ar fi avut dacă ar fi fost mamă.

— Vreau să spun, știi tu… regrete? întrebă el. Milioane. Dar ăsta e cel mai mare. Copiii.

Stăteau pe canapeaua albă și lungă din camera de zi, unde se întâlnise Robbie prima dată cu agenții Fiscului în toamna precedentă. Evon nu avu îndrăzneala să-i ceară detalii, dar Robbie, ca întotdeauna, vorbi înainte:

— Mereu asta a fost o problemă. Eu am vrut copii. Adică, mă temeam că poate o să fiu un tată oribil, cum a fost și taică-meu, dar, știi, am vrut să am ocazia să fac o treabă mai bună ca el. Dar Lorraine, cu educația aia aberantă a ei? A devenit o chestie din alea amânate mereu pe *mañana.* Ea își avea slujba și, măiculiță, făcea la bani! Și apoi, știi, eu am făcut tot felul. I-am făcut greutăți. Era întotdeauna pe picior de plecare, numai că eu îi ziceam că o să mă îndrept, și nu o făceam. Și apoi, ca să mă învețe minte, a făcut și ea niște chestii. Dar când am primit vestea, sau ce-o fi fost, acum trei ani, am zis: „Nu, stai o clipă, tocmai acum începea să ne meargă bine”. Cred c-am fi scos-o la capăt. Sunt sigur. În fiecare noapte de Anul Nou, de cinci ani poate, ăsta era ultimul gând ce-mi dansa prin minte înainte să mă prăbușesc în somn: „Anul ăsta rămâne gravidă”… înainte să fie diagnosticată, am discutat despre asta mai mult. I-am dat și nume copilului ăstuia pe care nu-l aveam. Adică, nume caraghioase. Sparky. Flipper. Inventam tot felul de chestii haioase pe care le-ar face puștoaica. Nu cumpăra pizza cu măsline, că n-o să mănânce măslinele. Întotdeauna era o fată. Nu știu de ce. Și cumva am reînceput să facem asta înainte să apari tu.

Se uitase țintă la covorul alb cât timp vorbise, dar, pe neașteptate, îi veni în minte un gând comic care-i oferi ușurare, făcându-l să râdă pentru o clipă.

— I-am găsit un nume grozav azi. Eu am zis că vreau un nume evreiesc frumos. Tocmai terminasem o carte ce i-a plăcut foarte mult, așa că ea se uită către roman și zice „Nancy Taylor Rosenberg”. Și am ținut-o tot așa. Nancy Taylor Rosenberg are nevoie de ochelari de soare pentru ochii ci mari și albaștri. Nancy Taylor Rosenberg are buricul pe dinafară ca mama ei. Orice aiureală. Nancy Taylor Rosenberg adoră prăjitura de ciocolată și are alergii groaznice. Ne-am dat drumul, pricepi? Amândoi plângeam în hohote, dar am continuat așa vreo douăzeci de minute. Deci, zise el într-o concluzie bruscă și se plesni peste coapse cu palmele. Ce s-a întâmplat?

Evon se uită la el, neștiind sigur dacă era pregătit pentru discuții de serviciu, dar Robbie îi făcu semn să înceapă. Sig Milacki sunase în dimineața aceea și voia ca Feaver să-i dea un telefon. În curând, trebuia să înceapă următoarea mutare.

— Sig, zise el și se uită la biletul cu mesajul.

Evon adusese cu sine capcana de telefoane. Dispozitivul folosit pentru a înregistra apelul era micuț, de fixat în ureche, având forma și dimensiunile unui aparat auditiv. Capsula din ureche avea un microfon ca să capteze atât semnalul de la receptorul telefonului, cât și vocea lui Robbie, care se transmitea prin oasele craniului său. Firul de transmisie ducea la un magnetofon portabil pe care Evon îl adusese în servietă. Alf voise să facă asta el însuși, dar, ca întotdeauna de-acum, se temuseră că ar putea fi urmărit.

Ascultând la o extensie, Evon îl auzi pe Milacki apropiindu-se de telefon de la distanță, atacându-și subalternii cu poantele lui grosolane.

— Feaver!

Îi vorbi în stilul batjocoritor obișnuit, cu glumele lui înțepătoare despre avocați. Fiica lui, îi spuse Milacki, își terminase primul semestru la facultatea de drept.

— O urmăresc cu mare atenție, mărturisi el, să văd în ce moment anume îi crește a doua față.

— Du-te dracului, Sig!

— Așa ai avea și tu un prieten acolo, zise Milacki râzând în hohote.

Impresionat de istețimea propriei replici, o repetă de câteva ori. În cele din urmă spuse de ce-l căutase.

— Mi-a venit ideea să-ți văd mutra aia hâdă a ta. M-am gândit să mergem la un suc. E bine la șase la localul ăla de sclifosiți unde tot mergi tu, cu berici de șase dolari?

Robbie încercă să scoată de la el un indiciu despre motivul întâlnirii, dar Milacki izbucni în noi hohote de râs, de parcă Robbie îi spusese altă glumă, și cu asta puse capăt convorbirii.

La șase și cinci minute, Robbie intră în barul Attitude, așa cum făcea deseori vineri seara. Poate era din pricina atmosferei familiare sau a talentului său actoricesc, dar arăta mult mai bine decât arătase de zile întregi. Purta un costum italienesc de piele de rechin, părul lui mare fiind coafat artistic, iar apa de colonie, ca întotdeauna, trăsnea câțiva metri în jur.

Pentru Klecker, obținerea unei înregistrări decente în hărmălaia ambientă a mulțimii de vineri seara reprezenta un coșmar din punct de vedere tehnic. Pentru a compensa, Alf trimisese trei oameni din echipa de supraveghere a lui Amari cu microfoane direcționale, în speranța că se puteau apropia de Robbie, capturând un sunet mai bun. Și ca și cum problemele audio nu erau suficient de mari, atât Klecker, cât și Sennett voiau și camere de filmare. În îngrămădeala mișcătoare dintr-un bar, era foarte improbabil să obțină o imagine stabilă și, la întâlnirea de dinainte din biroul lui McManis, Feaver susținuse că avea să-și disloce un umăr dacă trebuia să stea acolo ținând tot timpul în mână servieta-cameră atât de grea o oră întreagă. În cele din urmă, Klecker trimisese o altă membră a echipei de supraveghere cu unitatea respectivă, instruind-o să stea la o masă la nivelul de sus, de unde să aibă o perspectivă cuprinzătoare a întregii scene. A doua cameră video era la parter, mânuită de trei agenți de origine asiatică, doi japonezi și un coreean, de care Amari îi făcuse rost de urgență. Cei trei bărbați stăteau în mijlocul sălii. Printr-o altă idee inspirată a lui Klecker, aceștia jucau rolul de turiști fericiți, trecându-și unul altuia ceea ce părea să fie o cameră video de amator, filmând de fapt cu atenție ce se petrecea în bar. Numai unul dintre agenți vorbea vreo limbă străină, dar se dădea strident în spectacol, iar ceilalți doi râdeau și se înclinau repetat la auzul cuvintelor sale, într-o parodiere viguroasă a așteptărilor americanului de rând.

Ca să conserve bateriile, niciuna din camere nu fu pornită până când Robbie nu intră în local. În dubița de supraveghere de afară se așternu inevitabilul moment în care luam pilule de stomac așteptând să vedem dacă va funcționa echipamentul. Spațiul din spatele dubiței devenise deosebit de înghesuit. Semăna acum cu un studio de televiziune. Klecker adăugase două monitoare video și trei receptoare adiționale de sunet la echipamentul așezat în piramidă. Tex Clevenger, instruit în armată ca tehnician de sunet, lucra

împreună cu Alf, ajutându-l să calibreze butoanele. Eu, Sennett și McManis nu aveam loc să ne întindem coatele.

În față, conducea Shirley. Evon stătea lângă ea, pe locul pasagerului. Ca și noi, ceilalți, avea și ea căști la urechi, dar nu asculta decât la una, cealaltă ureche fiindu-i echipată deja cu receptorul cu infraroșii ascuns sub păr. Misiunea lui Robbie din seara aceea era direct țintită: să încerce cumva să obțină o nouă întâlnire cu Brendan. Pentru a dramatiza și mai mult nevoia disperată a lui Feaver de a primi sfaturi suplimentare de la Tuohey, Sennett și McManis aranjaseră un scenariu fondat pe Evon. Executarea acestui plan depindea de cât timp rămânea Robbie înăuntru și de ce anume voia Milacki. Iar în această privință încă nu aveam niciun indiciu.

Chiar și numai de la semnalul audio, era clar că Attitude gemea de lume. Mulțimea era îngrămădită încă de la ușă și trepida de energie libertină. Supraviețuiseră încă unei săptămâni, încasaseră toate loviturile și erau gata să se distreze la maximum acum că scăpaseră. Alf trecu rapid printre canalele radio, selectând sunetul cel mai bun, deși aproape tot ce obținea era o cascadă de zarvă neinteligibilă, în timp ce banda înregistra. Unul dintre agenții cu microfon îl identificase deja pe Milacki și bea una mică lângă el. Un al doilea îl urmase pe Robbie pe ușa de intrare.

O femeie pe care Robbie o cunoștea, o secretară care lucrase la un moment dat pentru Feaver Dinnerstein, își croi drum către el să-l salute, de îndată ce-l zări apărând prin ușile înalte de sticlă. O vedeam pe imaginea camerei cu care își făceau de lucru cei trei agenți. Fuma o țigară și abia își aminti să și-o scoată dintre buze înainte să-l sărute pe Feaver pe gură. Era frumușică la modul convențional și avea aproximativ vârsta lui Robbie. Îl prinse pe Feaver de braț, deasupra cotului, și-l întrebă despre Mort, apoi îi dădu vești despre cei doi fii ai ei, amândoi în Marină acum. Părul blond și drept, dat din belșug cu fixativ și cu diverse tratamente, îi curgea ca un pârâu peste umerii pietroși. În timp ce vorbea, vârfuri de șuvițe îi intrau în gură, dar ea nu le dădea nicio atenție.

— Ne mai vedem, scumpo, zise Robbie în cele din urmă. Trebuie să mă duc să mă-ntâlnesc cu un tip.

— Așa e mereu mai nou. Toată lumea e tot timpul pe fugă. Eu stau la o masă de lângă fereastră cu Rick și cu Kitty.

Robbie îi aruncă o bezea în treacăt și își făcu loc până la Milacki, care era în al doilea rând de oameni de lângă bar. Avea un deget în ureche și uda în telefonul lui mobil, certându-și se pare un subaltern. Când sosi Robbie, Sig

îi arătă celularul și mimă din buze un cuvânt insultător despre persoana cu care vorbea.

În dubiță, Alf semnaliză, instruindu-ne să ne transferăm căștile pe canalul trei. Microfonul din servieta agentului de supraveghere care stătea lângă Milacki transmitea un sunet mult mai clar decât cel de pe echipamentul Foxbite pe care-l purta Robbie.

— Auzi, zise Milacki, prinzându-l pe Robbie de braț după saluturile de rigoare. A fost azi o fază la tribunal! Îți jur pe Dumnezeu, era să fac pe mine! Un macaronar din ăla cu frizura din folie de aluminiu, știi tu, ca să nu prindă prea multe semnale radio demente din spațiu, deci un cretin de-ăsta, a trecut prin detectorul de metale. Sfinte Sisoie, s-a pornit ăla cu sonerii și cu lumini ca o mașinărie de pin Ball! Așa că băieții l-au tras deoparte la perete ca să-l percheziționeze. Uite, îi zise Milacki lui Robbie. Uite, ridicăți brațele! Hai, că trebuie să-ți arăt!

Pe cel de-al doilea monitor, îl vedeam pe Milacki depărtându-și palmele, gata să-l pipăie pe Robbie.

— Fir-ar al dracului, zise McManis.

Încercă să se ridice, uitând de centura de siguranță, și aceasta îl trase înapoi în scaun. După ce și-o desfăcu, se duse mai aproape de monitor. Nu se putea confunda nici șovăiala lui Robbie. După o secundă, McManis o bătu pe umăr pe Evon și-i spuse să se ducă și ea înăuntru. Evon se uită în oglinda laterală ca să se asigure că era liber și ieși în grabă din mașină.

— Care-i baiul? îl auzirăm pe Milacki. Te gâdili?

— Foarte tare.

— Ei, haide acum, Roberta! N-o să te ciupesc. E o chestie să-nebunești de râs, nu alta!

Își înclină capul, părând în continuare a zâmbi. Chiar și pe ecranul alb-negru, se putea vedea că avea fața rumenă și un vârtej frumos în frunte. Cu mulți ani în urmă, avusese părul blond murdar, dar acum îi era unsuros și mai degrabă cărunt.

Robbie își ridică brațele ezitant, ca un suspect nesigur dacă să se predea sau nu.

— Am dat două mii la Zegna pentru costumul ăsta, Milacki. Ar trebui să te pun să te speli pe mâini.

— Da, e foarte frumos! Deci au început cam așa… îl percheziționă pe Robbie, începând de la cizme, dându-i înainte cu pălăvrăgeala — și, așa să m-ajute Dumnezeu, tipul avea un salam de un metru vârât acolo, înfășurat

în staniol. Ajunse la subsuorile lui Robbie și-și vârî mâna sub sacou. Îți imaginezi? Ne-am pus toți pe-un râs, de-am crezut că acolo crăpăm!

În dubiță, nimeni nu respiră în tot acest răstimp.

— Unde e? întrebă încet Sennett.

Evon inițiase plasarea echipamentului în ziua aceea, dar McManis spuse că, de când își făcuse rost de noile încălțăminte, Robbie se obișnuise să pună aparatura Foxbite într-un toc al cizmei.

— Se poate să nu găsească firul microfonului? întrebă Sennett.

Era lipit cu bandă adezivă pe interiorul piciorului lui Robbie, îi spuse McManis, așa că era posibil. Într-adevăr, până în clipa aceea, Milacki nu șovăise nicio clipă. Își puse brațul pe umărul lui Robbie, apoi îl pipăi de sus până jos pe spate, între timp hohotind de râs. Robbie, revenit pe scenă, nu tresări deloc, nici măcar atunci când Milacki îl plesni cu veselie peste fund.

Simțind că trecuse testul, după cum avea să explice mai târziu, Robbie se gândi că singura reacție credibilă era să se arate scandalizat. Își apucă reverele hainei să și-o aranjeze pe umeri și apoi agită un deget către polițist.

— De ce dracu' n-ai adus pur și simplu un nenorocit de detector de metale, Sig?

Milacki nu se mai obosi să se prefacă.

— Mai bine să fim siguri decât să ne pară rău după aia, meștere! Așa sunt timpurile. Amica ta a făcut pe toată lumea să stea ca pe ace, mai știi, poate te molipsești și tu de la ea. Oricum, niște persoane s-au arătat deja îngrijorate din cauza ta. Au zis că te cam frige la guler.

Crowthers și Walter, probabil. Nici asta nu era o veste bună.

— Mda, umblă vorba. E ca în bancul ăla cu Minnie Mouse la judecător, când a zis că vrea să divorțeze de Mickey. L-ai auzit? A zis că trebuie să-l lase pentru că doctorul i-a interzis infuzii de coada-șoricelului.

Milacki, mai înalt decât Robbie, vedea limpede că eforturile lui umoristice întâlneau niște urechi surde, dar îl plesni totuși pe Feaver peste umeri, continuând să râdă în hohote.

— Am multe pe cap acasă, Sig!

— Hei, băga-mi-aș, cine te iubește pe tine, ei? Milacki își puse mâna mare și roșie pe ceafa lui Robbie, părând să vrea să-l scuture înspre o stare de spirit mai bună. Un nene de la bar vrea să te vadă.

În dubița de supraveghere, McManis își duse mâna la inimă, între timp, Sennett se aplecase spre monitorul de sus, care arăta panoramic întregul

local. Croindu-și drum prin grămada fericită de oameni, Robbie părea să știe încotro mergea.

— Tuohey, șopti Stan. Fă să fie Tuohey!

— Kosic, zise Alf și se ridică pentru o clipă să atingă ecranul de sus.

Rollo era iar la capătul barului de sub pianul alb. Unul dintre agenții de supraveghere, care-l filase pe Kosic de mai multe săptămâni, îl zărise mai devreme și se dovedi că stătea pe scaunul de lângă el. Pianistul, altul decât data trecută, se acompania din voce, în stilul lui Tony Bennett, și muzica se auzea strident pe toate canalele. Alf își învârti butoanele în zadar și blestema amarnic, zicând ceea ce știam cu toții: indivizii ăștia erau deștepți.

Cei trei agenți asiatici se pare că ținuseră pasul cu Robbie, traversând la rândul lor încăperea, pentru că o imagine clară a lui Kosic apăru focalizată pe monitorul de jos. Rollo era acum la al treilea pahar de modă veche. Paharele erau aliniate pe bar în fața lui, celelalte două goale având doar cireșele înăuntru, codițele semănând cu niște mâini fluturând după ajutor, în timp ce se scufundau între cuburile de gheață ce se topeau. Când Feaver ajunse lângă Kosic și-l salută, agentul de supraveghere așezat lângă Rollo își luă brusc paharul și se ridică, permițându-i lui Feaver să se așeze pe scaunul de oțel. Primele cuvinte ale lui Feaver către Rollo se pierdură în mare măsură în aplauzele de după *Three Coins in the Fountain,* dar se vedea că Robbie i se adresa lui Kosic, uitându-se în oglindă cu ochii goliți de expresie, lipsiți de umor. Când i se auzi din nou vocea, vorbea indignat despre întâlnirea de mai devreme cu Milacki.

— Da, tocmai am avut o sesiune de pipăială, eu și cu Sig. Una din alea contra naturii. Am avut senzația că se aștepta să-mi țiuie boașele.

Ca și data trecută, Kosic nu reacționa în niciun fel. Îmbrăcat într-un pardesiu, ridică o mână către Lutese, cerând încă un pahar, cu arătătorul îndoit ca să-și ascundă unghia neagră. Apoi scoase un pix din buzunarul hainei și începu să mâzgălească pe un șervețel de cocteiluri, în timp ce Robbie vorbea înainte:

— Știi bine, Rollo, că eu te respect. Mama m-a învățat să mă port bine. Și poate, de acord, poate că mi-a deraiat un pic vagonul zilele astea. N-am nevoie de un umăr să mă plâng, dar mi-e cam încărcată bocceaua. Însă trebuie să-și spun că, după câtă bere a curs de la berărie, nu cred că merit să fiu tratat ca fiul ploii, pe care nu-l cunoaște nimeni.

De parcă s-ar fi așteptat să fie otrăvit, Kosic o privea cu atenție încordată pe Lutese scuturând sticlele de bitter deasupra noului pahar și punând încă o

cireașă înăuntru.

— Spune-i lui Brendan c-am zis așa, încheie Robbie.

Kosic, care întinsese mâna să-și ia paharul, tresări ca opărit, reacționând la cuvintele lui Feaver ca un conservator religios care aude apelativul „Iehova”.

Lutese, rămasă în dreptul lor pentru a lua comanda lui Robbie, își tăiase tot părul. Scalpul ei întunecat era plin de țepii lăsați în urmă de aparatul de ras.

— Destul de radical, recunoscu ea.

Dar, la urma urmei, atrăgea și mai mult privirea acum, la înălțimea ei de aproape un metru optzeci, cu cerceii în cascadă ce semănau cu cristalele dintr-un candelabru.

Kosic era atent la schimbul obișnuit de replici dintre Robbie și barmaniță, când dintr-odată se întoarse către restul încăperii. Sub bărbie, unde i se citea vârsta cel mai bine în gușile subțiri și pământii ce-i atârnau acolo, mărul lui Adam îi zvâcni de câteva ori și în cele din urmă îl înghionti pe Feaver cu cotul.

Evon era la trei sau patru pași în spatele lor, cu un pahar în mână, flecărind cu agentul care tocmai se ridicase de pe scaunul de la bar.

— La dracu’, zise Robbie când se reîntoarse spre tejghea. E clar. Îmi face fițe acum. Așa-s muierile. A sărit c-o falcă-n cer și una în pământ că de ce i-am dat preavizul de două săptămâni.

Kosic vorbi pentru prima dată:

— Două săptămâni?

— Bineînțeles, zise Robbie. După cum am spus, vreau să pară totul normal. I-am zis că o las mai moale din cauza lui Rainey. Dar nu vrea să se ducă de bunăvoie. Îmi face scene urâte de tot la birou. Și mă urmărește aproape oriunde mă duc. Simt că mi se apropie un proces, așa cum simțea bunicul în lumbago că vine vremea rea.

Kosic se uită la Evon în oglinda de la bar, cu o lipsă de expresie a ochilor asemănătoare celei a pisicilor, apoi se reîntoarse la mâzgălelile de pe șervețel. Acum că fusese observată, conform planului, Evon se îndepărtă la o distanță mai sigură, în timp ce Robbie continuă să vorbească despre problemele pe care le avea cu ea.

— Ce vreau să zic, Rollo? Păi, mă întreb singur: „Ce naiba fac?” Știi tu. Poate că nu e așa și mi-o fac dușmancă. Poate că-mi trag singur un glonț în picior pentru c-o dau afară. Se poate să se fi înșelat unchiul când mi-a zis s-

o concediez. Aș vrea să mai vorbesc o dată cu el. Să-i explic. Nu vreau să-l enervez, dar poate ar trebui să ne mai gândim la chestia asta.

Ca de obicei, nu se putea preciza dacă Kosic auzise măcar ce-i zicea Feaver. Mai mâzgăli un minut, apoi se întoarse iar către sală, privirea sa trecând peste umărul lui Feaver, părând a se uita la mulțimea fremătândă, bărbați și femei glumind, ciocnindu-se unii de alții, ținându-și țigările deasupra capului, ca să nu-i ardă accidental pe cei de lângă ei. Pe monitor, Rollo se uită direct la cei trei agenți și camera lor video fără nicio schimbare în expresia lui dezagreabilă. Privind caseta după aceea, se vedea că, în timp ce se uita în jur, își trecuse în direcția lui Robbie micul șervețel de cocteil pe care își tot făcuse de lucru. După aceea, Robbie avea să ne spună că ceea ce-i atrăsese atenția era faptul că Rollo își scosese la lumină degetul cu unghia stricată și bătuse ușor în șervet de câteva ori cu el. Printre diverse forme geometrice erau și rânduri scrise, primele două virând într-o parte față de ceea ce se găsea sub ele:

E SIGUR FBI.
FĂ-I VÂNT-ACUM!
NU SPUNE NIMĂNUI NIMIC, NICI LUI MASON

La reluarea înregistrării, avea să se vadă că Rollo aruncase o privire extrem de scurtă, doar o clipită, să se asigure că Robbie văzuse mesajul, după care mototolise șervețelul în pumn și-l vârâse în buzunar.

— Măiculiță, zise Robbie în cele din urmă. Se agățase cu mâinile de tejgheaua barului. Drăcia dracului! Ești sigur?

Kosic își ridică privirea spre pian.

— De unde naiba a apărut și asta, Rollo? De ce eu? Știe cineva?

Kosic începu să se bată cu unghia înnegrită peste buze într-un ritm cam prea precis ca să fie la întâmplare.

— Rollo, termină cu rahaturile! Încerc să nu mă scap în pantaloni. Dă-mi o mână de ajutor, ceva! De ce-a venit aici? De unde știi toate astea? Ascultă, ce-am auzit eu e că-i cercetează pe escrocii cu accidentele, da? Indivizii care înscenează accidente false și apoi dau în judecată. Un tip cu care-am vorbit eu mi-a zis că despre asta-i vorba. Am nimerit-o bine?

Kosic îi aruncă privirea lui letală, apoi își adună cele patru cireșe, aruncându-le în gură pe toate deodată. Se ridică de pe scaun mestecând.

Robbie îl apucă pe Kosic cu două degete de mânecă, să nu-l lase să se îndepărteze.

— Ascultă, eu sunt cel pus la zid aici, Rollo! Pe bune! Și nu-i bai, sunt băiat mare. Dar să mor eu dacă accept să nu fiu tratat cu respect! Oricine are chef să-mi transmită și alte mesaje pe care să trebuiască să le iau de bune numai c-așa mi s-a spus, aș vrea să le aud de la păpușar în persoană, nu de la maimuțica dresată. Spune-i lui Brendan că i-am zis și asta!

Kosic termină de mestecat cu fața ridicată înspre tavanul împresurat de fum, apoi se aplecă spre Feaver înainte să plece. Păru că voia să-i șoptească o replică finală, însă îl apucă brutal pe Robbie de cravată. Luat pe nepregătite, Feaver se smuci în spate, aproape sugrumându-se, prinzându-se cu mâinile de curbura lină de mahon de la marginea barului de granit. În clipele acelea, nu era foarte clar ce anume se întâmpla. Dar, privind înregistrarea mai târziu, se vedea cum, în momentul în care Feaver se ridicase din scaun apucat fiind de cravată, Rollo își vârâse sub bar cealaltă mână și-l înșfăcase pe Robbie de organele genitale. După cum avea să povestească Robbie, Kosic îi prinsese în pumn un testicul și penisul și le strânsese o vreme, până când în cele din urmă îi șoptise ceva cu vocea lui ascuțită ca de femeie. Foxbite nu prinsese ceea ce spusese în gălăgia de acolo, dar Robbie auzise și sesizase de asemenea zâmbetul dement cu care-i fusese transmis mesajul.

— Eu sunt singurul păpușar pe care-l știi tu, îi zisese Kosic.

36

Evon nu se așteptase la ceea ce avea să urmeze.

După ce plecaseră de la Attitude, stătea în sala de conferințe de la biroul lui McManis, în vreme ce Jim asculta rapoartele lui Feaver și ale agenților de supraveghere. Puseră casetele încă o dată. La audio, punctele critice din conversații erau în mod frecvent acoperite de pian și de râsetele zgomotoase, replici ocazionale fiind prinse de microfoanele direcționale la fel de imprevizibil ca niște monede ce zornăie într-un aspirator. Cineva se plângea amarnic de noua mărire de impozite propusă de Clinton; un alt moment dezvălui transmiterea de informații confidențiale despre o răsturnare de situație la o corporație. Ascultarea dură mai mult de o oră și jumătate.

Incluzându-i pe agenții de supraveghere, grupul de bază ajunsese acum la cincisprezece persoane, mult mai mulți indivizi decât scaune în cameră. Își

trecură unul altuia suc și chipsuri, din moment ce niciunul nu mâncase nimic în acea seară, și, ca întotdeauna, încercară să plănuiască mutarea următoare. Sennett vorbea în continuare de o nouă încercare de abordare a lui Tuohey.

— Atâta timp cât îmi poți oferi un transplant, acolo jos, răspunse Robbie, spre amuzamentul multora dintre cei prezenți. Kosic mi le taie dacă mai rostea o dată numele lui Brendan, Stan!

Sennett se uită la McManis, solicitându-i opinia. Jim era de părere că nu aveau nicio șansă să poată ajunge la Tuohey.

— Scriu bilete, de teamă să nu vorbească.

— Dar Robbie a trecut de percheziție. Acum trebuie să aibă mai multă încredere în el.

— Numai până la un punct, Stan! Oamenii ăștia sunt prea hârșâiți ca să aibă încredere în cineva. I-au spus lui Robbie despre Evon pentru că nu vor să se afunde și mai adânc. Dar sunt conștienți că el e acum radioactiv — o s-o încaseze de la federali și atunci se vor ține departe ca de râie. Poți să faci oricâte scenarii vrei cu Tuohey. N-o să reușim decât să adunăm o colecție de casete pe care le poate folosi la proces să se apere. N-o să calce niciodată în capcană cu Robbie.

— Toți o fac, zise Sennett răspicat. Dacă găsești pârghia potrivită, *toți* o fac!

Ochii îi fulgerară către mine. Aceasta era o discuție de culise, pe care probabil era mai bine să n-o poarte în fața unui avocat al apărării.

Sfatul lui Jim era să abandoneze atacul frontal. Cea mai bună abordare cu Brendan era din lateral. Trebuiau să spere că totuși cineva îl va trăda. Cineva ca Rollo Kosic — sau Sig Milacki — ar putea să-l ia pe Tuohey pe nepregătite. Dacă însă continuau să insiste cu Robbie, riscau să strice șansa respectivă.

Justețea remarcabilă a vorbelor lui Jim păru să câștige pe toată lumea de partea lui. În afară de Stan, care nu voia să renunțe. Excepționala lui inteligență uneltitoare lucra în serviciul triumfului pe care-l va obține dintr-o înfruntare directă. Gloria la care râvnea el era să-l învingă pe Brendan în duel, unu la unu.

Către sfârșitul disputei dintre ei, ieșiră amândoi din încăpere. Când se întoarseră, McManis îi făcu semn lui Evon să intre în biroul lui. Nici măcar acum ea nu-și dădea încă seama ce avea de gând să-i spună.

— Te tragem afară, zise el. S-a terminat!

Evon se simți ca un ou dintre acelea din care, în copilărie, scotea albușul și gălbenușul ca să facă ornamente de Paște. Așa de fragilă. Așa de goală pe dinăuntru.

— Pentru că ești îngrijorat ce voia să spună Kosic prin a mi se face vânt?

— N-o să stăm să așteptăm cu mâinile-n sân. Dar nu asta e problema. Ești dată în vileag și se presupune că Robbie știe asta. Luni trebuie să te scoată afară din birou. N-a mai rămas nimic de făcut pentru agenta sub acoperire Evon Miller.

— Și Sennett ce gândește?

— Asta nu e decizia lui Sennett. Și înțelege și el logica.

— N-aș putea rămâne în oraș? Poate fac vreo manevră la mine.

— Nu, zise el. Am terminat cu provocările astea. Nu mai există nicio necesitate operațională. După luni încolo, *adios!*

Evon se simți absolut disperată. Nu se putea întoarce.

— Du-te acasă, zise el. Vizitează-ți familia. Ai luni întregi de concediu adunate. Probabil o să te aducem înapoi când vom începe vânătoarea de martori printre ei. N-o să pierzi marele deznodământ. Dar, pentru moment, te vreau în siguranță. E un ordin, zise Jim și o privi cugetând la ce-i spusese, văzând cât de puțin o bucurau veștile. Ți-am spus că nu e ușor. Toată povestea asta. De la început și până la sfârșit. E dură rău.

Când Jim deschise ușa, Sennett aștepta pe hol. Evon spera că era acolo să îl contrazică pe McManis, dar Sennett o luă de mână. Îi spuse toate replicile potrivite. Și le rostea cu sinceritate, pe câte-și putea da ea seama. „Extraordinar”, îl auzi spunându-i. Îi vorbi de asemenea de „curaj”, chiar de mai multe ori. Îi pomeni și cuvântul „patriotism”.

— Oamenii din acest district nu vor ști niciodată cât de mult îți datorează, DeDe! Ești o profesionistă desăvârșită. Toți cei din FBI sunt mândri de tine. Și eu sunt extrem de onorat că am lucrat alături de tine.

Se spunea despre Stan că putea să ajungă la zațul de pe fund și apoi să se înalțe către stele. Orice sentimente negative avea în legătură cu decizia lui McManis nu le îngădui să aibă vreun impact asupra felului cum îi vorbi ei. Ochii lui negri străluceau. La omul acesta, când te așteptai mai puțin, vedeai ce era de fapt important pentru el. Evon se simțea de parcă tocmai primise o nouă medalie olimpică.

Apoi toți trei se întoarseră în sala de conferințe și anunțară că Evon se retrăgea. Cei cincisprezece oameni adunați acolo se ridicară în picioare și o

aplaudară. Klecker umflă și pocni o pungă goală de chipsuri și fiecare persoană din încăpere o îmbrățișă sau o înghionti prietenește peste umeri.

Evon își dădu seama că se întâmpla cu adevărat. Se întâmpla chiar în acel moment.

Ajunsese la capăt.

De mai multe săptămâni, un camion mare de gunoi, vopsit în roșu și albastru, culorile departamentului sanitar al districtului, trecea periodic pe aleea din spatele locuinței lui Brendan Tuohey, colectând resturile menajere de la fiecare casă din zonă. Camionul, cu o imensă spinare metalică încheiată cu o mandibulă amenințătoare și colți ca de prădător, era proprietatea celor de la Antidrog, dar era deseori împrumutat celorlalte agenții federale, având chiar o rută predeterminată în fiecare zi, deși una care acoperea în mod frecvent o suprafață de o sută cincizeci de kilometri lățime. Pentru că nu este necesar un mandat judecătoresc pentru a îți însuși o proprietate pe care legea o consideră abandonată, confiscarea gunoiului a devenit un armament standard în războiul împotriva infracționalității. Gunoiul vecinilor lui Tuohey era aruncat, dar sacii verzi de la coșurile lui Brendan erau livrați lui Joe Amari, pentru ca el și echipa lui să le cerceteze interiorul cu mănuși de cauciuc. Se descopereau astfel lucrușoare interesante. În mod neașteptat, Brendan era foarte interesat de viețile sfinților, iar în fiecare zi existau diverse chitanțe de ordine de bani, cărora dulăii de la Fisc le vor da de cap o dată ce ancheta ieșea la lumină.

Luni dimineața devreme, când Evon sosi la McManis pentru un raport final înainte de a merge la Feaver Dinnerstein pentru ultima dată, Joe Amari puse pe masa de conferință șervețelul de cocteil pe care-și scrisese Rollo Kosic avertismentul către Robbie vineri seara. Se afla deja într-un plic de plastic și fiecare agent sub acoperire intră să se uite la el, de parcă era o bucățică din Sfânta Cruce. Șervețelul, având sigla neagră a barului Attitude și câteva desene îngroșate cu figuri geometrice într-un colț, fusese rupt în patru, dar bucățile se potriveau perfect. De îndată ce Robbie îl identifica, va fi trimis la analiza scrisului și a amprentelor digitale.

Feaver sosi la nouă și treizeci de minute, ca să stabilească scenariul pentru chemarea la rampă a lui Evon ce avea să se desfășoare la etaj. După sfârșitul de săptămână petrecută acasă, Robbie arăta iar ca o epavă.

— Ăsta e!

Zâmbi ținând în mână plicul de plastic, dar păru să aibă nevoie de ceva efort pentru asta.

Kosic era gata prins acum. Direct la țintă cu acuza de obstrucționarea justiției și aproape tot atât de sigur și cu cea de conspirație în general. McManis voia să demareze o manevră de a-l întoarce de partea lor. Rollo era cheia. Încă nu exista nicio dovadă directă împotriva lui Tuohey, nimic care să dovedească efectiv că era în tovărășie cu Kosic și cu ceilalți.

McManis se mai uită o dată la șervețel și-l întrebă pe Robbie despre referința la Mason, pe care nu o adusese în discuție vineri seara. Feaver ridică din umeri. Se părea că Brendan își dăduse seama că se dusese la Mason, deoarece nu bătuse la ușa lui Tooley

Robbie urcă primul la birou. Când ajunse și Evon acolo, recepționera, Phyllida, o australiancă slabă pe care Robbie o angajase pentru că-i plăcea la nebunie accentul ei, îi spuse asistentei juridice că Feaver voia s-o vadă. După ce închise ușa biroului lui Robbie, Evon fu cuprinsă de accente neașteptate de melancolie; se uită la panorama vastă a orașului prin ferestrele mari și la armonia luminii de primăvară, înțelegând încă o dată faptul că pleca. În amintire, își dădu ea seama, experiența aceasta va fi asemănătoare cu hocheiul pe iarbă — un alt punct de referință major al vieții ei, un ideal, o nouă apă curgătoare în care nu se putea scălda de două ori.

— Deci, zise el, cu ochii lipsiți de expresie. Bla, bla, bla, ești concediată.

Ar fi trebuit să se țină de acoperire. Evon trebuia să urle la el și să-i spună cum îi venea la gură, ceea ce foarte probabil ar fi adus la ușă mai mulți angajați din firmă. Ideea era să creeze impresia unei certe finale între doi amanți. Dar era clar că Robbie nu se simțea pregătit să înceapă așa ceva.

— Așadar, ne mai întâlnim vreodată sau asta e *sayonara*? o întrebă el.

Evon pleca într-o jumătate de oră. Amari urma să o ducă la aeroport. Îi spuse că McManis o asigurase că se va reîntoarce când vor începe acțiunea de a întoarce de partea lor țintele principale ale anchetei. Robbie stătea în scaunul lui cu spătar înalt, clătinând din cap și zâmbindu-i.

— Știi, zise el, întotdeauna m-am gândit că unul dintre cele mai grozave lucruri la femei e că se țin de capul tău. Robbie își aținti o vreme privirea spre covorul roșu. Se schimbă timpurile, rosti el apoi.

Evon zâmbi trist, după care, urmându-și un impuls, traversă camera și-l îmbrățișă, așteptând apoi destul demult până când Robbie îi dădu la rându-i drumul.

— Acum ai face bine să ridici vocea, îi zise ea. Să te audă de afară. „Ești concediată”! Pe ton serios.

— Ești concediată, rosti el anemic și, uitându-se nefericit la ea, începu să plângă. Nu o lua ca pe un compliment, bocesc din orice zilele astea, zise el și-și scoase o batistă. Ar trebui să urli tu. Acuma ai ocazia. Spune-le ce grămadă de gunoi ordinar sunt eu.

Evon se mulțumi să trântească ușa și, ieșind, să murmure ceva nedeslușit printre dinți. După patru pași, se opri să își compună o ținută demnă, lăsând în urmă clocotul sentimentelor, și o văzu pe Bonita, cu ochii ei de raton și grămada de păr negru, aspru ca fibra de sticlă, holbându-se la ea. Același lucru îl făcea Oretta de la îndosarieri. „Perfect, își zise Evon. Un joc perfect.”

La mijlocul săptămânii, Evon luă un avion către Denver s-o vadă pe Merrel. Ajunse joi, și vineri după-masă se duseră împreună cu mașina la Vail să vadă casa proaspăt achiziționată. Costase șapte sute cincizeci de mii de dolari și Evon avea senzația că ar fi putut să-și treacă mâna prin pereți dacă se forța îndeajuns, dar Merrel și Roy erau încântați, cum erau întotdeauna de orice proprietate a lor. Împreună, îi arătară toate cele ~ curtea interioară, vederea spre munte, cada cu hidromasaj, mobila din camera dejoacă, până și mașina de gătit și cuptorul cu microunde. După părerea lui Roy, asta era ca și cum Isus le-ar fi înmânat o foaie matricolă prin care-i anunța că făcuseră bine. Roy își petrecea cinci zile pe săptămână zburând cu avionul. Evon răspunsese uneori la telefon când era în vizită la ei și-l auzise spunând că era în cele mai ridicole locuri, Sumatra sau Abu Dhabi. Dar, cu cât îl cunoștea de mai multă vreme, cu atât își dădea seama că semăna cu tatăl ei, agățându-se de câteva lucruri simple, și în rest complet buimăcit.

Fetele lui Merrel, cu vârste între trei și paisprezece ani, erau minunate. Grace, Hope, Melody și Rose erau toate blonde și leit mama lor, fiecare cu unghiile vopsite și pretenții despre cum să le facă Merrel părul. Evon se atașase în mod special de Rose, mezina, despre care se zicea că o plăcea pe mătușa ei. Nu era cu adevărat un compliment. Biata Rose nu se născuse cu înfățișarea maiestuoasă, înzestrată cu picioare lungi a mamei ei. Era ceea ce Merrel numea „budincuță”. Rose nu era niciodată ordonată și, la vârsta de trei ani, se dovedea deja cam isterică, hotărâtă să zbiere din toți rărunchii

oricând voia să fie auzită. Dar, dintr-un motiv necunoscut, își iubea mătușa. O atrăgea pe Evon în jocurile ei și deja putea arunca o minge cu precizie.

Sâmbătă seara, cina se dovedi un eșec. Roy era în curtea interioară, agitându-se în jurul grătarului pe benzină ce nu voia să se aprindă și carnea stătea acolo cu el, în timp ce lumina slăbea și se retrăgea sfioasă din fața masivității muntelui. Mirosul de cedru se înălța dinspre pădure, iar răcoarea începuse să absoarbă toată umezeala din aer. Merrel, încercând să ignore zbuciumul crescând al lui Roy, dădu în cele din urmă fetelor să mănânce niște tăiței, iar ea și Evon mâncară o jumătate de bucată de brânză Brie și băură mare parte dintr-o sticlă de vin.

Evon încercă să le amuze pe fetițe. Rose îi zise că mămica îi spusese că ea o să fie fata cu coșulețul de petale când mătușica ei DeDe o să se mărite.

— O, iubito, zise ea. Nu cred că mătușa ta DeDe e stilul care se mărită.

Merrel, care despacheta încă niște cutii în bucătărie, o auzi și le strigă o poveste despre o colegă de-a lui Roy, cineva pe nume Karen Bircher, care la vârsta de patruzeci și unu de ani se transformase, dintr-o femeie de carieră vijelioasă ca un taifun, într-o mamă casnică în decurs de doar cincisprezece luni.

— Nu e nevoie decât de bărbatul potrivit, De, îi zise Merrel, apărând în mica sufragerie cu o tavă plină cu farfurii și pahare.

Râzând voioasă, simțindu-se în mod bizar de-a dreptul fericită, Evon îi spuse:

— O, nu cred să fie un bărbat!

Cine știe de ce se întâmplă lucrurile astea? Sora ei rămase încremenită, aruncând priviri neliniștite când înspre Evon, când înspre tava cu vesela Orrefors, pe care evident se temea să nu o scape. Merrel era îngrozită. Nu se putea descrie altfel expresia de pe chipul ei, care-i alungă mare parte din frumusețe. O înșfăcă efectiv pe Rose, spunând că era vremea de culcare, și ieși din cameră fuga marș cu fiica ei.

Când se întoarse în bucătărie, Merrel era furioasă. Evon punea farfuriile în dulap.

— Te rog, DeDe, îi șopti Merrel. *Te rog* nu-i spune niciodată așa ceva lui Roy!

Roy. Evon izbucni din nou în râs. Imediat o cuprinse teama că și acesta era unul dintre acele momente când reacțiile ei erau complet pe dos. Dar se simțea atât de fericită! Și gândul că i-ar putea spune ceva lui Roy era de-a

dreptul amuzant. Roy cel simplu la minte era un biet om care mergea printr-un tunel căutând lumina.

— O, draga mea, zise Evon, mi-au trebuit cincisprezece ani până am putut să mi-o spun mie însemi!

Se simțea în continuare ușoară ca o bulă de acid ridicându-se într-un pahar cu băutură carbogazoasă. Întâlni privirea surorii ei. Lui Merrel îi trebui o vreme până să-și vină în fire. Se străduia să se reîntoarcă la o anume stare. La dragoste. Merrel o iubea, în cadrul familiei lor, se iubeau una pe alta cel mai mult. Și era și un motiv pentru asta, pentru că fiecare purta în suflet o fărâmă din cealaltă, din acea altă persoană care ar fi putut să fie.

— O, iubita mea, iubita mea, zise Merrel, deschizând brațele larg să-și îmbrățișeze sora.

Rămaseră acolo în cămară, lângă rafturi, râzând și plângând împreună, dar numai pentru scurtă vreme, întrucât intră Melody, supărată că Grace stricase cu răutate coafura uneia dintre păpușile ei. Neștiind ce altceva să facă, Merrel se aplecă și-și îmbrățișă fiica, apoi o apucă și pe DeDe și le strânse pe amândouă cu putere la piept.

37

În timpul săptămânii în care plecase Evon, nu se întâmplă nimic. Pe miercuri sau joi, Stan și McManis își dădură seama că Tuohey și oamenii lui se dăduseră la fund, așteptând să vadă ce-i va face guvernul lui Feaver.

După ce-i prezentaseră biletul lui Kosic către Robbie, judecătoarea-șef autorizase instalarea unei camere cu fibră optică în biroul lui Kosic, ca să îmbunătățească transmisia dispozitivului de ascultare plasat de Alf în telefon cu câteva săptămâni înainte. Permisese ca echipamentul să rămână pornit în timpul orelor de serviciu, dar rezultatele nu erau concludente. Câteva apeluri telefonice — unul de la Sherm Crowthers — erau suspecte, dar, după spusele agenților de supraveghere care patrulau prin tribunal, Kosic se dusese în persoană în biroul lui Crowthers, ca să discute cu el. Miercuri, Kosic îi spuse lui Milacki, în timpul unei lungi conversații despre diferite citații care încă nu fuseseră înmânate, că auzise că prietena lui Feaver plecase din oraș. Nu specifică de unde știa asta, deși se putea presupune că de la Tuohey, care probabil aflase vestea de la Mort. Judecătorul președinte apăru în biroul lui Kosic o dată sau de două ori, rămânând în pragul ușii, dar discuțiile dintre ei erau complet nevinovate.

Rollo i se adresa cu „domnule judecător”. Conversațiile mai semnificative erau cu siguranță rezervate pentru acasă.

Vineri, Sennett concepu un nou scenariu, asigurându-se de acordul lui McManis de a face o ultimă încercare de a-l agăța direct pe Tuohey. Duminică spre seară, când Evon se întoarse în Des Moines din Colorado, o aștepta un mesaj de la McManis pe robotul telefonic.

— Ai intrat înapoi în horă, îi zise el.

Evon luă avionul de luni dimineața de la ora șapte și sosi în Kindle la 8.30. Amari și McManis o luară de la aeroport și o duseră cu mașina în centrul de afaceri. La 9.30, Evon ajunse în zona de recepție a firmei Feaver Dinnerstein, însoțită de doi agenți din biroul operativ FBI local. Întrebă de Feaver. Phyllida avea suficientă minte să-și dea seama că reapariția lui Evon însemna necazuri. La interfon, Feaver îi zise Phyllidei să spună că nu era acolo, dar, când aceasta îi transmise mesajul, Evon își scoase legitimația de identificare FBI din poșetă și o deschise cu o mișcare hotărâtă, ca și cum ar fi fost un truc magic de mare impact. Phyllida era inteligentă, dar nu reuși să înțeleagă nimic din treaba asta. Își trase micul scaun dinspre biroul de recepție, până se ciocni de peretele din spatele ei, ducându-și la inimă o mână subțirică, cu lac roz pe unghii.

Evon trecu fulgerător pe lângă ea, urmată de cei doi agenți. Deschise în forță ușa lui Robbie și intră cu pași mari, până la biroul cu blat de sticlă, unde Robbie vorbea la telefon. Arăta extrem de nefericit, mult mai rău decât atunci când plecase ea. Evon își dădu seama că slăbise. Când o văzu apropiindu-se, pe chipul lui miji un zâmbet, dar Robbie reuși să se controleze.

— ROBERT FEAVER! strigă ea cu o voce răsunătoare. Îi arătă și lui legitimația. Agent special DeDe Kurzweil de la Biroul Federal de Investigații! Aceasta este o citație *duces tecum* prin care ți se cere să te prezinți în fața Marelui Juriu Special în ziua de vineri, 25 iunie 1993, la ora 10 dimineața!

Îi aruncă hârtia pe birou și se răsuci pe călcâie. Robbie, intrat în rol, se repezi după ea, înjurând.

La ora unsprezece, Robbie era deja în biroul lui Rollo Kosic. Nu îi fu greu să apară tras la față, istovit și agitat. Știam că avusese un sfârșit de săptămână îngrozitor. Vineri, cu mult mai repede decât prevăzuseră doctorii, Rainey își pierduse abilitatea să-și miște încheietura mâinii drepte de ajuns cât să manevreze mouse-ul. Patruzeci și opt de ore, zăcuse fără nicio

posibilitate de comunicare, în afară de clipitul ochilor sau de zvâcnetul degetelor. Duminică, un prieten din industria cibernetică atașase un nou dispozitiv, controlat cu laser, prin mișcarea ochilor ei. Însă perioada pe care Rainey o petrecuse blocată, fără voce, fusese avanpremiera unui viitor insuportabil. Femeia se hotărâse să nu mai ia alte măsuri să-și prelungească viața. Când Robbie apăru pe ecranul din dubița de supraveghere, la care priveam toți, durerea de pe chipul lui șoca.

Biroul lui Kosic era înghesuit, fiind rezervat în trecut unui funcționar de tribunal. Pe trei laturi erau rafturi de cărți, toate goale. În stilul lui Brendan, Kosic nu se obosise să-și pună nicăieri vreo fotografie sau vreo amintire de orice fel. Documentele juridice la care muncea stăteau de cele două părți ale mesei de lucru, în două teancuri ordonate. Cu ajutorul dispozitivului din linia telefonică, Alf putea să focalizeze camera cu o telecomandă. Robbie intră și-i azvârli citația pe birou, însă Kosic era atât de impasibil, încât părea pe punctul de a căsca.

În afară de date, era un document identic celui servit lui Robbie în septembrie trecut de Fisc. I se cereau extrasele contului secret de la River Național. Când Kosic termină de citit, Robbie spuse:

— Știu totul ăștia!

Ca de obicei, Kosic nu oferi vreun răspuns.

— Trebuie să vorbesc cu el, Rollo!

Kosic își dădu ochii peste cap și i se văzu limpede albul ochilor.

— Rollo, de acolo iau numerarul. Din contul ăla. Și ei știu. Trebuie să discut cu el!

Kosic păru să-și dea seama că nu avea de ales și că trebuia să vorbească:

Nu văd ce rost are.

— Trebuie, Rollo! Nu i-am zis nimic lui Mason. Dar trebuie să-i spun *ceva* acum. Contul ăla pare tare ciudat, cu atâția bani gheață ce zboară din el. Și trebuie să-mi dau seama cum să-l țin pe Morty curat. Nu sunt sigur că m-ar crede cineva dacă spun că el nu știa unde se duc banii ăia. Și, oricum, unele lucruri pe care aș putea să le spun nu i-ar cădea prea bine la licența de practică. Trebuie să știu ce poate aranja Brendan la BAD.

Rollo clătinase din cap ca un metronom pe toată durata remarcilor lui Robbie.

— Latri la poarta greșită. El nu te poate ajuta cu treaba asta.

Feaver se prefăcu furios. Ridică din nou citația și o trânti pe masă. Se aplecă apoi peste birou.

— Asta e nenorocita mea de licență de liberă practică! Înseamnă Dumnezeu știe cât timp la pârnaie cu Dumnezeu știe ce ștangă în rozeta mea! Eu pot să fac față, dar am nevoie de ajutor. Și am nevoie de ajutor chiar acum, Rollo! Trebuie să știu ce să spun.

Pentru Kosic, pentru Tuohey, dilema era exact așa cum o descrisese McManis: trebuiau să-l țină pe Robbie în rezervă, dar să nu spună sau să facă nimic ce le-ar putea provoca probleme mai târziu, dacă Feaver nu rezista presiunii. Rollo se gândi cu un deget la buze, arătându-și unghia beteagă. Îi zise că-l vor contacta ei.

Când Robbie se apropie de ușă, Kosic îi oferi în sfârșit ceva.

— Ce păcat că nu ți-e cocoșelul ăla din chiloți o giruetă, Robbie! La cât de mult ți-l tot învârti în toate direcțiile, ar fi trebuit să anticipezi că o să ți se-ntâmple una ca asta.

Mai mult de douăzeci și patru de ore, nu mai avu nicio veste de la ei, dar, marți după-amiază, Milacki apăru în zona de primire a biroului lui Robbie fără niciun avertisment prealabil. Feaver îl sună pe Alf, sperând să-i aducă imediat aparatura Foxbite. Klecker îi spuse însă lui Robbie să lase pur și simplu telefonul deschis pe speaker. Alf porni înregistrarea pe bandă și tăie volumul de la capătul lor, ca să nu se audă niciun sunet în telefonul lui Robbie, când transmitea conversația. Phyllida îl conduse apoi pe Milacki înăuntru.

Sig fu impresionat cu mobila scumpă.

— E piele adevărată de client aia pe care ți-ai atârnat-o acolo pe pereți?

— Doar polonezi. Numai ei cred că e un lifting facial când le zic să se aplece.

Bonita îi adusese lui Sig o cola și, după ce bău și râgâi, omul își ceru scuze.

— Cum ți-e jocul de golf? întrebă el.

— Cam la fel de ruginit cum îmi sunt și crosele.

— Niște țipi s-au gândit că poate ai vrea să joci o tură înainte de lucru. La Rob Roy? (Asta era clubul lui Brendan.) Doar între noi, nu e public, pricepi? Nu deschid oficial decât de la opt treizeci, așa că oamenii ăștia se strecoară înăuntru la gaura numărul cinci.

Milacki îi dădu instrucțiuni. Robbie trebuia să-și lase mașina în capătul cel mai îndepărtat al parcării clubului, lângă baraca îngrijitorului, și apoi să vină pe jos vreo patru sute de metri, pe o cărare prin pădurea publică. Robbie știa locul din timpul unor picnicuri în copilărie.

— Nu e un mic lac acolo?

— Un iaz, da, zise Milacki. Începe la șase dimineața.

Chemat în sala de conferințe împreună cu Stan, am ascultat și eu banda în acea după-amiază. Suna de parcă ar fi fost înregistrată într-un canion.

— Cum a reacționat când ai adus vorba de lac? l-am întrebat pe Robbie.

Feaver răspunse cu un zâmbet firav și fatalist. Era un loc îndepărtat. Toți ne gândeam la același lucru. Până și Sennett.

— Vreau ca supravegherea să fie la sânge, îi zise Sennett lui Amari. Vreau oameni deghizați în păsări în copaci. Orice e nevoie. Nu vreau să-l piardă din ochi pe Robbie nicio clipă.

Amari își pungi gura într-o expresie sardonică.

— Suntem pe terenul lor. La propriu. Pun pariu că Tuohey poate juca pe traseul ăla de golf și pe întuneric. Știe și dacă e mutată din loc o crenguță. Iar eu trebuie să-mi poziționez oamenii acolo în creierii nopții? O să avem un noroc chior dacă nu pică vreunul în lac și se înecă.

Aranjează lucrurile ca să se simtă în siguranță, zise Sennett. Tuohey se gândește că n-o să trebuiască să se uite peste umăr. Dacă te comporți bine, Robbie, o să se relaxeze. Trebuie să se asigure că o să rămâi pe poziție și o să încasezi lovitura pentru ei toți. Nu trebuie decât să-l faci să zică asta cu voce tare.

L-am tras deoparte pe McManis înainte să plec. Voiam să știu ce părere ar avea dacă aș insista ca Robbie să poarte o vestă antiglonț. Ar putea s-o ascundă sub sacou. Jim medită la idee. Sări peste ceea ce mai târziu mi-am dat seama că era răspunsul corect: de aproape, ar fi fost un glonț în cap, oricum.

— Ascultă, George, nu pot să-ți spun că e complet sigur. Pentru că nu e. Dar o să avem oameni peste tot în zonă. Dacă apare cineva pe care nu-l cunoaștem sau nu ne place, oricine pe care agenții din districtul Kindle îl recunosc ca având legături, dacă ni se pare că Milacki sau Kosic sunt înarmați — dacă merge ceva rău, orice, pun capăt întregii tărășenii, George! Îți dau cuvântul meu, îmi zise, cu privirea ațintită într-a mea. Dar nu prea-mi vine să cred că i-ar scrie mesaje secrete lui Robbie și după aia să-l facă dispărut zece zile mai târziu. Ar fi făcut ceva săptămâna trecută, dacă aveau de gând așa ceva. Cel puțin, logica asta îmi spune.

Apoi își ridică palmele în aer, recunoscând cât de puțin valorau până la urmă aceste străduințe de prezicere.

Ne-am întâlnit la Hickory Stick Mall, unul dintre complexurile acelea imense de magazine, unde parcarea uriașă, aproape pustie în încremenirea întunecată de la 4.30 dimineața, comenta fără cuvinte despre poftele triviale care vor umple până la refuz spațiul respectiv la amiază. Un panou mare pentru multiplex, singurul lucru iluminat, pe fundalul unui cer fantomatic punctat de primele picături cenușii de lumină a zorilor, făcea reclamă la mai multe filme pe care nu le văzusem încă. *Ultima aventură,* cu Schwarzenegger. *Jurassic Park.* Pe moment, nu aveam nevoie de peripeții imaginare.

Ca acoperire, ne hotărâserăm să purtăm haine de pescuit, prefăcându-ne a fi un grup de orășeni fără griji din centru, care vor să prindă un crap sau doi înainte să meargă la lucru. Eu împrumutasem o vestă kaki cu buzunare și fermoare de la Billy, unul din fiii mei. Dubița de supraveghere se învârtea prin parcarea imensă luându-ne pe fiecare pe rând, singurul semnal fiindu-ne farurile aprinse ale mașinilor.

Eu și Robbie eram împreună pe latura nordică a malului. Nu am avut decât foarte puțin timp de discuții înainte să sosească dubița gri. Robbie nu dormise toată noaptea, stând cu Rainey. Uitându-mă la el, mi-am dat seama că Robbie Feaver trecuse într-o nouă etapă a vieții lui în ultimele câteva săptămâni; rămânea un bărbat chipeș, dar îngrijorarea, lipsa de somn, deprimarea și dieta proastă îl secătuiseră de puteri într-o măsură care aproape sigur va lăsa urme permanente. Îi răpiseră o parte din strălucire. Totuși, își păstrase atitudinea de „spectacolul trebuie să continue” și făcuse tot posibilul să arate cât mai bine. Purta o cămașă elegantă de golf, cu o țesătură bogată în carouri, și pantofi de golf foarte scumpi, cu ținte, cu apărătoare peste șireturi.

I-am zis că putea încă spune nu.

— Nu, nu pot, răspunse el. Am știut de la început că fie o să-l prind pe Brendan, fie o să mor încercând.

Vestea cea bună, mai zise el, era că va fi în pădure, așa că nu trebuia să se îngrijoreze dacă făcea în pantaloni.

În dubiță, l-am rugat pe Stan să-mi acorde câteva minute între patru ochi. Când noi doi am ieșit, McManis ne dădu fiecăruia o undiță. Nici eu, nici Sennett nu eram prea obișnuiți cu ieșitul în natură, și McManis ne chemă înapoi pentru câteva clipe să ne avertizeze, pe un ton complet sobru, să avem grijă la cârlige. Stăteam împreună cu Stan printre dungile vopsite ale

parcării goale, la o sută de metri de diferitele magazine scumpe, prefăcându-ne că testăm flexibilitatea undițelor.

I-am spus lui Stan că clientul meu părea destul de preocupat că avea să fie ucis.

— Nu se va întâmpla așa ceva, zise Sennett. Dacă nu consideram că-l putem proteja, nu mergeam înainte cu planul ăsta. Nu-i permit să mă lase baltă, George!

Nu asta era problema, i-am spus. Voiam doar ca Stan să-l asigure pe Robbie că practic va cânta ca procuror imnul Statelor Unite de fiecare dată când va menționa numele lui Feaver către judecător la proces.

Stan făcu asta, dar Robbie nu păru mult mai fericit. În dubiță, am trecut încă o dată în revistă scenariul și Alf pregăti echipamentul. Erau șanse ca Milacki să nu-l percheziționeze din nou pe Robbie, de frică să nu adauge încă o insultă care ar putea să-l împingă în brațele guvernului. Dar, chiar și așa, cum Robbie nu purta nici cizmele, nici haina de costum, ascunderea dispozitivului Foxbite era o provocare. Având în vedere situația, Alf se hotărî să ascundă unitatea în calota pălăriei de golf din rafie, cu bor lat în stil australian, ascunzând-o sub o căptușeală zdravănă, de cauciuc. Klecker îl puse pe Robbie să execute mai multe lovituri de crosă, ca să se asigure că pălăria stătea la locul ei. Singura problemă era că, pentru a fixa dispozitivul într-un spațiu atât de restrâns, Alf trebuise să folosească o baterie mai mică. Asta însemna că Robbie nu putea să se plimbe pe tot terenul cu Tuohey și să aștepte până când acestuia îi va veni cheful de conversație la gaura a nouăsprezecea. Bateria din Foxbite se va termina după o oră și patruzeci de minute.

O rafală de rapoarte radio cu interferențe se auzi în dubiță de la agenții poziționați în pădurea publică. Comunicațiile erau ușor de auzit și uneori neliniștitoare. Supravegherea nu era atât de cuprinzătoare pe cât se plănuise. Oamenii lui Amari construiseră niște posturi de observație în patru stejari de la marginea terenului de golf. Procesul construirii lor la miezul nopții, cu Poliția Forestieră a districtului patrulând ocazional pe drumurile învecinate, fusese pe cât de amuzantă, pe atât de înspăimântătoare. Dar, chiar și cu binoclurile cu vedere nocturnă, fusese imposibil să acopere întreaga suprafață. Când începură să apară ici și colo lumini, agenții raportară că existau mai multe locuri — în special capcanele de nisip — unde Robbie nu se va vedea deloc.

Se discutase puțin ideea de a pune o cameră portabilă în geanta de golf a lui Robbie, dar ar fi fost aproape imposibil să o mențină în direcția corectă. Așa că patru agenți de supraveghere, postați în copaci, era echipați fiecare cu camere, două camere video standard care să înregistreze color și două de 2,4 GFlz, care să transmită imagini în dubiță. Un cordon de agenți postați pe perimetrul traseului cu binocluri pozau în oameni ieșiți să alerge sau să se plimbe în primele raze ale soarelui, ceea ce nu era neobișnuit, însă Sennett părea pentru prima dată nepreocupat de riscurile de a fi detectat.

Dacă suntem dați de gol, suntem dați de gol și gata, zise el.

Oricum nimeni nu putea să-i transmită ceva lui Tuohey în mijlocul terenului de golf. Spre onoarea sa, Sennett era hotărât să nu-l piardă din ochi pe Robbie.

În cele din urmă, la 5.30, fu timpul să plece. Amari avea o echipă ce-l fila pe Tuohey și care îi transmise prin radio că Brendan și Kosic tocmai ieșiseră din garajul casei din Latterly. Două mașini de supraveghere, niște Nova noi, la care fuseseră asamblate carcase ruginite de la niște modele mai vechi, intrară în parcarea malului ca să-l urmărească pe Robbie până la club. Eu, Evon și McManis l-am condus pe Robbie până la Mercedes.

— Oricând te gândești că lucrurile au scăpat de sub control, spune „unchiul Petros” și venim să te luăm, zise Jim. Nici nu trebuie să fii perfect sigur. E de-ajuns să simți că ceva nu e bine. Nimeni nu-ți va reproșa nimic după aia.

Eu i-am strâns mâna și Evon îi oferi o jumătate de îmbrățișare, cu o mână ridicată rapid pe umăr.

— Un spectacol mare, zise ea. O mare vedetă.

Lui Robbie îi plăcu ideea.

Ne-am dus la punctul hotărât dinainte în pădurea publică, o mică zonă cu pietriș unde își descărnau deseori echipamentele bicicliștii și canotierii. Alf și Clevenger lucrau frenetic la electronice; totul funcționa. Din adăposturile lor din copaci, camerele capturau o panoramă impresionantă și, cu ajutorul operării manuale, puteau mări imaginile până la de 48 de ori atunci când focalizau. Alf raportă că agenții cameramani erau legați de trunchiurile copacilor cu centuri.

La 5.45 precis, apăru Mercedesul în parcarea clubului. Trandafiriul fierbinte al răsăritului de soare aproape dispăruse de pe cer. Robbie, care se îmbrăcase într-o vestă albă ca să se protejeze de răcoarea dimineții, se uită spre pădure cu o expresie superioară, sigură pe sine, pe care o folosea în

instanță. Apoi își aruncă peste umăr geanta grea de golf, din piele albă, cu un nume de firmă în litere aurii, și-și aranjă pălăria pe cap cu amândouă mâinile. Ca să conserve energie, dispozitivul Foxbite fusese închis după ce McManis înregistrase discursul inițial obișnuit. Una dintre mașinile de supraveghere apăru acum pe șosea și agentul de pe locul șoferului apăsă telecomanda de la Foxbite. În dubiță, îl auzirăm pe Robbie spunând:

— Acesta e un test, acesta e doar un test pentru sistemul de avertizare de urgență.

Alf transmise un mesaj prin radio și mașina agentului se îndepărtă.

După cum îi promisese Milacki, poarta de întreținere era descuiată și Robbie începu să meargă pe jos prin pădurea deasă. Aceasta era, în cea mai mare parte, o pădure de primă generație, plină de copaci bătrâni cu lemn tare, stejari de mlaștină, stejari brumării și hicori, cu ferigi și plante cățărătoare crescând la umbra lor. În peticele de soare erau tufișuri de primule și de zmeură sălbatică. Robbie își văzu de drum, pășind preocupat și fără să bage în seamă ce era în jurul lui, asemenea coloniștilor care bătuseră pădurea cu un secol înainte. Fermierii și negustorii care sosiseră primii în zona asta erau oameni duri și vajnici, care nu căutaseră decât o șansă de profit. Pentru ei pământul nu reprezenta o casă a spiritului, ci doar o marfa de exploatat. Pădurile publice fuseseră salvate de la spoliere la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea prin eforturile câtorva arhitecți și proiectanți de orașe educați pe Coasta de Est, fii de oameni bogați care fuseseră lăsați să facă după cum voiau, fiindcă loturile acestea păreau prea îndepărtate să merite să se certe cineva pentru ele.

În timp ce Robbie mergea, în difuzoare se auzea în fundal un sunet ambiant aproape muzical de păsări și de insecte, chițăit de veverițe și murmurul pârâiașelor ce coborau din iazul unde trebuia Robbie să-l întâlnească pe Tuohey. Din când în când gemea de la greutatea genții, dar sări peste glumele ocazionale care punctau înregistrările când era singur.

În cele din urmă, ajunse la drumul ce trecea prin pădurea publică. Parcarea unde eram noi staționați se găsea la numai trei sau patru sute de metri distanță. Robbie veni în direcția noastră, apoi urmă o cărare forestieră înapoi către terenul de golf. Pe ecran, l-am văzut trecând peste gardul de sârmă galvanizată la o curbă. Pământul era moale când se apropie de apă și, dezechilibrat de geantă, se împiedică la un moment dat, prinzându-se de malul abrupt. Totuși, se pătă pe vestă cu noroi negru. Pradă obiceiurilor, se

agită în loc încercând să se curețe câteva minute, înainte de a porni mai departe.

Gardul de sârmă împletită dintre club și pădure se întrerupea în dreptul unui pod ce traversa o gâtuire a iazului Galler. Apele se întindeau indiferente între bogați și săraci, peste pământ public și teren privat. Podul era divizat pe toată lungimea de o palisadă de un metru înălțime. Partea din spate, cu pari încrucișați fixați între stâlpi, era către Robbie. Trebuia acum să-și arunce crosele peste palisadă și apoi să se prindă de vergele ca să sară pe deasupra sa, până pe proprietatea clubului. Tocmai își aruncase geanta când, pe ecran, îl văzurăm întorcând capul să se uite îngrijorat peste umăr.

Agentul care opera camera cea mai apropiată fu luat prin surprindere. Păstrase focalizarea strânsă pe Feaver ca să nu-l piardă prin frunziș. Acum, încercând să localizeze ce anume îi distrăsese atenția, cameramanul mișcă lateral camera mult prea rapid și nu mai putu refocaliza când ajunse la o perspectivă mai largă. Când reuși să ajusteze imaginea și-l regăsi pe Feaver, Robbie era la capătul podului discutând cu un polițist local al districtului Kindle. Noi îl auziserăm pe Robbie tropăind pe pod și aruncând un salut vesel, dar fu un șoc să vedem că îl acostase un polițist.

— Mergeți să jucați golf, domnule?

— Exact. Mă întâlnesc cu niște prieteni.

Polițistul era imens, cu siguranță un fost atlet, o prezență fizică intimidantă în uniforma albastră strâmtă. Îl măsură pe Feaver din cap până-n picioare.

Clubul nu e deschis acum.

— Știu, dar tipii ăștia sunt membri.

— Aha, zise polițistul. Au avut probleme din astea în ultima vreme. Tot felul de persoane furișându-se înăuntru și stricând diverse. E o proprietate privată, să știți.

Robbie repetă că prietenii lui aparțineau de club. Când polițistul îl întrebă cine erau, cu o oarecare ezitare, Robbie îi dădu numele lui Brendan. Polițistul arătă dincolo de gard, făcând observația că nu era nimeni la gaura a cincea. Robbie spuse că Tuohey va apărea în curând.

— Pot să văd niște acte de identitate? zise polițistul.

Din perspectiva de sus, îl văzurăm pe Robbie încuviințând cu amabilitate și făcând un gest larg, în stilul lui obișnuit atunci când încerca să fie fermecător. Proiecta o asemenea imagine de încredere în sine, că era greu să crezi că nu va trece. Avea parte de un nou mini infarct, dar supraviețuiserăm

multora deja. Tuohey va ajunge imediat să-l salveze pe Robbie. Toți ne îngrămădiserăm în spatele lui Alf, către monitor. Amari dădea ordine prin stația radio. A doua cameră video nu-l prindea pe Robbie, dar descoperiseră mașina de patrulă parcată după o curbă a drumului. Era un vehicul al poliției, nu al Departamentului Pădurilor Publice.

Polițistul luă portmoneul lui Robbie și, fără să i-l înapoieze, îl rugă să se îndepărteze de gard. Schimbă locurile cu Feaver și cu o mână trase înapoi geanta de golf pe partea lor, apoi rămase în spatele lui Robbie în timp ce-l conduse zece, cincisprezece metri în sus, spre șosea. Când ajunseră la mașina de patrulă, polițistul îi spuse:

— Domnule, puneți-vă mâinile pe vehicul, și aplecați-vă peste el, cu picioarele desfăcute.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Alfie, șopti Stan.

Klecker, ocupat cu butoanele, îi aruncă un salut rapid. Dacă ar fi fost detectat, dispozitivul Foxbite avea deja înregistrat pe el preambulul și, o dată ce și-ar da seama cineva cum să-l pornească, totul ar ieși la iveală.

Polițistul îl percheziționă rapid pe Robbie. Pentru o secundă plină de speranță păru sigur că Robbie trecuse testul cu bine. Apoi polițistul se îndreptă de spate.

— Acuma ridică-ți încet mâinile, zise el, și dă-ți jos pălăria.

— Hei, răspunse Robbie pe un ton prietenos. Nu crezi că e cam prea mult?

— Dă-ți jos pălăria, te rog!

— Crezi c-o să-mi pice creierul afară? Nu mi-aș ține un pistol în pălărie.

Polițistul își scoase bastonul și-i spuse lui Robbie că-l ruga pentru ultima oară să-și dea jos pălăria.

— Și dacă-mi sun avocatul?

Auzind asta, polițistul își ridică bastonul până la nivelul umărului.

— O, Doamne! exclamă Evon.

Dar polițistul nu-l lovi. Numai îi azvârli pălăria, cu vârful bastonului. Pălăria căzu pe asfalt cu o viteză suspectă. Dispozitivul Foxbite emise un țiuit răsunător și după aceea încetă orice transmisie. Klecker sări și mai aproape de echipament, răsucind cadrane și apăsând butoane în zadar, răstindu-se la Clevenger. Devenise acum un film mut.

Robbie, oferind un spectacol al iritării profunde, își luă pălăria de pe asfalt înainte să apuce polițistul să pună mâna pe ea. Polițistul își agită bastonul către Robbie de două ori și Feaver flutură indignat din mâini. În

cele din urmă își puse la loc pălăria pe cap, părând țâfnos și limpede gata de plecare. Polițistul făcu un pas în spate, admonestându-l în continuare. Finalmente, își scoase revolverul de serviciu din toc.

Imaginea pistolului avu intensitatea unor practici Zen, fiind prefigurată de îngrijorările noastre. Eu nu eram încă sigur de polițist și de intențiile lui, dar Sennett ajunsese la o interpretare mult mai clară a evenimentelor.

— Dumnezeule, nu! țipă el. Nu, nu! Mișcați-vă!

McManis avea deja stația radio la gură.

— Porniți! urlă McManis. Toți agenții deodată. Porniți! Porniți! strigă el.

Înainte să apuce să termine, Evon ieșise din dubiță, luând-o la goană pe linia galbenă de pe centrul îngustei șosele forestiere. În costumul lui albastru, McManis părea tras în siajul ei, sărind și el din mașină și începând să alerge. Mai târziu, avea să ne spună că nu se gândise că nu era înarmat. Până atunci, faptul că Evon fusese sportivă nu reprezentase decât o curiozitate pentru mine, dar viteza cu care dispăru din vedere, lăsându-l cu mult în urmă pe McManis, mai că semăna cu un desen animat.

În dubiță, Amari țipa instrucțiuni în două stații radio diferite. Când m-am uitat înapoi, Sennett stătea ghemuit, strângând monitorul cu mâinile, cu fața atât de aproape de ecran, încât strălucea cenușie.

Robbie era încă în viață. Avea amândouă mâinile ridicate și dădea viguros din cap în semn de încuviințare către polițist, care ținea pălăria în mână. Polițistul o scutură de câteva ori, în timp ce Robbie îi turuia ceva, și, după cum îl cunoșteam pe Robbie, era cu siguranță o explicație ridicolă. Avea să se dovedească în cele din urmă că-i spusese polițistului că pălăria era echipată cu un aparat de măsurat bioritmul, ca să-l ajute la îmbunătățirea loviturilor de golf. Pentru câteva clipe polițistul păru să se gândească la posibilitatea asta, totuși își puse pălăria sub brațul în care ținea arma și-i sfâșie căptușeala. Se uită lung înăuntru, la echipamentul electric complex, legat strâns într-un cocon de fire colorate. Apoi aținti arma către Robbie. Pentru prima dată, părea să fie cu adevărat furios.

— Nu! se văietă din nou Sennett. Dumnezeule, nu!

Polițistul avea să susțină ulterior că socotise că era o bombă.

Înainte să ajungă la curba unde era parcată mașina de patrulă, Evon sări parapetele și o luă la goană prin pădure, ținându-și brațele în față ca să dea la o parte tufișurile spinoase. Când se apropie iar de drum, îl văzu pe polițist cu brațul întins, revolverul de serviciu fiind la o jumătate de metru de capul

lui Feaver. Pistolul ei era într-o borsetă mare legată peste pântec, care se desfăcea ușor ca să ai acces la armă. Își scoase pistolul 5904 și se puse în poziția de tragere, strigând cât de tare putea:

— FBI! FBI! Aruncă arma sau trag!

Polițistul își întoarse numai puțin capul. Evon era la cam cincizeci de metri de el, printre copaci, și era limpede că polițistul nu prea știa de unde venea vocea.

— Sunt instructor calificat la Quantico. Pot să-ți trag un glonț în timpan de unde sunt acum de cincizeci de ori din cincizeci de încercări. Pune arma jos!

Polițistul își îndoi în schimb brațul, ținând revolverul în continuare îndreptat spre Robbie, dar cu treizeci de centimetri mai departe de el decât înainte. Își puse la subsuoară dispozitivul Foxbite și cu mâna stângă apăsă pe butonul de transmisie de la stația radio fixată la umăr, vorbind în ea.

Evon își repetă ordinul, dar postura polițistului era mai puțin încordată și Evon își dădu seama pentru prima dată că nu va trebui să tragă. Auzea cavaleria năvălind printre frunze și tufișuri, și o întreagă ceată de agenți se revărsă dintr-odată din pădure, cinci sau șase persoane, strigând toți deodată: „FBI!” Trei dintre ei purtau geci albastre cu cele trei inițiale galbene imense ale Biroului pe spate. Îi înconjurară pe polițist și pe Robbie, ghemuindu-se într-un semicerc imediat în spatele polițistului. Evon alergă lângă ei, și McManis ajunse imediat după ea, gâfâind violent. Își puse mâinile pe coapse ca să-și recapete răsuflarea, apoi veni în față, pentru a-l vedea polițistul.

— Vreau ca toată lumea să-și coboare armele când ajung la trei, zise el.

La trei, polițistul aruncă o privire în spate ca să se asigure că agenții se supuseseră, și apoi își îndreptă și el revolverul către pământ. În cealaltă mână ținea în continuare dispozitivul Foxbite.

McManis îi spuse polițistului că se amestecase într-o operațiune FBI.

— Adică, vreți să spuneți că tipul ăsta e de-al vostru? întrebă polițistul arătând înspre Robbie.

Feaver își lăsase încet mâinile în jos când polițistul își coborâse arma, dar și le ținea încă la o mică distanță de corp, într-un gest pacificator. Ochii îi rămăseseră fixați sumbru pe polițist. La un moment dat prinse privirea lui Evon și-i făcu rapid cu ochiul, dar, având în vedere situația, nu era în stare să zâmbească.

McManis evită întrebările polițistului. El voia aparatul Foxbite. Având în vedere moștenirea militară a multora dintre agenții săi, FBI-ul menținea un cod care spunea limpede că lucrul cel mai rău, după pierderea unui om, era pierderea echipamentului. Chiar dacă nu puteau salva acoperirea lui Robbie, aveau nevoie de Foxbite ca să păstreze securitatea viitoarelor operațiuni. Și, în afară de asta, dispozitivul era ultimul răcnet în materie de tehnologie, împrumutat de Klecker de la spionii FBI-lui care lucrau împotriva agențiilor de contraspionaj străine. Evon știa că sloganul cu litere mari era de data asta: „Nu Strica Afacerile FBI”.

Incertitudinea situației persista atunci când apăru în fugă și Sennett. Eu eram la cam o sută de metri în urmă; ca de obicei Stan alergase mai rapid ca mine. Când am ajuns și eu, Stan se apropiase deja de polițist, scoțându-și din sacoul bleumarin al costumului actele de legitimare.

— Sunt procurorul Statelor Unite, zise el. Asta o s-o iau eu, te rog

Se întinse să ia aparatul Foxbite.

Polițistul trase dispozitivul cât să nu-l ajungă Stan, dar se uită acum la ce ținea în mână și pentru prima dată își puse revolverul înapoi în toc. Se uita și el la televizor ca toată lumea și-l recunoscuse pe Sennett de la știri. Era în sfârșit convins că aceștia erau cu adevărat agenți FBI.

Sennett se apropie cu un pas și ceru din nou echipamentul. Era aproape cu treizeci de centimetri mai scund ca polițistul, dar nu cedă câtuși de puțin și era suficient de dur să pară amenințător.

— Dac-o vreți, sunați-l pe șeful meu, zise polițistul.

— Și cine e?

— Brenner, Secția șase.

— Șase? zise unul dintre agenții din micul semicerc din spate. Ce naiba faci aici? Ești la douăzeci și cinci de kilometri de North End!

— Aici locuiesc. Mi-a spus să verific chestia asta în drum spre serviciu.

În depărtare se auzeau sirene. În mai puțin de un minut își făcu apariția încă o mașină de patrulă a poliției, oprind în scrâșnet de cauciucuri pe dreapta străzii. Din cealaltă direcție apărură curând după aceea încă două mașini de poliție. Cei șase polițiști se adunară laolaltă și se postară lângă colegul lor care fusese înconjurat.

Toți își păstrară pozițiile o vreme. Soarele trecuse acum de ceața dimineții și strălucea plăcut. În cele din urmă, câțiva polițiști, inclusiv primul, își scoaseră chipiele. Nu domnea o prea mare jovialitate, deși vreo doi agenți locali care lucrau cu Amari îi cunoșteau vag pe câțiva dintre

polițiști. Era conflictul obișnuit, își dădu seama Evon, FBI-ul contra poliției locale. Agenții federali îi considerau în mod frecvent pe polițiști mai puțin educați, mai intuitivi și mai prost plătiți — niște țărănoi, deseori ranchiunoși, pentru că mulți căzuseră la testele de calificare în FBI. Polițiștii aveau tendința să-i considere pe agenții Biroului niște fătălăi care știau mai multe despre hârțogării decât despre cum să rezolvi o infracțiune adevărată.

Amari apăru dintr-odată tropăind din susul străzii, fluturând din brațe. Avea o stație de emisie-recepție mare în mână și în urma lui veneau alți doi agenți. McManis le ieși în întâmpinare. După ce ascultă ce aveau de zis, ne chemă la el pe mai mulți dintre noi, inclusiv pe mine, pe Stan și pe Evon, cam la cincisprezece metri depărtare.

Echipa care-l fila pe Tuohey raportase cu aproximativ un sfert de oră înainte că Brendan își schimbase brusc traseul. Tocmai sosise la catedrala St. Mary, cu o oră întârziere față de momentul în care venea în mod obișnuit la slujbă. Amari trimisese un agent la clubul de golf. Îngrijitorul vestiarului, care tocmai venise la lucru, spunea că Tuohey nu trecuse pe acolo de mai bine de două săptămâni din cauza unei inflamații a cotului.

Jim se uită la noi, șuvițele cărunte și rebele fiindu-i ridicate de pe frunte de vântul ușor ce se pornise.

— Avem un polițist de oraș care-a stat aici să-l aștepte pur și simplu? Și Brendan n-a venit? Și Robbie ajunge să fie complet demascat? Tocmai am căzut în capcana lui Tuohey.

Își întoarse privirea în depărtare, încercând să-și stăpânească amărăciunea la gândul că fusese înfrânt atât de categoric.

— Doamne, tipul ăsta e deștept, zise Stan.

Făcu o grimasă pentru a-și potoli propria supărare, apoi spuse ceva ce nu-l auzisem niciodată spunând în cei mai bine de douăzeci și cinci de ani de când îl cunoșteam:

— Tipul ăsta e mai deștept ca mine.

39

La ușa casei modeste a lui Barnett Skolnick din suburbiile Chelsea, Sennett și însoțitorii lui, printre care și Evon, fură întâmpinați de o femeie în vârstă voinică. Era îmbrăcată într-un halat ieftin de casă, cămașa de noapte cu tivul strâmb atârnându-i dedesubt. Fața ei îmbătrânită, pătată și

ridată, era lucioasă de vaselină sau vreo altă loțiune. Într-o mână avea o tabletă de ciocolată pe jumătate mâncată.

Sennett se prezentă ca procuror al Statelor Unite și-i arătă apoi pe oamenii din spatele lui: Evon, Robbie, McManis și Clevenger.

— Am dori să vorbim cu domnul judecător Skolnick.

— Este ceva în legătură cu tribunalul? întrebă ea.

— Exact, zise Sennett. E o chestiune oficială.

Femeia ridică din umeri și deschise ușa.

— Bar-*nett*! strigă ea. Barney! Au venit niște prieteni să te vadă!

Părea a fi deprinsă cu vizite de seara târziu ale avocaților. Skolnick era tipul de jucător care pleca de la tribunal la ora cinci fix în fiecare zi. Dacă niște avocați voiau să mai discute cu el, n-aveau decât să vină la domiciliul lui, și avocații, fiind avocați, apăreau ocazional în situații de urgență. Fără îndoială, din când în când mai erau și vizite pentru scopuri mai puțin corecte.

Vocea lui Skolnick se înălță de la distanță cu aceeași veselie răgușită pe care i-o auzisem și în instanță. Își rugă nevasta să-i trimită la subsol. În urma lui Sennett, Evon și ceilalți coborâră niște trepte înguste. Când mai aveau câțiva pași până jos, Sennett îi făcu un semn cu degetul lui Robbie să rămână pe loc. Feaver va fi surpriza lui Stan pentru Skolnick.

Trecuse bine deja de ora zece seara și toată ziua fusese tumultuoasă. Cu ajutorul unui sergent care sosise târziu de la Relații Comunitare, impasul de pe șoseaua din pădurea publică fusese rezolvat cu un târg: să transmită dispozitivul Foxbite lui Linden Șeilor, procurorul-șef adjunct, care era un fost partener pledant al lui Stan. Sennett personal recuperase aparatul. Linden auzise pomenit numele lui Tuohey în explicațiile pe tema incidentului și era hotărât să nu pună nicio întrebare. Cu toate acestea, garantă pentru onestitatea polițistului, care se numea Beasley. Locotenentul lui Beasley îi ordonase să pândească podul pe la ora 5.45 și să oprească pe oricine încerca să-l treacă. Locotenentul îl avertizase că paznicul clubului de golf alungase pe cineva de acolo cu o săptămână înainte, oprindu-și urmărirea atunci când individul scosese un pistol la el. Prin urmare, se impunea o percheziție completă. Dacă polițistul găsea ceva, ordinul era să transmită imediat prin stația radio a politiei. Șeilor discutase deja cu locotenentul despre proveniența informațiilor și instrucțiunilor primite de acesta, dar se pierdea ca fumul în susul lanțului ierarhic din Megrath Hali,

sediul poliției. Ca de obicei, existau mai multe straturi între Tuohey și persoana din poliție la care apelase să-i facă această favoare.

Totuși, era sigur că povestea polițistului cum că șapte agenți federali își scoseseră armele la el va deveni curând o legendă în departament, împreună cu deducția inevitabilă că Robbie Feaver era informator FBI. Aproape sigur Tuohey auzise despre asta de dimineață, dar oamenii lui vor răspândi vestea fără grabă, de teamă că orice persoană cu care vorbeau putea purta un microfon ascuns. Cu toate acestea, având în vedere panica de care vor fi cuprinși toți cei cu care avusese Robbie de-a face, judecătorul președinte și cercul lui vor trebui să facă multe eforturi discrete să-i țină pe toți sub control. În ciuda șanselor din ce în ce mai mici de reușită, Stan își păstra o ultimă speranță că, în atmosfera atât de încărcată, Tuohey va călca strâmb. Dacă Sennett izbutea să treacă rapid de partea lui pe cineva pe care Brendan n-ar avea motive să-l suspecteze sau cu care ar fi fost nevoit să vorbească, se putea totuși să apară o oportunitate în seara aceea, sau a doua zi dimineața devreme.

Pentru această încercare, FBI-ul pusese întregul birou operativ al districtului Kindle la dispoziția Proiectului. Sennett pusese la lucru o întreagă echipă de asistenți de procurori să producă în serie citații pentru bănci, case de schimb și tribunal, cărora să li se dea curs a doua zi pentru a împiedica rătăcirea actelor compromițătoare. Între timp, se organizaseră mai multe „echipe de întors clătita”. Klecker și prim-asistentul lui Stan, Moses Appleby, fuseseră trimiși la Judith și la Milacki. Alt grup va merge la domiciliile diferiților funcționari de la tribunal — Walter, Pincus Lebovic și grefierul lui Crowthers, Joey Kwan. Sennett își rezervase țintele cele mai importante.

Oamenii lui Amari îl urmăriseră toată ziua pe Kosic. Ideea era să-l prindă pe Rollo singur, astfel încât Sennett să poată să-l confrunte cu o serie de dovezi incriminatoare pe care le avea guvernul și să-i facă lui Kosic o ofertă de nerefuzat ca să-l trădeze pe Tuohey. Dar Rollo nu se despărțise nicio clipă de Brendan, deși asta se-ntâmpla mai degrabă pentru protecție și sfaturi într-un moment de criză, decât pentru a strica planurile lui Stan. O dată ce supravegherea confirmase că cei doi se întorseseră în casa lui Tuohey din Latterly, Sennett se hotărâse să îi abordeze pe ceilalți, lăsându-l pe Rollo pentru a doua zi dimineața.

La baza scărilor, îl găsiră pe Skolnick cocârjat pe o canapea nouă cu tapițerie de tartan — o piesă colonială cu brațe de lemn întunecat de arțar

—, uitându-se la televizor la meciul celor de la Trappers. Era îmbrăcat într-o pijama verde cu dungi negre și cu un halat de casă de catifea, împodobit ia buzunar cu blazonul unei familii din care cu siguranță nu făcea parte. Camera era lambrisată în lemn lăcuit de pin și avea mochetă nouă. Mirosul astringent de fabrică a țesăturii nu acoperea întru totul urmele obscure de miros de mucegai. De-a lungul pereților lambrisați, rafturi încastrate de lemn de pin erau încărcate de suvenire de familie, fotografii cu copii și cu nepoți, trofee câștigate de copiii lui Skolnick în triumfuri atletice demult uitate și câteva poze cu evenimente din viața socială a lui Skolnick, inclusiv una de 20 de cm pe 25 din ziua numirii sale ca judecător, cu mai mult de un sfert de secol în urmă. În ea, într-un grup mare, se aflau atât Tuohey și regretatul primar Bolcarro, cât și Knuckles, fratele cu proptele bune al lui Skolnick. Evon recunoștea toate figurile, iar acestea păreau cu mult mai atrăgătoare în tinerețe, în așa măsură încât agenta trebui să-și stăpânească impulsul de a izbucni în râs. Uitându-se în jur, realiză că încăperea de la subsol fusese renovată recent. Își propuse să nu uite să le spună celor de la Fisc care lucrau cu Sennett să verifice finanțele lui Skolnick, ca să găsească dovezi despre felul cum plătise pentru renovare. Era gata să parieze că nu o făcuse prin cec sau prin carte de credit. Aproape sigur Barney fusese un client care plătise în numerar.

Skolnick sări în picioare să-i întâmpine:

— Intrați, intrați!

Sennett se prezentă, în timp ce Skolnick trăgea într-un semicerc scaunele de lemn de la masa de pocher acoperită cu piele, o sarcină la care Tex Clevenger îl ajută fără un cuvânt.

— Vă știu, vă știu, zise Skolnick.

Menționă o sesiune de procese simulate pentru uz didactic la Blackstone unde se întâlniseră. Se reașeză pe canapea, trăgându-și halatul mai strâns pe el, ca să-și recapete pe câtă demnitate putea în situația respectivă. Aruncă fără jenă o ultimă privire către meci și apoi stinse televizorul cu telecomanda.

— Deci, băieți, zise el. Ce avem noi aici?

Cu fidelitate, se dovedea pe atât de tont pe cât îl portretizase Robbie prima dată. Din când în când, având în vedere particularitățile anumitor statute, Procuratura Statelor Unite era forțată să apară în fața Departamentului de Revendicări de Drept Comun, și Skolnick părea să

creadă că Sennett și anturajul lui veniseră la el din acest motiv. Vreo moțiune de urgență.

— Domnule judecător, nu sunt aici ca avocat, cel puțin nu ca avocat care va apărea în fața dumneavoastră în instanță. Trebuie să vă pun câteva întrebări. În numele guvernului Statelor Unite.

— La ora unsprezece noaptea? Nu poate aștepta până dimineața?

Pe chipul lătăreț și rozaliu al lui Skolnick se așternu o expresie de confuzie și omul aruncă o privire întrebătoare către ceilalți, de parcă se aștepta ca vreunul dintre ei să-i explice despre ce era vorba. Când îi căzură ochii pe Evon, singura femeie, îi zâmbi abia schițat și Evon se pomeni cu surprindere că avea impulsul de a-i răspunde în același fel. Era ca atunci când îți vine să fii drăguț cu un copilaș sau cu un cățeluș.

— Sunt îngrijorat pentru un caz, domnule judecător, zise Stan, și-i preciză apoi numele dosarului. E vorba despre un zugrav care a căzut de pe o schelă. Un văduv. A fost o moțiune pentru a se da o sentință pe pledoarii. Vă mai amintiți?

Cu mare încetineală, Skolnick începea să-și dea seama că situația avea o oarecare gravitate.

— Domnule Sennett, zise el. Pot să-ți spun Stan? Stan, îmi apar în față sute de moțiuni. Mii. Mii, de fapt. Ar trebui să vii să stai în sala mea de judecată într-o zi. Nu e ca o instanță federală, să știi! Cunosc o grămadă de oameni care sunt la tribunalul federal pe Larren Lyttle o știu de ani de zile — și nu e la fel. Noi încă mai oferim argumente din când în când. Noi nu avem grefieri cu normă întreagă. E o aglomerație îngrozitoare. Și o moțiune, înțelegi dumneata, arată ca oricare alta. Acuma, dac-aș avea hârtiile, documentele, sunt sigur că mi-aș aminti.

Sennett încuviință și Evon își scoase din servietă moțiunea lui Robbie și răspunsul lui McManis. Sennett le lăsă să cadă pe măsuța nouă de cafea, în stil colonial, care se asorta cu brațele canapelei.

— Și ce, vreți să încep să citesc chestiile astea la ora unsprezece noaptea? Skolnick murmură ceva în idiș. Știți ce înseamnă asta? Un cal s-ar bucura de un asemenea noroc. Stai! Unde-mi sunt ochelarii?… După o scurtă căutare își găsi ochelarii în buzunar. Bine, bine…

Dând ritmic din cap de parcă citea o partitură, murmură bălmăjit câteva fraze cu voce tare. Nu exista niciun indiciu că înțelegea ceva din ceea ce lectura.

— Mda, deci… bine… e vreo problemă aici?

În costumul lui perpetuu bleumarin, Sennett era implacabil, își întoarse fața pentru o secundă să se scarpine pe obraz.

— Domnule judecător, cunoașteți un avocat pe nume Robbie Feaver?

Skolnick se rezemă de spătarul canapelei. În sfârșit, Sennett îi captase întreaga atenție.

— Feaver? Limba lui Skolnick, cu mișcările furișe ale unui animal fricos, apăru pentru o clipă între buze și apoi dispăru la loc. Da, îl cunosc pe Feaver. Cunosc mii de avocați.

— Domnule judecător, v-ați întâlnit în privat cu Feaver în timp ce prezidați în cazul acesta?

— Am vorbit cu el, sigur. E un tip simpatic. Dacă-i zici un banc, îți zice și el un banc. Dacă l-am văzut pe stradă? În tribunal pe undeva? Bineînțeles! Scuzați-mă, domnule Sennett, adică Stan, dar asta nu e motiv de caz federal.

— Nu, domnule judecător. Eu vă întreb dacă v-ați întâlnit vreodată în privat cu Feaver ca să discutați pe tema acestui proces și a rezultatului său.

— Adică fără… Cine e partea adversă la chestia asta? Judecătorul răsfoi grăbit printre hârtii. Tipul ăsta, McManis?

Skolnick făcu o pauză, iar chipul lui masiv gravită lent prin mișcările gândului. Asta era problema? Tipul ăsta nou, McManis? Se plânsese cuiva? Dintr-odată, pe chip i se așternu o expresie de dumirire. Îl arătă cu degetul pe Jim, făcând în sfârșit legătura, deși mult mai târziu decât se așteptaseră toți.

— Ăsta ești tu! Acuma înțeleg, *înțeleg!* Deci ai dat fuga, fuguța la procurorul Statelor Unite fără măcar să vii să-mi dai bună ziua și să vezi care-i treaba? Eu sunt un tip rezonabil. Spune-mi ce te roade. Crezi că e nevoie de chestia asta în miez de noapte?

Sennett îl întrebă din nou dacă se întâlnise în privat cu Feaver în timpul cazului și Skolnick interpretă o versiune penibilă a ceea ce probabil considera a fi un hohot sănătos de râs. Se înecă și nu reuși să scoată sunetul răsunător pe care-l intenționase. Se aprindea vizibil la față.

— Ei bine, sigur nu-mi aduc aminte de ceva de genul ăsta!

— Dar v-ați aduce aminte, nu-i așa, domnule judecător? V-ați amintit o discuție privată cu un avocat despre cum o să hotărâți la moțiunea lui.

— Păi, vezi tu, avocații ăștia sunt în stare să zică orice, Stan. Nu sunt niște vietăți timide. Ce mai *baytzim,* boașe, au unii dintre ei, pe onoarea mea! Uneori, când ies din sala de judecată, îmi zic: „Barnett, ești prea

cumsecade, ar fi trebuit să-l penalizezi pe tinerelul ăla pentru lipsă de respect”. Dar nu fac eu din astea.

Figura bovină i se înălță și coborî o dată cu gestul umeri, ca și cum el însuși era uluit de cât de bun la suflet era.

— Domnule judecător, nu v-ați întâlnit cu Feaver în 5 martie în mașina dumneavoastră?

— A! făcu dintr-odată Skolnick.

Era fericit ca un copil. Își amintea acum: Feaver avusese o pană și Skolnick îl luase în mașină când îl văzuse făcând cu mâna taxiurilor. Râse și gesticulă către Jim.

— Deci ai văzut chestia asta și ai intrat la tot felul de idei? Ce caraghios! Stan, prietene, pot să-ți fac o sugestie? Fii deschis, Stan! Spune-mi cine ce-a zis și o să-ți dau un răspuns cinstit. Pe cât de bine pot. Pe câte-mi amintesc.

Sennett îl întrebă din nou dacă vorbise cu Robbie despre rezultatul cazului zugravului în ziua de 5 martie în mașina lui, un Lincoln. În cele din urmă, Skolnick negă.

— V-ați întâlnit din nou cu el în mașina dumneavoastră pe 12 aprilie?

— Asta e o discuție nebunească! Ne jucăm de-a telefonul fără fir. Dacă Feaver a fost acolo — și zic „dacă” atunci a fost pentru un motiv întemeiat. Asta e tot ce știu. Asta e tot ce pot spune.

— Și faptul că v-a dat două mite 10 000 de dolari în 5 martie și 8 000 de dolari în 12 aprilie — nu ar fi motive întemeiate, domnule judecător?

Skolnick rămase tăcut destul demult timp, cântărind se pare în minte răspunsul corect, și apoi se forță să arate toate semnele indignării. După o mică șovăială la început, deveni destul de convingător:

— Veniți aici, în casa mea, și-mi spuneți chestii din astea? Mie? Că am luat mită? Eu? Barnett Skolnick? După douăzeci și șase de ani ca judecător? Eu, care aș fi putut să mă pensionez cu pensie întreagă acum patru ani? N-am nevoie de un așa *tsouris,* Stan!

— Spuneți că nu s-au întâmplat lucrurile astea, corect, domnule judecător? Că nu v-ați întâlnit niciodată cu Robbie Feaver ca să discutați cazul zugravului. Că n-ați primit 10 000 de dolari ca plată de la el în martie sau 8 000 de dolari în aprilie pentru că l-ați forțat pe McManis să accepte un aranjament financiar înainte să poată face faza probatorie. Asta ne spuneți?

— Poți paria pe ce naiba vrei tu că asta spun! Ești dus cu pluta! Nimeni nu-i dă lui Barnett Skolnick bani. Ca să trântesc un caz?

Chipul îi părea pe punctul de a se descompune: îi tremura o buză și ochii îi lăcrimară la auzul unei insinuări atât de urâte. Îl aținti din nou cu degetul pe McManis.

— Tu du-te dracului, îi zise Skolnick. Mergeți să-l întrebați pe Feaver, pentru numele lui Dumnezeu! Asta e doar o *bubbie meize,* o poveste de adormit copii. O să vă spună și el asta.

Stan îi făcu un semn din cap lui McManis, purtând o firavă urmă de zâmbet pe chip. Evon își zise că probabil se stăpânea din toate puterile să nu se lase pur și simplu pe spate și să strige: „Haide acuma!”

Pasul lui Robbie era măsurat. Sosi părând tras la față, aplecându-și capul ca să evite o scafa acolo unde tavanul cobora ca să acopere o conductă de încălzire. Evon recunoscu în sinea ei că Robbie avea stil. Se uită direct la Skolnick și nu i se citea pe față trufie sau mânie. Nu voia să joace jocul lui Sennett. Era nefericit să fie aici. Apoi, când Stan își ridică un deget, Robbie își descheie nasturele de la sacou, își desfăcu apoi cămașa și dădu la iveală dispozitivul Foxbite, care îi fusese poziționat chiar sub inimă pentru a se vedea mai bine. Deși Evon știuse în prealabil desfășurarea evenimentelor, momentul avu efectul cutremurător din filmele științifico-fantastice în care un personaj simpatic spectatorilor se dovedea a fi un robot sau altă creatură cu un creier mecanic și lipsită de sânge, nicidecum o persoană adevărată.

În timp ce Feaver continua să se uite în ochii lui Skolnick, Robbie purta pe chip o expresie oarecum ruptă de lume. După șase luni în care dansase pe sârma întinsă de guvern, începea acum să-și piardă echilibrul. Bineînțeles, avusese o zi cumplită, începută de la 6 dimineața cu un revolver ațintit spre frunte, și nu în glumă. Ne spusese tuturor în dubiță după aceea că, având în vedere ce se întâmplase la apartamentul lui Evon, înțelesese de îndată ce-l văzuse pe polițist că era trimis de Tuohey. Își dăduse seama exact ce era, un pretext inteligent să-l percheziționeze, pe care nu avea cum să-l refuze. Încă se gândea că Tuohey va apărea și el, când polițistul scosese revolverul.

„Am auzit tocul desfăcut și mi-am zis, aha, deci așa o să fie. Și de fapt nici nu m-am simțit necăjit din cauza asta, și apoi m-am gândit, o, Doamne Sfinte, Rainey, cum pot să-i fac așa ceva lui Rainey?”

În momentul acela începuse să plângă. Eu, McManis, Sennett și Evon eram toți în dubiță cu el și mi s-a părut că lacrimile acelea erau un semn al groazei copleșitoare pe care o îndurase. Sunt sigur că numai Evon înțelesese toate implicațiile.

Sennett, care rămăsese vizibil supărat de felul cum decurseseră lucrurile, îl expediase pe Robbie acasă. Va fi de-acum sub pază douăzeci și patru de ore și îi va fi ascultat telefonul. Dacă Rainey n-ar fi fost în starea în care era, McManis ar fi preferat să-i mute pe amândoi.

În timp ce Robbie își dezvăluia aparatura de înregistrare, Skolnick se ridicase de pe canapeaua sa. Scosese un scurt țipăt înăbușit, clătinându-și capul nevenindu-i a crede. Însă Barnett Skolnick nu era întru totul lipsit de resurse.

— Nemernic ordinar ce ești, îi zise judecătorul lui Robbie.

Pentru câteva secunde păru surprins de propriul curaj. Apoi tuși, își duse mâna la piept și în cele din urmă începu să plângă de frustrare. Mormanul extraordinar de păr alb și cremos semăna cu vârful unei arteziene, aproape luminescent în contrast cu nuanța rozalie a pielii.

Pe când Skolnick continua să plângă, Sennett îi spuse lui Tex să pună un fragment înregistrat în Lincoln. Tex se întoarse către televizorul la care se uitase Skolnick și găsi aparatul video. Băgă caseta și arătă secțiunea în care Skolnick recunoștea plicul pe care Robbie i-l pusese pe scaun, spunându-i lui Feaver: *„Genug.* E destul. Suntem prieteni, Robbie! Am făcut multe împreună”. Skolnick se legăna pe canapea, cu ochii închiși, plângând și murmurând:

— O, Doamne, o, Doamne, *oy vay,* o, Doamne…

Nu văzu prea mult din ce i se arăta. Dar înțelesese deja despre ce era vorba. Când se termină înregistrarea, îi spuse lui Sennett:

— N-o să pot trece prin asta. Niciodată. Sunt un om mort. Sunt cu totul mort.

— O să supraviețuiești, domnule judecător! De dumneata depinde cât de greu îți va fi.

Skolnick scoase un mic sunet dezgustat. Nici măcar el nu era atât de bătut în cap încât să nu recunoască oferta.

— Da, sigur, zise el, arătând înspre Robbie. Ar trebui să fiu un *schtoonk,* așa ca el. Nu? Asta vrei să-mi spui, nu? De asta sunteți în casa mea în miez de noapte.

Sennett rămase imperturbabil, calm și neabătut. Ca îngerul Morții. Skolnick se găsea exact unde voise să-l aducă. Demoralizat și la pământ.

— Te poți ajuta singur. Poți să te ajuți foarte mult. *Foarte* mult! Ai multe lucruri pe care ai putea să ni le spui. Dar nu am cum să-ți ofer aceeași oportunitate mai târziu. Chiar acum, în noaptea asta, trebuie să ne spui totul

și să fii de acord să ne ajuți cu oamenii de care trebuie să ne facem griji. Nu credem că dumneata ești capul răutăților. Din nou, preț de o clipă, un zâmbet răutăcios apăru fugar în colțul gurii lui Stan. Știm că te-a postat cineva în sala aia de tribunal. Știm că nu-ți rămâne dumitale fiecare dolar pe care-l primești. Ne interesează un nume în special.

Sennett se așeză pe măsuța de cafea a lui Skolnick și, practic atingând cu genunchii genunchii celuilalt, îi vorbi încet, pe un ton intens.

— Domnule judecător, zise el, ce poți să ne spui despre Brendan Tuohey?

Skolnick își mușcă buzele.

— Tuohey? întrebă el cu voce slabă.

— Domnule judecător, ai avut vreodată ocazia să-i livrezi personal bani lui Brendan Tuohey sau ai primit instrucțiuni de la el de orice natură — explicite sau implicite — despre felul cum vrea să fie tratat un avocat sau un caz?

— *Per*-sonal? Skolnick păru uluit, chiar flatat de noțiunea respectivă. Abia de schimb vreun cuvânt cu el. Fratele meu, Maurice, știi tu, Knuckles, el vorbea cu Tuohey. Eu? Eu vorbesc cu slugoiul lui. Cum i-o fi zicând? Kosic. Eu vorbesc cu Kosic.

— Totuși, vorbești cu Brendan Tuohey din când în când. Ai putea avea o conversație cu el? Ai putea, de exemplu, să-i ceri sfatul în legătură cu felul cum ar trebui să tratezi cu noi, ce să spui?

Ochii înroșiți ai lui Skolnick se măriră atunci când înțelese.

— Cu o trebușoară pe stomac ca el? Arătă spre Robbie. O! Sigur, gemu el. Sigur, o să mor cu siguranță! O să mă trezesc cu un glonț în cap!

— Acesta e guvernul Statelor Unite, zise Sennett. Nimeni nu omoară pe nimeni aici.

— O, da, sigur, șmecherilor! Ce, o să trăiesc cu gărzi de corp, o operație plastică și un nume nou?

— O să fii în siguranță unde ești. Și după aceea îți va fi de asemenea asigurată securitatea.

După aceea. Skolnick rămase brusc cu gura căscată, dându-și seama că Sennett vorbea despre închisoare. Nici măcar nu se gândise la asta. El se gândise la rușine și la scandal. La bârfele urâte. La faptul că-și va pierde scaunul de judecător și pensia. Acum un nou spasm intens îi contractă figura. Cu un geamăt umilit, se lăsă din nou pradă lacrimilor.

— Cred c-ar trebui să te gândești și la alții, îi zise Sennett.

Îi arătă rafturile cu fotografiile de familie.

— *Ach*! făcu Skolnick, părând să refuze sugestiile lui Sennett.

Dădu să se ridice în picioare, dar numai când își duse mâna la gât înțelese Evon că avea probleme. Piciorul stâng i se înălță în aer și se lăsă pe spate într-un unghi oblic, zăbovind pentru o clipă suspendat, ca o frunză pe un curent de vânt. Apoi forța gravitației îl făcu să se prăbușească greoi la podea, lovind cu umărul brațul canapelei lui noi și răsturnând cu șoldul măsuța de cafea, pe care erau documentele juridice.

Toată lumea se repezi la el. Când îl întoarseră pe o parte, era conștient. Părea în stare să răspundă, atâta doar că era din nou copleșit de plâns. Plângea în hohote mari, zgomotoase.

— Ar trebui să sunăm la Urgențe? întrebă Clevenger.

Abia atunci cuvântă Skolnick, ridicându-se în genunchi și fluturând slăbit din mână.

— Anghină, zise el cu voce tremurândă. Amețesc de cap. O să iau o pastilă. Am nevoie de un pic de timp. Am nevoie de un pic de timp cu chestia asta.

McManis îl prinse de un braț și-l trase la loc pe canapea. Toți stăteau adunați în jurul lui, în vreme ce bătrânul își ținea fața în palme și vărsa în continuare lacrimi.

În cele din urmă McManis le făcu semn lui Sennett și lui Evon să meargă împreună mai la o parte, iar Tex veni și el. Stăteau ca jucătorii în jurul antrenorului în timpul unui time-out decisiv pe final de meci. Singurul care nu făcea parte din cerc era Robbie, care se așezase pe treapta de jos a scării, părând prea zguduit să mai priceapă multe din cele ce se petreceau.

— Stan, rosti încet McManis. Dacă o ținem tot așa, îl omoram pe omul ăsta.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Sennett.

A doua zi, ba chiar în noaptea aceea, cât timp băieții răi se vor agita ca niște furnici după ce le-a fost turtit mușuroiul, ceva s-ar putea să răsufle. Dar o dată ce se organizau, protejați de avocații lor care vor da numai ei informații și vor interzice guvernului să le contacteze clienții, nu se va mai întâmpla nimic de valoare.

— Lasă-l câteva minute, zise Stan. O să se calmeze.

Îl rugă pe Clevenger să-i aducă lui Skolnick niște apă, dar McManis îl reținu pe Tex.

— Stan, spuse încet McManis. Stan, nu e ăsta omul nostru. Nu poate să se ducă la Brendan. Nu se poate întâlni față în față. *Niciodată* nu vorbește

cu el. Tuohey o să miroasă treaba de la o poștă. O să facă pe niznaiul, el n-a văzut, n-a auzit și nu poate vorbi despre nimic, cum a făcut și cu Robbie. Și tipul ăsta nu o să fie nicio zecime la fel de bun ca Feaver. O să fie ca-n *Titanic.* Când va termina Tuohey cu el, Skolnick va fi în stare să jure că Brendan nu știe nimic.

Sennett se uita cu amărăciune într-un colț al camerei.

Stan, continuă McManis pe un ton domol. Omul ăsta poate depune mărturie. Putem să-l chemăm ca martor. Hai să păstrăm posibilitatea asta! Hai să nu-l omorâm în noaptea asta!

— La dracu', zise Sennett.

Se mai gândi o clipă și apoi rosti una din remarcile lui imprevizibil de urâte:

— Presupun că nu ăsta e primul titlu de ziar pe care nu-l dorim.

Între timp Skolnick părea să se fi hotărât și el. Se duse împleticit, ca beat, către scara îngustă de lemn.

— Nu pot face asta. Nu acum!

Se clătină pe picioare și se prinse cu amândouă mâinile de pereți. În lumina slabă a aplicelor îi luci verigheta, părând să-i atragă atenția.

— O, Doamne… Molly… zise el.

Urcă prima treaptă și se clătină din nou, fiind evident pe punctul de a se prăbuși. Robbie, care era cel mai aproape de el, o prinse înainte să ajungă la podea. Își petrecu un braț pe după el și, o dată ce bătrânul judecător se îndreptă de spate, îl ajută să urce scările.

II Una câte una, Barney, zise Robbie. Una câte una. Tot așa. Încet.

Cu brațele unite, cei doi urcară împreună toate treptele, greoi.

40

Sherm Crowthers locuia în Assembly Point, un petic de pământ ce pătrundea râul Kindle și care găzduise o fortăreață franceză în zilele pre coloniale și mai multe ateliere de tăbăcărie în momentul întemeierii orașului. Prin anii 1930, o dată cu restrângerea traficului șlepurilor, devenise cea mai proeminentă enclavă a micii clase mijlocii de negri din districtul Kindle. După al Doilea Război Mondial, câțiva rezidenți cărora nu le era frică de amestecul rasial — și de consecințele sale inevitabile se mutaseră în University Park, unul dintre primele cartiere integrate din Statele Unite. Mai târziu, avusese loc un exod în alte zone ale orașului, care deveniseră mai primitoare. Recent, în Assembly Point începuse o transformare ciudată, de familii albe și asiatice mai tinere cumpărând case acolo și provocând revolta unor rezidenți cu state vechi, care susțineau că Assembly Point își pierdea „caracterul de unicitate".

Însă, pentru afroamericani, Assembly Point păstra o semnificație specială. Mulți crescuseră auzind conversații invidioase despre zona respectivă, despre viața mai bună de acolo, despre evenimentele — balurile

debutantelor, campionatele de la clubul de golf — care erau în general străine vieții afroamericane. Un număr mare de negri înstăriți refuzau în continuare să se gândească să se mute altundeva.

Sherm Crowthers era unul dintre ei. Casa lui din Broadberry era un mamut de cărămidă roșie în stil georgian, încărcată de coloane ce sprijineau un portic înalt de trei etaje plasat peste aleea circulară. Când sosiră Evon și restul grupului lui Sennett, mai erau doar câteva minute până la miezul nopții, dar Stan și McManis se puseseră de acord să continue, în ciuda orei târzii. Îi obligau la asta nu numai lipsa de timp, ci și rațiuni de ordin tactic. Voiau ca oamenii aceștia să fie acasă, fără să știe ce se întâmplă, dezbrăcați la propriu și în sânul familiilor, bucurându-se de confortul de care vor fi privați în închisoare. Aceasta era una dintre numeroasele manevre dure pe care Stan le învățase la Departamentul de Justiție din Washington D.C., supraveghind procurori prin toată țara. După rechizitoriu, Stan adora să se năpustească asupra acuzaților din clase sociale superioare presupuși nevinovați prin lege și să-i plimbe în cătușe prin fața camerelor de luat vederi ce așteptau. Numea asta element de intimidare. În ciuda urletelor de protest ce se ridicau din partea apărării — inclusiv a mea, Curtea de Apel continua să tolereze aceste tehnici aspre, ca și cum ar fi fost o necesitate pe timp de război.

Lui Robbie i se spusese să stea în umbrele îndepărtate de pe peluza din față, în timp ce restul grupului se ducea la ușa din față a lui Sherman. Casa Crowthers fu cuprinsă de larmă de îndată ce Sennett atinse soneria. Un câine începu să latre și la mai multe ferestre se aprinseră lumini. În cele din urmă, se aprinse lumina de pe pridvorul spațios și o voce răsună tunătoare prin ușa grea de stejar, cerând să i se spună cine era acolo.

— Sunt Stan Sennett, domnule judecător Crowthers! Procurorul Statelor Unite pe acest district. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. E urgent!

— Stan Sennett?

— Procurorul Statelor Unite.

— Și ce fel de urgență e?

— Domnule judecător, de ce nu deschideți ușa ca să putem discuta fără să-i trezim pe vecini? Stau chiar sub bec și aveți un vizor la ușă. Știu că vedeți că sunt eu.

— Și ăștilalți cine sunt?

— Agenți FBI, domnule judecător! Vă rog, deschideți ușa! Nimeni de aici nu vă vrea răul.

După aceste cuvinte, zăvoarele și încuietorile fură deschise cu rapiditate. Părându-i lui Evon la fel de intimidant ca în instanță, Sherm Crowthers apăru cât un munte în prag, în picioarele goale. Prin ușa de plasă se vedea că avea un pistol cromat în mâna dreaptă. Purta boxeri, decorați cu niște embleme mici roșii, și un maiou strâmt peste pântecul lui masiv. Avea ochii oarecum apoși, părând să fi băut. Văzând arma, Evon își schimbă poziția. Lângă ea, Clevenger își deschise haina și-și puse mâna pe tocul pistolului de la șold.

— Crezi că mi-e frică de *tine*? îl întrebă Crowthers pe Stan, evident fierbând de furie. Asta-ți imaginezi, Constantine? O să-mi crească țâțe pe piept înainte să-mi fie mie frică de tine!

Sennett, evaluând situația — și probabil îngrijorat și de pistol — alese să nu răspundă.

— Și ia zi acuma ce urgența dracului apare cu șase minute înainte de miezul nopții?

— Domnule judecător, știți, m-aș simți mai confortabil dacă ați pune deoparte arma aceea. Ați putea face asta?

— Nici pe dracu', nu fac eu asta! Sunt în casa mea. E ora douășpe fără șase minute. Voi sunteți o gașcă de intruși, că-i fi tu procurorul Statelor Unite, că nu-i fi. Iar eu am permis, număr de înregistrare și dreptul constituțional să am pistolul ăsta, așa că n-ai decât să te duci să verifici. Și acuma zi naibii ce vrei și pleacă de-aici!

Evon se apropiase încetișor în spatele lui Sennett să se uite la pistol. Crowthers îl flutura prin aer, dar în cele din urmă îl recunoscu, era un semiautomat Beretta 92 SBC cu dublă acțiune. Îi lăsase în jos după ce se răstise la Sennett și acum Evon reuși să vadă ceea ce voise: extractorul era tras lângă glisor și nu se zărea roșu, ceea ce însemna că nu era glonț pe țeavă. Îi șopti lui Stan că arma nu era gata de tragere, amintindu-i însă că s-ar putea totuși să fie încărcată. Sennett închipui cercuri ca de pește cu gura în timp ce evalua situația, apoi făcu semn către servieta din mâna lui Evon ca să-i dea un document.

— Domnule judecător, zise el când avu actul în mână. Aceasta este o citație federală de mare juriu prin care vi se solicită prezența mâine-dimineață în centru.

Sennett ținu hârtia albă chiar lângă paravanul de plasă, ca Sherm să poată citi. Calculase corect că asta va schimba oarecum atmosfera.

— Dă-mi chestia aia, zise Crowthers și-și scoase mâna afară.

Smulse hârtia dintre degetele lui Sennett și închise ușa de plasă la loc, încuind-o înainte să se obosească să studieze actul primit. Nu-i trebui decât o secundă pentru asta, și deschise iar ușa, azvârlind citația, pe care o mototolise în pumn într-un cocoloș strâns, din conul de lumină al verandei. Hârtia ateriză undeva în rândul de tise scunde din fața perimetrului casei de cărămidă.

— Nu există citații înmânate după miezul nopții pentru a fi convocat undeva la 10 dimineața. Amândoi știm asta la fel de bine. Așa că, dacă ți-ai făcut treaba, pleacă de-aici!

Arătă din nou cu pistolul spre poartă și se trase înapoi să închidă ușa.

Sennett păși înainte, apucând mânerul ușii de plasă, dar, având în vedere pistolul, rezistă impulsului de a trage de ușă s-o deschidă.

— Domnule judecător, dacă ai vreo obiecție la citație, ar fi bine s-o adresezi doamnei judecător-șef Winchell în curtea federală mâine-dimineață. Amândoi știm *asta* la fel de bine. Și, drept să spun, domnule judecător, când ajungi la proces, nu cred că juriul o să aibă o părere prea bună despre un judecător în funcție care tratează o citație eliberată legal ca pe un gunoi.

La auzul cuvintelor „proces” și, juriu”, Sherm își lăsă pentru o clipă capul pe spate, arătându-și mustața stufoasă și căruntă.

— Domnule judecător, ești pe punctul de a fi acuzat de șantaj, escrocherie, luare de mită și fraudă poștală. După calculele mele, normele de sentință vor dicta închisoare pentru circa opt ani. Și am venit aici pentru că am vrut să vorbim înainte să se întâmple asta. Acum putem intra în casă?

— Te-aud perfect de bine de unde ești, Constantine.

Oarecum mai calm, Sherm se uită la toți cei de pe pridvor. La un semnal al lui McManis, Clevenger se duse între tufișuri. Cu o mănușă de cauciuc, puse citația făcută ghemotoc într-o pungă de plastic pentru dovezi.

— Habar n-am despre ce șantaj sau mite boscorodești tu acolo. Sau ce naiba ai spus.

— Vrei să-ți împrospătez memoria, domnule judecător? Ești dispus să asculți o înregistrare? E chiar aici.

Făcu un semn zicând asta, și Robbie ieși la lumină, cu mâinile vârâte adânc în buzunare. Nu părea decât foarte vag mai puțin nefericit decât fusese la Skolnick. Nu se apropie prea mult de pridvor. Fără îndoială, văzuse pistolul și se săturase de arme pe ziua aceea. Se opri cam la douăzeci

de pași de trepte, suficient de aproape ca Sherm Crowthers să-l recunoască. Și apoi, cum făcuse și la Skolnick, își desfăcu haina și cămașa.

Crowthers nu zise nimic la început. Apoi i se văzură pentru o clipă dinții sparți și pătați de tutun, când zâmbi amar. Sennett se oferi din nou să-i dea să asculte înregistrarea.

— N-am nevoie să aud nimic, Constantine! Știu exact ce-a făcut nenorocitul ăsta. Se uită la Robbie prin întuneric, cu ochi sălbatici. Tâmpit afurisit ce-am fost, adăugă el încet.

— Domnule judecător, asta e alegerea dumitale. Dorim să te întrebăm o mulțime de lucruri. Dar cel mai important este unde merg banii după ce ajung la dumneata. Pentru că suntem foarte siguri că nu rămân toți în mâinile dumitale. Și dacă ești dispus să cooperezi cu noi, chiar acum, chiar aici…

Crowthers clătină solemn din capul lui mare o singură dată.

— O să te contacteze mâine-dimineață avocatul meu. N-am nimic altceva de zis acum.

— Domnule judecător, mâine n-o să-ți mai pot oferi același târg. Trebuie să-l accepți acum. O să plătești un preț foarte mare pentru a-ți proteja prietenii…

Crowthers, în fața tuturor acestor lucruri — marele juriu, proces, închisoare —, izbucni în hohote sonore de râs. Își puse și pistolul pe o măsuță de lângă ușă.

— Știi ce, eu n-am prieteni, Constantine! N-am avut niciodată. Am o soție, o soră și un câine și asta-i tot. Nu datorez nimic nimănui și nici nu aștept nimic de la nimeni. Așa stă treaba.

— Atunci ajută-te pe *dumneata,* îl imploră Sennett, ridicându-și vocea pentru prima dată.

Crowthers râse din nou. Părea sincer amuzat.

— Așa-i spui tu? Să mă „ajut” pe mine? Știi unde-am crescut eu, Constantine? Taman în Dejune, în Georgia. Mergeam la cules nuci câte două ore jumate, înainte să mă duc la o școală dărăpănată cu o singură sală de clasă pe care o foloseau numai negrii, și în majoritatea timpului n-aveam aproape nimic de mâncare, practic nimic în afară de nucile alea, pe care firește că maică-mea mă implora mereu să le las naibii în pace. Și apoi, după…

Se întrerupse, ridicându-și brusc ambele mâini, arătându-și palmele palide.

— Nu, zise el răspicat. Nu. N-o să-i dau înainte tot așa. Ai auzit deja toate poveștile astea. Toată lumea le-a auzit de-acum. Orice nenorocit de negru de peste cincizeci de ani dintr-un salon de biliard o să-ți spună poveștile astea. Numai că eu nu vorbesc numai ca să dau din gură. Astea chiar mi s-au întâmplat mie. Și soră-mii. Și lu' bunică-meu și maică-mii. Și nu ți le spun toate acum ca să-ți frâng inima de milă, Constantine! Știu eu că nu merge și oricum n-am nevoie de afurisita ta de milă în orice caz. Nu, vreau doar să știi un lucru, naiba să te ia: n-ai să-mi faci în veci nimic mai rău decât mi-am făcut eu singur. Și n-am venit așa de departe — din Georgia și cărând nenorociții ăia de saci de nuci mai mari ca mine, și așa de flămând că uneori am mâncat gândaci de pe drum —, n-am venit eu până aici ca să apară o gașcă de albi — și tu nu ești mai breaz, adăugă el către Clevenger, care era negru —, n-am venit eu de acolo ca să-mi spuneți voi mie ce trebuie să fac dacă nu vreau să-mi faceți ceva rău. Dați-i drumul și faceți ce aveți de gând. Dar nu e nimeni pe lumea asta care poate să vină în pragul ușii mele să-mi spună mie „trebuie să". Și cu siguranță nu un păduche unsuros de grecotei cu o țeapă-n fund, care nici măcar nu poate să se uite într-o oglindă ca să-și aducă aminte ce naiba e de fapt.

Crowthers aruncă o ultimă privire mânioasă, apoi se răsuci într-o parte, luă pistolul și-i trase închizătorul. Cheul metalic puternic al glonțului intrat pe țeavă se auzi clar în tăcerea nopții, în carterul liniștit. Toți cei de pe pridvor reacționară în același moment. McManis strigă: „Armă!" și aproape îl sufocă pe Sennett, sărind cu el către tufișuri. Clevenger sări pe alee și se rostogoli pe burtă, chinuindu-se să-și țină arma în mână în timp ce se rostogolea peste ciment. Evon auzi în spatele ei mărunțișul și cheile din buzunarele lui Robbie răsunând când acesta o luă la fugă. Cea mai bine antrenată dintre ei, ea făcu numai un pas să iasă din lumină și se lăsă pe vine, ținând pistolul cu amândouă brațele întinse. Avea vedere directă către Crowthers, luminat puternic din spate de lămpile frumosului foaier al casei lui, dar își dădu seama imediat că nu va fi nevoie să tragă. Crowthers își apropiase fața de paravanul de plasă cu o expresie zâmbitoare, înveselită, urmărind haosul pe care-l crease. Când se socoti suficient de amuzat de situație, trânti ușa casei atât de tare, încât ciocănelul de alamă tresăltă de câteva ori. De dinăuntru, în timp ce punea la loc toate lanțurile, zăvoarele și încuietorile, îl auziră râzând, un sunet ce persistă destul de multă vreme, chiar și după ce stinsese toate luminile și-i lăsase acolo în întuneric.

Erau iar în centrul de afaceri al orașului pe la ora 00.30, și urcară în sala de conferințe din biroul lui McManis ca să discute situația. Sennett fu apelat pe neașteptate pe pager. Se dovedi a fi departamentul de știri locale de la *Tribune.* Primiseră un pont: spion al guvernului în tribunal. Tuohey descoperise o metodă de a răspândi vestea către complicii săi fără niciun risc. Stan avea aproximativ zece minute înainte de termenul limită de la ora 1 a ediției târzii ca să se decidă cum să răspundă. Se hotărî să nu ofere decât un „fără comentarii", sperând că ziarul nu avea suficiente informații confirmate să publice articolul. Dacă se întâmpla așa, atunci anchetatorii Petros mai aveau la dispoziție o ultimă zi în care să opereze beneficiind de avantajul surprizei.

La 1.10, reporterul, Stew Dubinsky, îl sună înapoi. Aveau de gând să dea drumul articolului. Stan îl știa pe Dubinsky de ani de zile și ajunse la concluzia că nu era un șiretlic. După o discuție cu McManis, Stan vorbi despre situația de fundal cu Stew. Scopul lui Sennett era să dea impresia că Petros era deja un succes uluitor. Mii de ore de înregistrări, zise el. Zeci de întâlniri sub acoperire cu o serie enormă de funcționari ai tribunalului. Nu comenta despre cât de sus pe scara ierarhică urca totul, dar un număr de judecători, la plural, vor fi cu siguranță puși sub acuzare.

Grupul — Stan, McManis, Evon, Robbie, Tex și Amari — rămase la masa de conferințe încercând să dea de cap situației până aproape de ora două. Dimineață vor primi telefoane de la avocați ai apărării care vor încerca să testeze terenul, să vadă cum stătea situația. Dacă era cineva acolo destul de speriat, s-ar putea să facă o ofertă anonimă sperând să primească imunitate. Puteau găsi o oportunitate din orice direcție.

Deja nici nu mai avea rost să meargă acasă. Robbie mai sună o dată să verifice starea lui Rainey, apoi urcă în biroul lui să ațipească pe canapea câteva ore, ceea ce făcea de multe ori în timpul proceselor. Pentru majoritatea celor din echipă, era a doua noapte la rând în care nu dormiseră deloc sau aproape deloc, dar Evon era încărcată încă de adrenalină. În ultimele douăzeci și patru de ore avusese de două ori o armă în mână, și fusese gata să tragă. Nu-ți reveneai rapid din asta. Se oferi voluntar să meargă sus la Robbie să stea de pază. Ea era gata de vorbă, însă Robbie îi făcu semn cu mâna de pe canapea și apoi se prăbuși, părând să adoarmă încă înainte să pună capul pe pernă.

La 4.15, Evon făcu o cafea în bucătăria biroului și le aduse fiecăruia câte o cană. Părea inimaginabil că trăise șase luni fără cafeină, cât timp făcuse pe mormona. Robbie era treaz, tocmai punea telefonul în furcă în momentul în care deschise Evon ușa.

— Rainey? întrebă ea.

— Mort. Am vrut să vorbesc cu el înainte să citească ziarele.

Nu-și încălțase încă pantofii și își studie o vreme degetele de la picioare. Evon îl întrebă ce reacție avusese Mort.

— Șoc? Nu i-a venit să creadă? I-am spus să-și angajeze un avocat, știi, căci s-ar putea să aibă probleme cu autorizația lui, dar a părut mai îngrijorat pentru mine. Pentru o clipă Feaver păru singur în încăpere, zâmbind mulțumit imaginii lui Mort. Știe că el o să fie bine oricum, dacă povestea vine de la mine.

Se uită la Evon după ce zise asta, dar ea era prea obosită să-l ia la întrebări.

Se adunară iar cu toții la 4.45. Avându-l pe Amari ca șofer, dubița de supraveghere intră în garajul de la subsolul LeSueur, iar Sennett, Evon, McManis și Robbie săriră înăuntru. Tocmai parcaseră vizavi de St. Mary, când sosiră Tuohey și Kosic la baza celor trei rânduri de trepte ale catedralei. Rollo se uită în jos pe stradă, cu o țigară atârnându-i între buze, iar Tuohey înaintă hotărât, sugerând prin postura și mersul său că se va ruga cu o devoțiune deosebită în acea zi. Mai multe vehicule din echipa de supraveghere a lui Joe se roteau pe străzile înconjurătoare.

Încă nu sosise vara, și chiar și primăvara ezita. Peste noapte temperatura coborâse sub cinci grade și deasupra acoperișurilor se vedeau șuvițele de fum ieșit din coșuri. Biserica masivă de cărămidă roșie era situată pe o bucată îngustă de teren de formă triunghiulară. Străzile alăturate, în mare măsură fără trafic, veneau în unghi față de St. Mary, clădirile înalte aflându-se la o oarecare distanță de trotuar și fiind aproape complet cufundate în întuneric la ora aceea. Străzile tăcute aveau o frumusețe aridă în aceste ultime momente de odihnă. Acesta era orașul, mii de suflete adormite în apropiere. Cursa, călătoria pe apele vieții, va începe din nou în curând.

Rollo o porni singur, pe jos. Îi era frig. Își vârî mâinile în buzunarele pardesiului, mergând cu pași mari către Paddywacks, unde se va întâlni cu Milacki, iar Plato le va deschide ușile.

De îndată ce Kosic se îndepărtă de biserică, McManis dădu semnalul și prima mașină trase brusc pe dreapta lângă el. Agenții îl înconjurară pe

Rollo, arătându-i dubița. Ideea era să-l facă să intre acolo, unde plănuiseră să-i arate ce și cum și să-l convingă. Dar Kosic își flutură doar mâna către ei și-și continuă drumul.

Dubița îl urmări de-a lungul trotuarului, însă Kosic refuză să se uite spre ea. În cele din urmă Sennett cobori din mașină. Stan trebui să se grăbească să-l ajungă din urmă. Evon se uita prin geamul rotund ca un hublou. Kosic nu voia să se oprească în timp ce Sennett îi vorbea. În cele din urmă cobori și McManis și alergă după cei doi. Atinse mâneca lui Rollo și, deși se smuci violent, Kosic se opri când McManis îi vorbi. Păru să-l recunoască pe Jim cumva și, în sfârșit, se arătă descumpănit. Se părea că ei încă nu-și dăduseră seama de cât de complexă fusese înșelătoria guvernamentală.

McManis ieșise din dubiță cu șervețelul rupt de la barul Attitude pe care Rollo îi scrisese lui Robbie și cu câteva bancnote de pe care îi colectaseră amprentele. Toate erau în plicuri transparente de plastic, cu o bandă adezivă pe margine pe care scria DOVEZI cu litere mari roșii. Jim avu grijă să nu-l lase pe Kosic să atingă vreuna din ele. Rămase la câțiva pași depărtare și-i arătă fiecare plic, ținându-l de colțurile de sus, semănând cu un vânzător stradal în fața unui lăcaș de cult. Sennett vorbea în tot acest timp. Evon nu putea citi pe buze, dar știa ce-i spunea. Rollo era un om mort. Mai mort ca morții. Erau cadavre în cimitir mai pline de viață în comparație cu el. Îi puseseră microfoane în telefon. Supraveghere. Rollo nu avea la dispoziție decât aceste câteva minute pentru a lua o decizie care-i va controla restul vieții.

În cele din urmă, ca lovitură de grație, Sennett făcu un semn către dubiță și Robbie și Evon ieșiră și ei pe trotuar. De data asta, Feaver părea a se ține tare. Îi făcu cu ochiul lui Rollo și își ridică o palmă în formă de salut.

Ochii lui Kosic, ca întotdeauna, aruncau săgeți de răutate. Avu un singur comentariu pentru Sennett.

— Suge-mi-o, îi zise el procurorului Statelor Unite și porni mai departe, dând în mers din brațe ca din niște aripi de găină pentru a se încălzi.

Sennett strigă niște amenințări în urma lui. Avea de gând să-l aresteze pe Kosic, să obțină o condamnare și apoi să-l imunizeze. Îl va băga la închisoare pentru sperjur sau ofensă la adresa curții, dacă mințea sau rămânea mut. Kosic va sta închis mult timp, iar apoi și mai mult timp. Rollo avea doar două variante: să stea pentru restul vieții la pârnaie sau să dea vina pe Tuohey. Îi sunase ceasul.

După încă vreo cincisprezece pași, Kosic se întoarse în sfârșit spre ei. Dar nu-i spuse nimic lui Sennett. Se concentră asupra lui Robbie, fața lui uscățivă schimonosită de furie. Kosic își aținti spre el degetul cu unghia neagră, apoi spintecă aerul cu mâna în direcția boașelor sale, răsucindu-și încheietura cu violență. Nu era clar dacă semnala dorința să fi făcut asta data trecută când îl văzuse pe Robbie la Attitude sau o amenințare pentru viitor, dar era sigur că nu avea gânduri bune.

Îmi sună telefonul la ora șase și treizeci de minute în dimineața aceea. Am răspuns în bucătărie, grăbindu-mă să ridic receptorul înainte s-o trezească pe Patrice, care tocmai se întorsese acasă din Bangkok. Era Sennett. Eu văzusem deja titlul de primă pagină din ziarul *Tribune* aflat pe pragul ușii.

SPION AL GUVERNULUI PRINDE JUDECĂTORI
ÎN CAPCANĂ

Stan îmi primi felicitările cu foarte puțin entuziasm. Atmosfera de secretomanie se spulberase în sfârșit; nu mai existau cuvinte-cod sau tonuri scăzute. Stan stătea în biroul său de la Procuratură după o noapte epuizantă și-mi oferi un rezumat a ceea ce se întâmplase cu o seară înainte într-o manieră obosită, dar directă.

În ciuda eșecului lui Sennett de a prinde țintele lui principale, procurorii înregistraseră totuși niște succese. Judith se „făcuse clătită” — se turtise și se întorsese de cealaltă parte — când Moses Appleby îi explicase limpede că guvernul era capabil să-i confiște restaurantul, o dată ce va fi condamnată pentru extorcare de bani. Milacki îl alungase pe Moses, dar fără sarcasmul obișnuit; Sig părea să-și măsoare alternativele. O altă echipă, condusă de procurorul-asistent Sonia Klonsky și de Shirley Nagle, avusese de asemenea rezultate eterogene. Walter Wunsch nu arătase nicio înclinație să-și întâlnească Creatorul cu o conștiință curată. Ascultase înregistrările lui Robbie în sufrageria casei lui. Soția lui, cu bigudiuri în păr, se luptase pentru dreptul de a fi prezentă și apoi, o dată ce înțelesese ce se întâmpla, îl certase pe Walter pentru creierul și caracterul lui proaste, o rafală de invective pe care Walter le absorbise rămânând de piatră. Când Klonsky își încheiase oferta, Walter se referise la Malatesta cu termenul „găgăuță” și afirmase că nu-i dăduse „niciodată vreo ceapă degerată lui Silvio”. În afară

de asta, refuzase să comenteze, rezumându-se la a spune că de-acum avea două motive să fie bucuros că va muri în curând. Nu precizase clar care erau cele două motive, dar se uita otrăvit la nevasta lui când îi plecaseră vizitatorii.

După asta, lucrurile se îmbunătățiseră pentru echipa lui Klonsky și a lui Shirley. Doi funcționari, Joey Kwan și Pincus Lebovic, se hotărâseră să vorbească, fără nicio promisiune, și fuseseră interogați aproape toată noaptea. Amândoi numiseră mai mulți avocați pentru care jucau rolul de cărăuși de bani; Kwan dăduse în gât trei judecători care erau acum la Departamentul de Drept Penal. Atât Pincus, cât și Joey erau la telefon în clădirea federală în acest moment, magnetofonul înregistrând în spatele lor în timp ce sunau fiecare avocat și judecător pe care-l implicaseră, spunându-le despre Robbie și încercând, chipurile, să pună la punct niște povești care să explice diferitele tranzacții financiare suspecte atunci când le va bate FBI-ul la ușă. Treziți din somn la trei sau patru dimineața, mulți subiecți fuseseră prea speriați ca să se arate precauți și rezultatele erau deja remarcabile. Ca o pată de cerneală, Petros se răspândea în toate direcțiile.

Pentru moment, Sennett se întreba dacă să lase camerele de filmare în firma lui McManis. Va trebui să vorbească și cu UCORC, dar acoperirea atât de complexă, echipamentul, cheltuielile și minuțiozitatea eforturilor guvernamentale ar fi intimidante pentru infractori și i-ar putea face pe câțiva să recunoască. Oricum era clar că vestea că FBI-ul operase o firmă de avocatură chiar acolo, în Clădirea LeSueur, va ieși la suprafață foarte curând. Stan părea să-mi ceară și mie opinia, dar nu mi-am exprimat niciuna. Acum că se ridicase vălul, trebuia să ne reluăm cu toții rolurile standard.

În timp ce-mi povestea toate astea, tonul lui Stan era oarecum apatic. Am presupus că era epuizat sau probabil că voia să mă ia ușor, bănuind corect de altfel, că simțeam o mare neplăcere că nu fusesem de față pentru a vedea scenele finale ale acestei drame. Dar se dovedi că, în ciuda progreselor înregistrate de acțiunea guvernamentală, același os îi rămăsese lui Stan în gât.

— Nu-mi vine să cred că n-o să-l prindem și pe Tuohey. Nu pot să cred!

Avea un caz solid împotriva lui Kosic, dar nimic mai mult. Oricât de evident era, ca o expresie a bunului-simț, că Rollo nu putea să fi fost de capul lui, nu exista nicio dovadă, circumstanțială sau directă, care să-l lege pe Tuohey fie de banii pe care îi acceptase Rollo, fie de directivele pe care

le dădea uneori Kosic. După cum insistase permanent Robbie, Tuohey anticipase mutările cu mult timp înainte și plănuise în consecință. Kosic se interpunea între Brendan ca șanțul de apărare al unei cetăți.

Stan îl trimisese pe Robbie acasă să se culce, având paza asigurată de mai mulți agenți, dar exista o problemă cu Feaver, care-l determinase pe Stan să mă sune. Robbie insista să-i facă o vizită personală Magdei Medzyk, pentru a-i explica situația față în față. Știa că nu va trece în veci de interfonul apartamentului ei, așa că intenționa să meargă azi la tribunal. Stan era îngrijorat de reacțiile pe care le-ar putea provoca prezența lui Feaver. Misiunea mea era să-mi conving clientul să nu se ducă.

Când am ajuns acasă la Robbie, am văzut doi agenți pe aleea de acces. Nu m-au lăsat să trec la început, până apăru Klecker, care m-a condus înăuntru. Venise rândul lui Evon să se culce cu schimbul într-un dormitor nefolosit de la etaj. Și Robbie dormea dus, iar eu m-am hotărât să-l las să se mai odihnească puțin.

Adusesem cu mine un teanc de ziare pentru toți cei de acolo, și împreună cu Alf am discutat despre articolele de acolo — el primise rapoarte de la toate echipele operative și era, ca de obicei, jovial. Joey Kwan, în stilul lui excentric, făcuse deja două benzi incriminatoare cu judecători din Departamentul de Drept Penal. Făcuse pe prostul, chinezul care nu pricepea bine limba și avea nevoie să i se repete și să i se explice totul de mai multe ori. Suspecții dăduseră totul din ei fără ezitare.

După un timp, Robbie cobori la parter. Se sculase să verifice starea lui Rainey, care era neschimbată. Eu auzisem șuieratul slab al echipamentului respirator, dar nu-mi dădusem seama ce era. Rainey respira superficial, disperat, înecându-se în propriul pat.

— În sfârșit, o vedetă, zise Robbie atunci când văzu ziarele. Doamne, de unde-au scos fotografia aia? E mai rea decât poza de pe permisul de conducere!

Era o fotografie din arhivă cu Robbie ieșind din tribunal, un instantaneu grăbit, luat din unghi, în timp ce ieșea din clădire după o mare victorie. Avea un zâmbet de vulpoi în ea, ceea ce transmitea exact mesajul pe care-l voia Stan.

În cele din urmă m-am regăsit împreună cu Robbie în camera de familie, o încăpere imensă, ce cobora cu câteva trepte dinspre bucătărie. Ca și restul casei, fusese decorată foarte luxos, într-un stil contemporan ostentativ, cu tapet de mătase pură și mobilă cu forme curbe. Pentru că era la alt nivel,

camera fusese practic abandonată pe parcursul bolii lui Rainey. Ecranul imens de televizor aflat inițial aici fusese mutat în dormitorul lor, iar numeroase mașinării care o ajutaseră pe Rainey în stadiile anterioare ale bolii erau acum depozitate aici în șiruri: scaunul cu rotile cu motor, mecanismul de ridicare, trapeze, un pat ce se înălța la care renunțase. Parcă ne găseam în camera de depozitare a unui spital.

Robbie refuză răspicat cererea lui Stan.

— Nu cer de fapt aici, George, ci le spun. Pot să mă ajute sau nu. Eu trebuie s-o văd pe Magda. Să mă ducă acolo în papa mobil dacă vor, dar eu oricum mă duc.

Am făcut un efort dezlânat să-l determin să se răzgândească, și apoi am lăsat-o baltă. Mi-a spus că ar trebui să fiu pregătit pentru un mesaj de la avocatul lui Mort, oricine s-ar dovedi a fi respectivul.

Se apropia de ora nouă când m-am întors cu mașina în oraș. Deja aveam opt mesaje de la diverși avocați și unul de la Barnett Skolnick. Mi-am rugat secretara să-i contacteze pe fiecare și să le explice că, dacă mă sunaseră în legătură cu ancheta FBI-ului la tribunal — și se dovedi că toți mă sunaseră din acest motiv un conflict de interese mă împiedica să vorbesc cu ei. Posturile locale de știri, când am pornit radioul, vorbeau numai de Proiectul Petros, încontinuu. Mi-am spus în sinea mea să nu mă fudulesc, că nu era treaba mea. Dar mi s-a ridicat părul pe mine când am auzit un avocat anonim care fusese intervievat pe stradă susținând că practicarea dreptului în districtul Kindle va fi mai bună de aici înainte.

Cu toate acestea, cam 80 la sută din cele ce se spuneau în eter erau greșite, câteva chiar comic de eronate. De exemplu, pe fiecare post se pretindea cu voce autoritară că Robert Feaver era de fapt un agent FBI. Drept rezultat, n-am fost sigur cum să interpretez o știre de ultimă oră ce apăru în jur de nouă și treizeci, pe când mă apropiam de centrul de afaceri. În ciuda traficului aglomerat, am tras pe dreapta într-o zonă cu parcarea interzisă ca să fiu sigur că nu dau peste cineva cu mașina în timp ce treceam de la un post la altul. Aceeași poveste se repeta peste tot: cu mai puțin de o oră în urmă, un funcționar de grad înalt de la Departamentul de Revendicări de Drept Comun, pe nume Rollo Kosic, intrase în sauna bărbaților de la un club de fitness din centru și se împușcase în cap cu un revolver din dotarea poliției. Existau speculații, în prezent neconfirmate, că moartea lui Kosic era legată de ancheta de mari dimensiuni a FBI-ului asupra corupției din tribunal, cu numele de cod Proiectul Petros.

42

Pe la ora două în după-amiaza aceleiași zile, o delegație alcătuită din Evon, Amari, Klecker și Robbie sosi la Templu în dubița de supraveghere. Doamna judecătoare Winchell semnase un ordin prin care FBI-ul era autorizat să sechestreze Lincolnul lui Barnett Skolnick și să scoată din el dispozitivul de înregistrare. Skolnick îl angajase pe Raymond Horgan, fostul șef al lui Sennett de la Procuratură, ca să-l reprezinte, și Raymond făcuse scandal când i se prezentase ordinul de sechestru. Forțase o scurtă audiență în fața judecătoarei Winchell la amiază, dar în cele din urmă predase cheia mașinii, decât să lase Lincolnul să fie tractat. Deși Raymond aproape sigur se dădea în spectacol pentru a-i ajuta la negociere, Moses Appleby îi indicase lui Klecker să facă o înregistrare video detaliată de care să beneficieze un juriu din viitor, nu numai pentru a arăta scoaterea și îndepărtarea echipamentului, ci și pentru a demonstra cum avusese loc înregistrarea lui Skolnick. După aceea, Sennett și McManis fuseseră de acord ca Robbie, însoțit de o escortă FBI, să-i facă o scurtă vizită judecătoarei Magda Medzyk.

După veștile despre Kosic, toată lumea părea tulburată. Nici Evon nu se putea hotărî ce părere să aibă despre asta. Petrecuseră atât de multe luni spunându-și că ceea ce făceau implica pericole mortale, încât un deces nu putea fi considerat neașteptat. Dar nu-și închipuise nicio clipă că s-ar putea să fie unul dintre cei răi. E drept că nimeni nu aduna bani de coroană funerară, dar chiar și Sennett se întrebase cu voce tare dacă nu cumva exagerase în dimineața aceea. Se părea că Rollo îl crezuse când Stan îi spusese că nu mai avea nicio cale de scăpare.

Oricum, Rollo avea și el parte de răzbunare, pentru că luase cu el în mormânt ultima speranță de a-l aduce pe Tuohey în fața instanței. Apărarea lui Brendan era acum clară: avea să dea vina pe Rollo, susținând că el organizase totul. Folosindu-se de autoritatea judecătorului președinte, Kosic colectase bani, indicase sarcini, dăduse ordine, toate fără știința lui Brendan, după cum înseși dovezile guvernului vor arăta că se întâmplase cu Walter și cu Malatesta. Nemernicul acela îl înșelase pe bietul de Tuohey, cel atât de încrezător în natura umană, și apoi preferase să-și ia viața decât să dea ochii cu șeful și prietenul pe care-l trădase. Asta va da foarte bine la public, ba chiar și la unele segmente ale Baroului. Kosic îl salvase pe Tuohey, nu numai de la o punere sub acuzare, ci și de la a fi ridiculizat.

În garajul Templului, un agent opera o cameră video standard în timp ce Klecker arăta cum spărsese anvelopele lui Skolnick. Apoi Lincolnul fu repoziționat în fața tribunalului. Pentru camera de luat vederi, Robbie se duse pentru o clipă să stea în locul unde fusese atunci când îl întâlnise pe Skolnick, apoi intră în mașină și întoarse cheia ca să pornească motorul și sistemul. Stând lângă dubița de supraveghere, Klecker își folosi telecomanda ca să pornească și să oprească de câteva ori camera; apoi se duseră cu dubița în josul străzii ca să demonstreze distanța de transmisie a dispozitivului. O dată ce interpretară toate acestea pentru jurați, Feaver opri motorul.

Lincolnul fiind parcat chiar în fața tribunalului, hotărâră că cel mai bine ar fi să intre cu Robbie în acel moment și să îndepărteze echipamentul mai târziu. Amari rămase în urmă, în dubița de supraveghere din josul străzii, ca să țină zona sub observație. Klecker adusese o vestă antiglonț pentru Robbie, dar Feaver o refuză și se arătă iritat atunci când Evon încercă să-l convingă să o îmbrace.

— O grămadă de oameni de acolo vor să mă joace în picioare, dar nimeni n-o să mă împuște în plină zi.

Se îndepărtă singur, forțându-i pe Klecker și pe Evon să-l prindă din urmă.

Robbie intră în biroul judecătoarei Medzyk și ieși în mai puțin de zece minute. Spuse că-și petrecuse aproape tot acest timp așteptând ca judecătoarea să termine în instanță. Magda o pusese pe asistenta ei să stea în încăpere pe post de martoră, ceea ce se dovedise o greșeală, căci nu fusese în stare să nu plângă la sfârșit.

— E mai catolică decât papa, îi zise Robbie lui Evon în drum spre ieșire. S-a autodenunțat la Comitetul Disciplinar Judiciar al Curții Supreme.

Robbie îi sugerase că ar fi putut economisi niște timp bătându-și niște piroane în palme, și atunci Magda îl rugase să plece.

Ieșiră din tribunal cu Klecker mergând câțiva pași în față. Evon trebuia să-l acopere pe Robbie din spate, dar Feaver era încă afectat de pe urma vizitei. Ce-l supăra cel mai tare, îi zise, era că Magda părea resemnată să trăiască de acum în lumea de budoare încuiate și inhibiții pudice în care stătea izolată atunci când se atașase de Robbie.

— E sub nivelul mării acum, zise el.

Tot ceea ce-i oferise el, Magda aruncase peste bord, supunându-se iar predicilor *in terrorem* pe care și le ținuse o viață întreagă.

Evon îl ascultă până la capăt, neașteptat de mișcată de un sentiment de compătimire pentru amândoi, atât pentru Robbie, cât și pentru judecătoare. Apoi îl lăsă să meargă câțiva pași înaintea ei, în timp ce ea cercetă piața mare din jurul tribunalului căutând semne de pericol. Nu era nimic ieșit din comun, avocați cu serviete, mesageri, funcționari, cetățeni, toți deplasându-se rapid și hotărât. Răcoarea primăverii persistase și vântul, o rămășiță a iernii, flutura violent steagurile de deasupra, făcând coarda cu care era legat unul dintre ele să plesnească răsunător de stâlpul de oțel. Câțiva trecători aruncară priviri către Robbie, care devenise dintr-odată ușor de recunoscut datorită presei de dimineață, dar nu făcură nicio mișcare în direcția lui.

Ajungând în centrul pieței, Feaver înconjură fântâna modernă de mari dimensiuni în care de-acum curgea iarăși apa, căzând în cascadă peste planurile în trepte de travertin. După ce-o ocoli însă, Robbie se opri în loc. Evon făcu doi, trei pași în fugă, până văzu care era problema.

Brendan Tuohey se afla la mai puțin de trei metri distanță, mergând grăbit spre tribunal cu o servietă grea în mână. După masivitatea servietei și faptul că omul era singur, în mod cu totul nespecific, Evon intui că tocmai își golise cutiile de valori de la bancă pe care le împărțise cu Kosic. Oricât de corectă era acea deducție, președintele judecător, un bărbat obișnuit demult să-și ascundă problemele personale, părea mai cărunt și mai mohorât în ziua aceea. Era cufundat în gânduri și la început nu-l observă pe Robbie, nici chiar atunci când Feaver rămase locului holbându-se la el. Dar când își ridică în cele din urmă privirea, mânia ce-i străbătu chipul îi dezvălui firea până în străfunduri: furia stătea la baza inimii lui Brendan Tuohey ca focul dintr-o forjă. Pe fața lui lunguiață, cu tenul neregulat, se așternu un rânjet aspru, o încercare puțin reușită de a imita maniera sa obișnuită de a prezenta sentimente ce nu aveau nicio legătură cu ceea ce se întâmpla de fapt în mintea lui.

Deja Klecker se uitase înapoi și văzuse că Robbie se oprise, dar încă nu-și dăduse seama de motiv. Evon își roti un deget ținut pe lângă șold, pentru ca Alf să revină către ei, dar nu avea cum să ajungă la timp suficient de aproape. Așa că se deplasă ea, cât de aproape îndrăzni, și se așeză pe marginea joasă a fântânii, la numai câțiva pași de Robbie. Era destul de sigură că Tuohey nu o va recunoaște. Încercă să nu se uite direct la niciunul din ei, afișând expresia buimăcită a cetățenilor de rând care doresc să se odihnească după ce primesc loviturile obișnuite din partea legii. Cuvintele

lui Tuohey erau aduse de vânt către ea, variind în intensitate o dată cu tăria lui.

— Vorbești de *lup,* zise Brendan. Se discută destul demult despre tine azi, Robbie! Mulți oameni de treabă par foarte jigniți. Trebuie să îți mărturisesc că sunt destul de surprins să te văd dând târcoale pe aici.

Feaver spuse că avusese niște afaceri rămase nerezolvate. Cu coada ochiului, Evon îl zări pe bărbatul mai în vârstă apropiindu-se.

— Îmi imaginez, zise Tuohey. Întotdeauna a căzut pe mine să le dau asigurări oamenilor despre tine. „Îl știu pe Robbie de o viață. Întotdeauna am avut încredere în băiat. Nu e niciun motiv să vă îndoiți de el.” Așa le ziceam. Și acum citesc ziarele, Robbie!

— Scutește-mă de rahaturi, Brendan! Viața mea s-a terminat. Premiul meu pentru că am ciripit despre tine e o excursie la mititica.

Deja Klecker ajunsese de cealaltă parte a fântânii, dar cei doi bărbați se găseau în continuare mult mai aproape de Evon. Robbie părea să fie conștient de poziția lui Evon și se apropiase cu un pas sau doi în direcția ei. Ea rămânea pe direcția vântului rece, așa că auzea în continuare. Însă Tuohey nu voia să riște nimic.

— Nu pot să-mi imaginez nici măcar un singur lucru adevărat pe care l-ai putea spune tu despre mine și care să merite cea mai mică îngrijorare. Dar închisoarea o să fie un loc bun pentru tine, Robbie! O să-ți dea timp să-ți contempli păcatele. Ai făcut o mulțime de fapte ticăloase de-a lungul anilor, dacă e adevărat ce spun ziarele.

— Brendan, nu mă impresionezi cu reprezentația asta. Nu mai port lenjerie electronică. Un băiat mai mare mi-a furat jucăria.

Rostind acest verbe, Robbie trecu peste marginea fântânii și intră în bazinul de colectare. Apa nu-i ajungea decât până la genunchi, dar, uitându-se în direcția lui Tuohey, Robbie se lăsă jos pentru o secundă în bazinul înspumat, apoi se ridică și se scutură ca un câine, aruncând în jur stropi lungi, argintii. Își depărtă apoi amândouă brațele în lateral pentru a demonstreze lipsa de umflături trădătoare în hainele ce se lipeau acum de el. Temperatura încă nu trecuse cu mult peste zece grade și Feaver își trase în cele din urmă brațele înapoi, îmbrățișându-se pentru a-și ține de frig. Puloverul de firmă de pe el îi atârna acum până pe coapse, și încă nu ieșise din bazin.

Tuohey îl privi, ronțăindu-și meditativ buzele.

— Ești un tip foarte teatral, Robbie! Trebuie să recunosc. Maestru al scenei. Îmi amintesc când aveai șase ani și cântai melodii din spectacole de varietăți, de parcă veranda casei voastre era Broadway. Numai că nu era, nu-i așa?

— Nu, Brendan, nu sunt într-un muzical de pe Broadway. Dar nici tu nu ești. Și mi se pare destul de aberant ca numai unul din noi să meargă la închisoare.

Tuohey nu zise nimic o vreme, evaluându-i siguranța amară și felul în care-i vorbise. Robbie reușea de minune să-l întărâte, și, supus vârtejului lăuntric de emoții, Tuohey se retrăsese câțiva pași, dar nu se putea forța să se îndepărteze pur și simplu de acolo.

— Întotdeauna ți-a lipsit perspectiva, Robbie! Ți se injectau ochii la auzul numelui meu încă de când aveai nouă ani, băiatule! Niciodată nu ți-a prea plăcut cum ți-o luam pe maică-ta afară în pridvorul ăla unde se dormea, ca s-o regulez recreațional în fiecare duminică seara. Dar, vezi tu, Robbie, mamă sau nu, femeia avea și ea nevoi. Mereu îmi dădeam seama ce cui în talpă era pentru tine chestia asta. Și-am fost bun cu tine de sute de ori de-atunci. De dragul ei. Și-al tău. Nu că asta a valorat măcar o ceapă degerată pentru tine.

Furia turbată, ce apărea atât de rar la suprafață în cazul lui, îi clocoti iarăși pe figură atunci când îl cântări cu privirea pe Robbie, care stătea încă în apa până la genunchi din bazinul fântânii.

— O partidă de sex de milă din când în când pentru o divorțată nesătulă și uite la ce s-a ajuns! Poți să-ți imaginezi? Și încă pentru o curvă moartă, dacă poți să-ți închipui!

După ce răsucise cuțitul în rană cât de mult posibil, Tuohey se întoarse în direcția unde era așezată Evon și trecu pe lângă ea și Feaver, fără să arunce o privire către ei. Robbie sări afară din fântână. Își ținea mâinile strâns pe lângă corp și se îndoia de spate de frig, dar încă nu terminase. Îl strigă pe Tuohey pe numele mic.

Judecătorul se opri în loc cumpănind, dar se dovedi incapabil să reziste provocării și se răsuci pe jumătate înspre Feaver.

— Păcat de Rollo, zise Robbie.

Evon mai că se aștepta ca pe scurta distanță dintre cei doi bărbați să se producă o descărcare electrică de mare voltaj. Acum erau chit. Amândoi jucaseră cu bocancii pe mormântul celuilalt, dar Robbie mai avea o ultimă

lovitură, doar din răzbunare. Se pare că trecuse demult de limitele prudenței.

— Amintește-ți, Brendan, când vei fi liber acolo prin lume, că marea diferență dintre mine și tine e că eu am avut grijă de prietenul meu cel mai bun.

Îl nimerise pe Tuohey la fix cu asta, lăsându-l fără grai, exact așa cum intenționase. Victorios, Feaver alergă cei douăzeci de metri până la Lincolnul lui Skolnick, parcat lângă trotuar. Klecker nu recuperase cheia de la el, și Robbie se urcă înăuntru. Nu se gândise prea mult la ce făcea, avea să-mi spună mai târziu, în afară de faptul că în mașină nu-i va mai fi frig, dacă pornea încălzirea la maximum.

Evon se apropie de Klecker de cealaltă parte a fântânii.

— Văleu! zise dintr-odată Alf.

Răsucindu-se, ea îl zări pe Tuohey apropiindu-se rapid de Feaver și de Lincoln. Evon începu să alerge într-acolo, dar Brendan deja îi făcea semn lui Robbie să coboare geamul. Dacă Tuohey își desfăcea servieta, Evon își dădu seama că va trebui să-și scoată pistolul, dar judecătorul așeză servieta pe bordură și-și vârî pentru câteva clipe capul cărunt în interiorul mașinii, își întinse și un braț înăuntru. Când se întoarse către tribunal, i se vedea clar vioiciunea din mers.

Orice i-o fi spus Tuohey, îl tulburase pe Feaver. Clătină mut din cap atunci când Evon îl întrebă despre ce se întâmplase.

Între timp Amari, cu cizmele lui de cowboy și cu geaca lui sport, traversa în goană bulevardul către mașină. Joe, care trăia totul mult mai intens decât McManis, dar în general era la fel de reținut, își flutura amândouă mâinile în aer.

— Ești cel mai grozav I.C. Cu care am lucrat vreodată! strigă Amari și-l apucă pe Feaver de amândoi umerii prin geamul coborât. Cel mai deștept! Cel mai bun! Cu siguranță cel mai bun!

După un moment, înțelese și ea. Când Robbie intrase în Lincoln și pornise motorul, camera se pornise și ea. Amari putuse să dea drumul sistemului de înregistrare, capturând interludiul din momentul în care Tuohey se aplecase în interiorul mașinii.

— Dac-am văzut ce cred eu c-am văzut, tocmai l-am prins pe individul ăsta, zise Amari.

Toți patru se repeziră înapoi la dubița de supraveghere. Alf porni înregistrarea, și imaginea lui Robbie în hainele lui ude apăru pe ecran. Își

ținea un braț în jurul lui legănându-se înainte și înapoi pe pielea roșie a scaunului mașinii lui Skolnick. Umbla la controalele de temperatură, când tresări dintr-odată, ca răspuns la semnele lui Tuohey din afara imaginii de pe ecran. Robbie o luă puțin pe pipăite până găsi butonul cromat care cobora geamul automat. După felul cum se trase înapoi, era clar că Tuohey se aplecase înăuntru, dar judecătorul nu era întru totul vizibil. Numai creștetul capului său cărunt și mâna noduroasă apăreau în imagine. Însă, fiind ferită de vânt, vocea i se auzi limpede în timp ce arăta cu degetul.

— Apropo de amicul tău cel mai bun, Robbie, zise el. Când a venit Morton marți să mă avertizeze despre ce aveai de gând, i-am lăsat un mesaj pentru tine. Ai grijă acuma, Robbie! Așa de multe limbi flutură pe lângă tine, că poate ești derutat. Așa că vreau să-ți amintești, când primești asta, că vine de la mine!

Pe ecran, lângă Feaver, Tuohey își roti mâna cu care arătase până atunci spre Robbie. Își ridică degetul mare. Cu degetul arătător întins, închipui un pistol imaginar, de felul celui cu care băieții se amenință dintotdeauna unii pe alții. Și apoi, ca să alunge orice ambiguitate, Brendan, doar pentru o clipă, își lăsă degetul mare să cadă ca percutorul și mâna i se dădu înapoi în recul.

— Te amenință, zise Klecker. Mamă, Doamne, îl avem înregistrat amenințând un martor federal!

— V-am spus eu, zise Amari. E o obstrucție a justiției clară ca lumina zilei!

Amari și Klecker își traseră în glumă scatoalce de bucurie și apoi Alf dădu mâna cu Evon. Klecker se apropie de Robbie, dar Feaver deja derula banda. Voia să o mai vadă o dată. Revăzu înregistrarea, stând chiar lângă ecran ca să audă bine, apoi dădu caseta înapoi și o mai văzu o dată. La a treia reluare, deja era clar care parte a spuselor lui Tuohey voia s-o audă mai clar. „Când a venit Morton marți să mă avertizeze despre ce aveai…” Și Evon era nedumerită ce anume voise judecătorul să spună cu asta.

Alf îi făcu semn agentei să vină în față ca să-l sune împreună pe McManis.

— Pe zgârie-nori, prin geamuri, peste străzi, numai plase întinde Omul-Păianjen, zise Jim.

Își permise un singur hohot scurt de râs.

Încă nu scoseseră camera de pe plafonul Lincolnului. Duseră amândouă vehiculele la clădirea federală, unde întregul grup, mai puțin Robbie, ieși

din dubiță și îi ajută pe cei doi tehnicieni să extragă echipamentul fără să cauzeze daune permanente mașinii. Apoi se întoarseră la LeSueur, unde, li se spusese, se aduna deja un public substanțial să vadă înregistrarea.

Lui Robbie îi era prea frig să vină și el, preferând să meargă să se schimbe în hainele pe care și le păstra la birou. Pentru protecția lui, Evon îl însoți la etaj. În dimineața aceea fuseseră niște apeluri înnebunite de la birou despre niște echipe de televiziune parcate la recepție, dar securitatea clădirii îi scosese deja de acolo. Doi gardieni stăteau de pază la ușă.

Aceasta era prima ocazie în care angajații lui îl vedeau pe Robbie de la dezvăluirea știrii, și Feaver străbătu coridoarele excesiv de decorate ale biroului său într-o tăcere remarcabilă, adâncită atât de hainele sale ude leoarcă, cât și de prezența lui Evon, care părea să oscileze între prieten și dușman cu fiecare oră ce trecea. În fața ușii lui, Bonita, cu ochii destul de împăienjeniți, își scutură părul negru.

— Nu vrei niciunul dintre mesajele astea, îi zise ea.

Evon îl puse pe Robbie să-i promită că nu va părăsi biroul fără să sune înainte; apoi se reîntoarse la McManis, unde amânaseră vizionarea înregistrării până când se aduna toată lumea. Jim și ceilalți agenți sub acoperire, precum și agenții locali din echipa de supraveghere, toți erau înghesuiți în sala de conferințe. Sennett intră ultimul, gâfâind, și întârzie încă o secundă să mă cheme și pe mine, dar cei de la biroul meu îi spuseră că eram cu un client.

Alf vârî caseta în aparat și umblă la butoane.

Ecranul se umplu de paraziți.

Alf dădu înapoi și apoi pe viteză înainte. Manevră iar butoanele. În cele din urmă își dădu seama că banda era goală. Se duse la dubiță să verifice și se întoarse cu o cutie goală. Trecu destulă vreme până începură să-l caute pe Robbie, iar asta cu mult după ce el adusese caseta pe care o căutau ei jos la mine.

Robbie arăta înfiorător în zona de recepție a biroului meu. Avea în continuare hainele ude, și-și luase pe deasupra, pentru a se încălzi, un palton gros, pe care-l ținea de rezervă la firmă. Părul i se lipea de față și semăna cu penele unei ciori jumulite de o pisică. Ceru o întrevedere cu mine între patru ochi. Eu eram la o întâlnire cu un client, dar îmi promise că nu-mi va răpi mai mult de un minut. În mica sală de lectură de lângă biroul meu, îmi înmână caseta și-mi spuse ce se afla pe ea.

În mod oficial, voia un sfat legal dacă avea vreun drept să rețină caseta. Amândoi știam că era puțin probabil, dar Robbie încerca să câștige timp. Parcă-l vedea pe Sennett apărând în miez de noapte la Mort acasă pentru a-i face o vizită. Caseta va fi prezentată cu mare pompă pe televizorul cu ecran mare al lui Mort, în timp ce Stan îi va da înainte, încercând să afle la ce se referise Tuohey atunci când îi spusese lui Feaver că Dinnerstein îl avertizase despre ce avea de gând Robbie. Robbie voia să afle el însuși răspunsul la respectiva întrebare, și, chiar mai important, voia să se asigure că Mort știa că nu mai trebuia să piardă vremea și să-și angajeze un avocat. Tacticile de terorizare ale lui Sennett, mai ales amenințările lui cu închisoarea, îl vor face pilaf pe Morty.

L-am întrebat pe Robbie dacă-i spusese lui Mort că lucra cu guvernul. Bănuiam de multă vreme că Robbie îl informase pe Dinnerstein cu luni înainte, dar Feaver insistă că nu-i zisese nimic partenerului său, nicidecum din loialitate față de Sennett, ci pentru că își dăduse seama că, dacă i-ar spune lui Mort, l-ar pune într-o poziție imposibilă. Sheilah Dinnerstein nu și-ar fi iertat niciodată fiul dac-ar fi știut că nu făcuse nimic, deși avusese posibilitatea să-l salveze pe unchiul său, Brendan. Până și luni, după apariția melodramatică a lui Evon la firmă, când se identificase ca agent special FBI DeDe Kurzweil și-i înmânase citația, Robbie nu-i spusese lui Mort decât că avea situația „complet sub control”.

— Precis că și-a dat seama singur, zise Robbie. Nu știu cum. Dar îmi imaginez că Brendan i-a vârât o sondă în stomac în ultimele câteva săptămâni. Știi tu: „Care-i treaba cu Robbie, de ce se poartă așa de ciudat?” Tot nu-mi vine să cred că Morty i-a spus ce și-a dat el seama. Adică, e *Brendan,* pentru numele lui Dumnezeu! Ce naiba s-a gândit c-o să facă unchiu-său, o să dea o serată în cinstea mea?

Robbie era într-o stare de nefericire profundă, incapabil până și să mi se uite în ochi, ceea ce îmi convenea, de fapt, pentru că nu-mi venea nimic în minte să-i spun drept consolare. Sângele apă nu se face? Mi-am dat seama că Robbie se protejase de exact acest moment atunci când se hotărâse să nu-i spună lui Mort din capul locului.

Se duse înapoi în birou să discute cu Dinnerstein, promițându-mi să mă sune de îndată ce terminau. Pe la ora șase, încă nu aflasem nimic. Primisem deja între timp mai multe mesaje urgente de la Stan Sennett, la care nu-i răspunsesem. Eram sigur însă că agenții se împrăștiaseră să-l găsească pe Feaver, și mă așteptam să-l văd pe McManis sau pe Stan la ușa mea din

moment în moment. În clipa aceea îmi sună telefonul interior. Era Robbie, de la telefonul din Mercedesul său. Făcuse câteva ture cu mașina, îmi spuse el. Îmi zise apoi c-ar trebui să-l sun pe avocatul lui Mort, Sandy Stern. Feaver era pe punctul să închidă, dar i-am strigat să aștepte.

L-am întrebat dacă Mort îi explicase ceva. Dacă îi zisese cum ajunsese să-i spună lui Tuohey.

— Da, răspunse Robbie.

Pentru un moment păru decis să nu ofere niciun alt amănunt. Apoi își adună puterile și adăugă:

— Mi-a zis că Stan Sennett i-a cerut s-o facă.

43

Deși nu e decât cu câțiva ani mai vârstnic ca mine, Sandy Stern a fost întotdeauna un fel de erou al meu. L-am întâlnit imediat după facultatea de drept. Eram doi absolvenți de Easton, practicând ca avocați apărători în infernul tribunalului din North End, și am fost instruit de exemplul lui Stern. Îmi arătase că, indiferent de infracțiune sau de client, un avocat poate rămâne o emblemă a demnității. Nu era cine știe ce când te uitai la el, un ins corpolent, chel, oacheș, cu o figură pe care trăsăturile discrete erau înghițite de prea multă carne. Dar avea o prezență impunătoare. Era argentinian ca origine, familia lui fiind ca jidovul rătăcitor din proverb. În vorbirea lui atentă se aude un ecou al ritmului muzical spaniol, iar cadența lui centrală e mereu una de inteligență precis echilibrată. Ca și mine, și el poate fi detașat și prevăzător cu emoțiile lui. Prietenia dintre noi are granițe clare, ce n-au fost niciodată încălcate. Dar m-am maturizat gândindu-mă că era cel mai bun avocat pe care-l cunoșteam și, din acest motiv, nu m-a deranjat niciodată faptul că, pentru persoanele informate, el rămânea, în măsură mai mare decât mine, alegerea de bază în districtul Kindle pentru postura de avocat în chestiuni delicate. Și, în plus, orice lovituri aduse mândriei mele erau alinate de generozitatea cu care-mi trimitea cazuri. Eu eram avocatul preferat pentru toți cei cărora nu le putea face față el.

Stând în seara aceea într-un colț, între mobilele autentice Chippendale din clubul lui Stern aflat în vârful clădirii Morgan Towers, îmi spuse o poveste tulburătoare. Într-o seară din iunie trecut, Stan Sennett și trei agenți ai Serviciului de Inspecție Fiscală apăruseră acasă la Mort. Sennett pretinsese că deținea informații de încredere — din arhivele Moreland, se dovedi — că Dinnerstein înregistrase o serie de succese remarcabile la

Departamentul de Revendicări de Drept Comun, pe care îl prezida unchiul lui, Brendan Tuohey. Sennett avea de gând să afle de ce, într-un fel sau altul. Atunci, pe loc, domnul Dinnerstein putea primi imunitate deplină și trebuia să vorbească total sincer. Alternativa era să se uite cum guvernul îi distrugea viața, emițând citații de prezentare în fața marelui juriu către banca sa, contabilul său, clienții săi, angajații săi, chiar și vecinii săi. Dacă Stan nu va afla ceea ce se aștepta să afle, domnul Dinnerstein va sta într-o închisoare federală până mult după ce copiii lui vor fi terminat facultatea, asta presupunând că vor primi burse, din moment ce Sennett va avea grijă ca până și ultimul bănuț pe care-l câștigase Mort practicând avocatura să fie confiscat.

Dinnerstein implorase să i se acorde timp să discute cu un avocat, care se dovedise a fi Stern. Informat pe deplin de clientul său, Sandy știa două lucruri cu o încredere rezonabilă. Primul era că Sennett nu avea nimic concret la momentul respectiv, altfel nu i-ar fi acordat imunitate. Al doilea era că, de îndată ce Stan ajungea la contul bancar secret al lui Robbie și Mort de la River Național, va avea o bază solidă să dovedească legal ceea ce Mort recunoscuse față de Sandy, și anume că, la indicațiile unchiului său, Dinnerstein și partenerul său, Robbie Feaver, plăteau mită de ani buni mai multor judecători de la Departamentul de Revendicări de Drept Comun.

Prin urmare, ceea ce oferea Stern, și ceea ce acceptase în cele din urmă Sennett, era ca Dinnerstein să devină un adevărat informator confidențial, și nimic mai mult. Dinnerstein va răspunse cinstit și complet la toate întrebările puse de Sennett. Niciuna dintre informațiile oferite de el și nimic din ceea ce rezulta din asta nu vor putea fi vreodată folosite împotriva lui Dinnerstein, și nu va fi chemat niciodată în boxa martorilor. Identitatea lui ca informator nu va fi dezvăluită decât la alegerea lui Dinnerstein, un lucru extrem de puțin probabil, având în vedere tumultul pe care vestea că-și trădase unchiul l-ar provoca în familia lui.

În cel mai bun caz, dacă ancheta lui Sennett eșua, Dinnerstein nu ar suferi niciun dezavantaj. În cel mai rău, dacă adevărul complet despre el ar ieși la iveală din alte surse, Dinnerstein va renunța la licența de a practica avocatura și va atribui faptul că scăpase de condamnare manipulărilor șirete ale avocatului său și diferitelor tehnicalități legale rezultate din împrejurarea că Mort nu avusese niciodată curajul să livreze personal vreun ban.

— Și clientul meu? am întrebat eu. Afară-n ploaie?

Stern își închise cu încetineală ochii, apoi îi deschise iar.

— Exact așa, zise el. A fost foarte dureros.

Într-adevăr, m-am gândit eu, reflectând aproape împotriva voinței mele la minciunile pe care Robbie le spusese cu atâta nesăbuință ca să-l apere pe Mort.

Singura consolare pe care Stern i-o oferise lui Mort era că Feaver probabil va negocia un aranjament care să-i garanteze libertatea. Din moment ce numai Robbie avusese tăria să paseze efectiv mitele, era un martor indispensabil pentru Sennett. Stern suspecta că târgul lui Feaver ar putea include un rol sub acoperire, dar nu știuseră nimic cu certitudine până la mijlocul lunii aprilie. Sennett fusese forțat atunci să le spună, din cauza felului dârz în care Dinnerstein urmărise banii din aranjamentul financiar datorat bietului Peter Petros — și avocaților săi — pentru prăbușirea lui Peter de la balconul stadionului. Ca să nu afle Feaver, Mort fusese de acord cu o înșelătorie în care și el, ca și Robbie, își reciclase imediat porția din cecul de despăgubiri pe care guvernul li-l oferise pentru scurt timp.

— În înțelegerea noastră cu guvernul se specifică foarte clar că Dinnerstein nu trebuie decât să răspundă la întrebări, nu și să ofere voluntar informații, zise Stern. Dar Sennett este un individ în care nu poți avea încredere și l-am avertizat pe clientul meu de la început că, mai devreme sau mai târziu, procurorul Statelor Unite se va folosi până și de cea mai infimă și banală inexactitate ca să renegocieze. Și, firește, așa s-a și întâmplat. Stern se uită la mine peste paharul lui cu scotch, pe care era gravat blazonul clubului. Autorizația-fantomă de practicare a dreptului a clientului dumitale, zise el.

După cum realizasem și eu cu o lună în urmă, Mort știuse despre ea încă din facultatea de drept. Cu câteva luni înainte, agenții Fiscului, care rămăseseră în contact cu Mort în același fel în care agenții speciali FBI lucrau cu Feaver, observaseră ceva în informațiile financiare pe care Mort le dădea contabilului autorizat al firmei în fiecare an. Lista numai cotizația lui anuală către Barou ca o cheltuială deductibilă a firmei, niciodată pe cea a lui Feaver. Până atunci, Morton se referise de sute de ori la Robbie spunându-i avocat și susținând că practicau dreptul împreună. Sennett privea asta ca pe o înșelătorie monumentală, și nu ca pe o formă de exprimare.

— Îți poți imagina discuțiile ce-au urmat. Dar asta i-a dat lui Sennett pârghia pe care o voia. Săptămâna asta, luni, acum trei zile, m-a informat că totul ar putea fi iertat dacă clientul meu ar accepta să joace un rol cu replici

vorbite într-o piesă de teatru în care era implicat și clientul dumitale. A avut loc o nouă negociere înverșunată. Dar, drept să spun, i se cerea mai puțin decât mă temeam. Pur și simplu se voia ca Morton să-i spună unchiului său că Feaver o să dea mâna cu guvernul și o să-i toarne pe toți. Am înțeles că era o tactică complicată din strategia lui Sennett, parte a scopului lui final. La un moment dat în viitor, o să beau câteva pahare împreună cu tine și tu o să-mi spui cum se potrivește asta în tablou. Am fost nedumerit și m-au bătut destule gânduri sumbre. Dar niciodată n-am fost în stare să urmăresc cu adevărat cărarea întortocheată a mințit lui Sennett.

Cu mai mulți ani în urmă, am fost unul dintre avocații care-l asistaseră pe Stern când Stan Sennett amenința să-l bage la închisoare pentru jignirea curții de judecată. În ciuda faptului că am lucrat toată noaptea la un raport în calitate de prieten al instanței în sprijinul lui Sandy, manierele lui formale mă împiedicaseră să aflu vreodată — sau măcar să-l întreb cum anume se rezolvase chestiunea. Stern era liber, dar posomorât după aceea și mai înclinat să laude un șobolan turbat decât pe Sennett. De obicei încercam să evit orice menționare a numelui lui Stan în conversații.

Un chelner într-un frac verde se apropie de masa noastră și ne întrebă pe un ton afectat dacă vreunul din noi, stimații domni, mai dorea încă un cocteil. Un alt actor fără slujbă, omul era întru totul dedicat rolului de servitor și efectiv merse de-a-ndăratelea trei pași înainte să se întoarcă.

Sennett voise dispozitive de ascultare și depoziții despre întâlnirea lui Mort cu unchiul său, dar Stern le refuzase pe toate cu fermitate. Dinnerstein se târguise să rămână pentru totdeauna în fundal; va fi mesager și nimic mai mult. Obținerea de probe era treaba lui Sennett. Dar Sennett era un om plin de resurse. După ani de supraveghere, guvernul știa foarte multe despre personajele ce frecventau Paddywacks. Luni seara, Serviciul de Imigrare și Naturalizare făcuse o vizită unuia dintre picoli, care avea o carte verde falsificată. La ora cinci marți dimineața, un agent local al Fiscului, pe nume Ramos, se prezentase la intrarea din spate a restaurantului ca să-l înlocuiască pe vărul său, picolul, care chipurile se îmbolnăvise. O oră mai târziu, Mort lua micul dejun împreună cu unchiul său.

Mort fusese instruit să nu dezvăluie informația despre Robbie decât în momentul în care agentul care făcea pe picolul era suficient de aproape să audă. Dinnerstein abia fusese în stare să-și ia ochii de la individul care dădea ocol meselor în pantalonii lui în carouri și în tunică albă. În cele din urmă Ramos începuse să șteargă masa de lângă ei și Mort bolborosise pe

nerăsuflate vestea către unchiul său și acoliții lui. Nu mult după ce Evon năvălise în birou luni, anunțând că era agentă FBI, secretara lui Feaver chipurile îl abordase pe Dinnerstein, ofensată de o conversație telefonică pe care o auzise fără să vrea: Robbie tocmai sunase un avocat să-i spună că făcuse un târg cu guvernul prin care Feaver va trăda și va depune mărturie împotriva tuturor judecătorii, Kosic, Tuohey, chiar și Mort.

La început, păruse că agentul nu va avea de raportat mai mult de atâta. Tuohey nu spusese absolut nimic. Milacki slobozise o diversitate de înjurături, dar Brendan își întinsese imediat mâna către Sig, să-l facă să se liniștească. Cei trei bărbați îl priviseră în tăcere pe Brendan reflectând. Beau cafea din cănile grele, rezistente la spargere, ale restaurantului Paddywacks, și Brendan luase un bețișor de plastic pentru amestecat băutura de pe masă și se jucase cu el îndelung, ca să aibă o ocupație. Apoi, Brendan Tuohey, judecătorul președinte ale Departamentului de Revendicări de Drept Comun, ridicase bețișorul ținându-l de un capăt și Mort văzuse ce meșterise unchiul său: un lat. Brendan legase un lat. Îi răsucise o clipă între degete, ca să-l vadă și Kosic, și Milacki, apoi îl lăsase să cadă pe masă. Agentul special Ramos ridicase bețișorul în timp ce curăța masa de farfurii și de tacâmuri, și și-l pusese în buzunar.

— Un lat? am întrebat eu.

— Din perspectiva unui procuror. Sau a celui mai bun prieten. Sennett a părut euforic. Dar poate a fost litera „b”. Sau „R”, de la Robbie. Sau pur și simplu un tic nervos. E o chestiune de opinie, nu? În orice caz, poate fi considerat un gest de simplă discuție la masă, un impuls. Fără un act ulterior care să facă înțelesul mai clar, nu valorează aproape nimic ca probă. Nu? Stern duse la buze restul de băutură din pahar și o ținu în gură pentru câteva secunde pentru a-i savura aroma. Acestea sunt detaliile majore, continuă el. Clientul meu m-a instruit să ți le spun, dacă-ți folosește la ceva. Ca întotdeauna, George, contăm pe discreția dumitale. Sandy își puse mâna peste a mea și se întoarse să-mi prindă privirea. Există o relație puternică între oamenii ăștia, zise el. Clientul dumitale a auzit deja toate astea direct de la Dinnerstein, într-o furtună previzibilă de lacrimi.

Și cum reacționase Robbie? Preferam să nu ating o rană atât de proaspătă cu clientul meu. Dar acestea erau momentele imperiale din viața unui avocat de drept penal. Ce zice și ce face speța umană în situații extreme, când se pronunță o condamnare la moarte, când juriul lasă liberă o persoană vinovată, când un om află că prietenul lui cel mai drag, de-o viață, l-a

trădat? Cum pot gesturile sărmane ale vieții de zi cu zi exprima o schimbare atât de catastrofică în percepție? Stern nu avu nevoie de nicio explicație despre motivele pentru care voiam să știu asta. Își mută privirea asupra bârnelor groase de stejar ale tavanului, reamintindu-și răspunsul la întrebarea pe care și el o pusese.

— Mi s-a zis, rosti el, că Feaver a spus: „Ce altceva puteai să faci? Cu copiii? Cu Joan? Ce altceva puteai face?” Un individ interesant, adăugă Stern, îndreptându-și iar ochii mici și vioi către mine.

44

— Păi, ce altceva putea să facă, nu? o întrebă Robbie pe Evon.

Agenta trăise un moment de teroare când descoperise că Feaver își părăsise biroul neînsoțit, dar îl găsise în primul loc unde-l căutase: aici, acasă. Doi polițiști din Glen Ayre stăteau în fața casei, reamintind mai multor cameramani de la posturile locale de televiziune exact unde era marginea proprietății Feaver. Polițiștii spuneau că aceștia alergau în susul și-n josul străzii de ceva vreme, filmând prin ferestre. Se părea că mai fuseseră și alții, care plecaseră după ce prinseseră pe peliculă câteva secunde cu Robbie în Mercedes, când intra pe alee. Un dobitoc se repezise în fața mașinii și Robbie dăduse peste el, făcându-l să se rostogolească pe capotă. Polițiștii râdeau și acum pe tema asta.

Evon se apropiase de ușă într-o stare de spirit oțărâtă, dar Robbie arăta ca naiba și îi spusese chiar de la început despre Mort. Feaver plânsese, descriindu-i cum și Mort plânsese în hohote ca un copil atunci când recunoscuse că-l dăduse pe Robbie pe mâna guvernului ca să-și salveze propria piele. Nu încercase să îndulcească deloc pastila. Dar tot voia să fie iertat. Și Robbie îl iertase. Mort avea copiii și pe Joan. Mort era Mort și el era Robbie. Existau lucruri pe care fiecare din ei le putea face, iar celălalt nu putea, întotdeauna știuseră asta, și Mort nu putea rezista la închisoare, nici vorbă să poată! Așa că, ce altceva putea face?

În tăcerea paralizată ce urmă, Evon încercă să se gândească la el, dar mintea i se blocase într-o stare de șoc la adresa ei înseși. Erau un milion de amănunte ce trebuiau sortate, luni întregi de evenimente despre care știa intuitiv că aveau o formă complet diferită față de ceea ce crezuse ea că văzuse pe moment. Ce naiba făcuse ea aici? De ce să pună un agent sub acoperire în birou, dacă Mort deja îi raporta lui Stan? Dar motivul deveni evident după o vreme. Era un scut pentru Mort, ca să-l țină pe Robbie în

starea în care să nu bănuiască, de fapt, cine anume îl informa pe Stan despre el, cum se întâmplase, de exemplu, cu Magda. Și, fără să-și dea seama că făcea asta, Evon la rândul ei îl supraveghea pe Mort pentru Sennett. Toți spionau în secret pe cineva și numai Sennett știa adevărul. Cu siguranță Stan se simțise ca un Dumnezeu într-o zi cu dispoziție proastă, râzând de toate creaturile Lui.

Jenată, Evon îi spuse totuși în cele din urmă lui Robbie ceea ce trebuia să-i zică: Sennett voia caseta.

— Ei bine, n-o am! Nu acum. Și George mi-a zis să nu mai spun nimic altceva.

Evon ridică o mână împăciuitoare. Nu avea de gând să se certe. Îi sună pe McManis să-i spună că Feaver era bine.

— Mă bucur că măcar unul din noi e, zise McManis.

Jim tocmai aflase despre Mort de la Sennett, care fusese obligat să explice la ce se referea Tuohey pe casetă. McManis își petrecuse vreo zece minute singur, apoi sunase la Washington și le ceruse să caute un înlocuitor, cineva care să conducă Proiectul când va trece în faza următoare. Nu le putea da mai mult de treizeci de zile pentru a face asta. Personalitățile de aici, zisese el, sunt prea grosolane.

Jim își luase deja rămas-bun de la ea înainte să-și amintească s-o întrebe despre caseta video. Pentru moment, nu părea să-i pese mai mult decât ei. Gândindu-se la asta, cu receptorul în mână, Evon își dădu seama ce anume îl supărase în asemenea hal pe McManis. Nu numai Sennett. Ci și UCORC. Ei fuseseră de acord de la bun început că Jim nu va primi informațiile adevărate despre Mort. Într-o oarecare măsură, era de înțeles. Agențiile rareori își împărțeau spionii între ele. Fiscul îl avea pe Mort și-l păstra pentru sine. La urma urmei, se țineau de principiul că știau numai cei care trebuiau să știe. Numai că Jim fusese trimis aici să facă toate treburile dificile, să riște viața și siguranța oamenilor lui, pe baza ideii că el era la conducere. De fapt, nu era decât una dintre marionete, și lucrase luni întregi departe de casă la un caz pentru care Fiscul, care obținuse informațiile esențiale, va primi aproape toți laurii.

După ce închise telefonul, Evon îl găsi pe Robbie în bucătărie, un spațiu gigantic, unde o latură era destinată geamurilor glisante, din tavan până în podele, iar un alt perete, unui șir de aparate de restaurant pe care Rainey le emailase la comandă în albul cel mai strălucitor cunoscut umanității. Robbie scoase din frigider un pui mâncat pe jumătate. Se așezară împreună

la micul bar și ciuguliră din pui, în timp ce bea fiecare din câte o bere. La început discutară foarte puțin, apoi, pe neașteptate, Robbie începu să vorbească despre Mort:

— Știi, nu mi-a plăcut de Morty la început. În copilărie.

— Serios?

Evon încercase să-și ascundă curiozitatea din voce, dar junghiul din suflet păruse să-i stranguleze vorba.

— Păi, aveam șase ani. Atunci ne-a părăsit tata și maică-mea m-a parcat în vecini la Sheilah Dinnerstein ca să poată merge la serviciu. Acuma, evident, mă simțeam de parcă suportasem cea mai groaznică trădare de la momentul când Iehova și-a luat adio de la toți ăia din grădină. Eram complet singur și-l aveam pe cap și pe tocilarul ăsta cu proteze la picioare, băiatul ăsta ciudat, bolnăvicios, copilașul lui mămica, care nu putea fugi, îi curgea nasul, avea părul aiurea și își petrecuse toată vara într-un plămân de oțel, părându-mi la fel de înfricoșător ca o mumie din filme. Ca să nu mai vorbim de faptul că maică-sa nu era evreică, asta într-un cartier cu treisprezece sinagogi pe o suprafață de opt străzi.

Robbie începuse solemn, dar deja căpătase într-o oarecare măsură vioiciunea ce răzbătea inevitabil dinspre el atunci când își spunea una dintre poveștile lui.

— Așa că, șase luni bune de zile l-am sâcâit pe Morty și i-am tras palme. Și într-o zi i-am trăsnit o curea ca de obicei pentru simpla plăcere să-l văd că plânge, dar ceva în ochii lui… m-a izbit ca o măciucă, ăsta e momentul decisiv al vieții mele. Mi-am zis, aproape cu voce tare: „Morty se simte tot așa de rău ca mine”. Și aveam șase ani, aproape șapte deja, deci practic asta era Eme2 pentru cineva la vârsta aia… și, nu știu, când ești așa de mic, trebuie să spui că nu era decât o senzație, dar am știut că toată lumea simte asta, ce-am simțit eu, durerea asta, toată lumea o are undeva în inimă. Și am știut că n-o să mă scap niciodată de ea, și nici altcineva. Și viața suportă toate astea, nu? Să fii sărac, să fii singur, să fii bolnav, să nu fii iubit de-ajuns sau să nu iubești așa cum ai vrea, să simți că ești țapul ispășitor pentru toate relele lumii, sau un nemernic ordinar, sau pur și simplu nu chiar așa de bun ca oamenii cu care ai vrea să semeni sau să fii împreună cu ei. Dar întotdeauna e ceva, și e devorator, pentru majoritatea oamenilor, parazitul ăsta care le roade câte o gaură în inimă. Și m-am gândit, m-am gândit și m-am întrebat de ce. De ce a făcut Dumnezeu o lume în care inima tuturor e îndurerată? Și stând așa cu Morty, uitându-mă la el, știi ce mi-am dat

seama? am găsit răspunsul. Adică, așa cred. Știi de ce e așa? Ca să avem nevoie unii de alții. Ca să nu ne luăm pur și simplu chitara în spinare și să ne ducem unde ne-or purta picioarele, prin păduri, să mâncăm fructele ce cad din copaci. Ca să trebuiască să stăm împreună și să facem lucruri unii pentru alții, și să construim lumea. Pentru că nefericirea nu e suportată decât împreună cu alții și alinarea altui suflet e singurul balsam pentru răni. Și cum se zice? Cum stă scris în *Biblie?* „Umbra Domnului s-a pogorât asupra lui.” M-am uitat la Mort și am știut toate astea. Și Mort a știut asta. Și de atunci înainte, pur și simplu ne-am agățat unul de altul ca de un colac de salvare.

Evon nu-și dădea seama ce anume însemna asta acum și nici el. Poate spunea din nou că-l ierta pe Mort sau poate explica de ce va trebui s-o facă. Sau poate îi spunea că Mort încălcase fundamentul relației lor. Robbie răsuci în mână iadeșul puiului și îl privi în lumina discretă a bucătăriei, cufundat iar în tăcere.

Când vorbise cu McManis, Evon se oferise voluntar să-l păzească din nou pe Robbie în seara aceea. Mai mulți agenți vor sosi în curând să supravegheze casa, dar, la urma urmei, aceasta fusese misiunea ei încă de la început, să stea cu ochii pe Feaver. Oricum, în momentul acesta nici nu avea unde altundeva să fie. În holul clădirii în care se găsea apartamentul ei își făcuseră tabără niște reporteri, așteptând plini de speranță să dea cu ochii de agenta secretă specială Evon Miller.

Elba strigă de la etaj că ochii lui Rainey se deschiseseră și Robbie plecă pentru o vreme la ea. Rainey văzuse ceva despre el la televizor în timpul zilei. Robbie îi zise lui Evon înainte de a urca treptele că avea de gând să-i povestească soției totul în aproximativ trei fraze, sărind peste partea cu închisoarea. Rainey era prea slăbită acum, uneori era atât de istovită, că nici nu mai putea să poarte dispozitivul cu laser care semăna cu un lămpaș de miner, pe care-l folosea ca să controleze calculatorul și aparatul de voce.

Cât timp Robbie era la soția sa, Evon se stabili din nou în camera liberă de la etaj. Era bogat decorată, cu șnururi galbene la draperiile de la ferestre și la învelitoarea de pe pat, un fel de cameră de zi. Totuși, Evon nu se putea acomoda cu această viață în care banii erau cheltuiți doar pentru a cheltui bani. Căutând o față de pernă, Evon intră în încăperea ce ar fi trebuit să fie camera bebelușului Nancy Taylor Rosenberg, vecină cu dormitorul soților Feaver. O canapea extensibilă era pregătită acolo. Atât Elba, cât și Robbie ațipeau pe rând pe ea, pe când celălalt avea grijă de Rainey, masând-o,

aplicându-i loțiuni de corp, verificându-i fluxul oxigenului și culoarea unghiilor. Prin perete, Evon auzea zăngănitul cuirasei care își încheia ciclul de comprimare. Acoperind intermitent acest sunet, se auzea vocea lui Robbie, urcând într-un timbru plângăreț de dezacord. Sintetizatorul de voce se auzea limpede prin peretele subțire, dar Rainey nu avea energia să-l folosească prea des. Însă Evon auzi o frază care-o înghețță până în măduva oaselor.

— Ai Promis, rosti robotul.

Robbie ieși câteva minute mai târziu, când Evon era pe coridor, întorcându-se în cameră, și-i făcu semn să vină iar cu el în odaia copilului. Își sufla nasul.

— Vrea să-ți vorbească mai târziu. Acum că știe că ești din FBI, crede că o să mă determini să mă țin de cuvânt.

Robbie îi zâmbi vag, dar Evon fu străbătută de un șoc și mai puternic decât cel de mai devreme. Nu vorbise niciodată cu Robbie despre asta. Probabil Rainey tocmai îi spusese soțului că îi dezvăluise secretul ei. Descoperindu-se în posesia neașteptată a unui secret atât de intim, Evon simți impulsul de a se ghemui la pământ de rușine.

— Nu trebuie să faci asta, Robbie, zise ea încet.

— Ba da, trebuie. Nu pot să spun că am mințit. Nu acum. I-am promis că, dacă rezistă și o ia încet, zi după zi, o să păstreze mereu controlul. Și tu ai face-o, Evon! Dacă ai fi promis. Dac-ar fi vorba de cineva pe care-l iubești.

Oare ar face-o? Grozăvia gândului îi impregnă întreaga făptură. Era ușor să zică nu, niciodată, ea învățase ce e rău și ce e bine la biserică și la școală, dar lecțiile acelea considerau oamenii în viață a fi creaturi sănătoase și pline de speranță, nu sufletul amărât și suferind ce zăcea în camera de alături, aproape cu totul trecut de partea cealaltă. Doctorul făcea vizite acum în fiecare zi. Îi spusese lui Robbie că avusese un pacient cu SLA care alesese ventilația artificială în ultimul moment și că rămăsese în viață câțiva ani buni după aceea. Mai multe zile, Robbie așteptase să o vadă răzgândindu-se. Dar se părea că Rainey făcuse cealaltă alegere. Ca o molie prinsă în capcană, ce flutură disperată din aripi, respira acum cu o sete zbuciumată, ce-i pretindea un mult prea mare efort s-o lase să doarmă normal. Privarea de oxigen și de somn îi vor produce în curând o stare halucinatorie. Cât timp îi mai rămânea o anume claritate a mințit, Rainey era hotărâtă să se ducă de pe lume.

— Mâine, zise el. Poate sâmbătă. Mai sunt câțiva oameni pe care trebuie să-i vadă. Nu știu ce să fac în legătură cu Morty și cu Joan acum. Și vreau să trec de nenorocita asta de treabă cu marele juriu.

Sennett fixase prima sesiune a Proiectului Petros în fața marelui juriu pentru a doua zi. Robbie își trecu degetele prin păr și se așeză pe canapea.

— Nu e așa cum te gândești tu, oricum. Înseamnă pur și simplu să las natura să-și urmeze cursul firesc.

— Nu te judec, Robbie! Nimeni nu are dreptul.

El acceptă afirmația, dar, ca întotdeauna, începu să ofere amănunte. El și doctorul se învârtiseră în jurul subiectului cu foarte mare grijă, spuse el. Erau mai multe sticluțe cu somnifere rămase pe raftul de lângă patul ei din perioada de dinainte. O simplă doză normală, aceeași cantitate pe care o lua cu doar o lună înainte, ar fi de-ajuns s-o azvârle într-un somn ce ar persista când ar deconecta el cuirasa. Asta era tot. S-ar duce singură atunci, în răstimp de zece, până la douăzeci de minute, în pace. Stătea complet neclintit, imaginându-și asta, realitatea de-a fi acolo cu ea, în momentul în care Rainey va trece din prezent în trecut. Suportă imaginea cât de mult timp putu, după care, în mod previzibil, mintea îi sări la alt gând.

— Așadar, ce-ați făcut voi, fetele, aici singure în ziua aia?

Evon îi răspunse foarte vag. Îi spuse că citiseră. Discutaseră uneori.

— Despre?

— Voi doi, zise ea. Despre dragoste.

— Da, dragoste, răspunse el și clătină din cap la adresa complexității vieții. Dar tu? o întrebă întorcându-se curios spre ea. Ai fost vreodată îndrăgostită? La un moment dat? Cum ți-am zis despre mine și Rainey? Știi tu: lovitura de măciucă. Ea e adevărata. Ea mi se potrivește. Ea mă înțelege pe mine și eu o înțeleg pe ea.

— Adică, vrei să întrebi dacă se îndrăgostesc și lesbienele?

Robbie se trase înapoi.

— Bine, nu vrei să vorbești despre asta, bine.

Evon suportă o clipă reacția ei, după care își ceru scuze, alungând reflexul de a nu răspunde, lui sau sieși. Oare fusese îndrăgostită? Tina Criant, dacă s-ar fi întâmplat, ar fi putut fi dragoste. Dar nu fusese, și nu avea de gând să se prefacă.

Nu, îi zise ea, nu putea spune că se îndrăgostise vreodată.

— Foarte rău, zise el. Ai ratat o chestie minunată. Robbie o măsură cu privirea, apoi rosti: Nu se dă o tură bonus, să știi!

Ca să-și îndulcească vorbele, o luă de mână pentru câteva secunde. Apoi păru să revină la propriile probleme. Se răsturnă pe canapea și zăcu nemișcat o clipă, cu brațele desfăcute larg.

— Doamne, zise el. Ce mai săptămână de iad! Aș încălca prevederile Codului de Onoare al FBI-ului dacă te-aș ruga să stai aici puțin, cât timp dorm?

— Nu.

— Vreau să spun…

— Stai liniștit, zise ea.

Robbie nu se obosi să se dezbrace sau să tragă învelitoarea peste el. Evon se duse să ia o revistă pe care să o citească la lumina venită de pe hol. Când se întoarse, Robbie își deschise ochii.

— Deci pot să spun că am dormit cu tine acum?

Evon îl pocni peste picior cu un exemplar al revistei *People.*

— Pe cinstite, zise el. Te-ai gândit vreodată la asta?

— La ce?

— Să te culci cu mine.

„Doamne Sfinte!” Evon își aruncă privirea către zidul ce-i despărțea de camera unde soția lui era pe moarte.

— Vreau să spun, înțeleg că nu fac parte din preferințele tale, zise el. Și nici măcar nu insinuez că ar fi posibil ceva real. Dar m-am întrebat, dacă măcar pentru o secundă…

— Oamenii gândesc o mulțime de lucruri doar pentru o secundă, Robbie! mai tot ce-nseamnă lumea e de fapt în capul tău, nu? Dar nu asta e alegerea mea.

— Da, știu, rosti el iute.

Era totuși mulțumit.

Evon se uită la el cu senzația că ceva de dimensiuni monumentale se mișca înăuntrul ei. Oare cum Dumnezeu puteai explica așa ceva? Se spune că unii sculptori deseori văd forme, frumusețe în defectele pietrei.

— Culcă-te, zise ea.

Și Robbie adormi. În anumite momente își mișca buzele involuntar, ca un prunc, plescăind.

După ce se așternu tăcerea, Evon simți că îi revenea în minte ceva ce alungase. Apoi cutia Pandorei se deschise iarăși larg și îl auzi din nou: „Nu se dă o tură bonus”.

Se furișă pe coridor până la una din băi, dorind să se gândească la asta în singurătate. Știa. O, știa! Existau momente când simțea că se va topi de alean. Dar nu voia ceva cu care alți oameni păreau să se complacă, ceea ce avea Merrel cu soțul ei, o dragoste inseparabilă de bogățiile pe care lumea le revărsase asupra lui, sau chiar ceea ce suportase Rainey, să fie iubită, dar ca o captivă, umilită și paralizată mult înainte să fie trădată de corpul ei. Ea avea nevoie de ceva mai bun decât aveau aceste femei. Așa că trebuia pur și simplu să spere, asemenea atâtor alți oameni de pe lume, care se duceau la culcare în fiecare seară și se rugau: „Doamne, Dumnezeule, te rog trimite-mi dragoste”. Se ruga. Probabil, va fi o femeie, aproape sigur. Se înțelegea pe sine însăși măcar atât. Dar în ziua aceea, examinându-se iarăși într-o oglindă, la lumină aspră a băii, crezu pentru prima dată în viața ei că va recunoaște dragostea și că va fi capabilă să o accepte când îi va ieși în cale. Își ratase ocaziile în trecut, știa asta. Dar credea — o, credea cu adevărat, așa cum crezi atunci când îți pătrunde inima sentimentul sacrului —, credea că era pregătită. Porni robinetul și se spălă rapid pe față, apoi își ridică ochii să se vadă pe sine însăși, în timp ce îndrăznea măcar să o gândească.

Era altcineva.

45

Când colegul nostru de facultate Clifton Bering fusese condamnat pentru mita pe care o acceptase în camera aceea de hotel, Stan nu numai că se retrăsese din cazul lui Clifton, ci apăruse în apărarea sa ca martor la proces. Era un gest dramatic, afectuos și iertător, și întotdeauna l-am admirat pe Stan pentru el. Dar, de asemenea, era un gest ce asigura patina statuii lui. Era important pentru Stan, republicanul sensibil la problemele rasiale, să fie văzut ca prieten al lui Clifton. Mi-am dat seama că nu se putea spune același lucru despre mine.

Sennett stătea pe capota mașinii mele când m-am întors la garajul de la subsolul Clădirii LeSueur, după întâlnirea mea cu Stern. După cum am aflat mai târziu, mai mulți agenți se duseseră să mă caute. Când unul dintre ei mă observase venind încet pe Marshall Avenue, îl sunase pe Sennett și Stan îl înlocuise pe agentul care fusese postat afară, lângă BMW-ul meu. Un alt agent era la ușa biroului meu și un al treilea aștepta la o distanță discretă pe strada unde se găsea casa mea.

L-am întâmpinat pe Stan spunându-i să se dea jos de pe mașina mea. El nu se mișcă din loc.

— Vreau caseta, îmi zise el.

Rămăsesem destul demult timp singur în clubul lui Stern, gândindu-mă la toate cele. Se spune că un avocat care are un litigiu împotriva unui prieten va ajunge probabil să aibă un prieten mai puțin. Întotdeauna știusem asta. Și nu avusesem niciodată vreo iluzie despre firea lui Stan când își făcea meseria. După cum auzisem o dată în glumă la un pahar între avocați, Stan era adevăratul om hobbesian: nemernic, brutal și scund. Nu mă deranja că păstrase secretul legat de Mort; fusese obligat să o facă, după ce-i promisese confidențialitate deplină. Și mă avertizase încă de la început că Robbie mințea, și astfel era în pericol el însuși, spunând că Mort nu știa nimic despre mite. Toate acestea erau corecte și așa cum trebuiau. Totuși, știam că prietenia dintre noi se terminase.

Mi-am folosit telecomanda să deschid mașina. La ora aceea, aproape de nouă seara, garajul era practic pustiu. Lumina era slabă, provenind de la becurile de șaizeci de wați atârnând din loc în loc din dulii de porțelan fixate în tavanul de beton. Aerul era încărcat de gaz de eșapament și de fumul de țigară rămas de pe urma fumătorilor exilați care se furișau aici în timpul pauzelor.

— Nu te preface că nu știi despre ce vorbesc, George! Mâine e ziua convocării în fața marelui juriu, îți aduci aminte? Toată lumea a primit citații. Și când ajunge acolo Robbie, o să-i pun întrebarea care face toți banii: „Unde e caseta?” Și să nu crezi că n-o să calc pe el cu amândouă picioarele dacă are de gând să comită sperjur.

Apropiindu-mă de ușa mașinii, i-am spus lui Stan că mă săturasem până peste cap de amenințările lui.

— Nu e o amenințare, George! Îți pun în vedere consecințele. E o diferență.

Aveam o consecință sau două să-i pun în vedere și eu, i-am replicat. Dacă punea chestiunea casetei în fața marelui juriu, voi merge direct la judecătoarea-șef, Moira Winchell, cu o moțiune de suprimare a probei.

Rânji ironic.

— Nu poți face o moțiune de suprimare în fața unui mare juriu.

Se înșela. Există o singură excepție în legea federală într-un caz de intercepție electronică ilegală a unei convorbiri private.

— N-a fost nimic ilegal în producerea acelei casete.

— Nu? l-am întrebat eu. Arată-mi formularul de consimțământ. Arată-mi unde a oferit Robbie autorizarea de care avea guvernul nevoie înainte să

aibă dreptul să asculte conversația lui cu Brendan Tuohey. Căci sigur nu a existat vreun mandat, așa cum s-a-ntâmplat cu Skolnick.

Întotdeauna era un moment ciudat atunci când îl depășeam în isteține pe Stan Sennett. Se întâmpla rareori, dar părea atât de buimăcit și de neajutorat în acele clipe, încât era greu să nu-ți fie milă de el. Dar nu și în seara aceea. În seara aceea, m-am bucurat să-l văd bâlbâindu-se:

— Era subînțeles. Consimțământul lui era subînțeles. A pornit motorul mașinii.

Numai pentru căldură, i-am răspuns.

— Am făcut un târg și avea datoria să coopereze, George! Având în vedere toate circumstanțele, Moira o să considere că și-a dat consimțământul în mod implicit.

Nu mai eram îngrijorat de asta, i-am spus. Nicio instanță nu va considera vreodată că Robbie și-a dat consimțământul în deplină cunoștință de cauză — sau că a mai avut și alte îndatoriri în târgul acela. Nu și după ce procurorul Statelor Unite a comis o tentativă de omucidere.

— *Omu*-cidere!

Tentativa de omor prin neglijență, cel puțin, i-am spus. Îl trimisese pe Robbie în pădurea publică crezând cu certitudine morală că cineva va încerca să-l omoare în numele lui Brendan Tuohey.

Ceva în Sennett bătu în retragere. Așezat pe capotă, deveni brusc un om mărunt și slăbănog, incapabil să-și controleze umflarea neliniștită a nărilor.

— A fost complet acoperit. Supravegherea și protecția au fost la sânge. Și știa că își asumă un risc, George! A știut în ce se bagă.

Dimpotrivă, am răspuns eu. Situația era înfricoșătoare. Dar, după cum explicase McManis, logica bazată pe ceea ce știam noi, restul — dicta că Tuohey și Kosic nu i-ar împărtăși secrete lui Robbie la Attitude, numai ca să-l omoare o săptămână și jumătate după aceea.

Numai că privindu-l pe Rollo luni, când Robbie îi arătase citația pe care i-o adusese la cunoștință Evon, Stan acceptase în sfârșit ideea că Feaver nu va mai ajunge niciodată aproape de Tuohey. Așa că se hotărâse să-l prindă pe Brendan în altfel. Marți îl trimisese pe Mort să-l trădeze pe Robbie în fața lui Brendan, ducând un mesaj calculat să-l facă pe Tuohey să ajungă la o singură concluzie: trebuia să-l omoare pe Feaver înainte să înceapă să vorbească. Și Brendan îi făcuse favorul lui Stan. Stând la masă în restaurant, Tuohey legase un laț. Și apoi Stan îl lăsase pe Robbie să se ducă în pădure ca să se asigure că guvernul avea un caz beton — pentru

conspirație la uciderea a unui martor federal. La fel de bine ar fi putut să deseneze o țintă mare pe spatele lui Robbie. Și Stan nu pomenise nimănui despre asta. Nu din cauza politicii de dezvăluire a informațiilor doar celor care trebuiau să le știe, sau din cauza promisiunii către Dinnerstein, sau din orice altă justificare la fel de firavă pentru manipulare. Nu pomenise nimic pentru că-și dăduse seama că, dacă înțelegea și altcineva planul său, ar fi eșuat. Robbie aproape sigur nu ar fi mers acolo dacă ar fi știut. Și nici McManis nu l-ar fi lăsat.

Am luat hotărâri, zise Stan. Pe moment. Sub presiune, înțeleg cum privești tu lucrurile acum, George, dar aceștia sunt niște oameni diabolici. Cu adevărat diabolici. S-au jucat cu soarta orașului ăstuia de prea mult timp.

În multe privințe, îl consider și acum pe Stan Sennett un om măreț. Un om public cu adevărat măreț. Credea în lucrurile corecte. Și dacă îmbunătățirea lumii este măsura valorii unei vieți omenești, atunci pentru totdeauna va fi considerat o persoană mai bună ca mine. Angajamentul lui de a distruge ilegalitățile și de a reinstaura justiția e la fel de puternic ca al lui Superman. Însă strategii militari ar putea vorbi despre replicare, un principiu inviolabil, care spune că organizațiile care se luptă între ele ajung cu timpul să devină asemănătoare. Din perspectiva aceasta, nu era nicio surpriză că lupta împotriva răului, a diavolului, cum zicea Stan, îl ispitise la rău. Dar dacă respectul de sine nu putuse să-i stăpânească cele mai crude apetituri, zelul și ambiția lui care-l conduceau de partea întunericului, de ce atunci, l-am întrebat, nu simțise măcar o oarecare obligație față de mine? Era o concluzie tristă după mai multe decenii să descopăr că nu avea nici cea mai mică dorință să păstreze prietenia dintre noi, mai ales când asta l-ar fi făcut să-și păstreze și decența în același timp.

— Georgie, pentru numele lui Dumnezeu! Nu fi așa de melodramatic! Am avut amândoi o zi foarte grea. Am mai avut zile din astea și înainte. Viața merge înainte.

— Ba nu, i-am spus eu. Nu.

Așezat în continuare pe capotă, Stan mă măsură cu privirea peste umăr, în lumina sumbră. La un etaj deasupra, se auzi scârțâit de cauciucuri peste vopseaua cauciucată de pe rampe.

— Răzbunare, George, ciudă personală, ăsta nu e un motiv bun să-l lași pe un om ca Brendan Tuohey să scape. Nu e, și o știi și tu. Ce obții din asta tu sau clientul tău?

Întotdeauna i-am cedat lui Stan. Asta era trecutul nostru. Nu că mi-aș fi vândut vreodată un client sau aș fi refuzat să contrazic poziția lui Sennett în instanță. Însă lăsasem demult timp toate lucrurile să fie hotărâte pe baza ideii că Stan Sennett deținea o poziție superioară de convingere morală; eu înotam, așa cum fac toți avocații apărării, în apele mâloase ale compromisului. Mă hotărâsem să-l reprezint pe Robbie Feaver ca să aflu că existau absoluturi de care mă puteam agăța cu aceeași tenacitate ca și Stan, sperând că-mi vor oferi o consolare. Și mi-o oferiră. În momentul acela.

I-am spus lui Stan că, fie că va obține caseta, fie că nu, faptul nu avea nimic de-a face cu mine. Dac-ar fi fost alegerea mea, aș arunca-o probabil în râul Kindle. Dar decizia îi aparținea lui Robbie Feaver.

— Va trebui să-l rogi pe el să ți-o dea, i-am spus. Va trebui să-l rogi, știind că are toate drepturile legale să spună că ar trebui să nu vadă niciodată lumina zilei. Va trebui să te rogi de el, Stan! Poate chiar să-l implori. Și mă bucur că se va întâmpla asta. Pentru că-ți va aminti ceva ce ai uitat cu desăvârșire: cum te simți să fii la mila altei persoane.

Am intrat în mașină și am pornit motorul. Stan se dădu jos de pe capotă suficient de rapid cât să sugereze o oarecare îngrijorare că s-ar fi putut să demarez cu el pe mașină. Nu sunt sigur dacă Stan mai fusese vreodată speriat de mine în trecut. Nici nu e nevoie să menționez că momentul respectiv mi-a oferit o măsură considerabilă de satisfacție.

46

Sala marelui juriu era situată în noua clădire federală, cu un etaj deasupra Biroului Procurorului Statelor Unite. Judecătorul-șef, a cărui îndatorire oficială era să restrângă posibilitatea abuzului Procuraturii, se afla la o stradă distanță, de cealaltă parte a pieței federale, în marele tribunal vechi la care toți judecătorii Curții Districtuale se întorceau o dată ce noua clădire se dovedea aproape impracticabilă. Construită în zilele de glorie ale lui Augie Bolcarro, cu subantreprize risipite printre propriii lachei ca zahărul cernut din mâinile cofetarului, noua clădire avea sisteme de încălzire și aer condiționat mereu defecte. Ferestrele, până să fie înlocuite toate una câte una, ieșeau din rame în mod frecvent la un vânt mai puternic, îngrozind pietonii de pe o rază de mai multe străzi în jur. De ani de zile era un lucru complet banal să vezi o turmă de avocați stând câte douăzeci sau treizeci laolaltă în șase săli de judecată federale, certându-se în legătură cu litigiile complexe pe care le iscase noua construcție.

Zona de recepție a sălii marelui juriu arăta ca și cum ar fi fost atașată unui adăpost pentru oameni ai străzii sau unui motel foarte ieftin. Tencuiala de proastă calitate era pătată și spartă, iar mobilierul tapițat cu spumă-de-mare, cu forme rotunjite și fără mânere sau perne separate, nu se mai vedea pe nicăieri din anii șaizeci. Se părea că piesele fuseseră descoperite în străfundurile unui depozit guvernamental și oferite diferitelor agenții federale la un preț pe care nu-l putuseră refuza în fosta epocă Reagan de restrângeri bugetare sufocante. Uitându-te la mobilier, îți puteai imagina foarte limpede tinerii hippie cu mărgele la gât, luând LSD și potrivindu-și mai bine pe frunte basmalele cu buline și flori. În locul lor însă, de mai mult de un deceniu, martorii care așteptau să facă depoziții se așezau stingheri pe ele, cu umerii pleoștiți, amărâți ca niște păsări năpârlite.

În ziua aceea era o adunare extraordinară. Ca întotdeauna, Sennett acționase cu șiretenie și îi citase pe toți cei înregistrați de Robbie în vreun fel sau altul. Erau prezenți mai mulți funcționari și angajați obscuri ai tribunalului, cât și persoane mult mai proeminente. Sherm Crowthers stătea ca un bolovan de stâncă lângă avocatul lui, Jackson Aires, un dușman al guvernului încăpățânat și priceput, a cărui analiză a oricărui caz, asemenea lui Sherman, începea și se sfârșea întotdeauna cu invocarea rasei. Jackson își adusese un coleg, un subaltern de-al lui, care să o reprezinte pe Judith Mequeevey, cu o înfățișare complet răvășită, care își renegase deja mărturisirile pe care le făcuse cu două seri înainte. În total erau treisprezece sau paisprezece persoane citate și câteva absențe ce săreau în ochi, Pincus Lebovic și Kwan, și, mult mai vizibil, Barnett Skolnick, care cedaseră deja și colaboraseră. Toți ceilalți în pericol de a fi puși sub acuzare erau prezenți, chiar și Walter Wunsch, al cărui cancer pancreatic făcea să fie improbabil că va supraviețui până la sfârșitul chiar și celui mai rapid proces.

Scopul acestui exercițiu era relativ clar pentru mine și nu deosebit de frumos. Ca să le forțeze prezența, fiecăruia dintre probabilii acuzați i se înmânase o citație *duces tecum,* prin care li se cerea să prezinte documente sau obiecte fizice din posesia lor personală. Obiectul principal cerut părea să fie agende de lucru, deși doi dintre grefieri primiseră somația să se prezinte cu mărfuri pe care Robbie le numise „atenții”. Gretchen Souvalek, grefiera lui Gillian Sullivan, ținea în mâinile încleștate o cutie Tiffany, ce conținea o pereche de cercei pe care îi oferise Robbie pentru a-și forma o părere generală bună față de el. Walter Wunsch, așezat alături de avocatul lui, Mei Tooley — care reprezenta mai mulți dintre cei prezenți —, adusese

nu numai mai multe volume de acte de tribunal, ci și setul de crose scumpe cu vârf de grafit pe care i le înmânase Robbie cu câteva săptămâni înainte. Walter ținea crosele lângă genunchi, într-o geantă elegantă de piele neagră, manifestând o stare de agitație mohorâtă care-l făcea să pară ca și cum abia când sosise aici aflase că de fapt nu fusese invitat să joace golf. După depoziția lui Robbie, fiecare persoană urma a fi chemată în fața marelui juriu de către Sennett sau de unul dintre membrii legiunii de asistenți de Procuratură care lucrau pentru el, și, după diferite acrobații legale având scopul de a ocoli al Cincilea Amendament, forțată să predea ceea ce adusese.

Aceasta însă va fi în mare măsură doar un spectacol de ochii lumii. Stan avea alte motive pentru care-și târâse țintele aici. Voia să-i confrunte cu Feaver, să vadă cu ochii lor că ideea că Robbie cooperase cu Procuratura nu era doar o speculație grăbită a presei. Voia să-i facă să se uite unii la alții, figuri familiare, conspiratori tăcuți, forțați acum să stea în genunchi. Însă până și acest obiectiv era doar subordonat scopului principal al lui Stan. Ziarele de dimineață anunțaseră că marele juriu se aduna azi în cazul Petros, fără îndoială un rezultat al uneia dintre scurgerile de informații atent planificate de Sennett. La parter stăteau echipe de televiziune, în fața ușilor, și câțiva reporteri bântuiau coridoarele. Nu puteau fi de față la sesiunile marelui juriu, care erau secrete prin lege, dar observau cine intra și ieșea din tribunal. Ca rezultat, toate persoanele care nu acceptau să-și găsească un loc confortabil pe mobilierul inconfortabil dedicat martorilor va fi defăimat până să cadă seara în toate ziarele. Fotografii și filmulețe cu ei vor apărea în toată mass-media. Nu era nimic altceva decât un marș în pielea goală pe străzi, în care vinovăția lor presupusă va fi dezvăluită ca grăsimea și șunculițele de pe burtă, spre amuzamentul sau oroarea tuturor oamenilor care-i cunoșteau. Acesta era adevăratul scop al lui Sennett: să-i zdrobească, să le dea prima lovitură năprasnică, preț pentru refuzul de a coopera, și să le arate că mare parte a stimei pe care le-o arătaseră oamenii dispăruse deja. Uitându-mă în jur în încăpere, văzându-i pe toți ceilalți la fel de devastați, își vor da seama că mai devreme sau mai târziu unul dintre ei, probabil mai mulți, va face singurul lucru inteligent — va capitula, va ciripi, își va executa pedeapsa și va trece mai departe.

Majoritatea acestor oameni nu mă cunoșteau. Când am ieșit după ce-l escortasem pe Robbie în camera avocaților și martorilor aflată ceva mai departe, unde Evon și McManis îi țineau acum tovărășie, numai unul sau

doi dintre viitorii acuzați îmi aruncară priviri otrăvite. Sherm Crowthers, care stătea lângă sora sa, ținându-i mâna încleștată într-a lui, evident își dorea să mă vadă mort. Dar dușmănia pe care am simțit-o pârjolindu-mă ca microundele venea de la o altă sursă: avocații. Ca persoane însărcinate cu protejarea clienților lor tocmai de felul de atac pe care-l înfăptuise Sennett, avocații de aici — Tooley, Ned Halsey, Jackson Aires, mai mulți alții — erau într-o dispoziție foarte răutăcioasă.

Tooley veni primul să facă pe amicul cu mine. Cu peruca lui caraghioasă, ca blana unui pudel mițos, și costumul strâmt de croială continentală, nepotrivită pe fizicul lui de butoi, Mei era o adevărată viziune a lipsei de sinceritate.

— Aș vrea să vorbesc cu omul tău. Mai încolo, înțelegi. Posibil?

Puțin probabil.

— O să-mi dai răspunsul la o întrebare sau două?

Asta părea să fie mai aproape de tărâmul realității.

— O să te sun. Știi, zise Mei, întorcându-se, tu ești cel cu testicule de titan. Tipul tău a fost prins la strâmtoare. Dar nimeni nu te-a obligat să-l ajuți, George! Sper să n-am eu co-acuzatul data viitoare când ești în curtea de stat.

Era un fel de avocatură, stilul pe sub mână în care se specializase Mei. Îmi sugera că aș face bine să mă dezasociez rapid de Procuratură și să-i ajut pe acuzați, dacă voiam să-mi supraviețuiască firma.

Deja mă întorsesem cu spatele fără niciun comentariu când, la zece fix, apăru Stan. Era încordat ca un arc și se abandonase cu bucurie intensității precise care-l susținea. Nu mersese totul exact așa cum sperase, și totuși era un moment strălucitor pentru el. Stătea în mijlocul disprețuiților, ca bărbatul care-i înfrânsese. Nu spuse bună dimineața decât grefierului sălii marelui juriu. Apoi, când ajunse la ușa sălii, se uită la mine.

— Dă-mi o secundă, să le spun juraților despre ce e vorba, zise el.

— Le spun *eu*! strigă Walter Wunsch, care era cel mai aproape de ușă. Le zic eu destule. Cetățeni americani! Am luptat pentru nenorocita asta de țară și acum parc-aș fi în China Roșie, cu spioni și microfoane ascunse! Lasă-mă să intra!

Walter se ridicase de pe scaun, un gest destul de jalnic, deoarece se prăpădea deja pe picioare. Carnea îi atârna în așa fel pe el, încât dădea impresia că în procesele de degradare ale cancerului pielea încerca să se

desprindă de pe mușchi și oase. Tooley înaintă câțiva pași de lângă mine și-și făcu clientul să se așeze.

— Nu spune decât adevărul, rosti obosit Sherm Crowthers, din cealaltă parte a încăperii.

Stan contemplă toate acestea cu un zâmbet indulgent. În alte momente ar fi urât dezordinea, dar acum știa că el o cauzase. Îmi sugeră să-l pregătesc pe Robbie.

M-am întors în cămăruța avocaților și martorilor de pe unul dintre coridoarele interioare. Spațiul acela era deseori folosit pentru pauzele de cafea și prânzuri rapide de către secretarii curții și grefieri. Când sosisem mai devreme, mă trăsesem un pas înapoi simțind mirosul copleșitor de ceapă albă de la un sandvici pe jumătate mâncat, ce rămăsese peste noapte în murdarul coș metalic de gunoi. Deși scosesem coșul de acolo, mirosul era în continuare foarte puternic.

În afara întrebărilor despre casetă, depoziția lui Robbie era previzibilă. O dată ce intra în mica încăpere fără geamuri, unde așteptau cei douăzeci și trei de mari jurați, ca publicul dintr-o săliță de teatru, va avea loc o activitate formală. Se va semna cu inițialele pe câteva zeci de benzi audio și memorii de calculator și va spune: „Da, este exact”, când i se vor citi 302-urile lui Evon, rapoartele în care erau descrise diferite evenimente importante. Când toate acestea se vor termina, indiferent ce ar urma, Robbie nu mai putea să-și schimbe depoziția despre ceea ce se întâmplase fără să riște o condamnare pentru sperjur. Exista chiar posibilitatea ca aceasta să fie ultima dată când depunea mărturie. În mod lesne de înțeles, Stan nu avusese în niciun moment de gând să-și mizeze acuzațiile pe credibilitatea lui Robbie, și construise probele, mai ales înregistrările, în așa fel încât să nu-l pună pe Feaver în boxa martorilor. Dacă-l chema, nu se-ntâmpla decât pentru a-și demonstra transparența în fața juraților.

Îl aduseserăm pe Robbie înăuntru printr-un hol din spate și-l ascunseserăm în camera martorilor, dar nu exista decât o singură ușă către sala marelui juriu. După cum plănuise Stan, Robbie va trebui să treacă printre săbiile a mai bine de o duzină de oameni, care considerau că încrederea lor în el fusese trădată în mod brutal. Dar ideea că erau toți acolo părea să-l amuze.

— Chemarea la rampă, zise el.

Se găsea într-o stare de spirit oarecum dislocată. Era în mod evident prea epuizat ca să treacă prin asta acum, dar, din cauza refuzului său de a preda

caseta, nu aveam posibilitatea de a apela la Sennett. În momentul acela, bătu la ușă Moses și ne făcu semn să mergem.

— Gata? l-am întrebat.

Feaver îmi ceru o secundă și-i făcu semn lui Evon să-l urmeze în cealaltă direcție pe coridor.

— Când o să-mi ceară Stan caseta, îi zise el, dacă-i zic să se ducă să se scarpine, ție ce ți se întâmplă?

Caseta era în servieta mea, dar tot nu aveam idee ce va face Robbie. Nu mă așteptam ca Stan să încerce să-l forțeze pe Robbie să-i predea caseta înaintea marelui juriu, pentru că eu aveam poziția legală mai bună. Dacă Sennett mă obliga să mă duc la judecătoarea-șef Winchell, risca să piardă dreptul de a folosi vreodată caseta aceea împotriva lui Tuohey. În schimb, anticipam un apel personal la un moment dat, o scuză adresată lui Robbie, împreună cu o cerere de a preda caseta și de a semna un formular de recunoaștere, într-o oarecare măsură fictiv, cum că fusese de acord cu înregistrarea. În cele din urmă mi se părea că totul se va reduce la pe cine ura Robbie mai mult, pe Brendan sau pe Stan, deși rușinea constituia și ea un factor: într-un fel, caseta comemora trădarea lui Mort. Însă înainte să ajungă la o decizie, Robbie era îngrijorat și de alt aspect.

— Dacă tu consideri că îți dau socotelile peste cap dacă nu i-o dau, atunci o să i-o dau, îi zise el lui Evon.

La început ea evită răspunsul, spunând că era decizia lui, nu a ei, dar Robbie n-o lăsă să se eschiveze așa.

— Tu mă știi, zise ea. E negru și alb. De aceea sunt așa de aspră cu mine însămi. Două lucruri greșite nu fac unul corect. Asta e baza gândirii mele. Personal. Dar te voi susține indiferent ce alegi, amice! Dacă-i spui să se ducă pe pustii, eu o să fiu chiar acolo, alături de tine.

Își ridică bărbia și încuviință din cap. Singura ei ezitare era McManis. E păsa ce părere avea el, așa cum lui Robbie îi păsa ce părere avea ea, și-i spuse asta lui Feaver. Se întoarseră în camera martorilor și avocaților și Robbie îi puse aceeași întrebare lui Jim. S-ar simți personal dat peste cap dacă Sennett nu punea mâna pe casetă? Ar avea sentimentul că își pierduse vremea?

Jim își aranjă ochelarii cu rame late pe nas. Atitudinea lui trăda câteva dintre calculele intense care-i treceau prin minte, dar tonul vocii îi era placid:

— Cred c-am făcut multe lucruri foarte bune aici. Întotdeauna voi fi mândru de asta. Mi-ar plăcea să-l prindem pe Tuohey. E un om rău. Dar am trăit douăzeci și doi de ani în meseria asta convins că guvernul iese înfrânt din orice confruntare în care-l prinde pe tipul cel rău într-un fel rău. Așa că o să susțin orice decizie iei. Personal, eu aș zice să stai puțin să te gândești. Să vezi care-i treaba.

Feaver încuviință și se uită la noi trei.

— Nu pot să i-o dau, zise el. Nu astăzi.

Am rămas toți pe loc încă o vreme, poate așteptând să vedem dacă, auzindu-l spunând asta, schimba ceva, dar nu părea să fie așa. Evon se ținu de cuvânt și-l atinse amical pe braț.

— Ora spectacolului, zise atunci Robbie, deschizând ușa chiar el.

— Cred că o să vin și eu, numai să-ți țin tovărășie, zise Evon. Numai ca să fiu sigură că nimeni nu face scandal.

Robbie îi reaminti că la intrarea în tribunal existau detectoare de metal. Era de așteptat că armele și cuțitele fuseseră lăsate acasă. Dar păru mulțumit să pornească înspre sală cu garda aceasta de onoare, Evon mergând în față și Jim acoperindu-l din spate, cu mine alături de el. Robbie ieși din coridorul umbrit cu ochii alerți și cu pasul hotărât. Părea chipeș și eroic, potrivindu-se din nou ca o mănușă rolului său. Viața lui de avocat era un lucru al trecutului acum și sărbătorea acest lucru purtând o cămașă neagră pe sub sacou, fără cravată.

— Iudă! strigă Walter de îndată ce Robbie apăru de după colț.

Vestea că era pe moarte îl umpluse pe Walter de o furie turbată și o uitare de sine. Evon se așeză imediat între Robbie și Wunsch, iar Tooley se întoarse de la unul dintre ceilalți clienți ai lui ca să-l prindă din nou de braț pe Walter. Nu era ușor de potolit

— Nemernic nenorocit de Iudă! urlă Walter. Nu ești decât un trădător împuțit și cu gură mare!

Robbie își păstrase simțul umorului.

— Sigur, Walter, zise el. Și tu ești Mesia.

Replica era perfectă și o ploaie acidă de râs umilitor se revărsă peste Walter, chiar și dinspre câțiva confrați de-ai lui. În ciuda stării lui de sănătate, răutatea îl revitalizase pe Walter și fu necesar un efort considerabil din partea lui Tooley ca să-l împingă pe Wunsch înapoi pe scaunul lui, lângă crosele de golf.

La ușa sălii marelui juriu stătea Sennett, cu mâinile împreunate pedant.

— Domnule Feaver, zise el cu o formalitate impunătoare. Cum te simți în dimineața asta?

Voia să-l facă pe Robbie să știe că era pregătit pentru orice.

— Sătul până peste cap, răspunse Robbie. Mai ales de tine.

Stan nici măcar nu clipi. Numai Dumnezeu știe ce credea că merită. Fără un cuvânt, deschise ușa către sala marelui juriu și întinse o mână, poftindu-l pe Robbie înăuntru.

I-am spus lui Robbie că-l voi aștepta în fața ușii și i-am reamintit că avea dreptul să-l oprească pe Sennett în orice moment și să vină să se consulte cu mine. Robbie îmi zâmbi cu generozitate. Îmi strânse mâna și, cum făcea deseori, îmi mulțumi pentru tot ce făcusem, înainte de a se îndrepta spre prag.

Șirul ulterior de evenimente îl păstrez de-atunci, pentru totdeauna, învălmășit în minte. În momentele următoare, reacțiile mele rămaseră mereu cu un pas în urmă; încă încercam să înțeleg prima senzație pe când eram deja lovit de a doua. Inițial, am auzit un crescendo brusc de voci, culminând într-un țipăt feminin ascuțit. După cum avea să se dovedească, era Judith, dar din nu știu ce motiv m-am gândit că era Evon și m-am răsucit în direcția ei exact în clipa în care ceva a trecut pe lângă mine, șfichiuind aerul. Prima mea impresie a fost că era o pasăre, un porumbel, o formă argintie. Am sărit în spate panicat și în același timp am auzit un sunet sec, vag asemănător sunetului pe care-l cunoșteam în copilărie când ne distram spărgând pepeni verzi pe asfaltul fierbinte al străzii. Mi-am dat seama că se crăpase ceva. Un ghemotoc mic și tare îmi ricoșă peste față și am fost stropit cu ceea ce am crezut la început că era nămol. De undeva se simțea un miros animalic, o căldură bruscă, apoi se auzi sunetul grav, gutural, pe care-l scoase Robbie Feaver prăbușindu-se lângă mine.

L-am prins și greutatea lui complet inertă mă trase la podea cu el. Spatele costumului său și brațul cu care îl cuprinsesem erau încălzite de ceea ce la început am crezut, în mod cu totul absurd, a fi supă, și apoi mi-am dat seama că era sânge. În jur se stârnise o vânzoleală cumplită, oameni răcneau după telefon și după doctori, se auziră țipete și din sala marelui juriu, iar Walter Wunsch zbiera să fie lăsat în pace, în timp ce Jim, Evon și încă trei sau patru persoane îl imobilizau și-l dezarmau. Îi rupseră între timp două degete, dar reușiră să îi smulgă din pumn crosa de fier numărul doi pe care Walter o înfipsese în craniul lui Robbie.

Și apoi am văzut și eu rana, ce părea de o stranietate dementă, o spărtură în adâncul căreia vedeai, în ciuda șiroaielor de sânge gros ce gâlgâiau din ea, pătând deja părul lui Robbie. Semăna cumva cu o gură căscată, aproape la fel de mare, cu părți roșii ce poate erau piele zdrobită înăuntru și doar un colț ieșit în afară, alb și sinistru, despre care mi-am dat seama că era o bucată din craniul lui Robbie. Nu aveam idee ce să fac. Pe moment, toate lucrurile din univers păreau supuse îndoielii. Realizând că n-avea absolut nicio noimă să fac asta, totuși mi-am pus batista peste rană, văzând cum pata din ce în ce mai mare de sânge se răspândea peste tot materialul. Evon ajunse la noi și i-am spus șoptit ceea ce simțisem din prima clipă când se prăbușise lângă mine: mă temeam că Robbie murise.

Evon îl apucă de încheietură căutându-i pulsul, apoi încercă la gât, și în cele din urmă își apropie fața de buzele lui să-i simtă respirația.

— Întoarce-l pe spate! strigă ea.

Mai mulți dintre noi o ajutarăm. Evon îl lovi în piept de trei ori, apoi îl apucă de nas, din care deja ieșea o șuviță groasă de sânge, și, după o inhalație enormă, își puse gura peste a lui. Continuă în felul acesta cel puțin un minut, în timp ce fiecare persoană din încăpere o privea, chiar și cei care se mișcau prin jur, pe la periferia câmpului vizual. Un telefon sună de mai multe ori și nimeni nu răspunse.

Un moment mai târziu, se năpustiră înăuntru doi agenți de la Serviciul Secret care aveau instructaj paramedical. Amândoi fuseseră chemați de unul dintre asistenții de la Procuratura Statelor Unite, care plecase urlând după ajutor. După încă un minut, un doctor care făcea o depoziție într-o sală vecină ca martor expert intră în viteză și preluă conducerea manevrelor de prim ajutor. Își puse vârful degetelor la carotidă, apoi se așeză în patru labe și ridică grijuliu capul lui Robbie, ca să-i examineze rana.

— Doamne Sfinte, rosti el. Mi-a zis cineva că a fost o crosă de golf. Arată ca o lovitură de secure.

Crosa, maroniu-roșcată de la tijă până la vârf, era încă în mâna lui McManis. Walter, confruntat cu ceea ce făcuse și cu fenomenul morții ce-l va lua în curând, se așezase în același scaun. Capul îi părea aproape desprins de restul corpului, rezemat de rama metalică a ușii de la sala marelui juriu. Își ținea mâna ruptă ridicată rigid în aer. Un gardian de la echipa de securitate apăruse de undeva și stătea lângă el.

Sosiră atunci și paramedicii chemați prin serviciul de Urgențe. Veneau cu butelii de oxigen pe rotile și-i puseră o mască pe gură lui Robbie, legându-l

apoi pe targa mobilă.

— Nu, nu vreau să-l pronunț, zise doctorul.

Evon se așeză pe podea cu spatele rezemat de perete. Își ținea peste gură mâna pătată de sânge până la încheietură și se uita în gol. Sennett, care alergase după ajutor, se repezi înapoi în încăpere. Când mă văzu pe mine, își întoarse privirea în altă parte. I se adresă lui McManis și-l întrebă cum naiba se putuse întâmpla așa ceva. Jim nu se obosi să-i răspundă.

M-am ridicat în picioare și am ajutat-o pe Evon să se ridice și ea. Mi-am dat seama c-ar trebui să mergem la spital.

În timp ce ne îndreptam spre ușă, Mei Tooley, care-și vârâse mâinile în buzunarele pantalonilor, spuse către omul care-l păzea pe Walter:

— Nu cred că asta o să-i folosească prea mult la handicap.

După aceea

Astăzi sunt judecător la Curtea de Apel. În timp ce duhoarea scandalului se răspândea prin tribunalele districtului Kindle, Partidul Democrat al Sindicatelor și Fermierilor deveni disperat să recruteze candidați judiciari a căror independență să nu poată fi pusă la îndoială. Într-un alt exemplu al capacității vieții de a nu se supune așteptărilor, rolul meu în Proiectul Petros ajunse să fie privit în general ca o emblemă a integrității mele. Eu eram exact persoana de care aveau ei nevoie. Am fost ales pe termen de zece ani și am depus jurământul de acceptare cu *Biblia* tatălui meu în mână.

În total, șase judecători, nouă avocați și douăsprezece ajutoare de șerif și funcționari de tribunal fură condamnați în legătură cu Proiectul Petros. Efectul de ricoșeu pe care-l sperase Stan încă de la început primul om care coopera să-l implice pe un al doilea, care la rândul lui să-l trădeze pe al treilea se petrecu într-o oarecare măsură. Skolnick, Gillian Sullivan și un judecător care se mutase la Departamentul de Drept Penal, toți pledară vinovați și vorbiră. Sherman Crowthers uimi guvernul cu curajul lui de-a lungul procesului, cedând însă după doi ani petrecuți în penitenciar. În salopeta lui portocalie, cu douăzeci de kilograme mai slab și cu o tuse constantă rămasă de pe urma mai multor atacuri de pneumonie, Sherm arăta jalnic. Abia își ridică ochii deasupra balustradei boxei martorilor, în timp ce implica doi judecători de la Departamentul de Drept Penal cărora le dăduse bani cu câțiva ani înainte. Părea umilit la culme de prăbușirea propriei bravade.

În ciuda acestor succese, Stan se întoarse la San Diego. Își urma propriul sfat, după ce-l împușcase pe rege și nu-l nimerise. Brendan Tuohey nu avea să fie condamnat niciodată, nu ajunse să fie nici măcar implicat în vreo depoziție publică. În ciuda câtorva obiecții murmurate în barbă, fu succesorul bătrânului judecător Mumphrey ca șef al Curții Superioare a districtului Kindle, la câteva luni după uciderea lui Robbie, moștenind puteri administrative asupra tuturor celorlalți judecători și asupra tuturor instanțelor. Avea să se pensioneze cu ceva mai mult de un an în urmă. Casa lui din Palm Beach era suficient de mare să-l determine să facă deseori observații despre extraordinarul lui succes pe piața financiară, dar muri în prima lună de când se mutase acolo, ca rezultat al unui accident nautic în stare de ebrietate, iahtul său intrând în plină viteză într-un debarcader în miez de noapte.

În săptămâna de după uciderea lui Robbie, Stan Sennett veni să mă vadă. Voia să știe ce făcuse Robbie cu caseta. Își susținu cauza aproape o oră. Nu înțelegea cum puteam permite să las moartea lui Robbie nepedepsită sau cum puteam cu bună știință să las un monstru de teapa lui Tuohey să rămână liber. Uciderea lui Robbie era suficient de atroce și de scandaloasă pentru ca, dispunând și de casetă, Stan să aibă totuși șanse să convingă un juriu să-l condamne pe Brendan Tuohey pentru conspirație la uciderea unui martor federal. Dacă exista sau nu vreun fundament faptic pentru o asemenea acuză era cu totul altă chestiune. Era posibil că Tuohey, în felul lui obișnuit de a da sfaturi indirecte sinistre, să-l fi incitat pe Walter să facă ceea ce făcuse. Dar Wunsch, care avea să moară la Spitalul Penitenciar Federal din Rochester, Minnesota, cu mult înainte să ajungă cazul la proces, susținea în continuare că nu acționase decât în nume personal. McManis, care-l interogase de mai multe ori, avea să-mi spună că Walter rămăsese acid și lipsit de regrete până la capăt.

După consultații îndelungate cu Stern, în rolul său de avocat al executorului lui Robbie, Morton Dinnerstein, i-am dat caseta doamnei judecător Winchell. Notificat de instanță, Mei Tooley apăru în numele lui Tuohey și, după cum prevăzusem, avu câștig de cauză cu o moțiune de suprimare a casetei. Cel mai bun adevăr pe care legea putu să-l obțină din toate circumstanțele acelea încâlcite era că Robbie nu consimțise să fie înregistrat, ceea ce însemna, prin urmare, o ilegalitate.

Mort supraviețui de-a lungul anilor fără a i se dezvălui rolul în toate acestea, dar durerea lui, cel mai pregnant vizibilă la extraordinara dublă

înmormântare din duminica următoare, păru să-l zdrobească în mod ireparabil. Părăsi atât practica avocaturii, cât și, în timp, districtul Kindle, după ce fiul lui mai mic, Max, absolvi liceul.

Existară și traiectorii mai fericite. McManis își termină douăzeci și cinci de ani la FBI și se mută în San Jose, California. Trecu acolo examenul de Barou și, inspirat în parte de experiența Petros, începu să pledeze în procese la vârsta de cincizeci și doi de ani. Am auzit de la niște cunoștințe comune că juriile îi consideră atitudinea calmă foarte confortabilă și plăcută.

Evon rămase mai mulți ani în districtul Kindle, depunând mărturie în șase cazuri legate de Petros, și în cele din urmă devenind supervizoarea echipei de supraveghere. Cu doi ani în urmă, avea să se mute înapoi în Vest, cu o prietenă, care nu putuse renunța la o minunată oportunitate de slujbă. Până atunci discutasem cu Evon evenimentele povestite aici de-a lungul a mai multor seri. Niciodată nu-mi împărtăși detalii ale anchetei protejate de regulamentele FBI, dar sinceritatea femeii despre ea însăși fu remarcabilă, și mereu am simțit că era oferită într-o oarecare măsură ca o cinstire a amintirii lui Robbie.

În ciuda faptului că era dispusă să-mi povestească niște subiecte foarte intime, Evon nu-mi spuse niciodată ce anume se întâmplase exact după ce am plecat de la spital în ziua uciderii lui Robbie. Însă mi-am imaginat ce se întâmplase, la fel de detaliat ca multe alte lucruri pe care le-am descris aici, deși nu le-am fost martor personal. Acelea au fost probabil cele mai năucitoare ore din viața mea. Mă simțeam de parcă firea lumii fusese răsturnată, ca și cum plămânii, inima și nervii îmi atârnau în afara trupului. Ce se întâmplase nu era inimaginabil, ci părea de fapt limitat doar la tărâmul imaginarului. Confruntat cu acel eveniment, mi-am pierdut orice simț al granițelor.

Dar Evon, care avusese întotdeauna o claritate specială în momente critice, era sigură de sarcina pe care o avea de îndeplinit imediat. Mai mult ca probabil se întorsese la Robbie acasă, de vreme ce pentru moment nu avea niciun alt loc unde să stea, făcuse un duș foarte rapid, înainte să-i dea liber Elbei ca să poată vorbi singură cu Rainey. Fixase aparatul cu laser peste ochiul lui Rainey ca să-i permită să opereze sintetizatorul de voce, dar Lorraine, cu mare efort, ceruse să i-l îndepărteze. Având în vedere ritmul respirației ei, nu se putea concentra asupra unui punct și nu putea muta cursorul așa cum ar fi trebuit, și prefera să vadă cine vorbea cu ea.

În dormitorul soților Feaver exista un mojar cu un pistil, folosit la zdrobirea medicamentelor lui Rainey ca să poată fi ingerate, și, în așa fel ca Lorraine să vadă ce face, Evon luase tabletele pe care le menționase Robbie cu o seară înainte și începuse să le pulverizeze. Discutase amical cu Rainey în tot acest timp, spunându-i mai multe anecdote drăguțe despre Robbie: felul cum glumea cu Leo, vărul lui orb, la tribunal, sau cum plângea când își întâlnea prima dată clienții.

— E un băiat pe cinste, îi zisese ea lui Rainey. E nemaipomenit!

Amestecase pudra în apă, cum îi spusese Robbie că va face el, și apoi, folosind o clamă metalică blocase tubul de hrănire ce mergea în stomacul lui Rainey. Evon turnase după aceea soluția într-o pungă transparentă de plastic aflată deasupra suportului de perfuzii.

— Ei, acum, Rainey, continuase ea. Vezi ce pregătesc aici. Și poate te întrebi de ce sunt eu, dar, până la urmă, s-a dovedit că Robbie nu poate face asta el însuși. Trebuie să-l ierți. I-ai iertat o mulțime de lucruri în viața asta și va trebui să i-o ierți acum și pe asta. E mare slăbiciune în omul ăsta, ca să spunem drept, pur și simplu nu poți să zici că nu-i așa, trebuie să accepți și pielea o dată cu blana, așa e el. Și pur și simplu n-o să fie niciodată în stare să facă asta, Rainey! Nu partea asta. Asta e adevărul gol-goluț. Așa că sunt eu aici. Evident că aș prefera să nu fiu. Dar sunt aici. Iar mie îmi este mai ușor. Știi cum e el, Lorraine! Uneori ajungi să te simți chiar bucuroasă că poți face ceea ce vrea el… Dar, o dată ce ești pe drum, o să vină să stea chiar aici, alături de tine. O să vină înăuntru și o să te țină de mână când vei adormi. O să-ți zică o sută de povești distractive despre toate lucrurile grozave pe care le-ați făcut împreună și-o să spună câteva rugăciuni. O să-l simți chiar aici, lângă tine. Chiar aici.

Evon se întorsese către ochii de o culoare remarcabilă, de ametist, ai lui Rainey, unde sufletul îi strălucea încă neumbrit. Era de părere că nici chiar Robbie nu ar fi putut minți mai convingător; de fapt, consideră, așa cum făcea și el, că nici măcar nu mințea. Evon trăsese apoi un scaun lângă pat și mângâiase mâna lui Rainey, învinețită de la injecții și de la perfuzii, cu mușchii atât de irosiți, încât păreau aproape lichizi pe sub piele. Și continuase cu ceea ce avea de spus, în timp ce Lorraine se chinuia să respire sub plasticul aburit al măștii de oxigen.

Ei bine, acum, faptul că am venit așa la tine cu toate astea, poate o să ți se pară prea repede. Și dacă e așa, atunci pot reveni mâine. Sau poimâine. Sau oricând. Sau niciodată. Pentru că, poate chiar acum, când, înțelegi, când ești

confruntată cu asta, mă gândesc că poate simți că, la urma urmei, nu asta e ceea ce vrei să faci. Toată lumea va rămâne în continuare alături de tine. O să-l chemăm pe doctor aici, o să pornim imediat ventilația aia, imediat. Însă dacă ești gata, atunci sunt aici pentru tine, iar dacă nu, atunci e foarte bine, și atunci sunt aici cu tine. Dar am nevoie să-mi spui. Dacă ești gata, dacă asta vrei, atunci trebuie să-mi spui. Eu o să număr până la trei. Și, după ce ajung la trei, vreau să clipești din ochi foarte încet, dacă vrei să fac lucrul ăsta, dacă ăsta e momentul potrivit pentru tine. Strânge-i până număr la trei, înțelegi, un elefant doi elefanți, trei elefanți, și apoi deschide-i iar, și asta înseamnă că eu am să continui. Dacă nu faci asta, atunci n-o să se întâmple nimic, în afară de faptul că mă duc s-o chem pe Elba aici să-ți pună o perfuzie nouă. Dar altfel, trebuie să clipești. Clipește ca să-mi spui că asta vrei. De acord? Ești gata acum? O să încep.

Iar Lorraine clipise.

Nota autorului

Am profitat de răbdarea și de cunoștințele multor persoane la scrierea acestei cărți. Le rămân dator tuturor.

Mai mulți avocați din Chicago — niciunul dintre ei nu seamănă câtuși de puțin cu Robbie — și-au sacrificat din timp ca să mediteze împreună cu mine la natura practicii lor. Mike Mullen mi-a oferit abecedarul. Jordan Margolis și-a petrecut multe ore cu mine; umorul și sinceritatea lui mi-au fost de un imens ajutor. Am fost informat foarte mult și de reflecțiile și poveștile lui Howard Rigsby, care de asemenea a citit și a comentat o ciornă a acestui manuscris, bunătate oferită cu generozitate și de Julian Solotorovsky.

Mai sunt și alte câteva persoane pe care am contat pentru comentarii sincere asupra ciornelor timpurii — Jennifer Arra, Mark Barry, Arnold Kanter, Carol Kanter și James Memanus (romancierul și poetul minunat care nu e legat nici măcar în glumă de personajul cu nume atât de asemănător), toți au citit cu scrupulozitate manuscrisul. Rachel Turow nu numai că l-a citit, ci a îndeplinit pentru mai multe săptămâni și funcția de prim asistent la documentare. Trebuie să recunosc și sugestiile caracteristic de incisive ale agentelor mele, Gail Hochman și Marianne Merola, și călăuzirea impecabilă a redactorului meu, Jon Galassi, cât și alte persoane de la Farrar, Straus and Giroux — Bailey Foster, Elaine Chubb și Lorin Stein — care au adus contribuții importante procesului de editare. Și,

bineînțeles, m-am bazat în fiecare moment, cum o fac de aproape treizeci de ani deja, pe înțelepciunea și pe judecata sfătuitoarei mele celei mai importante, Annette Turow.

Pentru expertiza tehnică despre arme de foc, am avut o extraordinară sursă de cunoștințe, fostul meu partener de procese, și frate de sânge pe viață, Jeremy Margolis, comandant al Poliției Mondiale. Doi prieteni din FBI, Kevin Deery din Charlotte, N.C. Și Gayle H. Jacobs din Divizia Los Angeles, m-au ajutat la detaliile despre viața din Birou.

Aș vrea să-i mulțumesc de asemenea lui Al Smith, un vânzător de mașini Mercedes din Northbrook, Illinois, care a continuat să-mi ofere informații despre berlinele Mercedes 1993 clasa S mult după ce a devenit clar că nu aveam deloc de gând să cumpăr vreuna.

În cele din urmă, datorez cea mai mare recunoștință comunității de persoane suferind de SLA sau având legătură cu această boală. Cruzimea acestei boli nu poate fi exagerată, dar sprijinul intens pe care și-l oferă unii altora cei suferinzi de SLA, familiile lor, doctorii lor și alți îngrijitori ai lor este o adevărată inspirație. Un pacient cu SLA, Doug Jacobson, menține un website remarcabil de informativ (pe care l-am găsit prin www.phoenix.net/~jacobson), unde mi-am început documentarea. Pacienți, doctori, infirmiere, rude, logopezi, lucrători sociali, toți au fost extraordinar de sinceri răspunzându-mi la întrebări, oricât de dezinformate sau indiscrete mi-au fost chestionările. Trei experți neurologi au răspuns la întrebări repetate și mi-au indicat materiale de studiu: medicul Jerry Belsh, director al Centrului Neuromuscular și SLA de la Facultatea de Medicină Robert Wood Johnson din cadrul Universității de Medicină și Stomatologie din New Jersey; profesorul universitar doctor Lanny J. Haverkamp, de la Departamentul de Neurologie al Colegiului Baylor de Medicină din Houston; și medicul Lewis Rowland, de la Institutul de Neurologie al Centrului Medical Prezbiterian Columbia din New York. Lisa Krivickas, licențiată în medicină, fiica unui pacient cu SLA și membră a Departamentului de Medicină și Reabilitare Fizică la Spitalul de Reabilitare Spaulding, Boston, și Facultatea de Medicină Harvard; Simon Whitney, licențiat în medicină, de la Universitatea Stanford; și Matti Jokelainen, licențiat în medicină, de la Spitalul Central din Lahti, Finlanda, mi-au oferit de asemenea răspunsuri generoase la întrebări.

Doi logopezi, Kristi Peak-Oliveira de la Spitalul de Copii din Boston și Iris Fishman, director executiv la CINI (Comunicare Independentă pentru

Probleme Neurologice), m-au ajutat să aflu despre dispozitivele de augmentare a vocii. Dacă am atribuit incorect inovații mai recente anului 1993, este ca rezultat al libertății asumate de romancier, și nu a unei informări greșite din partea lor.

Trei profesioniști cu experiență în îngrijirea persoanelor cu SLA — Peary Brown, din Jonesboro, Mâine; Meraida Polak, asistentă clinică neuromusculară la Departamentul de Neurologie al Universității Emory; și Ovid Jones — mi-au împărtășit reflecții pătrunzătoare.

Alisa Brownlee de la Asociația SLA, filiala pe zona Philadelphia și Claire Owen, coordonator al Serviciului Pacienți din Fundația SLA Les Tumer de lângă Chicago, m-au îndrumat amândouă spre surse de informație despre această boală.

Însă nimic nu a fost mai emoționant pentru mine sau de o importanță mai mare decât mesajele pe care le-am primit de la cei care trăiesc cu SLA. Membri ai familiilor — Kathy Arnette din Fenton, Missouri; Linda Saran din Lake Zurich, Illinois; și Sherry Stampler din Weston, Florida — care mi-au oferit povestiri sincere și pline de dragoste despre ajustările zilnice pe care le necesită maladia SLA. Cei suferinzi de SLA mi-au frânt inima cu curajul, onestitatea și elocvența răspunsurilor lor. Dintre ei — Martin Blank, acum decedat, din Mundelein, Illinois; Arturo Bolivar din Sanjuan, Puerto Rico; Jim Compton din Bethany, Oklahoma; Tom Ellestad din Santa Roșa, California; Ted Heine din Waverly, Iowa, David Jayne din Circle Rex, Georgia; Eugene Schlebecker din Indianapolis; Philip E. Simmons din Center Sandwich, New Hampshire; și Judy Wilson din Stamford, Connecticut — m-au lăsat pentru totdeauna copleșit de admirație. Iar sentimentul este de două ori mai intens pentru corespondentul meu fidel Dale S. O'Reilly din Philadelphia, un susținător elocvent și un exemplu spiritual al vitalității, inteligenței și imaginației ce supraviețuiesc acestei boli.

Am fost sprijinit cu atâta deschidere de inimă și încurajare din partea celor afectați de SLA, încât m-ar întrista enorm dacă vreo parte a acestui roman, și în special deznodământul său, ar fi privit ca lipsit de respect față de ei. Mai mult de 90 la sută din pacienții cu SLA în faza finală aleg să nu accepte respirația artificială, dar nu-mi pot imagina o decizie mai personală sau una care, oricum ar fi hotărâtă, să pretindă un curaj personal mai mare. Până la capăt, SLA își merită porecla sinistră de „boala cea mai crudă".

Mi s-a spus de nenumărate ori că SLA nu respectă nicio regulă. Cu toate acestea, sunt sigur că există inexactități în prezentarea mea, exact așa ca în alte părți ale cărții, care depind de informații tehnice. Pentru toate aceste erori îmi asum în întregime responsabilitatea.

S.T.

[1] Strada Viselor
[2] Undercover Operation Review Committee
[3] Operațiunea sub acoperire a FBI-ului, derulată între 1978 și 1980, în care o companie fictivă arabă, proprietate a unui șeic jucat de un agent federal, a oferit - cu succes - bani pentru obținerea de favoruri politice unor membri ai Congresului Statelor Unite, (n.red.)
[4] Joc de cuvinte: par = even (în engl.)
[5] Undercover agent
[6] Louis Comfort Tiffany (1848-1933), artist și designer de artă decorativă, renumit pentru vitraliile sale (n.red.)
[7] Gazda unei emisiuni de televiziune în care se prezintă stilul de viață și reședințele luxoase ale celebrităților, (n.red.)
[8] First-office agent
[9] Assistant Special Agent-in-Charge
[10] Special Agent
[11] Organizație mafiotă care desfășura acțiuni ilegale și criminale în New York și în Sicilia. (n.red.)
[12] Personaj al unui poem al lui Rudyard Kipling, care își sacrifică viața pentru a o salva pe cea a unui soldat englez, (n.red.)
[13] Foreign Counterintelligence
[14] Undercover Name
[15] Charles Bulfinch (1763-1844), arhitect american născut la Boston, considerat a fi primul arhitect profesionist născut pe teritoriul Statelor Unite, (n.red.)
[16] Jurnalistă și militantă americană, purtătoare de cuvânt și lider al Mișcării de Eliberare Feministă din anii 1960 și 1970 (n. red.)
[17] Drug Enforcement Administration
[18] Celebru caz din 1972, în care o bancă din Chicago l-a dat în judecată pe John A Ettlinger, nepotul unui beneficiar decedat al unor fonduri și proprietăți pentru a căror atribuire către urmași fusese împuternicită banca. Fondurile și proprietățile respective au fost atribuite finalmente băncii de către instanța de judecată, (n.red.)
[19] Herbert Walton Gleason, Jr. (1916-1987), actor american de comedie și muzician (n.red.)
[20] Mare companie americană producătoare de țigări
[21] Mare companie producătoare de conserve

[22] Firearms Automated Training System
[23] Interpret american de muzică country, născut în 1942 (n. red.)
[24] Interpret american de muzică country și actor, născut în 1963 (n. red.)
[25] Chiar (în limba engleză)
[26] Cartier din orașul Niagara Falls, din statul New York, unde s-a construit o școală peste un depozit subteran de deșeuri toxice. Cazul a fost scos la lumină și investigat în anii 1970, iar statul a dat în judecată firma responsabilă pentru poluarea mediului, neajungându-se însă la proces întrucât s-a încheiat o înțelegere financiară între părți. (n. red.)
[27] Bar Admissions and Discipline
[28] Sărbătoare națională americană în care sunt comemorați cetățenii căzuți la datorie în cadrul serviciului militar. Se ține în ultima zi de luni a lui mai. (n.red.)
[29] Michael Jack Schmidt (n. 1949), unul dintre cei mai mari jucători de baseball din istoria Statelor Unite, membru al Baseball Hall of Fame. A evoluat întreaga carieră la echipa Philadelphia Phillies. (n.red.)
[30] Născut Leonard Franklyn Slye (1911-1998), cântăreț american și actor specializat în roluri de cowboy (n.red.)
[31] Official Government Vehicles
[32] Golden Age, o perioadă a istoriei SUA, de după Războiul Civil și până la sfârșitul sec. XIX (1865-1901), caracterizată de o rapidă dezvoltare economică, în această epocă bogăția era afișată cu ostentație, (n.red.)

Table of Contents

Începutul
1
2
3
4
Ianuarie 1993
5
6
7
8
9
Februarie
10
11
12
13
14
Martie
15
16
17
18
Aprilie
19
20
21
22
23
24
Mai
25
26
27

28
29
30
31
32
Iunie
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43